

DTV-
EBOOK.COM

Miêu **KHÁCH** *Cường*

TIÊN PHẠM

小红书

小红书号：4665709

MIÊU CƯƠNG KHÁCH

Tác giả: Tiệp Phàm

Thể loại: Ngôn Tình, Đam Mỹ, Cổ Đại, Cường Cường, Gương Vỡ Rồi
Lành, Chữa Lành Cho Nhau, Ngọt Ngược, HE

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Tự chui vào lưới

Bầu trời đen đặc rỉ ra chút ánh trăng, cánh rừng mờ mịt không một bóng người, vắng lặng và thê lương.

Tiếng động nhỏ bé vang lên, một cái bóng nhanh đến nỗi chùng như chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh bay qua, lá cây cỏ dại bị gió mạnh thổi nghiêng ngã, sau đó lại trở về bình thường.

Chất lỏng như có độ ấm nhỏ xuống bùn đất hơi trơn, may mà không lộ ra màu sắc tươi đẹp dưới đêm tối.

Mấy người đang bám sát sau lưng Cừu Nhận Quy không xa đâu mặc một bộ đồ xám, tay cầm kiếm.

"Trưởng lão, phía trước là...chúng ta vẫn đuổi theo sao?" Một người trong số do dự dừng lại, ngữ điệu căng thẳng.

Người được gọi là trưởng lão lạnh mặt nhìn ngọn núi lẻ phía xa, thay vì bảo núi lẻ chi bằng gọi nó là thành trì toạ lạc ngoài thế tục.

Trên con đường núi liên miên ngoài thành đốt đèn đuốc sáng choang, có thể thấy thấp thoáng hơi thở rục rờ huy ền bí, đây là cố cư của "Miêu Cương khách."

- - "Thôn Vân các."

Vùng đất tụ hội âm vật, rắn rết cỏ trùng khắp nơi.

Trưởng lão cắn răng thu kiếm lại, "...Chúng ta đi, Cừu tặc này rơi vào địa giới của Thôn Vân các ắt không thể chết yên!"

"Dạ!" Mấy người kia đi theo sau trưởng lão, phi người bay lên, chỉ trong vài hơi thở đã biến mất trong ánh trăng.

Người ẩn náu trong rừng sâu không nghe thấy động tĩnh nữa, bèn thở phào nhẹ nhõm, hít thở nặng nề xui lợ cơ thể, dưới ánh trăng có thể tạm nhìn thấy làn da lộ ra của hắn dính đầy máu, đang nhỏ từng giọt xuống bên người.

Trên mặt hắn đeo cái mặt nạ đen khói xấu hoắc, trác trở trông về một phương hướng, đèn đuốc chốn xa là điểm sáng duy nhất trong mắt hắn, ánh mắt của Cừu Nhận Quy mơ màng giống như con thiêu thân cam tâm lao vào lửa rực.

Hắn vác cơ thể trọng thương bất thành linh cười khẽ, chẳng ngờ đụng đến vết thương bên trong, lại nghiêng đầu phun ra một búng máu.

Cừu Nhận Quy kiệt sức ngẩng đầu lên, nụ cười hoá thành tự giễu.

Thích khách hàng đầu từ "Huyết các" lại bị đệ tử tông môn đả thương như vậy, quả thật hoang đường.

Nhưng Cừu Nhận Quy không trách người khác được.

Mọi thứ đều do hắn tự tìm lấy, nếu không phải hắn tự đâm đầu vào lưới thì e những người kia không chạm nổi góc áo của hắn, trên bảng xếp hạng thích khách trong giang hồ hiện nay, Cừu Nhận Quy đứng vững ở vị trí đầu, người bình thường hoàn toàn không thể làm hắn bị thương

Là bản thân hắn cam lòng "thất thủ", bị kẻ thù tổn hại mệnh mạch, cũng chính là hắn cam lòng "bán sức cho các chủ", tới phá rối các tông môn.

Sau đó thân mang trọng thương được như ý nguyện, nằm bán sống bán chết ở trong cánh rừng hoang vu này.

Song hắn dốc hết suy tính âu cũng chỉ nghĩ, có chết cũng phải chết ở nơi có thiếu chủ mà thôi, dẫu sao khi tạm biệt, thiếu chủ đã nói sẽ không tha thứ cho hắn.

Mấy năm nay hắn đã mệt lắm rồi.

Trước mắt trở nên mơ hồ, đau đớn cũng hoá tê dại, Cừu Nhận Quy nắm chặt bội kiếm của mình, thẫn thờ.

Nếu như trước lúc chết ta vẫn có thể gặp y một lần thì tốt biết mấy.

Học mất ửng đỏ, Cừu Nhận Quy cup mắt nhìn chuôi kiếm, đây là vật thiếu chủ tặng.

Cũng là thanh kiếm chính tay hắn dùng để cắt đứt tất cả liên hệ với thiếu chủ.

Đột nhiên.

Một trận sương to phủ xuống núi, bóng cây đứng im một cách kỳ quái, gió thê lương thét gào, Cừu Nhận Quy ngay lập tức cảnh giác, bỗng ngược mắt lên, ngón tay nắm chặt chuôi kiếm.

Hơi thở thân quen xộc vào mặt, cả người hắn ngậy ra tại chỗ, chỉ thấy một người từ tốn đi tới giữa làn sương núi, mặc một bộ trường sam như giấy trắng vẩy mực, thoải mái tung hoành ngang dọc, đờ trang sức bạc treo chằng chịt, chỗ đuôi tay áo được viền đỏ, nom vừa chính vừa tà.

Cừu Nhận Quy không thấy rõ mặt y, nhưng đã phác hoạ rõ nét ra dung mạo của đối phương trong bóng tối, mi dài rũ xuống, đẹp đẽ vô song, là cảnh xuân rực rỡ tươi đẹp nhất thế gian này, cũng là rắn rết độc địa nhất.

Chât giọng yêu dị truyền tới, phỏ/ng đảng mà lại biểng nhác.

"Ô, quả là lâu ngày không gặp."

Người tới cười khẽ.

"Sao lại làm bản thân thăm tới nường này, ta sẽ đau lòng đấy....."

Giọng nói d ãn rõ ràng, c ò d ại bị y gi ảm d ưới chân, s ột soạt đi v ề phía h ắn, Cừu Nhạn Quy v ốn ng ẩng đ ầu lại cúi ph ất xu ống, thân th ể tr ọng th ương run r ẩy không k ề m đ ược.

..... Là y.

Thật s ự là y.

Con người của Cừu Nhạn Quy run r ẩy, bàn tay nắm ch ặt ki ếm th ỏa th ả lỏng s ức, m ệt m ỏi ng ẩ lên cái cây sau lưng.

Tả Khinh Vi ệt nhìn bộ d ạng th ảm h ại của h ắn, ánh m ắt lo ẻ lên cảm xúc khác lạ, r ễ ch ợt cong thành nụ cười cực kỳ x ấu xa, hạ mình ng ẩ x ồm xu ống, gi ơ tay làm v ỡ m ặt nạ trên m ặt Cừu Nhạn Quy bằng nội l ực.

Sau đ ó dùng s ức b óp ch ặt c ằm h ắn, ép h ắn nhìn mình, "Sao không nói gì?"

Tay Tả Khinh Vi ệt nhẹ nhàng v ượt ve, giọng nói th ấp mà hoà nh ẫ như là r ử r ỉ gi ữa người tình, "Nhạn Quy....."

Nhịp tim Cừu Nhạn Quy g ần như sắp v ạng v ọng cả cánh r ừng, áp ch ế ánh m ắt s uyết đ ã trào ra s ự m ến m ộ và nhung nh ớ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, h ắn như rơi vào h ầm băng.

Tả Khinh Vi ệt đ ến g ần hơn, dường như đang th ưởng thức d áng vẻ th ảm h ại của h ắn, sau đ ột nhiên lạnh m ặt, g ần từng câu từng chữ, "Ai cho người cả gan xuất hi ện tr ước m ặt ta."

Tình cảm th iệt tha trong m ắt Cừu Nhạn Quy cháy b ồng sau đ ó nhanh chóng ngu ội lạnh, ch ừng như dùng h ết tất cả s ức l ực mới quay đ ầu tr út ra một câu khó khăn từ k ẽ môi, ".....Đừng chạm vào ta."

Bây giờ h ắn rất b ản, người ng ộ m nh ếch nh ác, sau khi nguyện v ọng đ ạt thành thì mu ốn đ ộn th ổ cho xong.

Ánh m ắt Tả Khinh Vi ệt tối lại, nụ cười bên môi tắt ng úm, bất ngờ vươn tay b óp cổ Cừu Nhạn Quy, ấn ch ặt h ắn lên thân cây phía sau.

"Úc...khụ..." Cừu Nhạn Quy vô thức dùng bàn tay dính đầy máu búa lấy tay Tả Khinh Việt, để lại nhiệt độ nóng hổi trên đốt ngón tay không vương một hạt bụi của y.

Tả Khinh Việt vô cảm nhìn chằm chằm khuôn mặt đau khổ của hắn, trong mắt đượm sự tàn bạo như thể muốn đóng cả người hắn trên cây, theo sức lực càng ngày càng mạnh trên tay, động tác giãy giụa của Cừu Nhạn Quy cũng yếu dần yếu.

Bên tai vang lên từng tiếng ong ong, trước mắt cũng mờ nhạt, Cừu Nhạn Quy biết, hắn sắp chết rồi.

Có thể chết trong tay Tả Khinh Việt, hắn cam tâm tình nguyện.

Cừu Nhạn Quy mượn thất thần xoa nhẹ lên tay Tả Khinh Việt một cái như không muốn rời xa, vẫn lạnh hết năm đó, hắn ử sao cũng không ấm được.

Ý cười thoáng qua đôi mắt sụp xuống của hắn, hoá thành chất lỏng nóng bỏng rơi xuống, tựa như lưu luyến cuối cùng với thế gian này.

Ý thực đắm chìm trong cuộc gặp gỡ đầu tiên vào cuối thu.

Chất lỏng pha lẫn màu máu ấy nhỏ lên tay Tả Khinh Việt, y bỗng thả lỏng tay đứng dậy tựa như bị bỏng, u ám phất tay áo, hô hấp nặng nề

Cừu Nhạn Quy mất đi cột chống ngã trên đất, giống như....đã không còn hơi thở.

Nhận ra được điểm này, Tả Khinh Việt co rụt con người, nhanh chóng quỳ xuống hạ mình tìm mạch của đối phương, hơi thở rất yếu ớt, nội tạng bị tổn thương, thương thế rất nặng.

Nếu còn không chữa trị, sợ rằng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Gương mặt của Tả Khinh Việt sa vào trong bóng tối khiến cho người ta không thấy rõ được tâm trạng, lát sau mới lắc chuông bạc ở hông, vài bóng đen lập tức đáp đất.

"Thiếu chủ." Người che mặt quỳ một gối, cung kính thưa.

Tả Khinh Việt không rõ nét mặt, giọng cũng u ám hững hờ, "Khiêng người về."

"Dùng đại chút thuốc, nhốt ở trong ngục cung."

Ngục cung đứng đầu năm đại luyện ngục của Vân Thôn các, người bị giam đầu là tử thù hoặc phản các, gần như là địa ngục trần gian.

Nhưng ngục cung này đã sớm bị phong toả vào ba năm trước, năm đó thiếu chủ trọng thương trở về, dưới cơn điên cuồng đã huyết tẩy ngục cung, tính cách cũng không biếng nhác thong dong như trước đây mà càng thêm vui giận thất thường.

Tuy rằng thủ đoạn trước đây cũng tàn nhẫn, nhưng không đến mức hung ác, song cũng chính vì thủ đoạn mấy năm gần đây của y đáng sợ hơn nên giờ đây cũng hiếm có người dám khiêu khích trước mặt Thôn Vân các.

Người che mặt không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu, "Dạ."

Bọn họ khiêng Cừu Nhạn Quy hôn mê bất tỉnh lên, đi về ánh đèn cách đó không xa.

Trong rừng sâu tĩnh mịch chỉ còn lại mỗi mình Tả Khinh Việt, để lộ biểu cảm bực dọc phức tạp.

Chương 2: Cơ hội tốt

Ba năm trước, Huyết các.

+

"Nhạn Quy." Chất giọng trầm mạnh của nam nhân vang lên, vô cùng rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh.

Một bóng đen im hơi lặng tiếng đáp xuống, hấn quỳ một chân ngay ngắn, thấp giọng nói, "Các chủ."

La Minh không lên tiếng ngay, ngón tay vuốt ve chén trà, hấn ta không nói. Cừu Nhạn Quy cũng chỉ đành im lặng cúi đầu.

"Thương thế đỡ hơn chưa?"

Giọng điệu La Minh không rõ ràng, giống như là thuận miệng hỏi.

Huyết các hay còn gọi là "Thích khách môn", mười thích khách mười hạng đầu của giang hồ có chín là từ đây ra, thế nhưng môn phái cường hãn như vậy mà lại rơi vào ác danh "Quy môn quan."

Có người đổ xô vào, có kẻ tránh còn không kịp.

Tuy nó là một trong những môn phái hàng đầu, nhưng vì quy củ vô cùng tàn nhẫn nên thường bị các danh môn chính phái khinh thường.

Cứ cách ba năm tất cả thích khách sẽ phải tiến vào "Luân Ngục", đúng như cái tên của nó, người sống sót ở đây đều chịu đau khổ của địa ngục mà người bình thường không thể chịu được.

Và ở càng lâu thì thân phận càng cao, cũng bởi đi ều điện hà khắc như thế mà thực lực của Huyết các sâu không lường được, là nỗi sợ của các tông môn khác.

Năm nay vừa qua ngày "thanh lý môn hộ", trên người của thích khách sống sót ều mang theo vết thương, song những vết thương này với bọn họ chỉ thường như cơm bữa.

Vậy nên hiển nhiên trong lời của các chủ có hàm ý khác.

Không rõ ý của các chủ, cũng không nhận được mệnh lệnh, Cừu Nhạn Quy chỉ đành giữ tư thế quỳ một chân, "Thuộc hạ không có trở ngại gì, mặc cho các chủ phân phó."

La Minh cười nhẹ, như là nói ra cảm xúc trong lòng, "Người cũng đã ở Huyết các không ít năm rồi."

Trong lòng Cừu Nhạn Quy nặng nề, "...Dạ."

La Minh thấy vậy lắc đầu, lấy ra một tấm lệnh bài đã soạn sẵn trong rương gỗ, bên trên khắc một chữ "Cừu."

"Đứng lên đi." La Minh nhìn dáng người gầy gò thẳng tắp của hắn, cũng thấy không nở dù ít dù nhiều, dấu sao có là Huyết các đi chẳng nữa cũng khó mà có thêm một Cừu Nhạn Quy thứ hai.

Nhưng hi sinh một tên thích khách vì Huyết các, thì có tính là bao.

Cừu Nhạn Quy lĩnh mệnh đứng dậy, liếc mắt đã nhìn thấy lệnh bài của mình, với thích khách mà nói thì đó chính là mạng sống, hắn thoáng sửng sốt, "Các chủ...."

"Được rồi." Các chủ lắc đầu, giơ tay nhét lệnh bài vào lòng hắn, rồi quay lưng đi, "Người cũng đã ở Huyết các mười năm hơn, bây giờ có vị chủ tử quy ền quý vừa ý người, đi trải qua ngày tháng nhàn hạ đi."

Cừu Nhạn Quy cảm nhận được sức nặng trong lòng, hô hấp nặng nề hơn, như thể muốn nói gì đó nhưng lại nuốt về, giọng hần khàn khàn, chỉ đáp: ".....Dạ."

Hần lặng lẽ quỳ một gối với La Minh, chậm chạp cúi đầu xuống.

Năm đó các chủ cứu tính mạng hắn, cũng là chủ tử của hắn, mà thân là một thích khách.... Chỉ cần biết phục tùng và tấn công.

Cừu Nhạn Quy rời khỏi Huyết các, hắn quay đầu liếc nhìn xung quanh bằng ánh mắt lạnh lùng và sắc sảo, không lưu luyến nữa, đầu ngón chân điểm nhẹ trên đất vút thẳng về phía Nam.

--

Chủ tử mới là trưởng lão của Âm tông -- Phạm Kỳ.

Âm tông là tông môn mới trỗi lên vài năm gần đây, còn có tên gọi khác là Âm Khí tông, thực lực không thể xem thường, nó sở trường về âm khí, cơ quan và qua lại mật thiết với tất cả tông môn, có đi ầu danh tiếng trên giang hồ không được tốt, hình như là rất thích làm trò đâm sau lưng.

"Cừu...ngươi, là tên thích khách ra từ Huyết các kia?" Ánh mắt Phạm Kỳ rất lạnh, cả người toả ra hơi thở hung ác nham hiểm.

Trông cái điệu kia chắc là không nhớ tên của thích khách.

Cừu Nhạn Quy lập tức quỳ một gối, "Chính là thuộc hạ."

"Thống lĩnh từ Huyết các ra ta rất yên tâm thực lực...." Phạm Kỳ đánh giá hắn, chậm rãi nói, "Thế không biết ngươi có từng nghe về Miêu Cương Thôn Vân các, "Cổ vương" Tả Khinh Việt chưa?"

Đương nhiên đã nghe qua, "Thôn Vân các" trong truyền thuyết ở ngay trên núi lè Miêu Cương, chính là cố hương của "Miêu Cương Khách."

Mà thiếu chủ Tả Khinh Việt của "Thôn Vân các" là mỹ nhân rắn rết trứ danh, nghe nói dung mạo y giống như tiên quân cửu thiên, đẹp đẽ vô song,

không dính bụi trần.

Nhưng thủ đoạn lại tàn độc không khác gì ác quỷ, y sẽ không để người khác chết thoải mái, mà sẽ khiến bọn hán sống không bằng chết.

Trong đó, "Bách Cốt Hí" và "Oán Linh Khúc" đến từ tay y sẽ khoét máu thịt của người sống sờ sờ ra đây, lóc thành xương trắng chất chõng để cho y tiêu khiển.

Nếu kết thù với Thôn Vân các, rơi vào tay bọn họ, chết đã là các kết đẹp nhất, "Địa cung" của Thôn Vân các chính là nơi chuyên dùng để nhốt kẻ thù, so với luyện ngục trần gian cũng không ngoa.

Nhưng dù là vậy, chỉ quyên ra lệnh cho "Miêu Cương khách" thôi đã khiến người ta đổ mắt, số người muốn giết Tả Khinh Việt cướp lấy nó nhiều không kể xiết, chỉ là nhiều năm nay không một ai đắc thủ mà thôi.

Trong lòng Cừ Nhận Quy đã biết sơ phải làm gì, gật đầu, "Đương nhiên biết."

Phạm Kỳ quay người ng ẩ xuống, hãy còn uống một hớp trà: "Nếu như người đối đầu với người này, phần thắng là bao nhiêu?"

Cừ Nhận Quy không trả lời ngay lập tức, hán không rõ thực lực của đối phương, đó giờ cũng chỉ mới nghe nói về người này, ngoài ra không còn gì khác, thích khách đi thích sát Tả Khinh Việt trước đó gần như không ai sống sót, cả người này cơ hồ toàn là độc, tính cách lại chẳng giống nhan sắc như thần linh kia mà vui giận thất thường, tử trạng ra sao đều dựa vào tâm trạng khi đó của y.

Cừ Nhận Quy cân nhắc giây lát, "Nếu không tính toán sai, bốn phần."

"Bốn phần?" Trên gương mặt âm u của Phạm Kỳ hiện ra đôi phần kinh ngạc, r ồi nhanh chóng bị ý vị sâu xa thay thế, cuối cùng nhìn thẳng đánh giá thích khách trước mặt, giọng điệu khinh mỉa, "Người có biết dù là Nghiêm Tấn - thích khách nhất bảng hiện nay - cũng không dám nói nắm được bốn phần không....."

"Người chẳng qua chỉ là một thích khách vừa xuất các, làm sao có gan dám nói -- người ăn chắc bốn phần?"

Cừu Nhạn Quy vẫn giữ nguyên nét mặt, ngữ khí vẫn cung kính, nhưng bên trong không thiếu chút kiêu ngạo của tuổi trẻ sung sức, "Chủ tử chớ trách, nếu như đối diện trực tiếp với thiếu chủ Miêu Cương, thuộc hạ không nắm được chút gì, nhưng nếu tính toán không sai, thuộc hạ tự nhiên cũng có thể nắm bắt cơ hội tốt trong đó."

Phạm Kỳ cười giễu, cố ý hỏi.

"Theo người nói thì nếu như đối diện với Nghiêm Tấn, người ăn chắc mấy phần?"

Lần này Cừu Nhạn Quy không do dự: "Bây giờ nắm sáu phần, hai năm sau.....tám phần."

Từng làn gió ngoài cửa sổ thổi vào, Phạm Kỳ cười không nói nữa, trong lòng lại không cho là đúng, chỉ gật đầu, "Nếu đã như vậy....."

"Giờ Tả Khinh Việt đang ở thành Phủ Châu Tử Kinh, người lập tức lên đường, gần đây hẳn thường tới tú lâu, trong đấy có người của chúng ta, đến lúc sẽ liên hệ với người."

Phạm Kỳ hớp ngụm trà, ném ngọc bội qua, ngữ điệu sâu xa: "Ta lại muốn xem xem, nắm chắc bốn phần này của người có thể dùng được bao phần."

Cừu Nhạn Quy quỳ một gối xuống, "Dạ."

*

Thành Phủ Châu gần sát bên kinh đô, là một nhàn thành sau vẻ sầm uất, hoàn toàn khác với thành Lâm, nơi này tuy giàu nhưng hầu hết là người nhàn tản lòng gấn sơm thủy.

Tú lâu nằm ở trung tâm thành Phủ Châu, là một chốn đến tốt để tàm hoan tác lạc, mà vị thiếu chủ Miêu Cương kia bây giờ đang ở trong đấy.

Cừu Nhạn Quy đổi phục trang quả thật là đáng vẻ công tử anh tuấn, lớp dịch dung trên mặt làm giữa trán hẳn nhiễm thêm chút phong lưu xấu xa, lẫn trong nhóm người tới tìm vui cũng không dễ khiến người khác chú ý.

"Công tử, lần đầu đến à?" Tú di là tú bà của thanh lâu, thấy hẳn liền nở nụ cười mềm dịu đi qua, "Ngài xem xem muốn nghe nhạc khúc, hay là tìm cô nương cùng ngài tìm niềm vui?"

Cừu Nhạn Quy cười mập mờ, nhét một miếng ngọc bội qua, "Lần đầu tới nghe nhạc khúc thử trước, nếu có mỹ nhân theo cùng đương nhiên càng tốt."

Tú di nhìn thấy ngọc bội kia thì thoáng sượng mặt, sau đó lập tức mỉm cười, trong mắt cũng có thêm chút thâm ý, "Tất nhiên là có, Phủ Châu tụ đủ mỹ nhân, còn chẳng phải tùy công tử thích sao..."

Nàng ta vỗ nhẹ Cừu Nhạn Quy một cái, Cừu Nhạn Quy thuận thế cúi đầu, giọng nói rất khẽ, "Người ở đâu."

"...Nhã gian lâu ba, Tiên Hương các." Tú di lườm trách hẳn, gọi người làm qua, "Nào, dẫn công tử tới nhã gian lâu ba đi."

"Dạ được." Người làm cười hì hì lên đón.

Chương 3: Bắt lấy

Tiên Hương các, tiếng đàn sáo lượn lờ không dứt.

Giữa khói sương mờ ảo, người đánh đàn sau bình phong lặng thình lại có đôi phần kỳ dị.

"Thiếu chủ, có người tới." Một bóng đen đáp xuống, thấp giọng nói.

Người được gọi là thiếu chủ lười biếng nằm nghiêng trên giường nhỏ, đôi mắt đào hoa mịn hoặc mà lạnh nhạt, nốt ruồi son dưới mắt tô điểm thêm cho dung nhan phong hoa tuyết đại.

Tả Khinh Việt khẽ ngáp, vẫn thờ ơ giống như hoàn toàn không nghe thấy câu nói kia, "Ra ngoài, ta muốn tắm rửa thay y phục."

Cơ thể hắc y nhân hơi sựng, đang muốn lui xuống lại lập tức nhìn về phía nữ tử bị trói đang run lẩy bẩy gần đó, Thiếu chủ, này..."

Nữ tử bán nghệ trong tú lâu, tướng mạo đẹp, cũng coi như có tên tuổi nhỏ tại thành Phủ Châu, tiếc là đã theo lầm chủ tử.

Tả Khinh Việt híp mắt như thể bấy giờ mới nhớ tới người này, hờ hững xua tay, "Con chuột của Âm Khí tông thôi mà, quy tắc cũ."

"Dạ." Hắc y nhân lập tức hiểu ý tiến lên túm lấy nữ nhân một cách thô bạo, thân thể uyển chuyển nhảy lên, chẳng mấy chốc đã biến mất ngay cửa sổ.

Phục sức lỏng lẻo vắt trên người lộ ra thân thể trần g nõn g ầy mạnh trong đó, Tả Khinh Việt đi tới sau bình phong, tiếng đàn trúc càng rõ ràng hơn, y vui vẻ cong khoé môi, thò tay thử độ ấm của nước bồn tắm đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó bước vào trong bồn tắm, y sam ướt phân nửa, ngược mắt nhìn "bóng người" trước mặt, làm gì còn bóng người nào, thay vào đó là bộ xương trắng toát đang bắt chước động tác vừa nãy của cô nương kia.

Một bộ xương khô gầy đàn tì bà, Tả thiếu chủ nửa ướt y sam, giọt nước lưu luyến trên làn da y, sắc môi càng thêm hồng hào, giữa mày tràn ngập phong tình, chỉ tiếc trong đôi mắt ngậm cười chẳng hề có ý tốt, tà ác nhưng lại khiến người khác kiêu lòng không đậu mà đến gần.

Sợi dây nhỏ xíu quấn quanh đốt ngón tay thon dài của y, y vung nhẹ tay hoà chất độc không màu không mùi vào trong sương khói lượn lờ, dần dần lan tràn đến cả gian phòng theo sương mù bay cao.

Tả Khinh Nhan nhắm mắt ngẩng đầu thở dài một tiếng, bật cười khe khẽ.

Nhìn chán con rối xương khô rã, phải đổi cái mới thôi.

*

"Công tử mời vào trong!" Người làm mỉm cười đẩy cửa ra giúp hắn, "Chút nữa cô nương sẽ tới ngay, công tử ngồi trước đi."

Cừu Nhạn Quy vẫy quạt giấy, cười nhạt gật đầu, người làm quay người định đi mời cô nương, thì một trận gió dữ bất thành linh đánh tới, cứ vậy ngã thẳng đờ xuống với khuôn mặt vẫn chứa ý cười, một cánh tay duỗi qua từ phương nghiêng, đỡ chắc lấy hắn ta.

Cừu Nhạn Quy đỡ người làm lên giường phủ chăn lên, mình thì cởi ngoài bào xuống để lộ kinh trang màu đen gọn gàng bên trong, móc ra một cái mặt nạ xấu hoắc đeo lên, sau đó liếc người làm hôn mê bất tỉnh một rảnh quay người vút tới cửa sổ xoay mình đi qua, trèo lên bức tường của hậu viện.

Cây cối tại hậu viện xanh mướt tốt tươi, Cừu Nhạn Quy nhanh nhẹn hết như chim nhạn lặng lẽ tiếp cận Tiên Hương các ở căn thứ hai mặt đông, nghe thấy tiếng tì bà du dương.

Chính là đây.

Hắn mượn lực trèo lên cửa sổ, nín thở tập trung nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Ngoại trừ tiếng đàn tì bà ra hình như còn có tiếng nước chảy.

Trong mắt Cừu Nhạn Quy loé lên nghi ngờ, bèn phân biệt kỹ càng thêm một chút, tiếng nước chảy rất nhỏ tới từ mặt tây trong phòng, buồng ngủ chính không có âm thanh gì, có lẽ là Tả Khinh Việt đang....tắm.

Xem ra đúng như trong lời đồn, thiếu chủ Miêu Cương cực kỳ nhàn nhã.

Cừu Nhạn Quy không dây dưa, móc đoản kiếm ra cạy mép cửa sổ, cửa sổ bị mở ra trong thềm lặng thốc một trận gió ấm nóng vào mặt, hắn vô thức nín thở, sau khi chắc rằng không có khác thường mới để mũi chạm đất, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Sương mù bay bổng lửng lơ, Cừu Nhạn Quy nhận ra đây là bụi nước, trong không khí cũng không có mùi lạ gì, hương xông vãn vít, hương thơm thoang thoang trang nhã.

Lỗ tai hắn khê nhúc nhích, bước từng bước một về phía tiếng nước chảy, tiếng nước ngày một rõ ràng hơn, Cừu Nhạn Quy nín thở, đầu nhón chân khê chấm đất, mượn lực lên xà nhà.

Hắn như một con rắn im hơi lặng tiếng từ từ đi tới sau bình phong, nhưng rồi đột nhiên, Cừu Nhạn Quy chau mày lại.

Không bình thường.

Tiếng đàn tì bà cứ vang mãi, không biết tại sao trong lòng Cừu Nhạn Quy chợt tuôn ra cảm giác nguy cơ, dẫn đến bầu không khí trong phòng cũng trở nên kỳ lạ theo.

Cứ như là... Không có hơi người.

Nó khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc, sự tĩnh mịch giống như cơn ác mộng.

Đột nhiên lòng bàn tay hắn hơi tê.

Con người Cừ Nhận Quy mau chóng co rụt lại, dừng động tác như bấy giờ mới choàng tỉnh.

Không đúng!

Hắn có cảm giác xấu, tức tốc lui về, cơ thể bắt đầu mềm nhũn, Cừ Nhận Quy cắn chặt răng, trong phòng này có độc...

Tiếng nhạc chợt ngừng.

Một giây sau, có cái gì đó xé gió lao tới!

Cừ Nhận Quy cau mày lách mình né ra, song đã hoàn toàn mất sức, tia sáng lạnh lẽo loé qua, dây bạc quấn quanh cơ thể hắn, lực kéo khủng khiếp đánh tới, hắn muốn tránh cũng tránh không nổi.

"Tôm ——"

Thảm hại té vào bồn tắm, cả người Cừ Nhận Quy xụi lơ, vô thức nghiến chặt khớp hàm duỗi tay ra, nhưng chỉ sờ trúng một xúc cảm nhẵn nhụi.

Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói dụ hoặc mà lạnh lẽo.

"Bắt được người rồi."

Cảm giác nguy cơ bùng nổ trong nháy mắt, Cừ Nhận Quy theo bản năng cần đoán kiếm lên, nhưng phát hiện tay chân mình yếu xìu, đừng nói là đoán kiếm, siết nắm tay thôi cũng khó.

Hắn bỗng khựng lại, trong lòng chấn động.

Trong phút do dự mặt nạ trên mặt đã bị lấy ra, Cừ Nhận Quy cúi thấp đầu, ánh mắt tụ trên làn da trắng nõn mịn màng, hắn hơi mở to mắt, theo bản

nặng nghiêng đầu đi.

Kết quả là thấy một bộ xương trắng đang ng ồi cách đây không xa, tay ôm đàn tì bà, cứ vậy mà nghiêng đầu nhìn h ắn

Cừu Nhạn Quy g ần như phản ứng lại ngay tức thì, vị tai mắt kia của Âm Khí tông e là đã lành ít d ữ nhi ều, người h ắn phải thích sát sợ rằng cũng đã sớm nhận được tin tức, lúc này mới.....

Cầm bị người khác nâng lên, ép h ắn rẽ sang hướng khác, giọng nói bất mãn vang lên sát lỗ tai h ắn, "Thế nào, một bộ xương khô mà có thể so được với ta?"

Cừu Nhạn Quy vô thức chau mày muốn v ẩy ra, tiếc là h ắn bây giờ "trói gà không chặt", chỉ đành lạnh mặt thuận đà nhìn qua, đối diện với một đôi mắt hoa đào ngậm cười.

Dung mạo người trước mặt đẹp đẽ vô cùng, nếu không phải nhìn thấy tận mắt, chắc e nói suông cũng chẳng thể tả được ba phần, môi h ồng răng trắng, mặt mũi như tranh, tóc đen chấm nước tựa tiên lộ nương nhờ, giọt nước trượt xuống xuôi theo sợi mi dài của y, hôn qua con mắt sâu hút và sóng mũi cao thẳng, môi son vừa mở vừa khép, nhiếp lấy h ồn người.

Dù là Cừu Nhạn Quy cũng không khỏi hoảng hốt giây lát, nhưng trong mắt nhanh chóng tụ lại ý lạnh, mím môi mỏng dời t ần mắt đi.

Tay chân h ắn tê r ần, căn bản không còn sức đâu phản kháng, vốn tưởng ra khỏi Huyết các cũng có thể giở bản lĩnh, ai ngờ ra quân chưa thắng đã bỏ mình, e là hôm nay trốn không thoát r ồi.

"Sao không nói năng gì?" Tả Khinh Việt dạt dào hứng thú mà đánh giá thích khách trước mặt, dịch dung trên mặt bị phá, trái lại nhìn cũng được, anh tuấn g ầy gò.

Tâm trạng bữa nay của y khá tốt, vừa n ầy lúc tính xử gọn tên thích khách này thì thấy ngoại hình h ắn không tệ, quả thực rất hợp để chế thành con rối, nên mới phá lệ nói đôi câu.

Nhưng thích khách này như tên cầm vậy, nhìn thấy y sững ra một chút rồi khuất nhục đời tầm mắt đi.

Ánh mắt Tả Khinh Việt tối tăm, vừa động ngón tay, dây tơ liền xuyên qua xương bả vai của hắn.

"Ừm..." Tiếng rên ầm nhẫn vang lên.

Tả Khinh Việt thưởng thức biểu cảm đau đớn nén nhịn trên mặt hắn, cong môi đến gần hơn, giọng điệu vui vẻ.

"Kêu người nói chuyện đấy, sao không nghe?"

Chương 4: Mơ màng

"Muốn giết muốn lóc tùy ý người." Giọng của Cừ Nhận Quy khàn khàn, nhin cảm xúc muốn hít khí tr ầm giọng nói.

Đau đớn khiến hấn thoát hoàn h ần lại, lúc này hấn mới nhận ra mình g ần như bị đối phương nhốt trong lòng, y sam của Tả Khinh Việt đã ướt đẫm, hấn cũng không khá hơn là bao, hai người cứ thế mà dán sát vào nhau, Cừ Nhận Quy dùng hết sức lực cuối cùng lui v ề sau.

Tả Khinh Việt bất ngờ quan sát đôi mắt đỏ s ẫm của hấn, bất động nhìn Cừ Nhận Quy cố gắng lui v ề sau, chỉ là vào khoảnh khắc đối phương sắp thực hiện được lại xấu xa dùng sức ấn người v ề

"..... Người!" Cừ Nhận Quy đỏ mắt, không chịu nổi thủ đoạn không khác gì đùa bỡn của đối phương.

Thích khách Huyết các cho dù chết cũng phải có tôn nghiêm.

Nhưng hiện tại hấn đến sức uống thuốc độc cũng chẳng có, chỉ có thể dựa vào Tả Khinh Việt một cách đ ầy thảm hại.

Tả Khinh Việt đang nhìn hấn như đang suy ng ẫm gì đó.

Không ngờ tiểu thích khách lại có chút thực lực, đây là người đ ầu tiên có thể nhìn thấu thủ đoạn của y, Tả Khinh Việt khó tránh thấy hơi hiếu kỳ.

Vừa r ồi hấn chưa vượt qua bình phong, đương nhiên cũng không thấy được bộ xương khô kia, thế tại sao lại lui v ề giữ chừng?

Về mặt Cừ Nhận Quy đ ều là sự bất cam và địch ý, nhưng toàn thân hấn không có sức bị chính bản thân mình trói buộc, khi không lại có chút phong

tình khác, ánh mắt của Tả Khinh Việt lưu luyến chốc lát, cong môi, "Ta không giết người."

Cừu Nhạn Quy ngớ mặt, sợi dây trong cơ thể bị rút về, hắn ăn đau nhứu mà lại, mím môi do dự hỏi, ".....Vì sao?"

Tả Khinh Việt không trả lời hắn mà hỏi ngược lại, "Vừa nãy tại sao người đột ngột lui về?"

Cừu Nhạn Quy không đáp ngay, mà lia bộ xương khô bên cạnh, hận ý xẹt qua mắt, giọng gào nói, "Không thể tiết lộ."

Thú vị.

Nhóm thích khách nhàm chán trước kia chỉ biết thử nhìn ra sơ hở của y sau đó giết mau giết lẹ, trong mắt là một vùng tiêu điếu và tĩnh mịch, còn chẳng sinh động bằng con rối của y.

Tên này, lại khá có sức sống.

Trong một khoảng trầm mặc, Cừu Nhạn Quy vô cùng không cam lòng nhắm mắt lại chuẩn bị chờ chết, không ngờ tay chân chợt khôi phục sức lực, hắn ngạc nhiên mở mắt ra, "Người....."

"Người đi đi." Tả Khinh Việt hời hợt thả tay, không hề phòng bị.

Cừu Nhạn Quy kinh nghi nhìn y, rồi lạnh giọng bảo: "Người thế này không sợ ta sẽ đưa người vào chỗ chết?"

Tả Khinh Việt buồn cười nhìn hắn, "Người sẽ ư?"

"Sẽ, nhưng phải là lần sau." Ánh mắt Cừu Nhạn Quy cố chấp, sát ý cũng bị thu lại, "Ta không mắc nợ người."

"Người đã nợ ta rồi, ngọc ngêch không chạy đi....." Tả Khinh Việt chợt áp sát hắn, hàng mi dài chùng như sắp chạm vào gò má, hơi thở tựa lan, "Hay là người không nợ bỏ ta."

Bọt nước tung toé khắp nơi, Cừu Nhận Quy lập tức vẩy ra, hoảng loạn bỏ khỏi thùng tắm, mang theo hơn nửa lượng nước, hắn cũng không quan tâm đến, nhanh chóng lướt đến trước cửa sổ, nhếch nhác phi người rời đi.

Tả Khinh Việt lười biếng nằm trong thùng tắm, nhìn đống lộn xộn đầy đất, rồi nhớ đến lỗ tai đỏ rực và nét mặt hoảng sợ khó giấu vừa rồi của thích khách, đột nhiên bật cười.

Thật sự là cảm giác mới mẻ đã lâu chưa thấy, lần trước có cảm giác này vẫn là khi tìm ra ngục cổ.

Tên thích khách này lại hợp khẩu vị của y khó tả.

Tả Khinh Việt ngửa cổ lên, giọt nước lăn xuống, ánh mắt y chứa vẻ xấu xa.

1

Đợi đến khi hắn trở về Âm Khí tông thì cả con chuột cũng chết queo, vậy thì hắn chính là nhóc đáng không không nhà để về rồi.

Tả Khinh Việt lặng lẽ cong môi, đợi tới lúc đó, mình qua nhặt hắn về là được.

Cừu Nhận Quy mặc kệ cái thân nhếch nhác nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này, trong lòng thầm oán tên thiếu chủ Miêu Cương này quả là hỉ nộ vô thường, thực lực quả nhiên cũng sâu không lường được.

Nếu không phải mình may mắn, e là bây giờ cũng chung kết cục với bộ xương trắng kia.

Sau khi chinh trang trên tiêu trấn ngoại thành, hắn liền chuẩn bị trở về thỉnh tội, dọc đường đi Cừu Nhận Quy chất chùng lo lắng.

Kế hoạch hôm nay có sai sót, sợ rằng bên người chủ tử đã có tai mắt của Thôn Vân các từ lâu, bằng không đối phương sẽ không nhạy bén tới vậy, vị cô nương của tú lâu kia rất có thể đã thân vấn.

Chỉ là không biết Âm Khí tông ra sao rồi.

Giữa mày Cừ Nhận Quy vương đầy nổi bất an, lấy thủ khủng khiếp của Tả thiếu chủ kia... Kết cục Âm Khí tông thế nào... Khó mà nói được.

Hắn đi đường không ngừng nghỉ, gần đến chạng vạng, ráng chiều dịu dàng phủ lên gạch ngói, gọi người hưởng thụ giây phút bình yên.

Cừ Nhận Quy dắt ngựa đi tìm quán rượu, muốn uống hai ly tiêu bớt cảm giác mệt mỏi, chất lỏng cay xé vào họng, chẳng ném ra được cái gì hay, nhưng mệt mỏi đã vơi đi quá nửa.

"Âm Khí tông cũng thật thảm, cứ một hai phải đâm đầu vào ngõ cụt, bộ tưởng mình hơn người thật à?"

"Chứ gì nữa, mấy năm nay tình thế của bọn họ cũng tốt, đáng tiếc lòng tham không đủ để rắn nuốt voi, lần này thì hay rồi, đánh sụp luôn cả mình!"

Người bàn bên trò chuyện thoải mái, không khó nhìn ra vẻ thương tiếc trên khuôn mặt họ.

Động tác nhấp rượu của Cừ Nhận Quy dừng lại, mặt mày lập tức kết thành băng, hắn đặt ly rượu xuống nghe kĩ đối thoại của hai người kia.

Tiếc là bọn hắn không nói nhiều, chỉ cảm khác đôi câu liền đổi sang chuyện khác, Cừ Nhận Quy ngựa đầu uống cạn hớp rượu cuối cùng, đặt vài lượng bạc lên bàn rồi cầm bội kiếm của mình lên, thúc ngựa đi về hướng Âm Khí tông.

Đi xa khỏi địa giới thành Phủ Châu đã tốn một ít thời gian.

Còn chưa tới tông môn ven đường đã toàn những tin đồn, Cừ Nhận Quy nghe mà gấp gáp, không ngờ khi về đến tông môn lại là cảnh tượng tan hoang tiêu điều như thế này.

Cừu Nhạn Quy từng liệu rằng lần này chắc tông môn sẽ tổn thương nguyên khí, chưa từng nghĩ đến việc lúc về đến cả hoành cũng bể tại cửa vào, cánh cổng vốn đóng chặt đang mở toang, bên trong bừa bộn, máu bắn trên đất đã khô từ sớm, kỳ quái là không hề nhìn thấy thi thể, có lẽ đã bị xử lý.

Hắn cau chặt mày, xuống ngựa sai bước đi vào trong.

"Ây da công tử tốt nhất đừng đi, cẩn thận rước họa vào người đấy!" Chủ sạp bên đường lắc đầu, tận tình khuyên bảo, "Lần này Âm Khí tông đụng phải cái gốc cứng, bây giờ không biết căn nguyên kẻ thù ra làm sao, tới lúc đó sẽ phiền phức."

Chủ sạp này là một nam nhân trung niên trông rất hiền hòa, dường như là một người nhiệt tình, nếu không cũng sẽ không lên tiếng khuyên can, Cừu Nhạn Quy cân nhắc trong lòng một hồi, tới trước sạp kia mua một ít điểm tâm, lúc sắp đi thấp giọng nói, "Đa tạ đã nhắc."

Chủ sạp mỉm cười khoát tay, tặng thêm cho hắn sáu cái bánh hoa quế, "Lần đầu tới đây công tử đã mua điểm tâm của tiểu nhân, đó là tiền cứu mạng tiểu nữ trong nhà, giờ đây tặng công tử sáu cái bánh coi như tấm lòng, vẫn mong công tử đừng ghét bỏ."

Trong lòng Cừu Nhạn Quy chấn động, nhìn kỹ chủ sạp trước mặt, lúc này mới nhớ ra quả thật có một việc như vậy, khi tới đây lần đầu sắc mặt của sạp này vàng như hến, mặt đầy vẻ u sầu, đoán chắc cũng do cuộc sống cũng mấy suôn sẻ liền tiện tay mua ít bánh.

Bây giờ nhìn lại, thế mà như hai người khác nhau.

"Vậy thì tốt quá." Cừu Nhạn Quy lộ nét cười, hàng mày nhíu chặt cũng giãn ra, "..... Tại hạ không tiện ở lâu, từ biệt tại đây."

Chủ quầy cười híp mắt khua tay với hắn.

Cừu Nhạn Quy đi khắp hang cùng ngõ hẻm, bấy giờ mới lần rõ nhân quả sự tình, e là Âm Khí tông này cũng bị người khác giật dây làm một thanh đao, cuối cùng rơi vào kết cục bị diệt tông môn.

Cả tông môn không một ai sống sót, có được thực lực như vậy, còn kết thù với Âm Khí tông....

Trong lòng Cừu Nhạn Quy cũng nắm rõ, trong lòng mọi cũng tỏ tường, chỉ là mọi việc xảy ra quá nhanh, dù là hắn cũng chưa thể phản ứng kịp.

Rời khỏi Huyết các có chủ tử mới, nhưng bây giờ chủ tử mới cũng chết oan.

Cừu Nhạn Quy ng ỡ trong gác lửng, không lấy bội kiếm xuống, sự hiu quạnh vụt qua trong mắt hắn, theo lý mà nói thì bây giờ hắn đã tự do, thiên hạ rộng lớn mặc sức hắn làm theo ý mình.

Chỉ tiếc là thích khách.

+

Đã sớm quên mất phải tự do như thế nào rồi.

Chương 5: Huyết thù

Huyết các ngụ dưới chân núi Tàn Dương, các thích khách giỏi về ẩn nấp nhất đúng như phục sức tối màu của bọn họ, dãy núi phía sau nguy hiểm tinh mịch, không có lấy chút sức sống nào.

Đây chính là nơi huấn luyện thường ngày của họ.

Cừu Nhận Quy đi qua mảnh đất trơn trượt, trên giày hơi dính bẩn, nhìn về chốn hắc rất đỗi quen thuộc trước mắt mà chợt thấy lưỡng lự vô cùng, thích khách đã xuất Huyết các thì không còn thuộc về đây nữa.

Nhưng kí ức về từng nhánh cây ngọn cỏ nơi đây của hắn hãy còn mới mẻ, tuổi nhỏ được các chủ cứu sau đó dẫn về chỗ này, xuân hạ thu đông, hắn từ ngửa đầu ngóng chạc cây đến giờ tay là hái được mai.

Đầu bảo thích khách không nhà, nhưng thật ra nơi có chủ tử chính là nhà.

Bán mạng cho người cả đời, nghe thì tàn nhẫn vô tình, nhưng rời bỏ những thứ này rồi bọn hắn cũng chẳng biết phải đi đâu về đâu.

Cừu Nhận Quy chần chừ hồi lâu mới cất bước về trước, bây giờ hắn đã rời khỏi Huyết các, cần phải nhận khảo nghiệm lần nữa mới có thể quay về.

Băng qua vườn đào, từng làn hương theo gió bay tới, nhịp chân của Cừu Nhận Quy khựng lại, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Pha lẫn trong đó còn có một thứ mùi đặc biệt.

Đó là....mùi máu.

Hắn mặc kệ quy củ vội nhanh lên mái nhà, sự tĩnh lặng tràn lan ra, đập vào mắt đầu là vết máu, tay Cừ Nhận Quy nắm thành quyên khê run rẩy, mắt nhìn lom lom vào khoảng bừa bãi này.

Thi thể ngã ngổn ngang trên nền đất, máu vẫn còn tươi, nhưng người đã chẳng còn hơi thở.

Cừ Nhận Quy không dám trì hoãn, đi thẳng tới phòng của các chủ, dọc đường đi trái tim hắn hoàn toàn lạnh lẽo, trong tâm mắt hắn lại không có lấy một người sống!

Đạp cửa ra, Cừ Nhận Quy vội vã đảo mắt tìm kiếm bốn phía, khi tâm nhìn dừng ở một nơi.

Đông tử hắn co rụt.

Ở góc phòng, một người tóc tai bù xù hình dáng thảm hại bị một chuỗi kiếm xuyên bụng, cắm ông ở trên tường.

"Các chủ...." Cừ Nhận Quy mở to mắt, bước nhanh tới quỳ trước mặt ông, vươn tay nhưng lại không biết làm cho cho phải, người bình tĩnh như hắn cũng thất thố đỏ viên mắt, "Ta...."

Người nhếch nhác chậm chạp ngẩng đầu lên để lộ đôi mắt đã mệt mỏi, thấy hắn thì từ từ nở nụ cười, dùng giọng gằn như là khản đặc nói, "Là Nhận Quy à....."

"Là ta, là ta, ta rồi đây các chủ...." Cừ Nhận Quy luống cuống đứng dậy, quay người lục lọi khắp nơi tìm thuốc trị thương, vừa tìm vừa nói, "Ta chữa thương cho ngài, đợi chút thôi....."

"Không cần đâu." La Minh gằn như không thốt nổi tiếng, nhìn thấy sống lưng run rẩy cứng đờ của hắn lòng lại chột bùi ngùi thương cảm, ".....Nhận Quy, lại đây để ta nhìn người."

Cừ Nhận Quy sải bước đi qua, quỳ xuống trước mặt ông, bờ môi run rẩy không nói năng được gì, La Minh thấy được sự hoảng sợ từ trong ánh mắt

của hắn, buồn cười biết bao, trong mắt của thích khách Huyết các vậy mà lại có loại cảm xúc này.

Đứa trẻ này đang sợ hắn chết.

La Minh chợt thấy hối hận, giờ đây Huyết các bị tàn sát, lòng hắn tràn ngập sự bất cam chứ chưa bao giờ nhớ đến đứa trẻ hắn trông tới lớn này.

Cừu Nhạn Quy có thiên phú dị bẩm, La Minh vô cùng coi trọng hắn, bồi dưỡng hắn trở thành một thích khách hàng đầu, lấy tư chất của hắn nói không chừng chưa đến mấy năm, Nghiêm Căn đứng đầu thích khách cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sau đó.... ông ta vì dẫn rắn ra khỏi hang nên coi Cừu Nhạn Quy làm mồi nhử đuổi đi, hắn chẳng hề oán than nửa lời, bây giờ thân mình nhếch nhác, còn hắn đang phí công lực lợi hồng chữa thương cho mình.

La Minh nhìn kĩ Cừu Nhạn Quy, giữa mày có chính khí cương trực, kiếm mi tinh mục, tinh thần hăng hái dưới dung nhan tuấn lãng.

Nếu không phải là một thích khách, chắc cũng là vị công tử phong lưu tài hoa.

Cũng trách ông một bước sai vạn dặm sai, năm đó đã không chơi lại lão già kia, bây giờ còn rơi vào kết cục diệt môn.

Chỉ tiếc đứa trẻ này thế nào cũng trốn không thoát, việc duy nhất mình có thể làm bây giờ chính là nghĩ cách để hắn có sức chống chọi khi đối đầu với người kia.

Chỉ ít cho hắn biết sự tồn tại của người đó.

Nhưng nếu lúc này nói cho hắn biết chân tướng, hắn chắc chắn không có năng lực để đối đầu với người phía sau.

Chỉ đành để hắn tự giết lấy một tia hi vọng sống này.

La Minh móc lệnh bài của Huyết các từ trong lòng ra, run rẩy nhét vào tay hắn, "Nhạn Quy, năm đó Huyết các có ân tình khác, người, người có thể đáp ứng ta một chuyện không....."

Cừu Nhạn Quy nắm chặt tấm lệnh bài ấy, khàn giọng nói, "Mời các chủ nói."

"Đi tra chuyện năm đó, báo thù cho huyết các, giết chết lão tặc kia..." Ánh mắt của La Minh có hơi trống rỗng, chợt nhìn hắn cười, "Chẳng qua...ta vẫn thích nghe, người, gọi..... Khụ khụ khụ, người gọi ta là..... La bá bá hơn...."

Cừu Nhạn Quy ngẩng phắt đầu lên, nhưng chưa kịp đối diện ánh mắt còn sót lại độ ấm của ông thì đầu của các chủ đã gục xuống, hơi thở cũng mất gần hết.

Ông đã mọc không ít tóc bạc, nhưng năm xưa ôm tiều Nhạn Quy về lại đương lúc hăng hái khí phách.

La Minh đã tắt thở, khom người cuộn tròn lại, Cừu Nhạn Quy dùng nội lực làm vỡ trường kiếm, vươn tay sửa sang di dung cho các chủ.

Huyết các đêm thâu không nơi nào có ánh đèn.

Cừu Nhạn Quy chôn tất cả thi thể ở sau núi, hẳn xuống những vệt máu chẳng thể xoá nhoà, đào ụ đất an táng bọn họ.

Hắn đã sớm quên mất thời gian, sau cùng vái đỉnh núi một vái rồi tê dại cần kiếm rời đi.

Vào giây phút ra khỏi núi Tàn Dương, trong mắt Cừu Nhạn Quy loé lên vẻ mê mang, vạt áo đón gió khẽ lay, hắn đứng lặng một hồi dài.

Bây giờ, mới đúng là không chốn để đi.

Cừu Nhạn Quy đem theo lệnh bài các chủ cho chọn đại một hướng để đi, dọc đường nghe ngóng manh mối của Huyết các.

Hắn đi ngang qua thành Vũ phương Bắc, qua cổ trấn vùng sông nước, lạ là mọi người giữ chuyện này kín như bưng, đến Thiên Cơ lâu cũng né tránh nó, chỉ nói, "Châu châu đá xe, nước đổ khó hốt."

"Châu châu đá xe, nước đổ khó hốt....." Cừ Nhận Quy lẩm bẩm.

Hắn lờ mờ cảm thấy rằng việc Huyết các bị diệt không hề giản.

Dáng vẻ chật vật của các chủ vẫn luôn hiện ra trong tâm trí hắn, Cừ Nhận Quy gần như tới hết những nơi có thể biết được ẩn tình năm xưa, đầu mỗi đợt được có còn hơn không.

Từ lâu huyền áo, hắn im lặng tìm một chỗ gần cửa sổ ngõ xuống, nỗi trống vắng cuộn dâng trong lòng.

Kiều ngạo lần đầu rời Huyết các đã bị mài giữa chẳng còn lại gì, đầu tiên là chịu thiệt trong tay thiếu chủ Miêu Cương, sau đó Âm Khí tông bị diệt, Huyết các bị tàn sát, gánh vác mối huyết thù khó tan.

Buồn cười là bây giờ hắn còn không biết kẻ thù là ai, khi xưa chỉ thấy giang hồ thoải mái, nay không đặt lòng mới tỏ, đó là cô tịch rượu cũng khó san.

Uống cạn hớp rượu cuối cùng trong bình, Cừ Nhận Quy tùy ý lau miệng, vô cảm cầm kiếm rời đi.

Phố xá tấp nập, Cừ Nhận Quy đang im lặng bước đi chợt chau mày lại, xoay người tiến vào một con hẻm khuất nẻo, khí tức xa lạ như có như không từ từ tiếp cận, hắn thấy xung quanh không có người bèn dứt khoát quay người rút kiếm, lạnh giọng bảo, "Không biết các hạ có ý gì?"

Dứt lời, hai bóng người liền nhảy xuống.

Đầu đeo mặt nạ, Cừ Nhận Quy cảnh giác đề ngang kiếm trước ngực, hai người kia liếc nhìn nhau, một trong số đó nói, "Chủ tử nhà ta mời hiệp sĩ tới từ lâu nói chuyện, nếu có đắc tội mong bỏ qua cho."

Cừu Nhận Quy chưa thu kiếm, giọng điệu lạnh lạnh, "Dám hỏi hai vị phục vụ cho ai?"

Một người khác nghe vậy thì cười, âm giọng u ám, "Thiếu chủ Miêu Cương, Tả Khinh Việt.

Chương 6: Thuộc hạ

Bàn tay nắm bội kiếm của Cừu Nhạn Quy siết lại, mím môi mỏng, không mở miệng ngay.

Lâu sau, hắn mới từ tốn đáp, "Nếu hôm nay ta không nguyện nói chuyện thì sao?"

Hai người kia chẳng hề lui lại, tiến lên hai bước tuốt bội kiếm ra, trong lời nói bộc lộ ý đe dọa, ngữ khí lại có chút tiếc nuối, "Vậy chỉ đành đắc tội."

Cừu Nhạn Quy đen mặt.

Hai người che mặt thấy hắn bất động, tối sầm mắt, hơi chình người thành thế tấn công, nguy hiểm cận kề.

Nhưng đúng lúc này, Cừu Nhạn Quy chợt thu kiếm về.

"Nếu đã thế, vậy cung kính chi bằng tuân mệnh." Trên mặt Cừu Nhạn Quy không có ý cười, lạnh tanh nói.

Hắn tự biết hôm nay mình không có cách nào đi được, nếu như có ý định đối đầu với Thôn Vân các, vậy thì ngày sau ắt sẽ vô cùng khó khăn, đừng nói là đi tra ẩn tình, chỉ e dừng chân trong giang hồ cũng khó.

Dấu sao đó cũng là Tả Khinh Việt.

Ai mà không muốn cho hắn mặt mũi chứ?

Hai người che mặt kia đều dừng lại, lập tức biết đi đâu thu kiếm lại, làm động tác mời với hắn, "Mời đi bên này."

Trong hẻm âm u tối mịt, bọn họ cảnh giác lẫn nhau, không khí im lặng và nguy hiểm lan tràn, nhưng may là hai bên chỉ đề phòng mà đi hết đoạn đường này một cách an toàn.

Người che mặt dẫn hắn tới một tử lâu, lúc Cừ Nhận Quy ngược lên nhìn thì hơi híp mắt.

Đây không phải tử lâu hắn ghé ban nãy sao?

Xem ra mình đã bị người ta theo dõi từ sớm rồi.

Bị đưa thẳng đến đỉnh lâu, Cừ Nhận Quy mím môi đứng trước cánh cửa, nét mặt căng thẳng.

Bên cạnh truyền đến tiếng động nhỏ, hắn liếc qua, hai người che mặt nhảy xuống cửa sổ, về góc tối chờ lệnh.

Cánh cửa phía trước bỗng dựng tự mở ra, mùi hương thoang thoảng chậm rãi bay tới như lời mời trong thềm lặng.

Cừ Nhận Quy nhú mày đứng ở cửa, không manh động.

"Ngây ra đó làm gì, còn không vào đây?" Giọng nói biếng nhác vang lên, chứa chút ý cười vừa phải.

Cừ Nhận Quy thoát nhớ đến hồi ức không mấy đẹp đẽ nào đó, lỗ tai nóng hổi, chau mày bước vào, giây phút hắn vào phòng cửa bị đóng cái "cạch."

Bước chân hắn thoáng dừng lại, rồi đi tiếp về trước, vòng qua bình phong tao nhã, chât giọng êm tai kia lại cất lên.

"Về mặt này là sao, phải biết bên ngoài có biết bao người muốn gặp ta cũng không được, thích khách nhà người có phải hơi hơi.... Không biết đi đâu rồi không?"

Cừu Nhạn Quy ngược lên chạm phải đôi mắt đào hoa ngậm cười, đang chớp mắt nhìn hắn, hắn cúi đầu dờn tầm nhìn, chẳng ừ hử.

Ánh mắt Tả Khinh Việt tối lại, dây bạc ở đầu ngón tay nháy mắt xé gió lao tới, Cừu Nhạn Quy vô thức nghiêng mình né tránh, uyển chuyển rơi xuống một bên khác, tay phải chống đất, đỡ lấy dây bạc lại lao tới trước mặt, hắn cau mày lộn mào tránh.

Cừu Nhạn Quy hơi tức giận, "Tả thiếu chủ, người.....!"

Âm cuối biến mất giữa cuống họng, người vốn nằm trên nhuyễn tháp đã đầu mất, lông tơ sau lưng Cừu Nhạn Quy dựng ngược lên, quay đầu theo bản năng liền bị người ta ôm eo, cơ thể ấm áp phủ lên, Tả thiếu chủ cup mắt cười khế, "Kêu ca cái gì, không phải tới rồi đây à?"

Đoản kiếm của Cừu Nhạn Quy gần như chặn lại lòng ngực của y vào ngay khoảnh khắc đối phương mở miệng, thân thể người trước mặt thả lỏng, hoàn toàn không có cảm giác bị uy hiếp, con người Cừu Nhạn Quy u ám triệt để.

Người ngoài nhìn vào thấy hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng chỉ có Cừu Nhạn Quy biết bàn tay cầm đoản kiếm của mình không thể nào tiến thêm mấy may, dây bạc sắc bén ghim cổ tay hắn truyền tới cơn nhói rõ rệt.

Cừu Nhạn Quy hít sâu một hơi, trầm giọng nói, "Đây là cách trò chuyện của Tả thiếu chủ?"

Ánh mắt vui vẻ của Tả Khinh Việt lia qua vẻ mặt u ám của hắn, cong môi thu dây bạc về, vết máu nhỏ xíu dần hiện ra, giọt máu đỏ sẫm tuôn trào, Cừu Nhạn Quy sống trong góc tối quanh năm, còn trước đây thì vẫn luôn ở tại Huyết các, vậy nên màu da nhợt nhạt, hai màu sắc này đụng vào nhau khiến cho hắn có một vẻ kỳ dị...

Quả nhiên hắn rất hợp để làm con rối.

Tả Khinh Việt móc khăn tay băng bó vết thương của hắn, khi ngón tay rời ra còn cố ý vỗ nhẹ cổ tay hắn một cái, giọng điệu áy náy rất qua quýt,

"Trách ta, làm đau người r ồi."

Trên dung nhan tuyệt sắc xuất hiện vẻ ngưng ngừng, đôi mắt đào hoa đa tình dán chặt vào hắn, Cừu Nhận Quy đi ềm tĩnh rút tay về, không tính vòng vo với y, "Thiếu chủ có gì có thể nói thẳng."

Ngón tay thon dài của Tả Khinh Việt dừng lại giữa không trung, sau đó lại thu về như không có việc ấy, từ tốn trở lại nhuyển tháp c ần chén trà lên hớp một ngụm.

Cừu Nhận Quy đứng tại chỗ, ngay khi kiên nhẫn của hắn sắp cạn thì Tả Khinh Việt ngả người ra sau, chậm rãi dựa lên nhuyển tháp, giọng điệu sâu xa, "Thật không ngờ người vậy mà lại là thích khách của Huyết các."

Đ ồng tử Cừu Nhận Quy co lại, lập tức thốt lên, "Người biết chuyện của Huyết các?"

"Ta cũng mới biết cách đây không lâu, nên bi thương." Tả Khinh Việt nhìn tia hi vọng bất cẩn lộ ra trên mặt hắn, mỉm cười, "Nhưng rất lấy làm tiếc, chuyện người muốn tra ta không biết gì hết."

Về mặt Cừu Nhận Quy lạnh xuống, từ từ siết chặt đ ấm tay, nhưng đương lúc hắn thất vọng Tả Khinh Việt lại nói, "Thôn Vân các bọn ta đương nhiên sẽ không quản việc đâu đâu của người ngoài, chẳng qua....."

".....Chẳng qua cái gì?" Cừu Nhận Quy không để ý tới thái độ đùa giỡn của y, mím môi hỏi."

Tả Khinh Việt cong mắt, "Chẳng qua nếu như người đi theo ta, vậy thì không coi là lo chuyện bao đ ồng nữa."

"Người thấy sao?"

Trong phòng rơi vào im lặng, mình mẩy Cừu Nhận Quy căng chặt trong phút chốc, Tả Khinh Việt cũng không hời mà thông thả nhìn chăm chăm hắn.

Hồi sau, Cừ Nhận Quy hơi trức trặc thấp giọng hỏi, ".....Người nói đi theo, là theo kiểu nào?"

3

Mái nhà truyên tới một tiếng động khe khẽ, Cừ Nhận Quy không ngẩng lên cũng biết là sai sót của bạn cùng nghề nào đó, sắc mặt bỗng chốc trở nên đỏ chót.

Tới Tả Khinh Việt cũng bị câu nói này làm cho sững sờ, sau đó ôm bụng cười lớn, nụ cười này khiến độ nóng trên mặt thích khách thiêu tới tận mang tai, mí mắt đứng cứng còng ngay tại chỗ, trong lòng phiêu muộn.

Sao hấn hỏi ra được....lời này?

Nhưng hiển nhiên Tả Khinh Việt không định bỏ qua cho hấn như thế, ngữ điệu của y hơi mập mờ, "Hoá ra người còn ấp ủ tâm tư thế này, là do ta suy xét không chu đáo."

Cừ Nhận Quy nhú mày, cuống cuồng: "Không, không phải ý này!"

"Ồ ~ Vậy thì tốt." Ngón tay Tả Khinh Việt chống sườn mặt, ánh mắt u ám lộ ra sự nguy hiểm, trên mặt lại cười mỉm, "Tâm tư không nên có thì đừng có, ta ấy à... thích sạch sẽ, đã định là chỉ có thể tự cho mình là nhất thôi."

Kiều ngạo và tự luyện trong lời nói này phối thêm gương mặt kia, quả thật là làm người ta không phản bác được gì, Cừ Nhận Quy không tính đếm xỉa, mà nghiêm túc nhìn y, "Người thật sự có thể giúp ta tra rõ ân tình năm đó?"

"Xùy, người đang chất vấn Thôn Vân các?" Tả Khinh Việt giễu cợt.

Cừ Nhận Quy không nói, im lặng đứng song song với y một hồi, lát sau hấn tiến lên vài bước, lấy một món đồ khỏi ngực dâng hai tay lên.

Tả Khinh Việt nhướng mày, vươn tay nhận lấy, là một tấm lệnh bài rất bình thường.

"Hiện tại ta cũng không có nơi để đi, thôi thì tạm theo người vậy." Giọng Cừu Nhận Quy rất khẽ, câu này như đang nói cho chính hắn nghe.

Thích khách đột nhiên quỳ một gối trước mặt hắn, đôi mắt ác liệt chỉ còn lại ánh sáng trong veo.

"Thuộc hạ Cừu Nhận Quy, chắc chắn sẽ bảo vệ thiếu chủ bình an chu toàn."

—

@Yu: tối qua tới giờ trúng gió, thiệt sự chỉ muốn nằm liệt giường 🛏️

Chương 7: Trói

"Cừu Nhận Quy....." Tả Khinh Việt đọc chậm một lần, vô thức vuốt ve mớ bài trong tay.

"Tám lệnh bài này tương đương với mệnh bài của thuộc hạ, tượng trưng cho thân phận thích khách Huyết các." Mắt Cừu Nhận Quy bắt được động tác của y, thấp giọng nói, "Nếu như một ngày nọ chủ tử muốn tặng thuộc hạ cho người khác, chỉ cần đưa lệnh bài là được."

1

Về mặt Tả Khinh Việt trở nên vi diệu, cũng không biết nên nói tên nhóc này thông minh hay ngu xuẩn nữa, mới này còn giương cung tuốt kiếm mà chốc sau đã hai tay dâng "mạng" mình lên.

Y không để vệt sự hui quạnh vệt qua trong mắt đối phương, gật đầu hiểu rõ, "Nói như vậy thì, người bị....chủ tử cũ của người tặng cho Phạm Kỳ?"

Cừu Nhận Quy ngừng giây lát mới trúc trắc gật đầu.

Tả Khinh Việt nghĩ không thông, hươ hươ lệnh bài trong tay, "Nhưng ta và người chẳng thân quen gì nhau, giao vật này cho ta không sợ dê dâng miệng hùm sao?"

Cừu Nhận Quy không chần chừ mấy mà nhàn nhạt đáp, "Thích khách Huyết các nhận chủ, thuộc hạ đã nhận thiếu chủ nên về sau sẽ tuân lời thiếu chủ mà làm."

"Huống chi thiếu chủ cũng đã đồng ý với thuộc hạ tra rõ ẩn tình năm đó, thế sao lại là dê dâng miệng hùm?"

Tả Khinh Việt cười khẽ, ánh mắt sâu thẳm, "Vậy nếu ta kêu người đi chết thì sao?"

Cừu Nhạn Quy nhìn hắn, "Nếu thiếu chủ giúp thuộc hạ báo thù cho Huyết các, đương nhiên thuộc hạ sẽ nghe lệnh."

Tả Khinh Việt nghiêng đầu ngó hắn, cà lơ phát phơ nói, "Được thôi, ta đáp ứng người."

Cừu Nhạn Quy bình tĩnh cup mắt, giây lát sau lưỡi kiếm rời vỏ đặt ngang cổ mình chẳng hề do dự, ánh mắt Tả Khinh Việt tối lại, dây bạc trong tay bỗng bắn ra quấn chắc lấy cổ tay hắn, khiến hắn không thể động đậy nửa phần.

Cổ Cừu Nhạn Quy có một đường máu rất mảnh, vừa nãy nếu không phải Tả Khinh Việt ra tay kịp thời....

Xem ra thích khách này cho là thật, dám nói dám làm.

Hai người im lặng đứng song song, hồi sau Tả Khinh Việt mới mỉm cười cợt trối, "Vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, người xem người kìa."

Y nói rồi ném một cái bình sứ qua, chắc là thuốc chữa thương.

Cừu Nhạn Quy nhận lấy, thàn nói, "Thuộc hạ da thô thịt dày, chút vết thương nhỏ ngày hôm sau là khỏi rồi, không cần dùng thuốc của chủ tử."

Năm xưa ở Huyết các, trừ phi sắp chết chứ không bọn họ cũng không thể lĩnh được thuốc.

Tả Khinh Việt nhìn hắn không nói gì, lát sau mới chậm chạp mở miệng, "Ta không thích có kẻ ngỗ nghịch ta."

"Thuộc hạ biết tội." Cừu Nhạn Quy lập tức quỳ xuống, trên mặt không có vẻ gì khác mà chỉ hơi mím môi.

"Niệm tình người mới đi theo ta nên phạt nhẹ chút thôi." Tả Khinh Việt mỉm cười, "Người đâu."

Ít tiếng động vang lên trên nóc nhà, hai người nhảy vào từ cửa sổ chính là người dẫn hấn tới khi nấy.

"Thiếu chủ."

"Bôi thuốc cho hấn, sau đó trói ở đầu giường." Tả Khinh Việt đứng dậy đi tới nâng cầm Cừ Nhận Quy, ép hấn ngẩng đầu lên, giọng nói khe khẽ, "Tối nay ngoan ngoãn mà nhìn ta, nhận rõ cho ta....bản thân mình rốt cuộc là chó của ai."

Đồng tử Cừ Nhận Quy co lại, khàn giọng đáp: "Dạ."

"Được rồi, hai người các người dạy hấn quy củ đi."

Tả Khinh Việt hài lòng buông hấn ra đi thẳng ra ngoài, y không bảo người khác đi theo nên những người còn lại cũng chỉ đành ở lại tại chỗ.

Ám vệ che mặt nhìn thoáng qua đường máu trên cổ hấn, thật ra bọn hấn ở trên nóc nhà cũng đã nghe đại khái, hai người muốn bôi thuốc giúp hấn, Cừ Nhận Quy lại lắc đầu, "Ta tự làm được."

Hai người kia cũng không cưỡng cầu, nhìn nhau một cái, rồi cái người hơi cao nói ngắn gọn, "Tại hạ Ảnh Thập."

Người thấp nói: "Ảnh Lục."

Cừ Nhận Quy bôi thuốc xong thì quấn cho mình một lớp vải gạc, "Cừ Nhận Quy."

Ba người lại im lặng, có chút lúng túng.

Thích khách và ám vệ đều không giỏi ăn nói như nhau, huống chi còn là với người không hiểu rõ, dẫu sao người bọn họ đi gặp cũng đều là mục tiêu nhiệm vụ.

Tục xưng người sắp chết.

Ảnh Thập trông có vẻ thận trọng hơn, nhớ tới lời thiếu chủ dặn, hẩn mò mẫm trong ngực vài lần, đưa một cái chuỗi bạc qua, dưới hình trăng lưỡi liềm có treo một chiếc chuông bạc.

Ảnh Thập trông có vẻ thận trọng hơn, nhớ tới lời thiếu chủ dặn, hẩn mò mẫm trong ngực vài lần, đưa một cái chuỗi bạc qua, dưới hình trăng lưỡi liềm có treo một chiếc chuông bạc

Cừu Nhạn Quy do dự nhận lấy, phát hiện tuy nó là chuông nhưng lắc không kêu, vì vậy hẩn vô thức lắc thêm hai cái.

Tựa như biết trong lòng hẩn đang nghĩ gì, Ảnh Lục nói: "Đây là tử Nguyệt linh, bình thường sẽ không kêu để cho mẫu Nguyệt linh thức giấc, nếu thiếu chủ truyên gọi nó mới kêu."

Cừu Nhạn Quy lập tức dừng tay, buộc lên hông theo hướng dẫn của Ảnh Lục.

Ảnh Thập thấy cũng được rồi, bèn nói quy củ với hẩn.

"Quy củ của Thôn Vân các không rườm rà lắm, chỉ có ba điểm."

"Đầu tiên, không ngỗ nghịch thiếu chủ."

"Thứ hai, không được phép săn giết độc vật trong địa giới Thôn Vân các."

"Thứ ba, phản các ắt bị trừng phạt."

Cừu Nhạn Quy gật đầu, liềm nghe Ảnh Thập nhấn giọng, "Nếu phạm một trong ba đi đầu này, hậu quả không phải thứ người và ta có thể chịu đựng, thiếu chủ nói gì thì là nấy, tuyệt đối không được trái, vừa rồi người đã phạm kiêng kị, về sau phải chú ý vào."

"Nhớ kỹ, nhất thiết không được trái thiếu chủ."

Câu cuối cùng nói rất chậm, chứa vài phần nguy hiểm và cảnh cáo, Cừu Nhạn Quy nhìn ánh mắt đê phòng của hẩn gật đầu, "Ta đã hiểu."

Không được tín nhiệm rất bình thường, dù sao trước đó hắn còn tới để thích sát Tả Khinh Việt, bây giờ đột nhiên trở thành đồng minh, quả là đáng ngờ.

Hắn cũng coi như từng giao thủ với Tả Khinh Việt hai lần, thực lực của đối phương sâu không lường được, hai lần giao thủ sơ y đều không để tâm.

Có thực lực bậc này, cho dù thích khách vượt qua được mấy ải phía trước thì cuối cùng cũng nộp mạng ở trong tay Tả thiếu chủ, có đi đâu không biết...tại sao y lại bỏ qua cho mình.

Cừu Nhận Quy tự biết nếu đối đầu trực diện với y, có thể nói là mình hoàn toàn không có phần thắng.

Đương nhiên, hắn cũng không tính đối đầu với Tả Khinh Việt, nếu không cũng sẽ không giao lệnh bài ra.

Đây là chủ tử hắn nhận.

Bất kể mục đích là gì, trước có ơn không giết, sau có ý giúp đỡ đã đủ khiến hắn đi theo rồi.

Trên giang hồ không ngừng ngả nghiêng này, Cừu Nhận Quy bây giờ chẳng qua chỉ là một chú chim non khó đứng vững.

Danh tiếng Tả Khinh Việt vang dội, Thôn Vân các có thể dẫn hắn tra rõ ẩn tình năm xưa, vậy thì hiển nhiên hắn cũng sẽ dốc hết sức bảo vệ thiếu chủ.

Nói thì nói vậy.

Nhưng khi Ảnh Lục vô cảm móc dây thừng ra nhìn về phía hắn, Cừu Nhận Quy vẫn không nhận được mà lộ ra vẻ kháng cự, "Ta...."

Ảnh Thập thờ ơ: "Cừu Nhận Quy, nhận phạt."

"Nếu người phản kháng, hai người bọn ta sẽ không nương tay." Màu mắt Ảnh Lục rất lạnh, tay đã cầm chuôi kiếm.

Ảnh Thập cau mày đê tay hấn lại, nhưng cũng làm tỉnh nhìn chong chong Cừ Nhận Quy.

Ba người giằng co.

Hồi lâu, Cừ Nhận Quy mới bỏ trường kiếm của mình xuống, hấn nhú mày nhẹ giọng nói: "Tới đi."

Ảnh Lục không trả lời, tiến lên hai bước nhanh nhẹn trối hấn lại, Ảnh Thập đỡ hấn, hai người hợp lực trối Cừ Nhận Quy ở đầu giường của thiếu chủ.

Chắc do nét mặt của Cừ Nhận Quy nặng nề quá, Ảnh Lục ngó hấn một cái rồi thẩn thả lỏng sức để đầu hấn ít nhất có thể kềm ép giường, Ảnh Lục lại lấy một cái khăn tay sạch sẽ từ trong lòng ra lót cho hấn.

1

Cừ Nhận Quy bất động, nhìn chăm chăm cái khăn tay kia.

Ảnh Thập hắng giọng, "Thiếu chủ thích sạch sẽ....sau này người sẽ dần dần hiểu được sở thích của chủ tử, đêm nay cứ vậy đi, người.... Nghỉ ngơi cho tốt."

Cừ Nhận Quy cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, giễu cợt không nói gì, nghiêng đầu dựa lên bệ cửa sổ.

Ảnh Lục và Ảnh Lục liếc nhìn nhau, lặng lẽ lui xuống.

—

@Yu: qua năm không mà quên điễm danh TB, làm nay vào phải bỏ 10 biên sao để đổi, đm khóc

Chương 8: Hậu hạ

Trời đã khuya, gió đêm se lạnh thổi vào, Cừu Nhạn Quy nghiêng đầu tựa vào mép giường, đôi mắt trong veo không nhắm lại mà tràn ngập sự cô đơn do gió đưa đến, trông như con thú con bị thương.

Hắn không dám hồi tưởng lại những việc đã xảy ra trong thời gian này, chỉ có thể thả lỏng suy nghĩ, lảng lạng ngây người.

Lâu sau.

Tiếng bước chân từ xa lại gần, hắn nhớ tới lời Ảnh Thập nói lập tức ngừng đầu lên, lo lắng thẳng người, mím môi nhìn ra cửa.

Một luồng gió mạnh kỳ lạ thổi mở cửa, người có dung nhan tuyệt sắc không nhanh không chậm tiến vào, nhìn thấy người ở đầu giường mới không nhin được mà cong môi.

"Ồ." Tả Khinh Việt đặt hộp cơm trong tay xuống, chậm rãi đi tới trước mặt hắn, "Sao nhìn ỉu xìu thế?"

Cừu Nhạn Quy không thoải mái cự một xú, rồi gục đầu tui nghỉu, thấp giọng nói, "Sao có thể, thiếu chủ nghĩ nhiều rồi."

1

Nói nhảm, người bị trói thì vui nổi chác.

"Có phải đang thẩn rủa ta trong lòng không đấy?" Tả Khinh Việt ung dung nhìn hắn, khoan thai nói.

Cừu Nhạn Quy giật thót, vô thức ngừng đầu nhìn y, liếc đối diện ngay với ánh mắt như cười như không của Tả Khinh Việt, hắn kiên trì nói, "Thuộc

hạ không dám."

Sao người này giống biết thuật đọc tâm vậy.

Không bắt huyệt tia hoảng hốt vụt qua đáy mắt hắn, Tả Khinh Việt hừ cười tùy ý gõ ván giường, "Biết h ầu hạ người khác không?"

Cừu Nhạn Quy tức tốc ngẩng đầu lên, lập tức mở miệng nhưng r ồi như nghĩ đến đi ầu gì, lại im lặng ngậm miệng.

Tả Khinh Việt nhướn mày, "Muốn hỏi cái gì?"

Thích khách hắng giọng, kiên quyết lắc đầu, "Không có gì..... H ầu hạ tạm được."

Hắn h ầu hạ các chủ cũng đã nhiều năm, nhưng chỉ là mấy chuyện bùng trà rót nước.

"Được, vậy v ềsau người theo bên cạnh ta h ầu hạ...hiều r ồi chứ?" Tả Khinh Việt thờ ơ ngáp một cái, sau đó đứng dậy cầm hộp cơm để trước án.

Cừu Nhạn Quy gật đầu, "Dạ."

Điểm tâm trong hộp cơm tỏa hương thơm ngào ngạt, Tả Khinh Việt bùng đĩa nhỏ qua ng ồi xuống, nhàn nhã cầm một cái lên.

Cừu Nhạn Quy hơi thụ sủng nhược kinh, "Thiếu chủ, không....."

C ần như vậy.

Lời còn chưa nói ra Tả Khinh Việt đã bỏ điểm tâm vào miệng, híp mắt cười hì hì bình luận, "Không tệ."

1

Cừu Nhạn Quy mở miệng, đoạn do dự nuốt lời v ề, hắn từ từ dựa đầu lên mép giường, vừa định nhắm mắt lại liền bị người ta vỗ.

Tả Khinh Việt lấy miếng điêm tằm đút qua, Cừ Nhận Quy ngò vực nhìn một h ồi, ngập ngừng nói, "Thiếu chủ, cho ta sao?"

Tả Khinh Việt hừ cười: "Ừ."

Tâm tình Cừ Nhận Quy phức tạp, cẩn thận sáp qua, từ từ mở miệng.

Khoảnh khắc sau.

Tả Khinh Việt: "Chất chất chất."

Cừ Nhận Quy: "....."

Mặt Tả Khinh Việt lộ vẻ sửng sốt, "Sao không ăn, không hợp khẩu vị hả?"

Cừ Nhận Quy tức đỏ cả mặt, lập tức rụt đầu về dựa mép giường không thềm ngẩng lên, dù hẳn biết rằng như vậy không hợp quy củ thì cũng không chịu được kiêu sĩ nhục này.

Đầu bị sờ.

Hắn ngẩng phất lên, cơ thể bị trời gian nan thẳng lưng, dây thừng kéo căng lập tức thít chặt tay hắn sưng tấy, Cừ Nhận Quy đỏ mắt nhìn Tả Khinh Việt, "Thiếu chủ không cần phải vậy, thuộc hạ....."

Âm sắc của hắn chập chờn dễ thấy là đã bị chọc giận, nhưng còn chưa dứt câu đã bị nhét một cái bánh vào m ồm, m ềm dẻo thơm ngọt, khiến cho hắn bất ngờ ngó ra.

Trên mặt Tả Khinh Việt không có ý cười nhưng cũng không u ám, rặt cái điệu chẳng hề quan tâm, ngón tay trắng nõn thon dài thô bạo nhét điêm tằm vào, thấy hẳn muốn nói chuyện thì nhét thêm một cái nữa.

1

Cừ Nhận Quy tự biết nếu như mình bị sặc thì e Tả Khinh Việt sẽ không cứu hẳn nữa, chỉ đành nhẫn nhịn nhai điêm tằm trong miệng.

Bất giác hai đĩa điểm tâm đã trôi vào bụng, lửa giận của Cừu Nhạn Quy cũng bị nuốt trở xuống, chút quật cường cuối cùng trồi lên xuôi theo cuống họng hoá thành một tiếng "O" rất khẽ.

Tả Khinh Việt cười nhạo một tiếng, "Ăn no rồi?"

Bây giờ Cừu Nhạn Quy đã bị phá cho tịt hơi, ủ rũ dựa vào mép giường, ".....Ừm, đa tạ thiếu chủ."

Tả Khinh Việt không nói gì mà trực tiếp tắt đèn, cời y sam để lên bình phong, cũng không có ý tránh né.

Thị lực ban đêm của thích khách rất tốt, Cừu Nhạn Quy im lặng ngó đất, hít thở nhẹ lại.

Giường đệm mềm mại trũng xuống, Tả Khinh Việt không ngó ngang hấn nữa, chỉ lo nằm yên nhắm mắt lại.

Tả Khinh Việt chậm chạp ngược lên, mím môi.

1

Không hiểu sao hấn ảm thấy sau khi thiếu chủ ra ngoài một hồi hình như tâm trạng xấu đi.

Nhưng chuyện này đó giờ không liên can đến hấn, hấn chỉ cần bảo vệ chủ tử cho tốt là được, song đôi khi lại có suy nghĩ trông Tả Khinh Việt, thật ra rất trống trải.

Giống như sự tĩnh mịch mà hấn cảm nhận được trong lần hành thích trước đó, sau vẻ đẹp để vô song là một vùng hoang vu vắng lặng.

Sáng hôm sau.

Cừu Nhạn Quy cả đêm không ngủ, mang nặng tâm sự nhắm mắt dưỡng thần, cũng may hấn không cần phải nghỉ ngơi quá lâu, đừng nói là một

đêm, thức gần ba đêm cũng có thể chịu được.

Vậy nên khi Tả Khinh Việt hơi hơi nhúc nhích là hắn đã mở mắt ra.

Cơ thể bị trói cả đêm đau nhức khó chịu, hắn khẽ cau mày uốn người lẳng lặng nhìn người trên giường.

Tóc đen xoã tung khắp giường đệm, thụy dung của Tả Khinh Việt yên bình, ban đêm Cừ Nhận Quy đã lên nhìn vài lần, nom rất rất vô hại, có thể xưng là tư thái thiên nhân.

Nếu như tỉnh dậy cũng có thể bình thường một chút, vậy tốt không còn gì bằng.

Tả Khinh Việt sau cái nhúc nhích kia thì không phản ứng nữa, Cừ Nhận Quy mím môi chờ y mãi, nhẹ nhàng hoạt động xương bả vai, vết thương chỗ đó từng bị xuyên qua vẫn chưa lành lại, giờ đây càng thêm thối.

"Chậc." Âm thanh bu ồn bực vang lên.

Cừ Nhận Quy cứng đờ sống lưng, nhìn thấy Tả Khinh Việt nhíu mày mở mắt ra, rì rì ng ửi dậy, "Mới sáng ra ồn cái gì?"

Ai ồn với người.

Dù lòng tràn đầy ảm ức nhưng miệng vẫn thành khẩn, "Thiếu chủ thứ tội."

Dây bạc lao tới trước mặt, hô hấp của Cừ Nhận Quy nghẹn lại, cắn răng nhắm mắt, giây lát sau dây thừng bị cắt đứt, cơ thể bị trói suốt đêm lập tức thả lỏng, đau mỏi và tê dại theo đó mà tới khiến vẻ mặt hắn không khỏi méo mó.

Ánh mắt Tả Khinh Việt dừng trên biểu cảm đột nhiên sinh động của hắn, lông mày vốn nhíu chặt dần dần dần ra, trở về dạng vẻ lười nhác xấu xa như trước đây, "Thoải mái không?"

Cừ Nhận Quy tưởng mình nghe nhầm, ngạc nhiên ngẩng đầu, "Thiếu chủ.....?"

Má bị vỗ nhẹ hai cái, đầu ngón tay hơi lạnh, nụ cười của Tả Khinh Việt có ẩn ý khác, "Nhớ kĩ cảm giác này, lần sau sẽ còn thoải mái hơn."

Ta sẽ không có lần sau.

Cừu Nhận Quy thẫn thờ sau này làm việc phải cân nhắc cho kĩ, tuyệt đối sẽ không chịu nhục nhã như ngày hôm nay, ngoài mặt chỉ im lặng gật đầu, không muốn hé răng.

Tần mắt của Tả Khinh Việt dạo quanh mặt hấn giây lát, rồi lười biếng ngáp một cái, "Được rồi, tới đầu hạ đi."

Cừu Nhận Quy nghe vậy vội vã hoạt động gân cốt, cảm giác đau nhức khủng khiếp khiến hấn suýt lão đảo, cắn răng đi tới bình phong lấy y phục.

Sau đó tới trước giường của Tả Khinh Việt.

"Thiếu chủ, mời xuống giường "

Tả Khinh Việt chậm chạp xuống giường, giang tay mặc người đầu hạ, Cừu Nhận Quy làm rất cẩn thận không bắt bẻ được gì, chỉ là phục sức rườm rà khiến hấn hoa mắt chóng mặt, mặt mày nghiêm túc hết như đang đánh cờ.

Chẳng qua cũng không tốn bao nhiêu thời gian, Tả Khinh Việt đã mặc xong y phục ngồi trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, trên bàn để một chiếc lược bạc được chế tác tinh xảo.

Về mặt Cừu Nhận Quy cứng đờ.

Toi rồi, hấn không quen làm chuyện này.

Chương 9: Lỗ Sơn

Cừu Nhạn Quy bình tĩnh cầm lược bạc, không phải hẳn không biết cột tóc, chẳng qua là trang sức bạc và dây đỏ trên khay khiến hẳn không biết phải xuống tay từ đâu, hẳn cứng người căng da đầu duỗi tay gom mái tóc đen của thiếu chủ lại trước.

"Ảnh Lục." Tả Khinh Việt thu biểu cảm của hẳn vào mắt, cười khẽ.

Ảnh Lục yên lặng đáp xuống quỳ một gối, "Có thuộc hạ."

"Đồ kêu người chuẩn bị hôm qua đâu?"

Ảnh Lục lấy cái bọc trên người xuống để lên bàn, "Thiếu chủ, ngân sức và cầm y đã chuẩn bị đủ."

"Ừ." Tả Khinh Việt chột đứng dậy, ấn Cừu Nhạn Quy lên ghế, "Dạy hẳn buộc tóc thế nào, sau đó sửa soạn đơn giản một chút."

".....Thiếu chủ!" Cừu Nhạn Quy mím môi mất tự nhiên ngồi ở đó, nhưng nhớ đến nghiêm trị ngày hôm qua lại không dám tự tiện đứng dậy.

Tả Khinh Việt lơ bửng, nghiêng mình dựa bên giường nhắm mắt thư giãn, mệt mỏi ngáp.

"Người ăn mặc thế này theo bên cạnh chủ tử có nhiều bất tiện, dễ thu hút sự chú ý của người khác." Ảnh Lục thấp giọng nói.

Tiếp đó hẳn mở bọc đồ lấy ngân sức ở bên trong ra, giảng kỹ cách buộc tóc, nhưng vì để không mạo phạm đến thiếu chủ, hẳn đã cột riêng cho Cừu Nhạn Quy tóc đuôi ngựa.

Cừu Nhạn Quy thầnh nhớ kĩ, Ảnh Lục ngược lên nhìn hắnh qua gương lại hơi sừng sốt.

Tóc con trước trán vừa phải, có thể thấy được giữa những sợi tóc hơi vểnh dung nhan lộ ra toàn bộ của hắnh, tràn đầy khí khái, một khí thế đặc biệt trào dâng, mặc sức phô bày.

Bộ dạng này tuyệt đối sẽ không khiến người ta liên tưởng đến thích khách, mà chỉ nghĩ là vị công tử phiêu dật quầnh là áo lượt làm say lòng người.

Huống chi là Cừu Nhạn Quy còn khá hợp với kiểu ăn vận này, cảm y kia vẫn chưa thay đã lộ ra vẻ tuấn dật.

Ảnh Lục vốn còn muốn hầnh hạ hắnh cởi đờra, nhưng đối phương rất kháng cự, tự mình đi ra sau bình phong thay.

Ảnh Lục không cưỡng cầuh, thấy không còn chuyện gì cầnh tới mình thì lui xuống trước.

Bình phong chẳng qua chỉ là một thứ đờra vẻ huyền bí.

Không biết Tả Khinh Việt đã mở mắt ra tự bao giờ, động tác của cái bóng trên bình phong hơi rềrà, vóc người được phác hoạ ra một cách hoàn mĩ, có đôi phần thướt tha không nói rõ được.

Hắnh khẽ cười khúc khích, rầnh chậm rãi nhắm mắt lại.

Qua một hầnh sau, Cừu Nhạn Quy mới ngưng nghịu kéo cảm y ra ngoài rầnh quỳ một gối, "Đã để thiếu chủ đợi lâu."

Tả Khinh Việt mở mắt ra, hơi sừng động tác lại.

Quả thật là người nhờ lụa ngựa nhờ yên.

Thích khách vừa rầnh đã biến mất, thay vào đó là một vị công tử tuấn tiêu khí khái, có lẽ do không quen nên đang nhíu mày gục đầuh.

Tả Khinh Việt nhìn như thưởng thức một hầnh, càng thấy hài lòng.

Không hổ là người y chơn, nhìn rất vừa mắt, chỉ là lòng còn hơi hoang dại, nếu như muốn thuần hoá thì vẫn cần bỏ chút thời gian.

"Được đó." Y không nhiều lời mà chỉ khen qua loa một câu, sau đó đi thẳng tới trước bàn ng ấ xuống, "Nhớ buộc tóc thế nào chưa?"

"Đã nhớ." Cừu Nhận Quy đáp.

Tả Khinh Việt ng ấ xuống, khép hờ mắt: "Ừ."

Ý là bắt đầu được rồi.

Động tác của Cừu Nhận Quy rất nhẹ, môi mỏng hơi mím, tập trung nhìn vào tóc của thiếu chủ, chỉ sợ bất cẩn bị hấn kéo đứt một sợi lại bị đổi cách giày vò.

Đợi đến khi thành công buộc dây đỏ lên cho y Cừu Nhận Quy mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, "Xong rồi thiếu chủ."

Bấy giờ Tả Khinh Việt mới mở mắt ra, tùy tiện đánh giá vài cái qua gương đồng, gật đầu, "Không tệ, cũng không khờ lắm."

Cừu Nhận Quy im lặng đứng ở bên cạnh, dây đen trước trán làm hấn thấy hơi không quen, hấn vô thức nhích nhích lông mày, động tác ngốc chút nhưng cũng không ngăn được cái mã tốt của hấn.

Tả Khinh Việt đưa mắt nhìn qua, phân phó, "Thu dọn đồ đi, đợi lát nữa lên đường."

"Dạ."

Tuy hấn không biết đi đâu nhưng cũng không hỏi nhiều, quay người thu dọn phòng ốc, Tả Khinh Việt không ở lại mà một mình ra ngoài, chắc hấn là đi dùng thiện rồi.

Cừu Nhận Quy dọn đồ xong liền vội vàng xuống lầu, tiện sảnh của tử lâu có kha khá người ăn mặc đủ kiểu đủ cách đang ng ấ, hấn không nhìn lâu,

chỉ liếc vội qua, có hiệp khách vận kinh trang lẫn quý nhân áo lụa.

Dù không ồn ào, song cũng chẳng thiếu vẻ náo nhiệt.

Dù là vậy, hấn chỉ cần nhìn một cái là đã thấy thiếu chủ ngay.

Không vì gì khác, do thiếu chủ không giống hiệp khách vận kinh trang hào sảng, cũng chẳng như quý nhân vàng ngọc kề bên, dung mạo y kinh diễm, khí chất xuất trần mang theo sự huyền bí chỉ Miêu Cương có....

Tả Khinh Việt hơi cau mày, đôi mắt đảo hoa nhìn về phía hấn, Cừu Nhận Quy lập tức hoàn hồn sải bước đi tới, cảm y bị gió thổi bay nom rất chói mắt, nhất thời không ít lần mắt dừng trên người hấn như có như không.

Cừu Nhận Quy đứng yên vô thức muốn quỳ một gối xuống, Tả Khinh Việt đã thông thả vươn tay tóm gáy hấn ấn người tới gần bên cạnh mình, thản nhiên nói, "Cứ ăn từ từ, vị huynh chờ người."

"..... Dạ, huynh trưởng." Cừu Nhận Quy không biết hấn đang làm gì, chỉ đành phối hợp gật đầu, nhanh chóng bắt đầu dùng thiện.

Tốt xấu gì cũng còn nhớ rõ "thân phận" của mình, hấn ăn khá nhã nhặn, Tả Khinh Việt im lặng nhìn hấn như thể là một vị huynh trưởng hiền hậu yêu thương đệ đệ thật.

Trông cũng có vài phần huynh hữu đệ cung.

"Thiếu....huynh trưởng, ta no rồi." Cừu Nhận Quy bỏ bát xuống thấp giọng nói, nhờ phúc của Tả Khinh Việt hấn ăn một bữa cơm trong lo lắng không thôi.

Trong số kia, e rằng đủ kẻ ôm ý xấu tới.

Tả Khinh Việt hồ hững trả lời, lúc đứng dậy chợt lạnh mặt, lạnh lẽo quét quanh bốn phía, những ánh nhìn như có như không kia lập tức rút về y cố tình nán lại trên người một số kẻ hồi lâu mới từ tốn nói với Cừu Nhận Quy, "Đi."

Xe ngựa đã chờ trước cửa tử lâu.

Phu xe là một gương mặt xa lạ, gục đầu chẳng nói chẳng rằng.

Cừu Nhạn Quy đứng mực theo sau thiếu chủ, thấy Tả Khinh Việt đã lên xe ngựa, hấn lại không biết rốt cuộc mình nên lên cùng hay là ng ỡ chung với mã phu, bèn đứng im tại chỗ do dự một lát.

Rèm bị một bàn tay với đốt xương rõ ràng vén lên, giọng nói lạnh nhạt truy ền tới, "Ngậy ra đó làm gì, lên đây."

Cừu Nhạn Quy lên tiếng trả lời: "Dạ."

Xe ngựa không nhỏ, nhưng dù lớn mấy thì cũng chỉ có bấy nhiêu chỗ, tay áo của Tả Khinh Việt mang theo hương thơm thoang thoảng động nhẹ là có thể bay lên người hấn, tuy nói đã từng ở riêng với Tả thiếu chủ song vẫn không giống được.

Cừu Nhạn Quy bứt rứt cả người, toàn thân đều viết kín ba chữ mất tự nhiên.

Tả Khinh Việt nhắm mắt dưỡng thần, lười biếng ngả người, "Hôm nay lên đường tới Lỗ Sơn, về sau ở ngoài cứ gọi ta là huynh trưởng."

Lỗ Sơn là một nhánh của Kiếm tông, là tông môn hiểm hoi giao hảo với Thôn Vân các, đệ nhất kiếm môn thực lực không thể coi thường, chỉ là nghe đồn tông chủ của kiếm tông này hình như có giao tình rất tốt với thiếu chủ Miêu Cương, không biết thật hay giả.

"Dạ."

Cừu Nhạn Quy ng ỡ ngay ngắn, thấy thiếu chủ không lên tiếng nữa thì cũng hơi nhắm mắt, cả buồng yên lặng chỉ còn mỗi tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Khi mở mắt ra lần nữa xe ngựa đã đến núi Tầm Long.

Sương núi lượn lờ cổ thụ cao ngút, tích lũy bao năm nên trong núi khó nhìn thấy ánh mặt trời, âm u ẩm thấp, tia nắng thoáng cái đã bị vùi lấp.

Đột nhiên, đôi mắt hơi híp của Cừu Nhạn Quy mở hết ra, ngón tay lập tức cầm lấy bội kiếm, nín thở tập trung, dung mạo vốn ôn hoà trở nên nguy hiểm hung ác.

Mà Tả Khinh Việt ở bên cạnh không biết cũng đã mở mắt ra bao giờ, thông thả kéo ngoại sam trượt xuống vai, ngáp một cách đờ đẫn nhác.

Phu xe hơi ghìm cương, cúi đầu im lặng.

Tiếng kéo cung nhỏ vang lên, có cái gì đó đang nhanh chóng xé gió lao tới, Cừu Nhạn Quy cấp tốc lách người qua, cảm bào bị thổi kêu phẫn phật, tóc hất hất lên trời cao, vung kiếm xuống!

"Vù— —" Vây tên bị mũi kiếm chẻ, thân kiếm phát ra một tiếng vù, tử sĩ phục kích trong chỗ tối lao ra!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, đến gần Lỗ Sơn, tất có mai phục.

—

@Yu: hôm nay là ngày Cừu thống lĩnh giả chừng =))))))))

Chương 10: Cỗ

Phía đối diện có khoảng hơn mười người vận hắc y che mặt đằng đằng sát khí lao tới, Cừ Nhận Quy chắn kiếm ngang thân, dáng người thẳng tắp, đứng vững vàng trước xe ngựa.

Phu xe đằng sau không có động tĩnh, Ảnh Lục và Ảnh Thập chưa được lệnh cũng không hiện thân.

Có lẽ không ngờ chỉ có một người nên đối phương cũng hơi dừng lại giây lát, nghi ngờ có bẫy.

Rừng sâu rộng lớn, một khoảng lặng yên.

Hai nhóm người im lặng đối đầu với nhau, Cừ Nhận Quy lạnh nhạt liếc qua, nhanh nhẹn giơ tay, mũi kiếm chỉ đất, cổ tay dùng lực cắt xuống dưới, kiếm khí lập tức bổ từng đường rõ ràng trên đất.

Bụi bặm bay lên.

"Kẻ vượt giới, giết không tha." Hần thờ ơ ngược lên, gió lốc thổi tung tóc con trước trán lộ ra đôi mắt ngằm có ý giết người.

Người trong xe người hơi giương đôi mắt vút qua tia thích thú.

Đây hiển nhiên là điệu bộ khiêu khích.

Ba tên tử sĩ phút chốc đánh tới, Cừ Nhận Quy không tránh mà phi người đá bay một tên trong số, hai tên khác nhanh chóng cầm kiếm xông đến, hần giơ tay chắn một kiếm, mượn lực đập một tên khác xuống đất, nghiêng mình tránh hắc y nhân tập kích phía sau!

Kiểm sượt qua bả vai hấn để lại một vết cắt không rõ ràng trên vải, hấn xoay người rơi xuống đất, dùng sức bắt lấy người mới vừa bị hấn đạp xuống đất chấn mũi tên bắn tới, cả người tên đó run rẩy rồi một oạt xuống, những người còn lại lũ lượt lao tới, không cho hấn lấy cơ hội nghỉ xả hơi.

Khoé môi Cừ Nhận Quy hơi cong lên khó nhận thấy được.

Hoạt động năm ngón tay một tí, sáu trong tám kẻ còn lại nhào về phía hấn, hai tên còn lại vụt tới chỗ xe ngựa — —

Năm ngón tay của Cừ Nhận Quy vừa chuyển động đã kéo ra một ánh kiếm, bất thành linh vung ngang, trong nháy mắt kiếm quang xé bóng tối đi tới, gió lốc mạnh mẽ đâm sâu vào da thịt, máu tươi tung toé tứ phương, kẻ nhào tới hấn như con chim gãy cánh bất ngờ rơi xuống không kịp phản ứng, chỉ có thể phí công phát ra tiếng rên rỉ thảng thốt ngẩn ngui.

Lúc hai người còn lại nhận thấy không ổn tính rút quân, tiếc là đã muộn, chưa kịp thấy rõ động tác của đối phương, chỉ thoáng thấy bóng người kia đã tới trước mặt — —

Một tay Cừ Nhận Quy thu kiếm, đối diện với xe ngựa, hai người sau lưng che cổ từ từ ngã xuống, cũng chỉ cách đường hấn vạch ra hai tấc.

Phu xe im lặng cúi đầu, không biết tấm rèm phía sau đã được vén ra từ lúc nào, Tả Khinh Việt thích thú nhìn hấn, hàm ý sâu xa nói: "Quả không hổ là thống lĩnh của Huyết các."

Cừ Nhận Quy lưu loát tra kiếm vào bao, cũng thu sát khí lại, hấn giơ tay lau vài giọt máu bất cẩn bị bắn lên mặt, đúng mực nói, "Thiếu chủ đánh giá cao rồi."

Gió mạnh thốc tới, Cừ Nhận Quy nhanh chóng ngẩng đầu, liền thấy một thứ màu trắng đưa về phía mình, hấn vô thức đưa tay nhận lấy.

Là một chiếc khăn tay, dưới góc phải thêu một con rắn nhỏ màu xanh.

"Chùi sạch hấn lên." Giọng nói du dương biêng khác vang lên.

Bàn tay thon dài trắng nõn ấy rút lại, rèm cửa cũng buông xuống theo, Cừu Nhạn Quy ngây ngốc nhìn chăm chăm chiếc khăn đỏ giấy lát mới chặm rãi lau sạch vết máu trên tay, nghĩ một hồi lại cất nó vào lòng.

Thiếu chủ thích sạch sẽ, thiết nghĩ chắc cũng không cần đồng người khác đã dùng, hay là mình cứ giữ trước thì hơn.

Đứng trong rừng cho bay mùi máu trên người chốc lát, Cừu Nhạn Quy mới lanh lẹ lên xe ngựa.

Chỉ là trước khi vén rèm ra lại như vô tình liếc mắt qua nhìn phu xe.

Phu xe kia vẫn gục đầu không nói tiếng nào, cho dù trong tình cảnh nguy hiểm như vừa rồi cũng bất động như núi.

Hắn lờ mờ cảm nhận được cái mùi hắc chán ghét kia.

Tử khí âm u không có chút sức sống.

Tả Khinh Việt lại nhắm mắt, ngoại sam vẫn vắt lỏng lẻo trên người y, tầm mắt Cừu Nhạn Quy nán lại giấy lát ngăn ngửi rồi lặng lẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển tiếp, Cừu Nhạn Quy không cảm nhận được Tả Khinh Việt hoạt động, dây bạc kia cũng chưa xuất hiện, nhưng phu xe này có khả năng lớn là con rối, chỉ là không biết.....

"Hắn đúng thật là con rối."

Chất giọng du dương ngậm cười, rừng hoang vốn yên tĩnh bởi vì vậy mà hết sức đột ngột, hướng chỉ còn đúng lúc vạch trần suy nghĩ trong lòng Cừu Nhạn Quy, khoảnh khắc đó lông măng khắp người hắn dựng đứng hết lên.

Chẳng lẽ y biết đọc tâm thật sao?

"Người nghĩ gì viết hết lên mặt cả rồi, còn cần đọc tâm?"

Lần thứ hai bị lột suy nghĩ trong lòng tiếp, Cừ Nhận Quy không nhịn được mà sờ mặt rồi lảng lảng bỏ xuống, thấp giọng nói, "Là thuộc hạ quá phận."

"Không sao." Tả Khinh Việt từ từ mở mắt ra, mắt hoa đào nhìn ai cũng chứa vẻ thâm tình, y cuối cùng cũng hạ mình kéo ngoại sam tán loạn lên, Cừ Nhận Quy tỉnh rụi thở ra một hơi, hiển nhiên là nhịn đã lâu.

"Đây là Thi Rối cô, mẫu cô tử cô tương thông, xương khô trước đó người thấy là ta dùng thiên tư khống chế con rối, không thuận tay mấy."

Tả Khinh Việt dựa lên vách xe ngựa như người không xương, như thể chỉ tiện miệng nói, Cừ Nhận Quy không rành mấy thứ này lắm, nhưng nghe cái tên âm tà này lại không khỏi cau mày.

"Thi Rối cô...ý chỉ cô đi đâu khiến xác chết làm con rối?"

"Đương nhiên." Tả Khinh Việt cố ý bày ra nụ cười xấu xa dọa唬, "Sao, sợ rồi?"

"Không chỉ có mỗi Thi Rối cô, cho dù là người sống cũng có cách khống chế được, trong ghi chép có nhắc tới "Ngự Hồn cô", hay còn gọi là "Trung cô", có thể khống chế tâm trí của người sống, nó chôn sâu vào tâm mạch đến nỗi không có cách nào nhận ra được.... Chẳng qua thứ độnham hiểm này đã bị tiêu hủy trăm năm trước rồi."

Âm sắc của Tả Khinh Việt có chút cô quái, mỉm cười nói về những thứ này lại vô cớ khiến người ta rét lạnh cả người.

Chưa thể nói là sợ hãi, chẳng qua là cảm thấy vô cùng rợn tóc gáy.

Cừ Nhận Quy lưỡng lự, ".....Trúng cô độc có phải rất khó giải không?"

"Cô vương" nguy hiểm nhất hiện nay đang ngó bên cạnh hắn, Cừ Nhận Quy rất khó để không nghĩ nhiều.

Tính tình của thiếu chủ vốn đã khó đoán, nếu như mình chọc đối phương không vui, trong cơn bực bội bôn cổ cho hấn cũng không biết bản thân hấn có còn đường sống không.

"Xùy." Tả Khinh Việt xem thường giễu cợt, trong mắt loé lên vài phần kiêu ngạo rõ ràng, "Đã là cổ vậy thì sẽ giải được, chẳng qua phải xem độ khó dễ mà thôi."

Nói đoạn hấn liếc nhìn Cừ Nhận Quy, khẽ khàng ám chỉ, "Người sợ mấy thứ này làm chi, người của Thôn Vân các ta không có ai sợ cổ đâu."

"Ấy, quả là nhạt một tên nhạt gan v ề mà."

Cừ Nhận Quy: ".....Thuộc hạ không có."

Là thiếu chủ ngài kết luận bậy, không liên can tới thuộc hạ.

Hấn vốn muốn im lặng phản bác, chỉ tiếc đột nhiên thiếu chủ nổi hứng, phát tay áo, xoè lòng bàn tay ra với hấn.

Cừ Nhận Quy không đề phòng ngược lên nhìn một cái, ngay sau đó đ ồng tử co lại, căng hàm dưới, khản giọng, "Thiếu chủ!"

Trên lòng bàn tay ấy là một con trắng trắng mập mập, có hai sợi râu hết như râu ốc sên, nhìn vào có thể cố gọi là đáng yêu, nhưng..... Nó là cổ.

Cừ Nhận Quy hơi cảnh giác nhìn Tả Khinh Việt đang dạt dào hứng thú, chẳng nhẽ vừa rồi hấn đã chọc giận thiếu chủ, bây giờ y sắp hạ cổ hấn?

Lát sau hấn đã bác bỏ suy nghĩ của mình, Tả Khinh Việt đưa lòng bàn tay tới trước mặt hấn, Cừ Nhận Quy đọc được một chút — — khoe khoang từ trong ánh mắt của y.

"Đây là Kim Thi ền cổ, trông mập mập trắng trẻo, hình dạng đáng yêu, có thể làm cây mục nở hoa, xương trắng tái sinh máu thịt." Ngón tay của Tả Khinh Việt chấm nhẹ vào râu của nó một cái, ánh mắt dịu dàng khiến cho Cừ Nhận Quy đứng ng ẫ không yên.

1

"Đây là Phụ Sinh cô, hút máu thịt tinh nguyên của con người cho mẫu cô sử dụng....."

"Hủ cô, có thể khiến toàn thân người ta thối rữa, ngũ độc xuyên tâm....."

"Phần Viêm cô....."

Trên đường tới kiếm tông, Tả Khinh Việt không ngại phiền mà cho hắn coi từng con cổ trùng quái dị, Cừu Nhạn Quy nắm chặt tay, nhìn dáng vẻ tươi cười của thiếu chủ mà không dám lên tiếng.

1

Trong lòng hắn chỉ có một câu một.

Lúc nào mới tới được kiếm tông?

Chương 11: Kiếm tông

Mây mù còn vương lượn đỉnh núi, ánh nắng bỗng hiện phá vực sâu.

Bóng tối chưa kịp lan đến ngoài núi Tầm Long, ánh nắng sa vào điểm cuối của dãy núi tạm biệt với chiều tà, màu quýt tinh tế kéo ra quang cảnh bất tận, xa xa dưới tà dương như máu ấy có toạ lạc một đại kiếm tông lánh đời.

— — Lỗ Sơn kiếm tông.

Xe ngựa từ từ dừng lại, vẻ mặt xám xịt tuyệt vọng của Cừu Nhạn Quy thoát cái sáng sửa lên, Tả Khinh Việt thở dài một tiếng, thu bàn tay đương tính đặt con cổ trùng nhỏ vào lòng bàn tay của Cừu Nhạn Quy về trong sự chưa tận hứng.

"Chậc, tiếc ghê." Tả Khinh Việt chậm rãi lật tay, tay áo dài buông xuống khó thấu huy ền cơ, y mỉm cười nói, "Không sao, tương lai còn dài."

Cừu Nhạn Quy trượt h ầu kết, khàn giọng: ".....Dạ."

Hắn không ở lại, nhanh xuống xe ngựa vươn tay ra với thiếu chủ, Tả Khinh Việt chậm rì rì vén rèm ra, duỗi tay đỡ cổ tay của hắn, g ầy gò lộ cả xương.

Trông bên ngoài Cừu Nhạn Quy rất ngoan ngoãn, Tả Khinh Việt cố ý dùng ngón tay lướt nhẹ qua chỗ hở khâu của đối phương, mệnh môn bị đụng vào, Cừu Nhạn Quy giật mình không k ềm được mà run cổ tay.

2

Thấy nụ cười sâu hơn của thiếu chủ, Cừu Nhạn Quy mím môi giận mà không dám nói, cúi đầu đi theo sau y.

"Khinh Việt, đã lâu không gặp."

Đằng trước truyền tới giọng nói oang oang ngậm cười.

Cừu Nhận Quy vô thức ngược lên, người trước mặt có dung mạo đẹp đẽ rạng ngời, mặc dù không đến mức kinh vi thiên nhân, nhưng quanh người vẫn vít khí chất ngay thẳng, trông có vẻ là một chính nhân quân tử.

Chắc hẳn đây chính là vị tông chủ kiếm tông "vung kiếm bình Lỗ Sơn" trong truyền thuyết — — TềThịnh.

Trước đây kiếm tông nội loạn, trưởng lão đoạt quyền, lúc đó TềThịnh chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn không có tiếng tăm, đang cùng sư phụ Trịnh Phong của hãn nhân vân dã hạc.

Ai ngờ cho dù có như vậy, sư đồ hai người cuối cùng vẫn rơi vào nước cờ trong nội loạn, Trịnh trưởng lão phải dùng mạng bảo vệ mới có thể bảo toàn đồ đệ.

Ân sư đã từ trần, đương nhiên TềThịnh sẽ không chịu để yên, vốn vẹn hai năm đã dẹp yên nội loạn kiếm tông, giết kẻ thù lấy máu tế ân sư, quỳ trước mộ y thề sẽ cùng tẫn vong với kiếm tông.

Tề tông chủ đối nhân khiêm tốn nhã nhặn, tính cách hào sảng, danh tiếng vô cùng tốt.

Cũng có một ít tin đồn không biết hư thực nói là năm xưa dẹp loạn kiếm tông, sợ rằng Thôn Vân các đã góp không ít sức.....

Hắn bí mật nhìn Tả thiếu chủ thiếu đi đầu viết "Ta không phải người tốt" lên mặt, im lặng cup mắt.

"Chỉ mới một hai tháng thôi." Nét mặt của Tả Khinh Việt vẫn vậy, chỉ là hàng mày đã thả lỏng, có thể thấy giao tình của hai người rất thân thiết.

"Một ngày không gặp, như cách ba thu." TềThịnh bày vẻ thành khẩn chọc Tả Khinh Việt bật cười.

Hắn vội hắng giọng, giơ tay vẫy lui nhóm đệ tử, rồi sóng vai với Tả Khinh Việt đi tới nội các.

Cá chép nô đùa trong ao cạn bên dưới hành lang dài.

Chủ tử không lên tiếng, hắn cũng chỉ đành im lặng đi theo.

Tầm mắt Cừu Nhạn Quy dán vào vạt áo của Tả Khinh Việt, bất giác nghĩ đến những con cổ trùng hình thù kỳ quái kia, sợ hãi im ỉm tụt về sau hai bước.

TềThịnh đi đằng trước làm như vô tình dùng khoé mắt liếc Cừu Nhạn Quy một cái, lấy làm lạ mà hỏi nhỏ, "Mặt lạ đấy, người lừa được ở đâu?"

Người này vận thân cầm y, mặt mũi cũng cực kỳ tuấn tú, ánh mắt nhìn bạn tốt của TềThịnh dần trở nên ngờ vực, "Shh" một tiếng chậm chạp nói, "Đừng bảo là người thu một...."

Hắn chưa nói ra lời phía sau nhưng ánh mắt trong kính hoàng chứa khiến trách kia hiển nhiên là đã hiểu lầm.

Tả Khinh Việt cũng không vội giải thích, nghe vậy nụ cười trở nên xấu xa, dùng bước chân, vẫy tay với người đằng sau, "Tiểu Nhạn Quy."

TềThịnh nghe thấy xưng hô này thì khựng lại.

Trực giác của Cừu Nhạn Quy cho thấy không ổn, song vẫn ngoan ngoãn đi qua, vô thức nói, "Thiếu....."

Lúc đối diện với cái nhìn tìm tòi nghiên cứu của TềThịnh, hắn chợt ngừng lại, vừa nãy thiếu chủ đã nói ở ngoài phải gọi là huynh trưởng, có đi đâu không biết....ở đây có tính là ở ngoài không.

Hắn không im lặng quá lâu, chỉ trong giây lát đã cân nhắc xong, ngoan ngoãn cúi đầu, "Huynh trưởng."

Huynh trưởng?

TềThịnh muốn nói lại thôi, sắc mặt phức tạp: "....."

Hắn chưa nghe Khinh Việt có ấu đê bao giờ.

Tả Khinh Việt tươi cười vui vẻ, thò tay xoa nhẹ gáy của Cừu Nhận Quy, toại nguyện nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng cứng đờ của hắn, bấy giờ mới hài lòng đẩy cái cửa trước mặt ra, hể hả bật cười hai tiếng.

2

TềThịnh mắt thấy hết toàn bộ quá trình, vi diệu lia qua nhìn Cừu Nhận Quy đang sững sờ, ho khan một tiếng như nhắc nhở sau đó cất bước đuổi theo.

Cừu Nhận Quy thoáng hoàn hồn lại, nhú mày bước vào trong phòng, tiện thể đóng cửa lại.

"Đừng nghĩ nhiều, tiêu thích khách mới nhật được mà thôi." Tả Khinh Việt thông thả ng ẩ xuống, tự nhiên rót một ly trà cho mình.

Chắc chắn là y cố ý.

Cừu Nhận Quy vừa đứng yên bên cạnh y đã nghe thấy câu này, lập tức nhận ra mới nãy thiếu chủ lại đùa mình, mặt mày hờ hững siết chặt đấm tay, th ầm nghĩ.

Nếu như y không thể tra rõ ẩn tình của Huyết các.

Ta nhất định sẽ giết y.

Đang nghĩ thế thì trước mặt tự dưng được đưa cho cái bánh, thiếu chủ theo quy tắc tất một cái thưởng một quả táo ngọt mỉm cười nói, "Được rồi, tức gì chứ."

Cừu Nhận Quy cup mắt, "Thuộc hạ không có."

Nụ cười của Tả Khinh Việt nhạt đi, giọng nói trở nên nguy hiểm, "Cần lấy."

Cừu Nhận Quy chỉ đành vươn tay nhận: ".....Dạ."

1

Tề Thịnh lần nữa muốn nói lại thôi: "....."

1

Tề Thịnh dứt khoát không nhìn nữa, đành phải uống trà để che giấu biểu tình, dù đã là bạn tốt nhiều năm nhưng hẳn cũng không khỏi nhìn cậu thích khách tuấn tú "may mắn hết phần" này đầy đờng tình.

Có đi đâu hai người họ quen biết bao năm nay, không khó để thấy được Tả Khinh Việt rất hài lòng với người này, xưa nay Khinh Việt luôn vui giận thất thường giống như không có gì có thể làm hắn bận tâm.

Có thể trêu chọc vài câu giống thế này chắc chắn cũng là cực kì yêu thích.

Hắn háng cổ đờ giọng nói, "Khinh Việt, người thật sự không....."

"Không phải thật." Lần này Tả Khinh Việt phủ nhận rất nhanh, mắt lia qua Cừu Nhận Quy đã sắp ăn hết bánh, trở tay đưa qua thêm một cái, dịu dàng giới thiệu, "Thống lĩnh của Huyết các, thích khách hàng đầu."

1

Cừu Nhận Quy bực mình nhận lấy: "....."

Biết là thích khách hàng đầu mà sao còn cho ăn thế này.

Tề Thịnh nghe vậy thoát đầu là sửng sốt, sau đó sáng mắt nhìn chằm chằm Cừu Nhận Quy, trong ngữ điệu bất giác chua lèm, "Người nhặt ở đâu, sao chuyện tốt gì cũng để người gặp được thế....."

Tả Khinh Việt nương này, thấy chiến ý trong mắt hần thì kín đáo chuyển chủ đề, "Đâu đúng, vừa này đã gặp một chuyện xấu."

"Sao lại nói vậy?" TềThịnh nghi hoặc, tiện đà hỏi.

"Trước cửa kiếm tông của người, dưới chân núi Tầm Long, có người mai phục ta." Tả Khinh Việt thờ ơ nghịch chuông bạc ở hông, ám chỉ nói, "Rễ thối không trừ, khó mà sống được."

Số người qua mặt được kiếm tông có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng trước mắt vài bên đang ở trạng thái kìm hãm cân bằng nhau, vậy có nghĩa là trong kiếm tông có người cố gắng che giấu.

Sắc mặt TềThịnh thay đổi, cầm chén trà hồi lâu mới nói, "Chuyện này ta đã liên lụy đến người, Khinh Việt người....."

Tả Khinh Việt bình thần ngược mắt lên, TềThịnh thấy thế hậm hực dừng lại, sờ mũi, ".....Có chỗ cần dùng tới ta cứ việc nói."

"Yên tâm, không quên đâu." Tả Khinh Việt trở về cái điệu cười tủm tỉm, "Ta không làm ăn lỗ vốn."

@Yu: TềThịnh có cp, là main trong bộ "Khôi Lỗi Sư" tác giả đang viết. Hiện đã đăng được ba chương, lý do mở văn sớm là để an ủi vì Miêu Cương Khách đời lịch bán chưa biết tới khi nào:))))))

Chương 12: Quá khứ

TềThịnh đặc biệt bày trí một viện tử ở kiếm tông cho Tả Khinh Việt, tuy bảo thiếu chủ Miêu Cương hành tung bất định, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tới ở tạm vài hôm.

Tả Khinh Việt lệnh Cừ Nhận Quy đi dọn dẹp trước, mình thì ở thư phòng nói chuyện với TềThịnh, Cừ Nhận Quy biết đi đâu lui xuống, chuyện liên quan tới cơ mật tông môn đương nhiên hẳn không tiện theo bên cạnh thiếu chủ.

"Do dự cái gì?" Tả Khinh Việt ngược lên nhìn hẳn, ánh mắt lạnh lạnh, "Trịnh lão chỉ xin người giữ cho Trịnh gia một con đường sống, giờ người cũng coi như đã tận tình tận nghĩa."

"Sao, tai hoạ giáng đầu rồi còn nghĩ đến cái đạo nghĩa vô dụng đó của người?"

Sắc mặt TềThịnh hơi tối lại nhưng không phải nhằm vào Tả Khinh Việt, ".....Tất nhiên ta biết, Khinh Việt nói đúng lắm, là ta đã ngu muội."

Hắn thở hắt ra, mày cũng thả lỏng, TềThịnh là người rộng rãi thẳng thắn, những chuyện nhi nữ trường tình này không trói buộc được hẳn, nghĩ sơ một chút cũng đã tỏ.

Trong phòng yên tĩnh.

"Khinh Việt....." TềThịnh nhìn sắc mặt của Tả Khinh Việt, trong lời nói có xen lẫn ý thăm dò cẩn thận, châm chước nói, "Từ hướng người tới núi Tầm Long có đi qua cổ trấn, chắc hẳn cũng đã thăm nhĩ lão....."

Động tác của Tả Khinh Việt hơi cứng đờ, không nói tiếng nào bỏ chén trà xuống, y cúi đầu xuống một cách bất thường, bàn tay nghịch chuông bạc cũng ngừng.

TềThịnh thở dài trong lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Cần gì phải vậy."

"Cần gì phải vậy....." Tả Khinh Việt cười tự giễu, trong mắt ẩn chứa đôi chút âm u, "Cố hương mẹ ta ở đây, cùng cha h ồ n về quê cũ, sao ta dám đem cái thân như nhuốc mà tới làm phiền."

TềThịnh cau mày, "Đây không phải ý định ban đầu của ngươi, hơn nữa nếu ngươi đã đi qua chỗ đó, tại sao không đi thăm bọn họ, rõ ràng là ngươi....."

"Rõ ràng là cái gì?"

"TềThịnh, vậy tại sao tới bây giờ ngươi cũng không dám nói với ta rằng..... Người âu đã khuất, xin nén buồn đau." Tả Khinh Việt không ngược lên, nhưng lại nói từng câu chữ vạch trần, "Tại sao ngươi không dám nói, bọn họ chết do cố độc, mà ta ——"

"Thân đây độc vật, là "Cổ vương" người đời đầu xưng, lấy cái gì mà thăm bọn họ."

Ngôn từ của y chẳng mạnh mẽ bao, lạnh nhạt chẳng thấu được cảm xúc, nhưng lại khiến TềThịnh cảm như hén, chán nản bưng chén trà lên.

Cả gian phòng chìm vào tĩnh lặng, Tả Khinh Việt từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hoa đào trong veo lóng lánh không có một chút ý cười, chỉ còn lại nỗi cô đơn vùng vẫy thoát ra giữa những mê mang trống rỗng.

".....Nhưng thật ra ta thăm rồi, nấp sau cái cây dưới cầu vòm nhìn từ phía xa." Giọng của y hơi khàn, lộ ra sự yếu đuối hiếm thấy.

"Khinh Việt, không phải lỗi do ngươi."

"Đủ rồi." Tả Khinh Việt thấp giọng nói, "Ta không muốn nghe."

Mười năm trước — —

Miêu Cương Đông Kỳ, Tả phủ.

Họ Tạ ở Miêu Cương lúc ấy sừng sững lớn mạnh, đấu đá nội loạn liên miên, từ lúc ban đầu các dòng bên của Tả gia đã tách ra thành từng bè phái riêng, rồi lại không ngừng thêm nhân lực mới vào, cục diện đã cực kỳ rối ren.

Cha của Tả Khinh Việt là chi thứ, có điều Tả phụ không thích giành quyền, khi đi vân du tứ hải ở cổ trấn thì gặp tri âm, thật lòng bên nhau hạ sinh lân nhi.

Ông không về Miêu Cương nữa, chớp mắt đã mười ba năm trôi qua.

Thuở nhỏ Tả Khinh Việt đã xinh xắn, tính tình dễ mến, gia đình hoà thuận ấm êm, chỉ tiếc bọn họ không ham tranh quyền cũng không thể an toàn thoát thân.

Nội loạn Miêu Cương được dẹp yên, nhưng theo đó là hoạ sát thân tới, gia chủ chi thứ của Tả phụ đầy rẫy dã tâm, đối địch với tộc trưởng Miêu Cương bấy giờ, cuối cùng sai một nước cờ.

Chi thứ này đến nay chỉ còn mỗi một mạch là Tả phụ.

Tộc trưởng hạ lệnh giết chết bất luận tội, cho dù mười ba năm chưa về nhà cũng không trốn được kiếp này, Tả phụ không còn cách nào khác đành phải dẫn thê nhi chạy nạn, dung mạo tiêu Khinh Việt quá dễ bị chú ý nên đành phải bị ép đeo mặt nạ.

Lúc cùng đường bí lối, họ chạy vào rừng hoang.

"Tiêu Việt, tiêu Việt....." Người mẹ dịu dàng xinh đẹp hiện giờ người đầy bụi đất, giấu nhóc vào chỗ khuất sau bụi gai, sờ mặt nhóc, không ngừng rơi nước mắt, "Núp yên đừng lên tiếng, thấy gì cũng không được ra!"

Mẹ cố gắng doạ nạt nhóc, nhưng chẳng thể nào nhẫn tâm, cuối cùng hôn trán nhóc một cái, "Cha và mẹ không ở bên con được nữa, v ề sau phải ngoan chút nhé, phải đeo mặt nạ cho kĩ..... Đợi tới sáng mai con ra khỏi đây đi thẳng hướng nam tới Bắc Dữ T`ê gia, tìm T`ê bá bá, biết chưa con?"

Khi ấy Tả Khinh Việt đã mười ba, có thể thấy được giữa dung mạo non nớt phong thái thanh nhã của sau này, nhóc thông minh từ nhỏ, đương nhiên biết rõ chuyển đi này không có ngày gặp lại.

Nhóc kéo lấy tay mẹ, d ắm nước mắt, "Mẹ ơi, đưa con...." theo cùng với.

Mẹ ơi, con không muốn một mình.

"Ngọc nhi, không kịp r ồi!" Một nam nhân cao lớn vội vã đi tới, ôm Tả Khinh Việt thật mạnh, "Tiểu Việt, sống tiếp thật tốt, chúng ta luôn ở bên cạnh con, đừng sợ."

Cái ôm kia to rộng và ấm áp, nhưng ngay sau đó ấm áp vội đi, hai bóng người vội vã đi xa trong ánh mắt trong veo của đứa trẻ, một cao lớn đáng tin cậy, một dịu dàng thùy mị.

Bọn họ vốn xứng đôi vừa lứa, bao người ước ao.

Rừng hoang rất to, lại càng thêm tĩnh mịch.

Chợt, Tả Khinh Việt sững sốt ng ẩng đ ầu, đ ồng tử co rụt.

Tại vùng trời ở phía xa chim chóc giạt mình bay đi, tiếng động ồn ào đ ầy khí thế, tiếng gào thét vang không dứt bên tai, Tả Khinh Việt run người vô thức muốn đứng dậy xông ra, nhưng đúng lúc này — —

"Đám súc sinh nhà các người!" Tiếng gầm giận dữ gầm như muốn chọc thủng chân trời, đó là giọng của cha, kèm theo tiếng thét đ ầy tuyệt vọng.

"A Khanh — —" Giọng của mẹ bén vút giống như chim nhận bị d ẫn vào tuyệt cảnh.

Tả Khinh Việt bỗng nhiên giật mình, nhóc vô thức muốn lao ra nhưng rồi nhớ đến lời căn dặn của cha mẹ, đành phải cắn răng lui vào trong, sợ hãi che tai lại, cơ thể run rẩy không ngừng.

Nhưng như thế hoàn toàn không ăn thua, những âm thanh ấy lợi dụng mọi khe hở mà đầy đọa nhóc, không biết trôi qua bao lâu mà rừng hoang đã chìm vào bóng tối, hô hấp nặng nề của dã thú như đang tuôn hành xung quanh, sau đó từ từ rời khỏi.

Tả Khinh Việt theo một tiếng chim hót chậm chạp buông bàn tay đã cứng đờ xuống, âm thanh chen nhau tuôn vào tai, đôi mắt trong veo thuở nào giờ ảm đạm không có ánh sáng, nhóc ngược lên nhìn bầu trời tối mịt, từ từ đứng dậy.

Nhóc không đi hướng nam mà chậm chạp đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu, Tả Khinh Việt cuối cùng cũng dừng bước chân, nắm chặt nắm tay.

Nhóc quỳ trên đất lết từng bước qua, ngay cả khóc cũng không thể thành tiếng.

Đó là một đồng bừa bộn, vài cái xác lạ mặt chung quanh đã bị dã thú gặm không ra hình dạng, hai người ôm lấy nhau ở chính giữa nhóc hết sức quen thuộc, nhóc từng ngửi trên vai cha ngấm hoa đăng, nằm trong lòng mẹ say giấc nồng.

1

Mà bọn họ ở ngay đây.

Chẳng có một tiếng động.

Tả Khinh Việt choáng váng gần như muốn hộc máu, quỳ bên họ cẩn thận chạm vào một cái, lạnh băng cứng còng, nhóc hoảng loạn rút tay về như bị dọa sợ.

"A....." Nhóc khàn giọng phát ra một âm tiết vô nghĩa, mọi đau đớn xé lòng đều bị nghẹn tại cuống họng, nhóc không thể cất thành tiếng, chỉ có thể dùng âm gió gắng gượng thốt ra hai âm tiết, "Phụ thân..... Mẫu thân....."

Trên mặt họ toàn là máu, thế nhưng.....

"Tiểu Việt, không được khóc mãi như thế!"

Lần trước lúc nhóc khóc, mẹ véo mặt nhóc tươi cười rạng rỡ, cha ôm bọn họ cũng sát tới hôn chóp mũi của nhóc.

Mới đầu tiểu Khinh Việt đỏ mặt, xấu hổ vùi vào lòng mẹ, sau đó nhanh chóng thò đầu ra thơm cha một cái, chọc hai người lớn rất là vui vẻ.

Nhưng giờ đây, không còn nữa rồi.

Nhóc dần nổi bi thương công người thân thiết nhất tới một khu đất yên tĩnh, Tả Khinh Việt biết, đường sá xa xôi, nhóc không đưa cha mẹ đi được.

Vì vậy nhóc rút bội kiếm của phụ thân cố hết sức đào ra một chỗ tạm thời an táng họ tại rừng hoang, sau đó một mình đi tới Bắc Dữ, dần dần, đôi mắt trong veo ấy đã nhuộm lên màu máu của thù hận.

Phiêu bạt cả chặng đường, đến khi áo quần đã tả tơi, vết thương giăng đầy mình, cuối cùng nhóc cũng đến Tề gia.

Câu đầu tiên Tả Khinh Việt nói khi gặp Tề bá bá chính là.

"Ngày sau ta về được Miêu Cương, huyết tẩy Đông Kỳ.

Chương 13: Huyền Kinh Cư

Tả Kinh Việt im lặng rất lâu, đầu ngón tay vuốt ve chuông bạc ngang hông.

TềThịnh nghe lời ngậm miệng, giữa hàng mày nhuốm vẻ không đành lòng, Miêu Cương mà người người ngấp nghé bây giờ, là do Tả Kinh Việt giành được từ trong núi thâm biển máu.

Y vẫn luôn rất cái vẻ hững hờ giống như được nuông chiều trong cuộc sống nhung lụa.

Nhưng TềThịnh đương nhiên biết những tháng ngày khó khăn của Kinh Việt, năm xưa một mình y đi tới Miêu Cương, tuy rằng phụ thân lo lắng nhưng cũng không có ngăn cản.

Kinh Việt không hề hé nửa lời về tình cảnh khi đó, nhưng hẳn cũng có nghe được phong thanh, nghĩ lại mà sợ trong lòng.

Dung mạo nhường này khó tránh khỏi việc rước phiến phức tới, mà bậc âm tà ở Miêu Cương lại không phải ít, ai ngờ Tả Kinh Việt ngạo cốt khó thuần, liều cả mạng mới miễn cưỡng bảo toàn được bản thân, thủ đoạn của y hơn người, danh tiếng hung ác nham hiểm dần truyền ra, bây giờ mới không còn kẻ nào dám tới tự chuốc khổ nữa.

Không ai biết năm đó Tả Kinh Việt cũng là nỗ lực hết đà.

Mỗi lần TềThịnh nhớ lại những đi đầu này đều thấy khó yên lòng, hẳn nghĩ đến bạn tốt từng bị đâm bản thủ kia dòm ngó là hẳn hổ thẹn không thôi, nếu không phải không thành công thì thế nào hôm nay hẳn cũng phải tới loạn táng cương* bó xương ra đập hết!

*乱葬岗 hay 乱坟岗: gọi thẳng là bãi tha ma.

May mà Tả Khinh Việt bây giờ đã đủ mạnh mẽ.

"Khinh Việt, ta có làm thêm một cái hồ ở trong trạch viện của người, nuôi ít cá vàng." TềThịnh mau chóng dẹp phiến muộn giữa mày đi, mỉm cười nhìn Tả Khinh Việt, "Còn có một con vẹt nữa, tên nhóc có hơi nóng nảy, người..... nhớ khoan dung một tí."

Tả Khinh Việt thong thả nhấp trà, đoạn liếc hẳn, "Nhìn ta giống người biết khoan dung?"

TềThịnh im lặng, dờn mắt không muốn nhìn dung mạo càng thêm xinh đẹp yêu tà của bạn tốt, thở dài một hơi.

Khinh Việt càng ngày càng không giống một người tốt nữa.

Trong Huy ền Khinh Cư.

Cừu Nhạn Quy đang giăng co với một con vẹt.

Vừa nãy lúc hẳn vào phòng dọn dẹp thì con vẹt lưng xanh bụng trắng này nghiêng đầu nhìn hẳn lom lom, hẳn lờ nó đi sửa sang giường đệm và đồ đạc đem theo xong xuôi, rồi thành thật rời khỏi phòng, đứng trước cửa chờ thiếu chủ.

Không ngờ rằng con vật nhỏ này cũng bay tới cửa theo hẳn, nhảy lên cành cây tiếp tục nhìn hẳn chăm chú, đôi mắt to như đậu đỗ ngó hẳn đầy tò mò, đôi khi còn rụt đầu đổi hướng khác.

"Này....này!"

Giọng nói kỳ lạ truyền tới, khó phân biệt trai gái, Cừu Nhạn Quy cau mày vô thức cần bệ kiếm lên, chột ngược lên đối diện với đôi mắt như đồ xanh, giọng nói này bắt nguồn từ nó.

Dường như vệt nhỏ rất hứng thú với hấn, cứ liên tục "Này....này....."

Cừu Nhạn Quy im lặng thu bàn tay nắm chuôi kiếm của mình lại, xoay người không nhìn nó.

Âm thanh ầm ĩ bỗng im bật.

Hấn quay lưng với vệt nhỏ nên không nhìn thấy tên nhóc bất thành linh nghẽn thẳng cổ, sau đó lông nó xù lên như đang tức giận, cọng lông xanh ở đỉnh đầu cũng dựng đứng.

Sau lưng vang lên tiếng vỗ cánh, Cừu Nhạn Quy cũng không bận tâm.

Đột nhiên!

Đỉnh đầu truyên tới cơn đau đớn rõ rệt!

Cừu Nhạn Quy trợn trừng mắt.

Ở nơi hấn không nhìn thấy, tên nhóc ấy giận dữ bay tới đỉnh đầu hấn, ý đạt được mục đích lộ rõ trong con mắt to tròn, ngưỡng cao đầu, dùng cái mỏ cứng cáp ra sức mổ vào đầu Cừu Nhạn Quy!

To gan, lại dám lờ bởn điều gia!

1

Cừu Nhạn Quy không tránh kịp, cứ thế bị mổ hai cái, hấn dùng tay lừa vệt xuống, nhìn thấy con vật nhỏ đó chạy lên hoành phi, Cừu Nhạn Quy không giấu được vẻ kinh ngạc, hấn vậy mà nhìn ra được vẻ kiêu căng từ trên mặt một con chim.

Mắt thấy nó lại nghiêng đầu giương cánh muốn xông qua, Cừu Nhạn Quy vô thức giơ tay, "Người dám ——"

Giây sau, tên nhóc đó đã lao xuống nhằm vào mặt hấn, liên cước kèm mổ, mỏ còn phát ra tiếng kêu chói tai, "Người dám.....người dám!"

Cừu Nhạn Quy giơ tay xách nó mà giống như cầm củ khoai lang nóng phồng tay, đờn uôi trong viện của chủ tử quá nửa cũng coi như tiêu tổ tông, theo lý mà nói thì hẳn không thể đối xử thô bạo như này.

Thế nên hẳn bèn bốt lực, tiêu tổ tông liền hung hãn mở mở ra với hẳn, Cừu Nhạn Quy chỉ đành ôm nó bằng hai tay, nói như giảng đạo lý, "Ta thả người ra, người đừng mổ ta nữa."

Tiêu tổ tông nghehnh cở, giọng nói lạnh lạnh: "Thả người ra.....thả người ra....."

Cừu Nhạn Quy không biết nó nghe hiểu được hay không, chỉ có thể thử thăm dò nói chút sức, cách vệt lập tức giương ra sắp vung hẳn tới nơi, Cừu Nhạn Quy hấp tấp túm lấy, "Cũng đừng đánh ta!"

"Đừng đánh ta.....đừng đánh ta....."

Cừu Nhạn Quy: "....."

Hắn cầm nín nhìn con vật nhỏ trong tay, xem ra cách này không được, có đi đâu Cừu Nhạn Quy cũng không hiểu là cái gì khiến tiêu tổ tông này tự dưng phát rồ.

Thích khách tai thính mắt tinh, không chờ hẳn sầu nào tiếp thì đã nghe thấy tiếng bước chân cách đây không xa, một người một chim đồng thời nghiêng qua nhìn, hai bóng người đang cười nói tiếng vào.

Mắt Tả Khinh Việt ngậm cười nhìn sang Cừu Nhạn Quy, Cừu Nhạn Quy như được đại xá, hiếm khi sáng mắt lên.

Nhưng ngay sau đó tiêu tổ tông trong tay đã mở mở.

"Đừng đánh ta.....đừng đánh ta....."

Hai người đang trò chuyện vui vẻ hơi dừng lại.

Cừu Nhạn Quy cúi phất đầu xuống: "....."

Tiểu tổ tông kiên trì lắc đầu: "Đừng đánh ta.....đừng đánh ta...."

TêThịnh lúng túng sờ mũi, nhìn Cừ Nhận Quy đơ mặt rồi liếc nhìn Tả Khinh Việt đang mỉm cười.

Tả Khinh Việt đi chậm tới, "Nhận Quy?"

"Không phải...." Cừ Nhận Quy ủ rũ đứng đó, túm tiểu tổ tông không biết có nên buông tay hay không, gượng gạo nói, "Thiếu chủ, là nó mõ ta chứ ta không có đánh nó."

Tả Khinh Việt nhìn nét mặt hơi bất lực của hắn, ánh mắt không có ý cười nào lại có thêm đôi phần tinh nghịch, TêThịnh thấy rõ mười mười, sợ bị lây họa nên hắng giọng nói, "..... Nếu Khinh Việt có phân phân thì cứ báo cho đệ tử là được, ta đi coi bữa nay bọn nó có làm biếng không, không phụng bõ nữa."

Nói rồi hắn qua loa chấp tay, vát chân rời đi, Tả Khinh Việt liếc xéo hắn một cái sau đó lại dừng tằm mắt lên con vệt trong tay thích khách.

"Đừng đánh ta....đừng ớ....." Con vệt lải nhải không ngớt mở đường như cảm nhận được nguy hiểm, rụt cổ im bất tiếng.

"Ồ?" Tả Khinh Việt hứng thú lại gần nhìn, một mùi hương thoang thoảng đặc biệt phả vào mặt, Cừ Nhận Quy vô thức nín thở cứng đờ người.

Mùi hương này không biết có độc hay không.

Nhưng trên người thiếu chủ thì chắc chắn có cơ.

Điêu này khiến hắn lúng túng, muốn mọc cánh bay đi cho rồi.

Tiểu tổ tông kia vô cùng thông minh, yên lặng rụt cổ còn đâu cái vẻ hung hăng vừa rồi, thấy Tả Khinh Việt thò ngón tay ra còn nịnh nọt lấy đầu cọ tay y.

Cừu Nhạn Quy vô thức nắm chặt tay nhìn nó chòng chọc, như thể muốn nhìn thủng con vẹt nịnh hót này.

Tả Khinh Việt thu hết vẻ mặt của hắn vào mắt, cười khẽ, "Người buông tay ra."

Cừu Nhạn Quy từ từ nói lỏng sức, vẹt nhỏ kia yên lặng đứng trên tay hắn, uốn éo người lấy lòng.

Ngón tay Tả Khinh Việt chấm mỏ nó, vẹt nhỏ dịu ngoan cắn nhẹ ngón tay y, sau đó thuận đà vỗ cánh bay lên tay thiếu chủ.

1

Tay Cừu Nhạn Quy trống không, theo bản năng cuộn tròn lại rồi chậm rãi bỏ xuống, hắn nhìn con vẹt mặt mũi khó ưa kia im ỉm cúi đầu.

Lần này dù hắn có miệng cũng không giải thích rõ được.

Hắn dứt khoát ngậm miệng, lưu loát quỳ một gối.

"Thuộc hạ biết sai." Giọng hắn lí nhí.

Thiếu chủ không lên tiếng ngay mà đặt con vẹt lên cọc trước, tiếp đó mới từ tốn mở miệng, "Làm sao, không phải nó mổ người à?"

Cừu Nhạn Quy ngoảnh: ".....Dạ."

"Thế vì sao lại nhận lỗi?" Giọng của Tả Khinh Việt không nghe ra vui giận, ngẩng đầu xuống ghế đá trước mặt hắn.

Bởi vì Huyết các không có nghe ai hơi đâu đi nghe một tên thích khách biện giải, mọi việc đều dựa vào chủ tử đánh giá đúng sai.

".....Thiếu chủ tin ta?" Cừu Nhạn Quy vô thức nắm chặt đấm tay.

Người phía trước đứng dậy, sau đó cầm Cừu Nhạn Quy bị nâng lên, Tả Khinh Việt nhìn hắn từ trên cao, "Quên sạch cái cách làm cũ rích của Huyết

các người đi."

+

"Người của Tả Khinh Việt ta, xưa giờ không cần phải làm tử thân chính mình."

Chương 14: Động lòng

Kiều căng ngạo mạn trong lời nói rõ ràng rành.

Cảm xúc không biết tên đánh tới, con người của Cừu Nhận Quy rụt lại, hấn cụp mắt né tránh ánh mắt thờ ơ của thiếu chủ, hần kết trượt lên xuống, khàn giọng nói, ".....Dạ."

"Chuyện của Huyết các đã có manh mối, người có thể bàn bạc trực tiếp với Ảnh Thập, nhân mạch của Thôn Vân các tùy người đi điều động, không cần báo cho ta biết." Tả Khinh Việt hài lòng buông tay ra.

Nghe thấy chuyện liên quan tới Huyết các, Cừu Nhận Quy liền xem nhẹ cảm xúc kì lạ khó kiêu kia, cau mày nói, "Đa tạ thiếu chủ."

Thiếu chủ không trả lời mà thờ ơ đi chọc vệt, ánh mắt cụp xuống không thấu được cảm tình, Cừu Nhận Quy chỉ đành im lặng chờ bên cạnh y.

Trong viện không còn ai khác, cũng không biết Ảnh Lục và Ảnh Thập ẩn nấp ở chỗ nào.

Cảnh chiều hôm sau chạng vạng mang thêm đôi phần tịch mịch, Tả Khinh Việt đứng chấp tay sau lưng, vóc dáng cao to, thanh nhã tuyệt điểm, trên vai phải có đậu một con vệt bụng xanh với dáng điệu dè dặt, y đang nhìn nhả cho cá trong hồ ăn, mấy con cá chép này được nuôi rất khéo, vừa ngửi thấy mùi thức ăn liền tụ dãn dưới chân y.

Cừu Nhận Quy đi theo y cách hai bước chân, ánh mắt loé lên ý nghĩ viễn vông buổi tối ngày hôm ấy.

Hình như thiếu chủ không vui.

Cho dù khoẻ môi y vẫn ngậm nụ cười nhưng trong đôi mắt ấy lại yên ắng tĩnh mịch, thờ ơ nơi bóng lưng cũng dần bị sự hiu quạnh thay thế.

Cứ như rằng y đứng đó song mọi sức sống đều là tô vờ bên ngoài, mùi hương kì lạ trên chính bản thân y toả ra tứ phương, ngay cả ánh sáng cũng như ảo như mộng.

Giống như ảo cảnh hắt hủi mờ nhạt nên, mà Tả Khinh Việt lạnh lùng ở trên cao nhìn xuống tất cả mọi đi ều.

Hắn đứng trong cảnh này lại chẳng hề để tâm đến.

Bất thành lình, một cái bóng đen lặng lẽ đáp xuống bên cạnh Cửu Nhật Quy, cơ thể hắn vô thức căng chặt trong thoáng chốc, lúc nhận ra ai đến thì thả lỏng.

Ảnh Lục nghiêm cẩn hành lễ, "Thiếu chủ."

"Tra được là người của ai rồi?" Tả Khinh Việt không ngoảnh đầu, hốt một nhúm nhỏ thức ăn cho cá rải xuống hồ, cá chép lập tức tranh nhau tóe, nước bắn tung tóe.

Ảnh Lục tóm tắt: "Không ngoài dự đoán của thiếu chủ, kẻ tới đều là tử sĩ, lần bị ám sát ở núi Tâm Long này sợ là liên quan rất nhiều, nhiều bên yểm trợ nên không tra ra kết quả, chắc hẳn chỉ là thăm dò."

"Chỉ e về sau phải phòng bị nhiều hơn...." Sắc mặt Ảnh Lục nặng nề.

Kẻ thù của Thôn Vân các vô số, đương nhiên bọn họ không sợ những kẻ ngoài kia, chẳng qua cục diện hiện nay có nhiều kỳ quái, trước đây các môn phái đấu đá nhau kịch liệt không ai nhường ai, nhưng bây giờ lại như có ý hoà hợp với nhau khiến người ta khó mà phỏng đoán.

Việc trái lẽ thường ắt có đi ều lạ, bọn họ không thể không phòng.

Tả Khinh Việt tr ần ngậm gi ầy lát, lúc quay người trong mắt thấp thoáng ý cười, trên gương mặt yêu dị kia vương thêm vẻ khát máu, y khẽ cười,

"Xưa kia nội loạn nhiều năm, khó tránh để xông vào con chuột, nhưng không sao....."

"Mặc kệ hắn là ai, đã đắc tội Thôn Vân các ta thì hắn phải chết."

Sát khí xộc vào mặt làm Cừ Nhận Quy nổi da gà, hắn hơi nghệt thờ.

Ảnh Lục theo cạnh thiếu chủ bao năm đã tập mãi thành quen, "Ý của thiếu chủ là?"

"Thả ra tin tức." Tả Khinh Việt mỉm cười nói, "Ta luyện võ bị cản trở tới kiếm tông đi đầu dưỡng, sau đó sẽ mượn lý do ngầm hội đảng đi Hành thành trị thương, hiểu rồi chứ?"

Tin tức này thật giả lẫn lộn, nhưng sẽ luôn có người tham lam lòi đuôi, thả tin tức cơ thể ốm yếu dụ dỗ bọn hắn, phái càng nhiều người tới thích sát thì họ càng tra được nhiều thông tin hơn.

Nhưng không nghi ngờ gì là sẽ đưa thiếu chủ vào trong nguy hiểm.

Ảnh Lục không phản ứng gì chỉ cuối đầu vâng dạ, Cừ Nhận Quy mím môi không nói chuyện.

Mãi đến khi Ảnh Lục rời đi Tả Khinh Việt mới nhìn sang Cừ Nhận Quy cứ im ru, "Muốn nói cái gì?"

Cừ Nhận Quy hé môi nhưng không lên tiếng, hắn ngược mắt nhìn thiếu chủ đang mỉm cười, khoảnh khắc này bỗng nhiên thấy hơi sợ hãi, nếu nhìn kĩ sẽ thấy trong đôi mắt ấy chẳng hề có cảm xúc gì.

Y không hề quan tâm có đặt mình vào trong nguy hiểm hay không, giống như suy nghĩ của Cừ Nhận Quy khi này, y trông như tùy tiện, nắm bắt đúng thời cơ, nhưng thật ra là không để tâm, hết như một thể xác hoàn mỹ.

Cũng giống hết.... Một con rối có ý thức.

Như thể không có gì có thể khuấy động ngọn sóng trong lòng y, có lẽ đã từng có, nhưng về sau đã không còn, vậy nên y tựa du hồn phiêu đảng tại

thế gian này, rõ ràng là vô cùng tinh táo nhưng lại cam nguyện trầm luân.

Cừu Nhạn Quy rất tuân thủ phép tắc, thêm từng là thống lĩnh Huyết các nên hẳn tự nhiên biết có chừng mực, nhưng không biết vì sao, có lẽ do trên người đối phương có sự tinh mịch hẳn cực kì chán ghét, gặm nhấm trái tim bình tĩnh tự kiềm chế của hẳn từng chút một, hẳn như vè lại loạn tắng cương đây rầy xác chết kia, mùi máu tươi vương vất nơi đầu mũi.

Người còn sống thì phải dốc sức đi tiếp, đây là ràng buộc duy nhất của những biển máu từng tồn tại ở thế gian kia, cũng là niềm tin để hẳn sống tiếp tại Huyết các, hẳn có thể chết, nhưng phải chết có ý nghĩa.

Ít nhất....không phải tự buông thả mình.

Cừu Nhạn Quy siết chặt đấm tay, sau cùng vẫn khàn giọng nói, "Như vậy thiếu chủ sẽ rơi vào hiểm cảnh."

Hắn ngược lên nhìn gương mặt vẫn luôn tươi cười của Tả Khinh Việt, chẳng mấy may dao động, đây sự phớt lờ đúng như hẳn dự đoán.

"Tiếc đưa trẻ thì không bắt được sói." Tả Khinh Việt lắc đầu, "Người muốn giết ta nhiều không kể xiết, thế này cũng không tính là bao."

Nói đoạn, y hài hước nhìn Cừu Nhạn Quy, "Sao đây, sợ rồi?"

Cừu Nhạn Quy cúi đầu không nói, ngón tay vân vê chuông bạc ở hông giống như đang thất thần.

Tả Khinh Việt nhàn nhã than thở một hơi, "Không cần sợ, bằng thân thủ của người....." Không mất mạng được.

Bỗng nhiên.

"Quả thật không tính là bao." Cừu Nhạn Quy to gan ngắt lời y, ngẩng đầu lên giọng nói hàm chứa sự nghiêm túc, chỉ là có hơi nhỏ.

"Thuộc hạ sẽ không để thiếu chủ bị thương."

Ý cười của Tả Khinh Việt lập tức tan biến, trong mắt thoáng qua vẻ ngờ ngác nhưng rồi nhanh chóng bị giấu đi rất kĩ.

1

Trong viện tử yên lặng như tờ, rất lâu sau Tả Khinh Việt mới lại nở nụ cười, không trả lời câu nói kia của Cừu Nhạn Quy mà chỉ xùy nhẹ một tiếng, sau đó lác lư ra ngoài như thể không có chuyện gì xảy ra, "Đi, dẫn người đi xem kiếm tông có đờ tốt gì."

Cừu Nhạn Quy cũng không để bụng, thấp giọng đáp, "Được."

Hắn đi theo sau Tả Khinh Việt, băng qua rừng trước sân rồi đi thêm mấy đoạn đường, có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của đệ tử kiếm tông.

Tề Thịnh vừa rồi mượn có chuồn đứng ở bên cạnh, vóc người thẳng tắp, giữa trán hiện vẻ uy nghiêm, có lẽ cảm nhận được có người đến gần, hắn nghiêng qua nhìn, ngay sau đó giãn mặt mày, "Sao không nghỉ ngơi.....qua đây ngắm cảnh nào nhiệt?"

"Được đấy." Tả Khinh Việt mỉm cười đờng ý, bỗng nhiên đột ngột cau mày, mặt tái đi mấy phần, vỗ ngực ho khan hai tiếng, "Khụ khụ....."

Sắc mặt Cừu Nhạn Quy lập tức thay đổi, lệ làng tiến lên đỡ thiếu chủ, thấp giọng hỏi, "Thiếu chủ, khó chịu ở đâu sao?"

Tả Khinh Việt cau mày hơi lắc đầu, trông có chút yếu đuối, thuận tiện dựa lên người Cừu Nhạn Quy, Tề Thịnh cũng giật mình, "Khinh Việt, người đây là....."

"Không sao." Tả Khinh Việt lặng lẽ cong môi với hắn, sau đó lại yếu đuối dựa vào Cừu Nhạn Quy, ho nhẹ hai tiếng, "Hơi nhiễm lạnh chút thôi, không nghiêm trọng."

1

Biểu cảm lo lắng của Cừu Nhạn Quy trở ra: "....."

Chương 15: Đủ rồi

TềThịnh ngay lập tức hiểu ý, nắm tay thành quyên để ngang môi che giấu nụ cười, dối lòng quan tâm đôi câu.

Rất có thể là đang bầy nội ứng của kiếm tông, chắc không bao lâu nữa sẽ có tin tức thiếu chủ Miêu Cương ốm yếu bị thương truyền ra rồi.

Suy cho cùng cũng là tông chủ kiếm tông, từng nhìn những môn phái này tranh chấp rất nhiều lần, hẳn nhanh nhạy đoán được nhóm người mai phục ở núi Tâm Long có kỳ quái khác, không chỉ là vấn đề gian tế của kiếm tông thôi.

Có đi đâu TềThịnh cũng chỉ đoán được một ít, Khinh Việt không nói hiển nhiên là không muốn cuốn hẳn vào trong, nên hẳn không truy cứu đến cùng làm gì.

Khinh Việt luôn có tính toán riêng, nếu như thật sự gặp chỗ nào khó hiển nhiên kiếm tông sẽ không làm ngơ.

Tả Khinh Việt ra hiệu TềThịnh dẫn mình đi xem xét chung quanh, các đệ tử kiếm tông đang cần kiếm luyện công và vài vị trưởng lão đang dạy dỗ ở gần đó, chấp tay hỏi thăm họ chứ không quấy rầy.

Cừu Nhạn Quy cứng mình cứng mẩy, thiếu chủ dựa trong lòng hẳn hơi tái mặt, chau mày chịu đựng.

Tả Khinh Việt xinh đẹp nhưng thật ra dáng người rất cao, còn cao hơn hẳn vài phân, thành ra tư thế như vậy khó tránh khỏi có hơi kì cục.

Dường như cũng nhận ra vấn đề này.

Nên rất nhanh sau đó, Tả Khinh Việt đã lui bước chọn cách vịn cổ tay Cừu Nhạn Quy, gắng gượng mỉm cười với TềThịnh rồi móc ra một bình thuốc viên từ trong ngực, đổ một viên ra dùng, không lâu sau khí sắc đã tốt lên không ít.

1

Vẻ mặt TềThịnh lo lắng, cố ý chỉ ra trọng điểm, làm dáng muốn nói lại thôi, "Mấy ngày nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi đâu dưỡng cho tốt, nếu không vết thương này của người....."

"Không đáng kể." Tả Khinh Việt lắc đầu, "Có lẽ không ở được mấy hôm là ta vẫn phải tới Hành thành một chuyến."

TềThịnh bày ra vẻ mặt hiểu rõ nhưng không nói ra, chỉ thở dài, "Cũng được."

Tả Khinh Việt mỉm cười, đôi mắt đào hoa lóng lánh âm thầm lướt qua chỗ cách đó không xa, rồi đi êm nhiên đảo về.

Một trưởng lão vô tình phẩy ngón tay, đặt tử bên cạnh cúi đầu, im lặng đi ra ngoài.

Xem ra có người đã không tìm chế nổi nữa rồi.

Ngón tay Tả Khinh Việt vô thức vuốt ve cổ tay hắn, cơ thể Cừu Nhạn Quy cứng đờ, mím môi mỏng lại.

Tuần ra một vòng xong Tả Khinh Việt tạm biệt với TềThịnh, dẫn Cừu Nhạn Quy ung dung tản bộ ở hậu viện.

Sắc trời dần tối, gió chiều thổi say người.

Cừu Nhạn Quy im lặng làm cây gậy hình người, rõ ràng lúc này đã không còn ai khác nhưng không biết vì sao thiếu chủ vẫn chưa buông tay.

"Tại sao lúc trước lại tới Huyết các?" Tả Khinh Việt không ngoảnh đầu lại, bất thành linh hỏi.

Đầu tiên Cừ Nhận Quy ngó ra, sau đó trong đầu vụt qua đoạn hồi ức màu máu kia, hơi khàn giọng, "Nhà bị tàn sát, các chủ có ân với ta."

Tả Khinh Việt chứng lại khó nhận thấy, y nghe ra được đối phương không muốn nhiều lời nên cũng không truy hỏi, trong mắt thoáng qua chút suy tư nhưng chốc sau lại mỉm cười tiếp.

Hai người vệt tới viện tử, vệt nhỏ lập tức vỗ cánh bay qua, "Cung nghênh! Cung nghênh!"

Tả Khinh Việt giơ tay bắt lấy nó, ngón tay vuốt lông nó nhẹ.

Tiểu tông tông vừa rồi còn hết sức ngông nghênh vô cùng ngoan ngoãn ở trong tay y, chờ thiếu chủ buông nó ra nó mới hùng dũng hiên ngang đứng trên bả vai của thiếu chủ.

Không biết hẳn có phải ảo giác của Cừ Nhận Quy không, hình như con chim này vừa trừng hẳn.

1

Đợi đến khi TềThịnh không mời tự tới dùng thiện ở đây, bầu trời đã hoàn toàn tối sẫm.

Trước lúc TềThịnh đi mở miệng như nhớ đến cái gì đó, "Phòng cách vách người ta đã sai người dọn dẹp....."

"Không cần nhọc lòng." Trong mắt Tả Khinh Việt vụt qua chút xấu xa, mỉm cười nó, "Hẳn với ta ở chung."

Cừ Nhận Quy vô thức nghiêng đầu qua nhìn y, ngạc nhiên lo sợ không thôi.

Chẳng lẽ mình lại mắc lỗi nữa?

Sắc mặt của TềThịnh trái lại hơi vi diệu liếc nhìn thích khách khá là có tư sắc một lượt, rồi nhìn Khinh Việt chẳng giống người tốt, lắc đầu thức thòi

rời đi.

"Thiếu chủ, thuộc hạ....." Cừ Nhận Quy muốn nói lại thôi.

Tả Khinh Việt thờ ơ đưa mắt nhìn hấn một cái, "Sao, người có ý kiến?"

"..... Nghe theo phân phó của thiếu chủ."

Tả Khinh Việt hài lòng đứng dậy, Cừ Nhận Quy đành phải bất chấp đuổi theo, cảnh giác căng cơ, sợ Ảnh Lục Ảnh Lục đột nhiên lủi ra đứt khoát cần dây thừng muốn trói hấn.

Tả Khinh Việt đứng yên ở trong phòng, Cừ Nhận Quy tự giác tiến lên cởi áo giúp y, đột nhiên cửa bị đẩy nhẹ ra, hấn nghiêng đầu liếc thấy gương mặt che mặt nạ của Ảnh Lục, biểu cảnh lạnh nhạt giống hệt cái hôm trói hấn, hấn vô thức nắm lấy góc áo của thiếu chủ sau đó vội vàng dời mắt buông tay.

Tả Khinh Việt cup mắt thản nhiên nhìn Cừ Nhận Quy, đương nhiên không để lộ khoảnh khắc căng thẳng kia của hấn, lặng lẽ nhếch môi.

Ảnh Lục và Ảnh Thập dời thừng tẩm vào sau bình phong, hành lễ cáo lui.

Cừ Nhận Quy lấy trang sức của thiếu chủ xuống, mái tóc đen của Tả Khinh Việt buông xoã, đi vào sau bình phong.

Cảnh này ít nhiều gì cũng có hơi quen mắt, Cừ Nhận Quy do dự giây lát, bên trong truyền tới giọng nói hơi mơ hồ của thiếu chủ, "Qua đây hầu hạ."

"Dạ." Cừ Nhận Quy đành phải đuổi theo, băng qua bình phong thì thấy thiếu chủ đã dựa trong thừng tẩm, nước da trắng nõn khiến hấn không khỏi nghĩ tới một số hình ảnh chẳng ra sao, vành tai lặng lẽ ửng đỏ.

1

Hấn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhưng lại chẳng ngăn được tiếng nước chảy lại chui vào lỗ tai, Cừ Nhận Quy khó xử vân vê ngón tay.

Đợi khi tiếng nổi khỏi mặt nước vang lên hẳn mới như sự tỉnh mộng cần một cái khăn trắng qua, bình tâm giúp thiếu chủ lau người, dù cho đã tránh hết sức có thể nhưng khoảng cách gần như vậy khó tránh vẫn thấy được số thứ không nên nhìn, vóc người thiếu chủ không hề ốm yếu, trên làn da trắng nõn được phủ lớp vân hoàn hảo, xinh đẹp rõ ràng lại không mất sức mạnh.

Mái tóc đen của Tả Khinh Việt chấm nước xoa trước ngực, thong dong nhìn vành tai đỏ ửng của thích khách.

Đợi đến khi giúp thiếu chủ mặc xong y phục Cừ Nhận Quy mới lảng lảng thở phào một hơi, Tả Khinh Việt giơ tay hơi dùng lực véo vành tay phơn đỏ của hắn, giọng nói không nghe thấu vui giận, "Chỉ cho một lần này thôi."

Cừ Nhận Quy biết y đang nói bản thân có nhiều tạp niệm, hắn thề kêu oan nhưng cũng chỉ đành, "Dạ."

Cừ Nhận Quy than vãn trong lòng, tuy bảo dung mạo thiếu chủ hơn người nhưng hắn tuyệt đối không dám có ý nghĩ không nên có gì, vừa rồi chẳng qua là.....

Nhớ tới lần gặp đầu tiên không vui vẻ của bọn họ mà thôi.

Thiếu chủ ngồi trước án, khoác ngoài bào qua loa, thấy hắn ra thì hơi lắc chuông bạc ở hông, sắc mặt Ảnh Lục nhạt nhẽo xách hộp thức ăn vào, ngó Cừ Nhận Quy một cái đầy phức tạp, rồi im lặng lui xuống.

Cừ Nhận Quy không nghĩ nhiều, gấp thức ăn cho thiếu chủ, đợi khi làm xong hết rồi thiếu chủ lại cần một quyển sách, đốt tay gõ mặt bàn, hồ hững nói, "Ăn đi."

Cừ Nhận Quy ngó ra, "Thiếu chủ?"

"Hôm nay người vất vả, đi theo cạnh ta chưa dùng thiện." Tả Khinh Việt nhướn mày nhìn hắn, "Nếu không phải ta nhớ tới, có phải người tính nhẹn tới ngày mai luôn không?"

Cừu Nhận Quy sững sờ.

Thích khách mạng hèn, có ai rảnh quan tâm ấm no của họ.

Lần hẳn có thể nói dối là khi trong nhà chưa xảy ra biến cố, chỉ là lúc đó hẳn không phải thích khách mà là một đứa trẻ nghịch ngợm, về sau mai kia đại loạn.

Ngâm ngọc ở Huyết các mười năm hơn.

Chẳng qua cũng vì để đền ơn.

Thật ra hẳn cũng biết Tả Khinh Việt chẳng phải người lương thiện, tính cách xấu xa, thủ đoạn độc ác.

Nhưng những gì y cho hẳn bao ngày qua là thứ Cừu Nhận Quy chưa bao giờ dám mong ước xa vời, dù có là các chủ cũng chưa từng làm nó.

Dù cho có lẽ đối phương chỉ tiện tay bố thí.

Song làm được đến thế đã đủ với hẳn rồi.

Cừu Nhận Quy không nói gì, tuy vậy ánh mắt nhìn y lại không đúng lắm, đuôi mắt hình như hơi phiếm hồng.

Như thoáng cất chứa những cảm xúc khiến người khác khó mà phỏng đoán, pha trộn cùng một chút nhẹ nhõm.

Tả Khinh Việt thấy vậy, ý cười giả dối trong mắt lập tức tan biến, rồi nhanh chóng tụ lại, đang muốn nói chuyện thì thấy thích khách quỳ một gối.

+

Lần đầu tiên hẳn cam tâm tình nguyện cúi đầu, hơi khàn giọng, "Đa tạ ân đức của thiếu chủ."

Trước đây trong lòng thuộc hạ có nhiều không cam, vẫn mong thiếu chủ rộng lòng tha thứ.

Về sau, nhất định xả thân bảo vệ ngài bình an.

Chương 16: Khó yên

Nụ cười tủm tỉm của Tả Khinh Việt nhạt đi, ánh mắt hơi loé nhìn chăm chăm thích khách trước mặt, tất nhiên y không bỏ lỡ sự nghiêm túc trong mắt của đối phương.

Lần đầu nhìn thấy tên ngốc như vậy.

Chả trách bán sức cho Huyết các mười năm, cuối cùng để người ta tặng quyên quý không nói làm gì, còn niệm ân tình chạy đi báo thù cho chủ tử cũ.

Quả thật là ngốc không thể tả.

Tay cầm sách của Tả Khinh Việt hơi siết lại khó nhận thấy, giữu cọt cúi đầu, "Được rồi, một bữa cơm thôi mà, xem làm người cảm động chưa kìa."

Cừu Nhận Quy biết rõ tính tình của y, tiếp theo chắc chắn không phải lời tốt lành, bèn ngoan ngoãn bắt đầu dùng thiện.

Quả nhiên, Tả Khinh Việt dừng lại một hồi, ngược lên nhìn hắn, lười biếng ngáp một cái, "Đợi lát dùng thiện xong thì qua đọc cho ta nghe, có hơi mệt rồi."

"Được." Cừu Nhận Quy đã tính từ trước, im lặng tăng tốc độ dùng thiện, hắn không phải người coi trọng thú vui ăn uống, ăn vừa vài miếng lấp đầy bụng liền dọn dẹp hộp thức ăn đưa ra ngoài.

Tả Khinh Việt đã rời khỏi trước án dựa vào đầu giường lẳng lẳng nhìn hắn, Cừu Nhận Quy đi tới trước mặt thiếu chủ, nghe y bình bình bảo, "Ghế."

Cừu Nhận Quy chỉ đành đảo lại lấy ghế, đợi ng ồi yên r ồi mới nhận lấy quyển sách từ trong tay thiếu chủ, tập trung đọc, từ tốn mở miệng, "Xưa có ghi lại, "cô" là...."

Giọng hắn không nhanh không chậm, trong trẻo lại từ tính, đáng tiếc ngày thường hắn chỉ nói tổng cộng được vài đâu, có khi mang theo chút ưu tư hoặc buồn bã.

Ánh mặt Tả Khinh Việt dừng trên h ầu kết đang trượt của hắn, dần lướt lên trên ngón lom lom bờ môi son mở r ồi lại khép của hắn, bật cười khe khẽ.

Cừu Nhận Quy ch ững lại, nghi hoặc nhìn y.

Tả Khinh Việt xua tay, cúi đầu nói, "Không có gì, người tiếp đi."

Lúc này Cừu Nhận Quy mới đọc tiếp, dáng vẻ rất tập trung.

Ánh n ến trong phòng lay lắt, ý cười của Tả Khinh Việt dần sâu hơn.

Ch ẳng qua là y cảm thấy, nếu như có một ngày kia Cừu Nhận Quy bất cẩn chết đi, vậy cũng sẽ không lãng phí.

Y cảm thấy, chắc mình sẽ rất vừa ý với con r ối này.

1

Trong viện không sắp xếp hạ nhân, ngoại trừ Ảnh Lục và Ảnh Thập núp trong chỗ tối ra thì chỉ còn mỗi Cừu Nhận Quy.

Không biết đã lật bao nhiêu trang, thiếu chủ mới từ tốn ngáp, "Được r ồi, hôm nay tới đây thôi".

Cừu Nhận Quy gật đầu tiện thể trả ghế về chỗ cũ, tầm mắt đảo quanh phòng, có hơi do dự.

"Tới noon tháp." Tả Khinh Việt đã nằm xuống, nhắm mắt nói, "Về sau tự tìm chỗ mà nghỉ."

"Dạ." Cừu Nhạn Quy đi tới trước giường nhỏ, không cởi y sam mà ôm trường kiếm nằm lên noãn tháp, vung chưởng đập tắt nến.

Trước mặt tối đi, hắn lại không nhắm mắt ngay mà nhớ tới lời nói trước đây của thiếu chủ.

Ân tình của Huyết các đã có manh mối.

Trong đầu chợt nghĩ tới lý do thoái thác kín như bưng của Thiên Cơ các, "Châu châu đá xe, nước đổ khó hốt.

Cừu Nhạn Quy cau mày, gương mặt tuấn tú tụ vài phần ưu sầu, ngón tay hắn vô thức vuốt ve bội kiếm.

Không biết vì sao hắn luôn cảm thấy có lẽ ân tình năm đó không hề đơn giản.

Trong lòng của bản thân cứ luôn khó yên.

Những ngày nhàn nhã cứ vội vã lướt đi, Cừu Nhạn Quy có được manh mối của Huyết các từ tay Ảnh Thập, nhưng cũng chỉ là chút khái quát trong sương mù, may mà đã có phương hướng đại khái, cách ngày tra rõ số còn lại có lẽ cũng không còn xa.

Thiếu chủ thường cùng Tề tông chủ đi dạo tán dóc, đánh cờ bàn chuyện, thỉnh thoảng sẽ đi câu cá trước hồ.

Có khi còn ho khan hai tiếng y như thật, đôi mắt đào hoa âm đạm đi đôi phần, lúc đấy Cừu Nhạn Quy sẽ đi lên dâng một chén trà nóng, tránh cho vị thiếu chủ nào đó nói móc hắn không sẵn sóc bằng ái sủng trước cửa của Tề tông chủ.

Bây giờ tin tức thiếu chủ Miêu Cương bị thương đã ngấm lan truyền trong bóng tối, đám người kia tạm thời chưa có động tĩnh, đầu tiên là sợ đánh

rắn động cở, thứ hai là sợ Tả thiếu chủ dẫn rắn rời hang, thả tin tức bầy bọn họ.

Chẳng qua cũng không vội làm chi, dấu sao kiếm tông vẫn khiến người khác phải dè chừng, chờ qua thêm vài hôm nữa họ lên đường tới Hành thành, tới lúc đó cho dù không nổi bật quá thì cũng sẽ luôn có kẻ tham lam không nhịn nổi.

Cừu Nhận Quy theo sát bên cạnh thiếu chủ nên rất dễ bị TềThịnh để ý tới, Huyết các giờ đây đã bị diệt, những chổi non thích khách hàng đầu cứ thế bị hủy hàng loạt làm vô số người nắm cổ tay thở dài.

May mà có không ít thích khách đã rời Huyết các, nhiều nhân vật có danh tiếng vang dội trên bảng xếp hạng giang hồ.

Nhưng TềThịnh cũng nghe được vài tin tức, suy cho cùng việc Huyết các bị tàn sát hết sức hoang đường, phải biết thế lực phía sau nhất định phải vô cùng cường hãn, nghi vấn chính tại chỗ này, Huyết các không ít kẻ thù song xưa giờ luôn hoà thuận với vài đại tông môn, trong vài đại tông môn cũng có kha khá thích khách ám vệ tới từ Huyết các.

Ý chính là, thế lực này có lẽ ẩn núp ở chỗ tối, đồng thời không hề thua kém thực lực các đại tông môn bấy giờ.

TềThịnh không nghĩ sâu hơn, mà trằn ngâm giây lát, đoạn ngược lên nhìn Tả Khinh Việt, ánh mắt hững hờ của đối phương như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, mỉm cười nói, "Nếu làm bị thương thì ta cạo sạch lông của Ô Vũ."

Ô Vũ chính là cái con săn sóc hơn Cừu Nhận Quy kia, ái sủng TềThịnh nuôi trong viện -- một con chó mực đen thui đen thui.

Lời vừa nghe ra TềThịnh lập tức hăm hở mày mòi, thầm nghĩ lông của Ô Vũ còn dài ra được, người này chạy rồ cũng không biết lần sau còn gặp được hay không nữa.

Vậy nên hắn sáng khoái đồng ý, "Yên tâm, không tổn thương được cục...ờ, thích khách của người đâu."

"Cục cưng" suýt buộc miệng nói ra biến mất dưới ánh mắt ẩn giấu nguy hiểm của Tả Khinh Việt, TềThịnh nghiêm mặt lại, tỏ ý với Cừ Nhận Quy, "Tiểu công tử, có bằng lòng giao lưu với tại hạ một phen?"

Cừ Nhận Quy nhìn Tả Khinh Việt, thấy đối phương không cấm cản liền gạt đầu nắm lấy bội kiếm, "Tềông chủ quá lời rồi."

Trước sân của hậu viện có một khoảng đất trống, phía trước chính là rừng trúc, hai người đứng đối diện nhau, trong mắt TềThịnh loé lên sự phẫn khích, nom chính là một võ si đích thực.

Cừ Nhận Quy đứng mực nhìn hẳn, trong mắt đầy bình tĩnh, hẳn lưu loát rút kiếm, lộ ra tất cả sự sắc bén, "Tềông chủ, xin đắc tội."

TềThịnh cười mở cười to, khoảnh khắc tiếp theo đã cầm kiếm phi người về trước, hàn mang loé lên, gió lốc bùng lại gần!

Cừ Nhận Quy nghiêm túc lách mình né tránh.

Quả không hổ là tông chủ kiếm tông, kiếm khí mạnh mẽ sắc bén khiến lòng người khiếp sợ, Cừ Nhận Quy nhanh chóng tập trung tinh thần, không sợ sệt hoảng loạn mà nhìn chăm chú vào động tác của TềThịnh, giống như con báo giữ đà chờ tấn công.

TềThịnh không hề nương tay, hoàn toàn không cho hẳn cơ hội phản ứng, đánh sát tới, Cừ Nhận Quy không vội phản đòn mà bình tĩnh tránh chiêu, không nóng vội quan sát nước đi của hẳn.

Nếu như mạnh mẽ đối phó đương nhiên hẳn không địch lại Tềông chủ.

TềThịnh ra đòn sát sao, thấy đối phương cứ lần tránh thì không khỏi thấy hơi thất vọng, thậm chí thở dài tấn công dữ dội hơn muốn kết thúc trận giao lưu này, nhưng đúng lúc này!

"Keng --" mũi kiếm chạm nhau phát ra tiếng leng keng chói tai, sắc mặt Tề Thịnh thoáng kinh hãi.

Tả Khinh Việt nhướng mày, bình thần ngược lên nhìn.

Động tác giơ tay của Cừu Nhạn Quy vô cùng nhanh nhẹn, hẳn không hề chần chừ mà liên tiếp tung chiêu như mưa to gió lớn về phía Tề Thịnh.

Tề Thịnh dẹp hết suy nghĩ, tức tốc phản ứng lại cầm kiếm chắn.

Tình cảnh nghiêng về một bên đã bị phá, bầu không khí giữa hai người đột ngột thay đổi.

Chương 17: Rời kiếm tông

Vừa rồi Cừu Nhận Quy vẫn luôn quan sát các liên chiêu của TềThịnh, nhìn thấu sơ hở sau đó nhanh chóng phản kích, có điều TềThịnh quả không hổ danh là Lỗ Sơn nhất kiếm, trình độ rất sâu, Cừu Nhận Quy suýt thì loạn khí tức.

Trái lại là mắt TềThịnh càng ngày càng sáng, tuy bây giờ hắn chiếm thượng phong nhưng phải biết rằng người có thể trụ dưới tay hắn nhiều chiêu như vậy đếm được trên đầu ngón tay, huống chi còn là một thích khách nhỏ bé.

Mặc dù thích khách đã rơi vào thế hạ phong nhưng không hề chùn bước, thế công cũng càng thêm dè dặt, lại không thấy hoảng loạn, tâm cảnh bậc này quả là đặc biệt.

TềThịnh đang nghĩ như vậy.

Nhưng chỉ vừa thất thần thế mà Cừu Nhận Quy đã tập trung ánh mắt, ra một hư chiêu mũi chân chĩa đất, phi người nhanh chóng rơi xuống phía sau TềThịnh, nhân lúc đối phương không kịp phòng bị muốn kiếm ngang cổ hắn.

TềThịnh co rụt con người, may mà dù gì kinh nghiệm phong phú, thực lực cường hãn, trực tiếp xoay người tránh thoát, dễ dàng trở thẳng mũi kiếm trước ngực Cừu Nhận Quy không cách quá một tấc.

Mà kiếm của Cừu Nhận Quy vẫn chưa tới cổ hắn, nếu không phải đấu võ thì hắn đã mất mạng rồi, thích khách không chần chừ, giao lưu vốn chính là tới mức thì dừng, hắn thu kiếm lại trước rồi mỉm cười với TềThịnh, "Thực lực của tông chủ hơn người, tại hạ thua rồi."

Ý cười trong mắt TềThịnh đậm hơn, nghe thế thì xua tay, tán thưởng nói, "Thích khách này của người rất thú vị, ngày tháng về sau chắc chắn sẽ có tên đờ hơn Nghiêm Tấn!"

Cừu Nhận Quy lại nghe thấy Nghiêm Tấn đứng đầu bảng xếp thích khách giang hồ lần nữa, ánh mắt loé lên, không đáp lời.

"Khinh Việt, sau này đối tốt với thích khách nhà người một chút đi." TềThịnh hết sức vui vẻ, vậy mà lại quay đầu dặn dò tổ tông, "Đây thật sự là một hạt giống tốt, cần phải nuôi dưỡng thật tốt."

Tả Khinh Việt nhìn không rõ sắc mặt, y dừng tầm mắt trên người Cừu Nhận Quy, rồi nhìn TềThịnh vui mừng hơn hở, chế giễu, "Biết là của nhà ta thì đừng mù mà mong nhớ, Tề tông chủ ạ."

Tề tông chủ hậm hực khoát tay, "Người coi bộ dạng bủn xỉn của người kia."

Hai người không ở lại chỗ này mà về thư phòng, Cừu Nhận Quy đi sau hai người hai bước.

"Ngày mai ta lên đường." Sau khi Tả Khinh Việt ngẩng xuống nhìn TềThịnh nói, "Nếu có khó khăn thì cứ truy tìm tin cho ta."

"Nhanh thế?" Nụ cười của TềThịnh tắt ngúm, sau đó thoải mái mỉm cười, khua tay, "Cũng phải, chúng ta cũng không phải đứa trẻ như xưa kia nữa, ta cũng không giữ được người."

Mắt thấy ánh mắt đáng sợ của Tả Khinh Việt nhìn sang, TềThịnh vội vàng đổi thành vẻ mặt đoan trang, bắt đầu quở trách y, "Ta thì có khó khăn gì được, đừng lo lắng cho ta, ngược lại là người nhớ viết cho ta thêm vài phong thư, cả năm trời gặp được vài lần thì thôi đi, đằng này cũng không biết báo bình an."

Tả Khinh Việt chê ra mặt, châm chọc hẳn, "Thay vì rảnh rang nhưng nhớ cái này, chi bằng người lo cho hôn sự của mình đi, tông môn to như vậy mà không có lấy một chủ mẫu lo liệu, người không biết ngượng à?"

"Khinh Việt, người có cần mặt mũi không?" TềThịnh trợn tròn mắt nhìn y, "Người thế này không phải chó chề mèo lắm lông sao, chẳng lẽ Thôn Vân các của người có chủ mẫu lo liệu?"

"Xùy." Đôi mắt đào hoa của Tả Khinh Việt xâu xa đến cực điểm, nhẹ nhàng mở bờ môi mỏng phun ra vài từ, "Người so với ta được chắc?"

"..... Tả Khinh Việt!" TềThịnh đập bàn rống giận.

"Phế vật."

"....."

Hai người tan rã trong không vui, TềThịnh buồn bực đuổi họ ra ngoài, Tả thiếu chủ ung dung tự tại chẳng hề tự cảm thấy mình đã chọc tức người ta, thậm chí còn chồm luôn cờ noãn ngọc của Tềtông chủ.

Về đến Huyên Khinh cư, thiếu chủ vừa ngẩng xuống Ảnh Lục đã lặng lẽ xuất hiện, quỳ một gối.

"Thiếu chủ, đồ đã chuẩn bị xong." Hắn nó rỗi đưa một bọc đồ tới, Tả Khinh Việt cho Cừ Nhận Quy một ánh mắt, Cừ Nhận Quy hiểu ý tiến lên nhận.

Ảnh Lục hành lễ cáo lui, bộ hắc y nhẹ nhàng linh hoạt trôi qua cửa sổ.

Tay Tả Khinh Việt vừa chạm tới chén trà Cừ Nhận Quy đã tự nhiên bước lên đón lấy giúp y rót trà, Tả Khinh Việt chững lại giây lát mới nhận, từ tốn hớp một ngụm.

Y thừa nhận, Cừ Nhận Quy quả thật biết săn sóc hơn Ô Vũ của TềThịnh.

"Đây là y phục chuẩn bị cho người, sau này tự xem mà đổi." Tả Khinh Việt nhìn vẻ mặt lộ ra chút sừng sốt của hắn, mỉm cười bảo, "Ngày mai lên đường, đổi cho loá mắt."

Trên gương mặt mê hoặc lòng người ấy của y xẹt qua tia nguy hiểm, nhưng càng hiện ra vẻ tuấn tú rạng ngời, "Vi huynh dắt người, ngắm hoa đăng."

Trái tim Cừ Nhận Quy chột trể nhịp, có lẽ là bởi dung mạo khiến người sửng sốt của y, cũng có thể là bởi sát ý lộ hết ra trong mắt thiếu chủ cực kỳ đáng sợ, hần mím môi mỏng chỉ đáp, "Dạ."

"Cơ mà ta thấy giờ người cũng rảnh rồi, chi bằng....." Sát ý trong mắt Tả thiếu chủ nhạt đi chỉ trong giây lát, nghiêng đầu qua nhìn hần như đang suy ngẫm đi đâu chi, từ từ nở nụ cười.

Cừ Nhận Quy cảm thấy đi ềm chẳng lành: "....."

Ngày hôm sau, qua tảng sáng.

TềThịnh dẫn một đám đệ tử kiếm tông theo tiền, hần không nhiều lời nhưng lưu luyến trong mắt lại không sao giấu được, Tả Khinh Việt liếc hần một cái rồi móc một thứ từ trong lòng thấy qua.

Là một chiếc hộp gỗ tinh xảo, TềThịnh lấy làm lạ nhìn y, gương khoe môi, "Nói coi người đi thì đi, để quà lại làm g..."

Tềtông chủ vênh khoe môi mở hộp gỗ ra, bên trong là một xấp giấy viết thư dày cộp, thoáng thấy được vết mực ở mặt sau.

Chẳng nhẽ là sách quý gì đó?

Cừ Nhận Quy giật giật khoe môi, im lặng cúi đầu.

"Khinh Việt, đây lẽ nào....." TềThịnh lại g ần, mặt mày nghiêm túc.

Chỉ là hần chưa nói hết lời Tả thiếu chủ đã uể oải liếc hần, hơi thở dài, "Chẳng phải hôm qua người đã bảo, muốn ta gửi thư qua sao?"

"Chậc, nói sao đi nữa cũng đã là chủ một tông, thế này còn ra thế thống gì, nhưng biết sao giờ, ai bảo ta thương người chứ." Tả Khinh Việt nói ra hết sức tự nhiên, giọng điệu còn chứa sáu phần thương hại ba phần bất đắc dĩ một phần xấu xa, chậm rãi than vãn một hơi, "Cần lấy đi, viết 10 phong đủ cho người đọc một khoảng thời gian rỗi."

Bầu không khí đột nhiên ngưng đọng lại.

Các đệ tử của kiếm tông mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không dám đánh tiếng.

Trong một khoảng lặng im, Cừu Nhạn Quy cũng không kìm lòng được mà ngược lên nhìn Tề Tông chủ đang bất động, sợ hãi bị kích thích cho bùng nổ, thế thì hẳn phải cản lại.

Tề Thịnh cần hộp gỗ kia, chậm chạp ngẩng đầu nghiêng răng nói, "Tả Khinh Việt.....có phải người cảm thấy lão tử không dám đánh người không?"

"Khụ khụ....người thích thì tốt." Tả Khinh Việt coi như không nghe thấy, còn ho khan hai tiếng, tiện đà dựa lên người Cừu Nhạn Quy, thở dài, "Nếu đã thế thì mình đi thôi Nhạn Quy."

Cừu Nhạn Quy tê da đầu đỡ thiếu chủ lên xe ngựa, trên mặt Tề Thịnh giăng kín mây đen nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không động thủ, hẳn mừng thầm là tông chủ không có mở giấy viết thư ra, không là sẽ phát hiện đó căn bản không phải thư của thiếu chủ.

Đó là quái sự thiếu chủ "sợ hãi nhàm chán" sắp đặt, "đúng lúc" có thể tặng cho Tề Tông chủ "nhìn vật nhớ người."

Xa ngựa chậm rãi chạy khỏi kiếm tông, tay áo của thiếu chủ không ngay ngắn, Cừu Nhạn Quy bất cẩn nhìn thấy đốt ngón tay y hơi nắm chặt lại, sừng sốt.

Sau đó bí mật ngược lên nhìn, không biết là ảo giác của hắn hay sao, dường như hắn đã nhìn thấy tối tăm vút qua trong đôi mắt của Tả Khinh Việt.

Như một nỗi hui quạnh nhạt nhỏ.

Chỉ là thoáng cái đã biến mất, Cừ Nhận Quy cau mày, nhất thời quên đời tằm mắt, chỉ hơi lơ là vậy thôi mà hắn đã đối diện với ánh mắt ngậm cười của thiếu chủ.

Như thể cảm xúc hắn chụp được ban nãy đều là ảo giác.

Không chờ Cừ Nhận Quy nghĩ kỹ thiếu tông chủ đã mở miệng.

"Lần này bù cho người tiếc nuối của lần trước." Tả Khinh Việt cong môi lật tay, trên lòng bàn tay có thêm một con cở trùng trắng trẻo béo múp, "Lần trước cũng đã gặp mặt rồi, Nhận Quy, tới thân mật thăm thiết đi nào."

Cừ Nhận Quy lập tức cứng đờ: "....."

+

Người cở thụ thụ bất thân, thật tình không cần đầu ạ.

Chương 18: Dục vọng khổng chế

Hành thành không g ần như Kiếm tông, nên có thể nói là Cừu Nhận Quy chạy trời không khỏi nắng, chặng đường vài ngày mà đi ra đản vật của mấy năm.

Cảm giác cổ trùng lúc nhúc trong lòng bàn tay hết sức vi diệu, mọi giác quan của toàn thân Cừu Nhận Quy đang điên cuồng gào thét, ng ửi vững được cũng đều nhờ hết vào bài luyện của Huyết các.

Hắn căng chặt cả người, lo sợ mấy con cổ trùng này đột nhiên không nghe sai bảo chui vào trong máu thịt thừa lúc hắn không chuẩn bị.

Ròng rã ba hôm, hắn vẫn chưa thể nhìn thấu huyền cơ trong đó, song nỗi sợ cổ trùng đã dần tê dại.

Bây giờ Cừu Nhận Quy chỉ tò mò bình thường thiếu chủ giấu tụi nó ở đâu thôi, hắn chăm sóc sinh hoạt cho thiếu chủ mà lại hoàn toàn không nhìn ra trò trống gì.

Hắn vẫn luôn tìm tòi suy nghĩ.

Nhưng không chờ hắn nghĩ sâu hơn, xung quanh đã trở nên ồn ào.

Cừu Nhận Quy nhẹ nhàng vén rèm ra một tí.

Biển người đông nghịt, cả tiêu trấn chậ như nêm cối, tốc độ của xe ngựa cũng chậ lại.

Ấu cũng phải, ngày mai chính là lễ hoa đăng mỗi năm một lần của Hành thành, rất nhiều người mộ danh tới đây ngắm cảnh náo nhiệt.

Có thể thấy nhiều người như thế thì chắc sắp đến Hành thành.

Không lâu sau âm thanh bên cạnh càng ồn ã từng bừng hơn, gió lữ vén ra một góc rèm, trên hoành phi phía trước chính là hai chữ "Hành thành" mây bay nước chảy.

Hoa đăng đủ sắc đã được treo lên, trên tay mỗi đứa trẻ đang chạy nhảy vui đùa đùa càn một chiếc hoa đăng nhỏ.

"Thiếu chủ, đến rồi ạ." Cừu Nhận Quy khẽ giọng kêu.

Tả Khinh Việt thông thả mở mắt ra, tiện tay ném túi tiền cho hắn, sau mới đáp, "Ừ."

Bọn họ tìm đại một tửu lâu, lúc ông chủ hỏi mấy gian phòng Cừu Nhận Quy nhớ tới căn dặn trước đó của thiếu chủ, trầm ngâm giây lát, "Một gian phòng thượng hạng, cần nước nóng."

Lấy tính cách của chủ tử thì thế nào cũng phải tắm gội.

Tả Khinh Việt nghe vậy nhìn hắn đầy tán thưởng, Cừu Nhận Quy không để ý thấy, đi theo người làm dẫn đường lên lầu.

Tả Khinh Việt vừa vào cửa đã ngã xuống ngay, Cừu Nhận Quy chu đáo pha trà cho y, dặn người làm đem thùng tắm vào rồi đóng cửa đi bày biện bình phong, lấy quần áo và đồ dùng của thiếu chủ trong túi ra, bấy giờ mới nghiêm nghị nói, "Thiếu chủ, đã chuẩn bị ổn thoả."

Tả Khinh Việt đứng dậy khẽ cười, "Vẫn là Nhận Quy chu đáo."

Cừu Nhận Quy nghe thấy thì thoáng chững động tác, không đáp lại, chỉ coi nó là câu đùa của chủ tử, đứng bên cạnh yên lặng chờ đợi, có đi đâu khi chủ tử cởi quần áo hắn vẫn không kìm lòng được mà lẳng lặng nhìn một cái, nhưng cũng không kịp nhìn kĩ mà chỉ liếc thấy cơ thể gầy gò hữu lực của thiếu chủ.

Hắn chợt giật mình vội vã rút tay mắt về

Cuối cùng hắn vẫn chưa chết tâm mà lia mắt nhìn lên y phục thiếu chủ đã chủ, không có gì khác lạ.

Thế nên là, mấy con cở trùng kia từ đâu tới?

Cừu Nhạn Quy suy nghĩ nát óc lại không biết rằng người nằm trong thùng tẩm đã thu hết nét mặt của hắn vào trong ánh mắt, bu ãn cười nghiêng đầu.

"Tò mò lắm sao?" Có lẽ do thoải mái nên giọng của Tả Khinh Việt hơi khàn khàn trên gheo.

Cừu Nhạn Quy thoát hoàn h ãn lại, trong phòng này tổng cộng chỉ có hai người, hiển nhiên là thiếu chủ đang hỏi hắn, hắn mím môi, thử thăm dò mà đáp rằng, ".....Thuộc hạ không có."

Thiếu chủ không nói li ãn, chỉ nghe một tiếng "ào".

Tả Khinh Việt nghiêng người qua nhìn hắn, tận đến khi tai Cừu Nhạn Quy đỏ chót mới xùy cười, "Lừa ta?"

"Không phải chỉ là tò mò mấy bé trùng kia tới từ đâu thôi sao?" Tả Khinh Việt thẳng thừng chọc thủng tâm tư nhỏ của hắn, ngay cả giọng nói tr ãn thấp cũng xấu xa dọa nạt người ta, "Sao người biết trên người mình không có nhĩ?"

Nhìn thấy sống lưng cứng đờ của đối phương Tả Khinh Việt vui vẻ bật cười, đoạn nhắm mắt lại hoàn toàn mặt kệ cảm nhận của người khác, chờ thời gian cũng hòm hòm r ãi y mới ra khỏi mặt nước.

Cừu Nhạn Quy cẩn thận lau người cho y, h ãi lâu sau mới nhỏ giọng hỏi, "Thiếu chủ, những con cở trùng đó...."

"Muốn biết?" Trong mắt Tả Khinh Việt thoáng qua chút sát bén, thấy Cừu Nhạn Quy gật đầu thì y áp sát lại, cười hì hì thốt ra vài chữ, "Người đoán đi."

Cừu Nhạn Quy: "....."

Cừu Nhạn Quy lập tức ngậm mồm, thuận thục đổi thành thích khách câm, coi như không thấy thái độ trêu chọc hoành hoạ và ác ý của thiếu chủ.

Màn đêm xâm đến, đầu đường cuối ngõ đầu treo đầy hoa đăng, cửa sổ nửa mở vừa vặn có thể thấy được ánh sáng ấm áp tràn ngập bên ngoài giống như ánh sáng của đom đóm không bao giờ lụi tàn.

Thiếu chủ không xuống lầu dùng thiện, cũng không làm khó dễ Cừu Nhạn Quy nữa, rất săn sóc bảo hấn ng ồi xuống cùng hưởng món ngon, tất cả đều là món ăn chiêu bài của Hành thành nhưng Cừu Nhạn Quy lại ăn hết sức gian nan.

Hấn không quen dùng thiện chung với thiếu chủ.

Hấn chỉ là một tên thích khách bán mạng cho chủ từ mà thôi, sao có thể....

"Không vừa miệng à?" Đôi mắt lóng lánh của Cừu Nhạn Quy nhìn hấn.

"Không phải, không có." Trên người Cừu Nhạn Quy viết đầy chữ "giày vò", nghe thế thì khựng động tác, hấn vừa định nói "chủ tử dùng thiện thuộc hạ nên hầu hạ bên cạnh", mới mở miệng ra trong đầu lại chột hiện lên câu nói "ta không thích người khác đối nghịch ta" như cười như không của thiếu chủ.

Kết quả của việc làm trái chính là hấn bị trói ở đầu giường.

Cừu Nhạn Quy im lặng nuốt ngược lời vào, "...Vừa rồi thuộc hạ thất thàn, xin chủ tử đừng trách."

"Ồ?" Tả Khinh Việt nhướn mày, chút ý cười xẹt qua mắt, tự tay gấp cho hấn miếng gà luộc, nhìn thấy dáng vẻ đứng ng ồi không yên của Cừu Nhạn Quy thì thở dài một hơi, dịu dàng bảo, "Ngoan, ăn nhiều chút đi, ban đêm sẽ mệt nhọc."

Quả thật là vậy, bội kiến của Cừu Nhạn Quy chưa từng rời thân, sau khi tới Hành thành luôn cảnh giác phòng ngừa bất trắc.

Nhưng không biết có phải do hấn nghĩ nhiều hay không mà cứ thấy lời này của thiếu chủ nghe kì kì.

Cừu Nhạn Quy ngáp ngừng nói: ".....Dạ, cảm ơn thiếu chủ."

Thiếu chủ cười càng tươi hơn, Cừu Nhạn Quy sau thoáng sững sờ thì vội vã cụp mắt, lỗ tai đỏ ửng.

Thiếu chủ thật đẹp, nếu như tính tình tốt một chút, không biết sẽ có bao nhiêu người ái mộ.....

Bỗng nhiên, mặt mày Cừu Nhạn Quy đông cứng lại.

Hắn chậm chạp dừng tầm mắt lên bàn tay đang cầm đĩa của mình, quả nhiên, ở đó có một con sâu xấu đến lạ.

Không cần nghĩ cũng biết là tác phẩm của ai.

Cừu Nhạn Quy nén xúc động muốn văng nó ra, nhắm mắt, "Thiếu chủ, ái sủng của ngài sao lại bỏ lên tay thuộc hạ?"

Tả Khinh Việt ra vẻ vô tội, dường như còn có chút khó xử, "A, nếu như người thích....."

"Thuộc hạ không dám giành vật yêu thích của thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy không quan tâm cái gì khác, đưa tay tới trước mặt thiếu chủ, mặt u ám, giọng thấp bé xiu như đang xin tha, "Thiếu chủ, đem đi đi mà...."

Ánh mắt ngậm cười của Tả Khinh Việt lia qua nét mặt chịu thua của Cừu Nhạn Quy, khẽ chững lại giây lát mới chậm rì rì lấy cổ tròng về đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào mu bàn tay ấm áp, có thể nhận thấy đối phương dờ ra trong một khoảnh khắc giống như bị bóp lấy mạng sống mong manh ở cổ.

Tả Khinh Việt cụp mắt, mân mê hơi ấm còn vương nơi đầu ngón tay một lát rồi bật cười khe khẽ.

Là cảm giác sinh mạng đang ngoan cường tồn tại, bị y nắm chắc trong tay.

Chương 19: Rung rinh cõi lòng

Trăng khuyết treo cao, ánh đèn tắt sạch.

+

Hành thành chìm vào giấc ngủ say, chỉ có một hoa lâu còn vài ô cửa sáng đèn, càng lộ rõ vẻ tịch mịch.

Ánh nến trong phòng đã dập tắt từ lâu, hai hơi thở đều đều đan xen trong đêm đen tĩnh lặng, gió mát thổi động cửa sổ đã đóng phát ra tiếng vang nhỏ.

— — có người tới.

Cừu Nhạn Quy bỗng mở mắt ra, hơi cứng mặt nhưng hơi thở vẫn không thay đổi.

Quả nhiên.

Vài tức* sau, cửa sổ bị lạng lẽ đẩy ra, bóng đen từ từ phủ lên khung cửa tựa hư ảnh chỉ ẩn hiện vào đêm tối trong truyền thuyết, động tác của gã rất chậm, dường như không vội tiến vào.

*Một tức khoảng vài giây

Hoặc là, đang thâm dò phản ứng của người trong phòng.

Hồi sau, bóng đen mới nhẹ nhàng đáp đất.

Gã trở tay đóng nhẹ cửa sổ lại, lần tìm đoản kiếm giắt ngang hông để ngang trước ngực, tia sáng lạnh* mượn ánh trăng lay lắt hiện ra vẻ lạnh lẽo tột cùng.

*Hàn mang = tia sáng lạnh, trước đó hay đoạn sau có những chương mình để từ Hán Việt, giờ không nhớ chương nào nên note ở đây, sau này beta sẽ sửa.

Bước chân của bóng đen rất dè dặt, cẩn thận tiếp cận giường, trên giường phồng lên, có thể thoáng nhìn thấy vài sợi tóc đen khuất dưới gối.

Mắt thấy khoảng cách ngày một gần hơn, gã hít thở nhẹ hơn, ngón tay cầm chặt đoản kiếm.

Đột nhiên, hơi thở ấm áp phủ lên cổ gã.

Người tới đột ngột dừng lại.

Không biết từ bao giờ chủ nhân của một hơi thở khác đã sớm không còn ở trên noãn tháp đối diện nữa.

Mà ở — — sau lưng gã!

"Chủ tử của người, là vị nào?" Tiếng nói êm tai thỏ thẻ vang ở bên tai, mang theo sự bình thản, ngấm chứa ý giết người.

Bóng đen chấn động toàn thân, lông tơ gã dựng lên ngay tức thì, vung mạnh đoản kiếm quay người theo bản năng, mà trên cổ lại truyền tới cơn đau rõ rệt trước một bước, gã phát ra âm thanh bất ngờ không kịp phòng bị, ".....um!"

Trúng kẻ rồ!

Bóng đen tự biết đã rơi vào thế hạ phong, e rằng lành ít dữ nhiều, trong mắt gã không có lấy chút vùng vẫy đã nghiêng rặng muốn uống thuốc độc tự vẫn!

"Đừng động đây." Cừu Nhạn Quy rất hiểu những tên tử sĩ này, nói một câu cảnh cáo liền nhanh tay nhanh mắt gỡ cầm đối phương, lạnh lẽo trói người lại vút sang một bên.

Bấy này người trên giường mới lười biếng đứng dậy, thoải mái dựa ở bên giường, chậm chạp ngáp một cái rồi nói với vẻ không vui, "Chậc, ghét ghê.... Muộn vậy mới tới làm phiên mồng đẹp của người khác thật mà."

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy tiến lên một bước, đang muốn mở miệng.

Bỗng nhiên một trận gió lốc thốc tới từ bên cạnh!

Mặt mày hấn lạnh xuống, tay nhanh hơn não lập tức nâng tay vung kiếm, "Keng — —" tiếng vũ khí va vào nhau.

Vậy mà không chỉ có một người tới!

Người này không cẩn thận hết nấc như bóng đen vừa rồi, thế công vô cùng dữ dội, thủ đoạn cũng cực kỳ xảo trá, là một cao thủ, nhưng hiển nhiên mục tiêu của đối phương không phải hấn nên vài lần ra hư chiêu thoát khỏi, lao thẳng tới chỗ Tả Khinh Việt, song đều không thành.

Hình như người này cũng không ngờ Cừu Nhạn Quy sẽ khó xơi tới vậy, hơi trở nên nôn nóng, lại còn phải phân tâm chú ý người trên giường có động tĩnh gì không.

Hấn ta cau mày huýt một tiếng sáo.

Hai tên che mặt lập vào thêm từ bên ngoài.

Tả Khinh Việt ung dung ngẩng ở đầu giường, áo quần mặc lỏng lẻo trên người lộ ra mảng lớn lồng ngực trắng nõn mê người, khoé môi y ngậm nụ cười nhưng sát ý trong mắt lại khiến người ta sởn tóc gáy, rét lạnh và không một cảm xúc.

Cứ như đang nhìn từng cái xác sắp ra lò.

Đối phương muốn ngay lập tức đột phá chướng ngại vật, lại không ngờ rằng phương nghiêng chột có vài sợi tơ bạc đánh tới, kẻ đến đành phải vung kiếm chặn, bị Cừu Nhạn Quy tóm được sơ hở bổ lưu loát một phát dao tay đánh ngắt.

Cừu Nhạn Quy mặc kệ người ngã xuống, hông thúc lực mạnh quay người đoạt mũi kiếm, một người trong đó tấn công hẳn, một người khác thì đi tới giường.

Tơ bạc trong tay Tả Khinh Việt đột nhiên xé gió lao ra, người che mặt tránh thoát trong gang tấc, đánh vè phía y, Tả Khinh Việt không động mà khẽ khàng cong môi, bàn tay buông thõng dưới tay áo của y nắm hờ một con Thị Huyết cô, nhóc con vẫn chưa được nhìn thấy ánh sáng, đúng lúc thử xem.....

Đột nhiên, một cái bóng tức tốc vụt qua chắn trước người y, nụ cười trên môi Tả Khinh Việt lập tức biến mất, con người rụt lại.

"Phập." Tiếng dao sắc đâm thủng da thịt.

Người che mặt không kịp thốt ra tiếng đã từ từ ngã xuống, một tay Cừu Nhạn Quy che vết thương ở bụng bị đâm, sắc mặt hơi trắng bệch, hẳn phí sức chuyển người ngã trên đất tới bên noãn tháp của mình.

Tả Khinh Việt chững một lúc lâu mới im ỉm xuống giường, không rõ sắc mặt thấp nển, Cừu Nhạn Quy tự giác cách xa giường của thiếu chủ, sợ chọc chủ tử không vui nên trong lòng thấp thỏm không yên.

Tả Khinh Việt không cảm xúc quay lưng với Cừu Nhạn Quy, ngón tay bị ánh nển làm bỏng tí cũng chẳng có chút cảm giác, tùy ý vôn về ngón tay.

Có đi ầu giây lát sau y lại mỉm cười quay người, ánh mắt cố định trên vết thương ở bụng đối phương, kẽ tay trắng nõn của Cừu Nhạn Quy đã bị máu ngấm ướt, trong mắt Tả Khinh Việt thoáng qua chút cảm xúc không rõ ràng, giọng y rất khẽ, "A, sao lại bất cẩn như vậy?"

Cừu Nhạn Quy lắc đầu nói, "Chủ tử, thuộc hạ không....." sao.

"Qua đây." Tả Khinh Việt mở hộp gỗ ở bên cạnh, lục tìm với vẻ ghét bỏ, cuối cùng chọn ra một bình ngọc hình h ô lô, sau đó nhìn sang người không

dám chống đối y, đứng yên cách y không xa, giận quá hoá cười, "Sao, ta ăn được người hay gì?"

"Tới bên cạnh ta, bôi thuốc cho người."

"Thuộc hạ....." Cừ Nhận Quy vô thức muốn nói "thuộc hạ làm được", nhưng ngược lên nhìn thấy biểu cảm như cười như không của đối phương lại phải nuốt lời về, chỉ nói, "Thuộc hạ đa tạ thiếu chủ."

Cừ Nhận Quy buông bàn tay đang đè vết thương ra, Tả Khinh Việt dùng đoản kiếm cắt quần áo của hắn, lúc làm đầu ngón tay sơ ý dính vài giọt máu, Cừ Nhận Quy giật mí mắt, không kềm được mà nhúc nhích, nhỏ giọng bảo, "Thuộc hạ tự làm được rồi, bản lĩnh....."

Thiếu chủ ưa sạch sẽ, hắn chẳng qua chỉ là một thích khách mà thôi, không cần phải đích thân làm cho h....."

"Ngậm miệng lại, đừng nhúc nhích." Tả Khinh Việt không ngần ngại, giọng nói cũng lạnh nhạt, Cừ Nhận Quy lập tức ngậm miệng, trực giác của hắn cho biết tâm trạng của thiếu chủ bây giờ rất xấu.

Tần mắt của Tả Khinh Việt lưu luyến ở phần bụng của thích khách, vết thương không sâu, máu tươi chậm rãi trào ra, hô hấp của đối phương rất nhẹ, phần bụng theo đó mà phập phồng lên xuống giống như một con vật nhỏ bị thương.

Đang ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay y, chỉ cần y muốn là có thể dùng đoản kiếm trong tay đâm thủng da thịt đối phương, đoạn hết kinh mạch của hắn, xé máu thịt lộ ra xương trắng chằng chịt.

Nghe hắn phát ra từng tiếng kêu thảm thiết xé gan xé phổi, nghe hắn xin tha, nhìn sống lưng thẳng tắp của hắn bị mình đè cong, kiêu ngạo vốn có bị mài giữa chỉ còn lại tiếng hô đau thoi thóp.

Ánh mắt của Tả Khinh Việt ngày càng sâu thẳm.

Đoản kiểm nhẹ nhàng trượt trên làn da không có sức lực gì, Cừ Nhận Quy không khỏi run rẩy, thấp giọng gọi, "Thiếu chủ?"

Tả Khinh Việt chững lại, nở nụ cười, "Gấp cái gì."

Dù nói vậy nhưng vẫn tăng tốc giúp Cừ Nhận Quy xử lý vết thương ổn thoả, sau đó xoay người đặt cái hộp về vị trí cũ.

Ngón tay Cừ Nhận Quy sờ nhẹ vùng bụng, trong mắt loé lên chút phức tạp rồi tiến lên đóng cửa sổ.

Sau khi kiểm tra kĩ đã hết nguy hiểm thật hẳn mới về bên giường của mình, tháo mặt nạ của mấy người này ra, dung mạo bình bình không nêu được tên.

Nhưng tên thứ hai.....

Vẻ ngoài dữ tợn, trên lỗ tai có một vết sẹo.

"Thích khách đứng thứ sáu bảng xếp hạng — — Khoát Nhĩ." Giọng nói trầm thấp cất lên mang theo đôi phần nghi ngờ ngấm, Tả Khinh Việt đánh giá người che mặt nằm trên đất, ghét bỏ xùy một tiếng, "Chậc, xấu gớm."

Y nói rồi lại đặt tay mắt lên người Cừ Nhận Quy, mỉm cười mở miệng.

"Vẫn là tiểu Nhận Quy của chúng ta xinh đẹp hơn."

Chương 20: Tức giận

Tả Khinh Việt chẳng hề che giấu ánh mắt lưu luyến trên gương mặt Cừ Nhận Quy, như đang tán thưởng thật.

"Thiếu chủ quá khen."

Cừ Nhận Quy bất giác nghiêng đầu nhìn người ngã ngổn ngang dưới tháp của mình, chau mày.

Khoát Nhĩ hôn mê, mấy tên thích khách khác trừ vị bị gỡ cầm trói lại kia thì đều đã tắt thở.

Cừ Nhận Quy không còn cách nào khác đành dùng dây thừng trói Khoát Nhĩ lại luôn, lúc khom lưng không chú ý lắm nên vết thương ở hông lại chảy máu, thích khách cúi đầu nhìn qua một cái, không quan tâm.

Ánh mắt Tả Khinh Việt tối lại, dòi mắt lắc nhẹ chuông bạc ở hông, hai bóng người đáp đất trong nháy mắt, "Chủ tử."

Tả Khinh Việt lại ng ỡ về mép giường, hơi gật đầu, "Thu dọn đi."

Ảnh Lục và Ảnh Thập hiểu ý, mặc dù bọn họ ẩn núp ở chỗ tối nhưng đều thấy rõ hết cục diện, ánh mắt Ảnh Lục lia qua vùng bụng bị thương của Cừ Nhận Quy, không nói lời nào nhận lấy dây thừng trong tay hắn.

Cừ Nhận Quy chỉ đành buông tay, cúi đầu nhìn lại vết thương rướm máu, giơ tay dùng quần áo che để tránh cho máu nhỏ xuống.

Ảnh Thập ngược lên liếc hắn, trước khi vác xác đi thấp giọng nhắc nhở, "Vết thương."

Cừ Nhận Quy hơi bất ngờ, song vẫn lắc đầu, "Không sao."

Vết thương đã bôi thuốc, theo kinh nghiệm thì qua một hồi máu sẽ ngừng chảy thôi.

Ảnh Thập lắc đầu, hợp lực với Ảnh Lục đem người tứ tung trên đất đi, cửa sổ được nhẹ nhàng đóng lại.

Cừu Nhạn Quy quay người thì thấy thiếu chủ ngồi ở mép giường, chắc là muốn nghỉ ngơi, bây giờ người mình toàn là vết máu cũng không tiện lại gần, đành phải cẩn thận dò hỏi, "Thiếu chủ muốn nghỉ ngơi rồi ả?"

Tay hắn cầm bội kiếm chờ thiếu chủ trả lời, dễ dàng dùng kiếm khí dập nến.

Nhưng cả buổi trời thiếu chủ cũng không nói năng.

Tả Khinh Việt tựa ở mép giường nhìn hắn lom lom, trên mặt không có biểu cảm gì, mặt Cừu Nhạn Quy đông cứng lại.

Thiếu chủ hình như.... Tức giận rồi?

Cừu Nhạn Quy trăm mối nghĩ suy cũng không lý giải được đành phải im lặng quỳ một gối, cúi đầu chờ chủ tử nguôi giận.

"Lăn lại đây." Hồi sau, Tả Khinh Việt mới nhẹ giọng nói.

Cừu Nhạn Quy không dám chần chừ, sải bước đến gần.

Tả Khinh Việt nhìn chăm chăm vết thương ở bụng hắn, "Gần chút nữa."

Hắn chỉ dành căng da đầu lại gần hơn, nhưng vẫn cách y vài bước, Tả Khinh Việt bực mình kéo người qua.

Cừu Nhạn Quy chưa kịp phản ứng thì bụng đã truyền tới cơn đau âm ỉ, hắn méo mặt giây lát, không nhịn được tiếng rên rỉ tràn ra, ".....Ừm!"

Hắn hoảng sợ cúi đầu, Tả Khinh Việt nhìn hắn nở nụ cười.

Một nụ cười chẳng có nửa ý vui.

Đầu ngón tay thon dài trắng nõn dính màu máu của y đang xấu xa chà xát vết thương của đối phương, nhìn ánh mắt không thể tin được của Cừu Nhận Quy Tả Khinh Việt dùng sức mạnh hơn, đầu ngón tay nghiến dẫm vào nơi miệng vết thương, thoả lòng nghe thấy tiếng rên rỉ của hắn.

1

"Đau không?" Tả Khinh Việt dùng bàn tay dính máu sờ gương mặt trắng bệch của Cừu Nhận Quy, từng chấm nhỏ li ti hết như mai lạnh bung nở trong tuyết.

Cừu Nhận Quy không rõ vì sao chủ tử đột nhiên hỏi vậy, nhưng vẫn nén nhịn không lên tiếng.

Tả Khinh Việt bật cười khe khẽ, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ, "Vừa xử lý xong vết thương cho ngươi, sao lại không ngoan như thế?"

"Nếu đã vậy thì hôm nay để ngươi đau cho đủ, có được không?"

Tả Khinh Việt nhìn hắn mỉm cười, thô lỗ kéo băng gạc, hoàn toàn tương phản với thủ pháp dịu dàng khi nãy.

Cừu Nhận Quy im lặng cúi đầu, cứng đờ người lặng lẽ dần xuống cơn co quắp vì đau.

Cho dù Tả Khinh Việt đang tàn phá vết thương hắn chẳng chút chùn tay.

Hồi lâu, Cừu Nhận Quy mới khàn giọng thốt lời.

"Thiếu chủ, thuộc hạ biết lỗi rồi."

Tả Khinh Việt thôi cười, trên mặt xẹt qua nét âm u giận dữ trong chớp mắt, rồi bị mạnh mẽ đè xuống, hắn khẽ cười như không có gì xảy ra, giọng nói mềm mỏng, "Ngươi có lỗi gì đâu, đừng làm rộn."

"Vô có làm lãng phí ý tốt của thiếu chủ, thuộc hạ biết lỗi." Trong mắt Cừ Nhận Quy không có bất kì bất cam hay cảm xúc căm phẫn nào, hắn ngoan ngoãn nhận sai, mặt mũi tái nhợt nom hơi yếu ớt.

Như thế bất kể Tả Khinh Việt có quá đáng bao nhiêu, hắn cũng sẽ không oán than chút gì.

Hắn biết chủ tử đang tức giận.

Sức lực trên tay Tả Khinh Việt nói lỏng.

Năng lực chọc tức làm ghen hờn người khác của thích khách này phải gọi là đỉnh, khiến cho người ta cảm thấy giống như d ãn sức đánh một cú vào bông, rất nhảm chán.

Thiếu chủ cười nhạo một tiếng, không tiếp tục nữa.

Giúp hắn xử lý vết thương thêm lần nữa, lại thông thả lau sạch vết máu trên tay, hờ hững nói, "Nếu đã biết lỗi....."

"Vậy thì thay y phục, qua đây nhận phạt."

Cừ Nhận Quy không rõ nguyên do nhưng vẫn đi thay y phục, trong lúc đó chợt nghe thấy một tiếng vang lớn truyền tới sau bình phong, Cừ Nhận Quy giật mình mặc kệ việc sửa sang vật áo đã cấp tốc trở về.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ lại đối mặt với "thi thể" của "ái tháp" của mình, noãn tháp mới này còn vững chắc vô cùng đã tan thành mấy khúc, dễ thấy nội tình không tầm thường.

Thiếu chủ dựa ở mép giường, vẻ mặt đi ền tĩnh như chẳng xảy ra chuyện gì.

Cừ Nhận Quy thở dài trong lòng, có đi ều hắn đã sớm lên tinh thần để bị hoạnh hoệ rồi.

Thiếu chủ chẳng qua chỉ trái tính trái nết chút thôi, không có trở ngại gì lớn, nhin là qua được.

Thiếu chủ trái tính trái nết đang nhìn hẩn, ủ rũ thở dài một hơi, trông cái ngữ điệu còn khá là thương xót, "Noãn tháp này của người không bớt lo hết như người vậy."

Cừu Nhạn Quy im lặng: "..... Dạ, xin chủ tử trách phạt."

Tả thiếu chủ nhìn chòng chọc hẩn một hồi, cười khúc khích, "Được."

"Giường lạnh rồi, người tới làm ấm trước đi." Nói đoạn y dừng lại, lấy ra một cuốn sách cổ từ đầu giường, "Còn cuốn sách này nữa, đọc tiếp cho ta nghe."

Vẻ mặt bình tĩnh của Cừu Nhạn Quy nứt toét, hiện ra sự hoảng hốt rõ ràng, "Thiếu chủ?"

Không phải chủ tử nói nhận phạt sao?

"Muộn lắm rồi, qua đây nhanh." Tả Khinh Việt không kiên nhẫn cau mày, nghiêng đầu ra hiệu vào bên trong, "Không biết làm ấm giường?"

Lúc nghiêng đầu mái tóc đen của y rũ trước ngực, ẩn vào áo ngủ lỏng lẻo, sốt ruột giữa hàng mày cũng lộ ra vẻ tuyệt sắc vô song, Cừu Nhạn Quy bỗng chốc sụp mắt, hiếm khi lộ ra vài phần lúng túng, nhưng vẫn cất bước đi tới trước giường.

Cừu Nhạn Quy muốn nói lại thôi, mà Tả Khinh Việt lại như biết tổng suy nghĩ trong lòng hẩn, thờ ơ mở miệng, "Thấy ngày thường người rất ấm nên ta miễn cưỡng thử xem sao, tạm thời không ghét bỏ người."

"..... Dạ."

Thích khách cứng đờ một chốc nhưng đầu gối vẫn nghe lời bò lên mép giường, trèo qua Tả Khinh Việt vào bên trong, ngay ngắn dựa hờ vào đầu giường.

Cừu Nhạn Quy nhận lấy sách cổ thiếu chủ đưa qua, tìm được chỗ đã đọc tới trước đây, hẩn đương muốn mở miệng thì cả người chợt chấn động.

Một bóng người thon dài tự nhiên nằm nghiêng xuống, vén chăn chui vào, kề chung một chỗ với hắn.

Cừu Nhận Quy co rút con người, bàn tay cầm sách cổ cũng run rẩy, thế nhưng kẻ đầu tiên vẫn không hề tự cảm thấy còn mà đang khó chiều quả trách hắn.

"Cứng như vậy làm gì?" Tả Khinh Việt bất mãn chau mày, ngược lên vỗ vào chăn của hắn ra hiệu hắn thả lỏng.

Đối diện với vẻ mặt đờ đàng hoang của Cừu Nhận Quy y thoáng sửng sốt, kẻ đó khẽ cong khoé môi, xùy cười một tiếng, chất giọng nghe có vẻ biếng nhác kèm vài phần tùy ý.

"Nhìn gì mà nhìn".

"Thích khách của ta, dựa chút thì làm sao?"

@Tiện Phàm:

Tả thiếu chủ (giọng điệu xấu xa, nhớn nhác): nhìn gì mà nhìn, ông đây không hối hận:-)

Tính cách của thiếu chủ là vậy đấy, nhưng sau khi nhận thức được sai lầm của bản thân sẽ "bỏ đi mà làm người", còn lúc này ảnh vẫn chưa thông suốt, hãy hiểu cho nhiều hơn nhé (´~*)♡

Chương 21: Ý trung nhân

Không phải bảo thiếu chủ thích sạch sẽ sao?

Cừu Nhạn Quy cứng người không lên tiếng, lần trước hắn chỉ dựa vào mép giường cũng phải lót một chiếc khăn lên, huống chi là.....

"Đọc đi chứ." Chất giọng biếng nhác của thiếu chủ vang lên bên tai, khàn nhỏ trầm thấp, Cừu Nhạn Quy đành khẽ giọng đọc, hắn cẩn thận thả lỏng cơ thể để thiếu chủ dựa tiện hơn.

Cơ thể của thích khách rất ấm áp, hiểu chuyện không nhúc nhích lung tung, Tả Khinh Việt tùy ý gối lên chẳng hề cân nhắc tới cảm nhận của người khác tẹo nào.

Cuốn sách cổ kia y đã thuộc nằm lòng từ lâu, bảo đối phương đọc cũng chỉ để tự tìm niềm vui, Tả Khinh Việt nghe giọng nói từ tốn trầm thấp của hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Những giác quan còn lại trở nên nhạy bén hơn.

Trên người Cừu Nhạn Quy có mùi thuốc do y đích thân bôi, ngoài ra không còn mùi lạ gì khác, ngửi vào rất sạch sẽ.

Lại thêm rất nghe lời, ngu xuẩn y như không có não.

Hành động của y vừa rồi xấu xa đến thế mà hắn cũng không nghĩ đến việc tránh đi, không tránh cũng đành, còn linh phạt nhận sai đâu ra đấy nữa chứ.

Không biết tự bao giờ chút mũi gai thỏ đầu đã được hắn từ từ rút về, nếu như trước kia thích khách tựa như con mãnh thú bị buộc xích sắt, chịu khuất phục trong sự bất cam.

Vậy thì lúc này đây hẳn chính là chú sói đơn độc thu lại dã tính, ngoan ngoãn cúi cái đầu cao ngạo xuống, chỉ khi bảo vệ chủ mới lộ ra mặt nguy hiểm tàn khốc.

Nhưng cần gì phải vậy, cô lang há có thể đi nhận chủ?

1

Tả Khinh Việt chậm chạp giơ tay để lên vết thương của đối phương, chỉ phủ hờ ở đấy.

Hô hấp của Cừ Nhận Quy thoáng nghẹn lại, giọng đọc bỗng ngừng.

Lần này Tả Khinh Việt không giục hắn, đầu ngón tay y được lây độ ấm có thể cảm nhận được vùng bụng nhấp nhô theo nhịp thở của Cừ Nhận Quy.

Cừ Nhận Quy cần cuốn sách không ư hử, nhất thời trong phòng chỉ còn lại tiếng thở nông của cả hai.

Rất lâu sau Tả Khinh Việt mới như hạ mình phẩy tắt nến, dựa vào người hắn không động đây, âm giọng nhạt nhẽo không nghe ra cảm tình, "Năm yên đấy, niệm tình người có công bảo vệ chủ, chia người phân nửa giường."

Cừ Nhận Quy nhẹ nhàng đặt cuốn sách bên gối, bóng tối che giấu vành tai đã ửng hồng, hắn vâng lời nằm xuống, cứng đờ hết như khúc gỗ, "Dạ."

Tả Khinh Việt thoải mái nằm xuống kế bên Cừ Nhận Quy, trên chiếc giường vốn lạnh băng có thêm một cái lò lửa hình người, nên chẳng mấy chốc nhịp thở của thiếu chủ đã trở nên đều đặn.

Cừ Nhận Quy thì không hề nhắm mắt.

Tay của thiếu chủ vẫn vắt hờ tại vết thương của hắn, đầu ngón tay chỉ lây một chút nhiệt độ mỏng manh, giống như không sao ủ ấm được, hơi lạnh ngấm vào vải vóc nhưng thích khách không hề thấy khó chịu.

Tuy rằng thiếu chủ chưa từng nói rõ, nhưng hình như hẳn hơi hiểu tại sao thiếu chủ làm như vậy.

Mua cầm y cho hẳn, giúp hẳn băng bó vết thương.

Quân ti khác biệt, thiếu chủ không thích có người chống đối, nhưng lại có thể hạ mình làm đến bước này.

Các chủ từng cứu hẳn khi lâm nguy có thể so như huynh phụ, cũng chưa làm đến thế.

Làm hồng noãn tháp, lấy danh "phật" bảo hẳn ngủ trên giường.

Rõ ràng là.....

Noãn tháp lạnh băng, y lo hẳn sẽ bị khí lạnh vào người.

Lúc thiếu chủ xé vết thương của hẳn, Cừu Nhạn Quy đã nhạy bén cảm nhận được chút tức giận, hẳn không biết hàm ý bên trong, chỉ thấy rằng cảm xúc ấy làm thiếu chủ tươi tắn hẳn lên.

Cho dù chỉ là một phút nhất thời.

Đương nhiên hẳn biết thiếu chủ có thể tránh được đòn đó, nhưng thích khách bảo vệ chủ chính là lẽ bất di bất dịch, nếu đã quyết định đi theo thì sẽ không giữ lại chút gì.

Hẳn tuyệt đối sẽ không để thiếu chủ đặt mình vào nguy hiểm.

Chỉ có đi đầu vốn tưởng tính tình thiếu chủ không tốt, e là mai sau gian khó, bây giờ nhìn lại thấy chẳng phải như vậy.

Có lẽ tin đồn sai lệch rồi.

Chủ tử của hẳn rõ ràng đối xử với hẳn cực kỳ tốt.

Bên tai Cừu Nhạn Quy là hơi thở ấm áp của Tả Khinh Việt.

Hắn cẩn thận dép kỹ chắn, hông gom hơi ấm bên dưới chắn từ từ ngấm vào những đốt tay phiếm lạnh.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Cừu Nhạn Quy vốn cho rằng mình sẽ mất ngủ cả đêm, không ngờ lại thăng giắc đến bình minh, vẫn may bản năng cơ thể vẫn còn đấy, khi đốt ngón tay thiếu chủ khẽ động hắn liền mở mắt ra.

Không có màn đêm che chắn, dung mạo tuyệt sắc của thiếu chủ đập ngay vào mắt Cừu Nhạn Quy, khoảnh khắc ấy trái tim lệch nhịp, hít thở không thông.

Hắn vô thức muốn lùi ra sau, lúc then chốt lại nhớ tới lời căn dặn của thiếu chủ, thế là đành đờ người không nhúc nhích.

May thay không lâu sau thiếu chủ đã mở mắt, hàng mi dài khẽ run rẩy, điềm tĩnh nhìn hắn một cái rồi tự nhiên rút tay về, tiếp đó ngẩng thẳng dậy.

Cừu Nhạn Quy biết y như này là tỉnh rồi, thở phào một hơi, nhanh chóng xuống giường hạ hạ.

Giờ đây thủ pháp buột tóc của hắn đã vô cùng thành thạo, hắn tập trung cài chiếc ngân sức cuối cùng vào tóc thiếu chủ.

Tả Khinh Việt không nói lời nào lắc chuông bạc vài cái, không lâu sau cửa phòng bị gõ nhẹ ba tiếng.

Tả Khinh Việt lắc chuông bạc tiếp, cửa được mở ra từ bên ngoài, Ảnh Lục đẩy cửa vào, trở tay đóng lại, đặt hộp thức ăn trong tay lên bàn rồi cung kính quỳ một gối xuống, "Thiếu chủ."

Tả Khinh Việt gật đầu, thờ ơ hỏi, "Có manh mối không?"

"Khoát Nhĩ và hai tên thích khách sau hắn là người của U Cốc, nhưng Khoát Nhĩ chưa bao giờ tận hiến với bất cứ ai, lại nước sông không phạm

nước giếng với Thôn Vân các, không lý nào đột nhiên như vậy được, e rằng có ẩn tình khác." Ảnh Lục đứng dậy, tầm mắt lia qua noãn tháp vỡ thành mấy khúc thì mất tự nhiên sượng lại, kể đó chau mày, "Thiếu chủ, kẻ ẩn nấp trong bóng tối này thực lực không thể xem thường."

Ngay cả tin tức Thiên Cơ các nghe ngóng cũng ít lại hoàn ít, hiển nhiên thế lực này vẫn chưa xuất đầu lộ diện, có thể lôi kéo môn phái khác dưới mí mắt các đại tông môn đồng thời không để lại dấu tích.

Hiện nay thật sự chưa nghe từng nghe thấy.

Tả Khinh Việt cup mắt che giấu sát ý bên trong, cười lạnh nói, "Đi tra thuộc hạ năm đó của Ngụy Sơ, ngoại trừ thụ hình ở Địa cung và tìm thấy hài cốt, rốt cuộc....còn lại con cá nào lọt lưới hay không?"

Đại loạn Miêu Cương năm đó y bận đoạt quyền, nói không chừng đã để sống vài con chuột thật.

Ảnh Lục nghe vậy nghiêm mặt, cung kính đáp lời, "Dạ."

"Còn có chuyện gì?" Tả Khinh Việt thấy hắn chưa lui xuống thì thản nhiên hỏi.

Ảnh Lục bình tĩnh xưa giờ mất tự nhiên giây lát, ánh mắt lia cực nhanh qua Cừu Nhạn Quy với vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó nghiêng đầu dời tầm mắt, giọng nói chứa chút khó xử, "... Tin tức Kiếm các truyề ra hơi ngoài dự liệu."

Ảnh Lục ngược lên thấy nét mặt thiếu chủ vẫn như thường mới nói khẽ, "Nói.....nói bên cạnh ngài có nuôi một, ờ --, nuôi một ý trung nhân.....cực kỳ yêu thích."

Hắn nói tròn vành rõ chữ trong gian nan, đợi đến khi nói xong cả câu, Ảnh Lục nhắm mắt hít thở nhẹ lại.

Trong phòng im phăng phắt.

Động tác cầ n chén trà của Tả Khinh Việt khựng lại, trên tay mất lực làm rơi ly sứ lên bàn phát ra tiếng "lạch cạch" giòn giã, giống như bị chủ nhân ném trả lại.

Cừu Nhận Quy trợn tròn mắt, mặt thoắt biến sắc, vành tai nhuộm nhiệt độ nóng rực, hấn vội vã cup mắt quỳ một chân xuống.

Ảnh Lục thấy đối phương như vậy cũng chỉ đành quỳ xuống theo, hai người thấp thỏm chờ chủ tử nói chuyện.

Thời gian im lặng khá lâu, hai người đều cảm thấy rất dày vò.

Qua hồi lâu, chủ tử lại cười khẽ một tiếng, sau đó biến thành cười lớn, hai người lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của thiếu chủ như ngậm làn nước xuân dập dờn, khiến y càng xinh đẹp hơn nữa.

Một lúc sau, Tả Khinh Việt lại từ tốn thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng, "Cái tên hèn TềThịnh này, dạo này xem ra sống nhàn tản lắm đây."

Nói rồi, y lại mỉm cười nhìn sang Cừu Nhận Quy đang lo lắng bất an, giọng điệu dịu dàng làm người ta sờn tóc gáy, "Quý gối làm gì, Nhận Quy là ý trung nhân của ta mà."

"Lại đây, để ta nhìn kĩ nào."

Chương 22: Trêu đùa

Ảnh Lục mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vờ như mình là khúc gỗ vô dụng vô cớ.

Cừu Nhận Quy nghe vậy lo lắng nghiêng đầu, đỏ rục vành tai, bất đắc dĩ kêu, "Chủ tử....."

Tề Tông chủ ghi thù đã đành, sao lại đi vạ lây cá trong ao?

"Nếu tin tức đã truyền ra, vậy thì thiệt thòi người rồi." Ngữ điệu hồ thẹn của Tả Khinh Việt rất chi là qua quýt, tiếp đó chuyển chủ đề, tùm tùm bảo, "Nhận Quy sẽ không không vui đâu chứ nhỉ?"

Giọng điệu kia chẳng giống như đang dò hỏi.

Đã nói đến thế Cừu Nhận Quy cũng chỉ đành cúi đầu thưa, "Thuộc hạ tuân mệnh."

Tả Khinh Việt hài lòng gật đầu, tâm mắt bí mật quan sát trên gương mặt tuấn tú của Cừu Nhận Quy thoáng chốc, bấy giờ mới chậm chạp dời đi.

"Tìm cho Tề Thịnh chút chuyện làm." Thiếu chủ lật mặt cấp kì, treo nụ cười giả tạo lên mặt, chỉ mấy khúc noãn tháp cách gần đó, "Nhân tiện đem dẹp cái thứ vương vứu đó đi."

"Dạ." Ảnh Lục thở phào nhẹ nhõm, trước khi đi vội vã liếc thích khách đang đứng im một cái, cảm bào đen sẫm như vàng tôn lên dáng người cao lớn của hắn, dung mạo tuấn tú hơi lạnh lùng.

Quả thật là thích khách vạn dặm có một.

Đầu óc phẳng phiu của Ảnh Lục hiếm khi bắt ra điếm máu chốt, chỗ có thể nằm trong phòng chỉ còn lại noãn tháp này, tối qua bọn họ thấy rõ noãn tháp không phải do mấy người tới thích sát làm hỏng.

Đương nhiên Cừ Nhận Quy cũng không có gan làm thế, vậy chỉ có thể là thiếu chủ, còn lí do thiếu chủ làm vậy.

Ảnh Lục không dám nghĩ tiếp, dọn noãn tháp ra khỏi phòng, trước khi đi không nhìn được mà nhìn thích khách thêm vài lần.

Cừ Nhận Quy nhảy bén nhìn về phía hắn, Ảnh Lục xưa giờ lãnh tâm lãnh tình trong thoáng chốc lại không dám đối diện với hắn, lật đật dời tầm mắt, nhanh chóng khép cửa lại.

Cừ Nhận Quy cau mày: "?"

Không chờ hắn nghĩ kĩ thiếu chủ đã thông thả nói.

"Thế tiểu Nhận Quy kêu ta là gì được nhỉ?" Tả Khinh Việt hơi chau mày lại, nếu không phải lời thốt ra cực kì lạc quẻ, thì thật sự giống như đã có chuyện như vậy xảy ra, mắt thấy y cong môi mỉm cười.

Toàn thân Cừ Nhận Quy ngứa ran, lập tức nói, "Đương nhiên là phải gọi thiếu chủ, người khác cho là thuộc hạ là....của ngài.....đương nhiên phải gọi là thiếu chủ."

Hai từ "nam sủng" bị lấp lửng trong miệng, Cừ Nhận Quy cảm thấy không thoải mái từ đầu đến chân, Tả Khinh Việt vênh môi, âm giọng trầm khàn có đôi phần trêu ghẹo, "Hoá ra là thế."

"Nếu đã là người của ta, vậy thì nghe theo sở thích của ta đi." Tả Khinh Việt đi tới trước mặt hắn, véo cằm hắn mỉm cười đánh giá một lượt.

"Thiếu chủ....."

Chủ tử lại có hơi gần, đến đổi Cừ Nhận Quy có thể nhìn rõ lông mi dài của y, nhất thời vô cùng mất tự nhiên, không kềm lòng được mà nghiêng

đầu vùng nhẹ khỏi tay thiếu chủ, lùi về sau một bước.

Tả Khinh Việt cũng không giận mà mỉm cười, tự nhiên rút tay về, "Đen thui thui lùi chẳng hút mất gì hết."

"Trong quần áo mua cho người có bộ trắng ngà, thay vào ta xem xem." Tả Khinh Việt tùy ý căn dặn.

Cừu Nhạn Quy thở dài trong lòng, ".....Dạ."

Hắn nhận lệnh lục cầm y, đi đến sau bình phong, y phục không phải màu trắng ngà thuần, trước ngực có thêu đường vân chim nhạn màu vàng nhạt, đẹp đẽ quý giá.

Cừu Nhạn Quy thoáng chững lại, sau mới cẩn thận thay lên.

Chỉ chốc lát sau, một chàng lang quân tuấn tiểu đi ra từ sau bình phong.

Tả Khinh Việt hơi híp mắt, vênh khoé môi đầy sâu xa.

Khác với hắc bào, sau khi Cừu Nhạn Quy mặc cẩm bào lam nhạt thì vẻ lạnh nhạt đã dịu đi rất nhiều, dù cho không cười cũng có hơi thở tri thức trang nhã, dáng đứng của hắn như tùng, thẳng tắp khôi ngô.

Giữa mày chứa hơi thở đoan chính, mi dài hơi rũ, tính tình tốt khiến cho người ta yêu thích, đang chờ chủ tử lên tiếng.

Chỉ nhìn như thế bất cứ ai cũng không nhìn ra đây là một thích khách, mà giống chàng công tử tuấn tú xuất trần hơn.

Có thể được thiếu chủ Miêu Cương nhìn trúng cũng không lạ kì mấy.

"Không tệ." Ánh mắt Tả Khinh Việt vẽ ra dung mạo của thích khách, đoạn bật cười khe khẽ, nói chuyện cố tình đờm chút mê hoặc, "Phải thể hiện thật tốt đấy."

Cừu Nhạn Quy mím môi, vành tai bất cẩn đỏ bừng lên.

"..... Dạ."

Cảnh chiều hôm bị sắc đen đậm đặc găm nhấm bằng sạch, sao trời lác đác nhàn tản nhìn ngắm thế gian.

Sự nhộn nhịp của Hành thành đêm nay gần như rọi sáng nửa vùng trời, mọi đầu đường cuối ngõ mắc đầy các loại hoa đăng bằng dây đỏ, ánh đèn lay lắt chiếu lẫn vào nhau, cửa sổ từng hộ nhà đều sáng đèn hết như toà thành trong mơ sẽ không chìm vào giấc ngủ.

Trong tay đứa trẻ cầm hoa đăng toét miệng cười ngốc nghếch, chạy lung tung trong biển người, rồi bỗng nhiên va vào một bức tường thịt, lão đảo ngã ngửa ra đất, vô thức méo miệng muốn khóc.

"Không cho khóc." Tiếng nói doạ dẫm cất lên, đứa nhỏ sừng sốt ngẩng đầu đối diện ngay với một đại mỹ nhân tuyệt thế, nó nhìn mà nhất thời quên cả khóc.

Sau đó đại mỹ nhân nở nụ cười u ám với nó, nói với vẻ cực kỳ doạ người, "Dám khóc một tiếng, ta sẽ đem ngươi đi bán."

Đứa nhỏ: "....."

Đứa nhỏ khóc thành tiếng, quay người chạy nhanh hơn thỏ, vừa chạy vừa gào, ".....Oaaaaaaaaaaaa!! Huhuhu mẹ ơi! Cha ơi! Có người xấu muốn bán bé mập nè, huhu mẹ ơi....."

Gần đấy truyền tới một giọng nói ân cần dịu dàng của một cặp phu thê, theo đó là tiếng khóc lóc kể lể của đứa nhỏ.

Cừu Nhạn Quy: "....."

Hắn một lời khó nói hết nghiêng đầu nhìn sang thiếu chủ bắt nạt đứa nhỏ xong, tâm trạng liền vui vẻ thấy rõ.

"Tại sao nhìn ta thế này." Tả Khinh Việt chớp chớp mắt, mắt mát thử dài một hơi, "Nhạn Quy cảm thấy ta không nên như vậy?"

"Thuộc.....khụ, ta không có." Cừu Nhạn Quy suýt chút đã buột miệng nói thuộc hạ, hắng giọng che giấu, đoạn bất đắc dĩ nói nhỏ, "Trông nó cũng chỉ năm sáu tuổi, sao thiếu chủ lại dọa nó?"

Mắt Tả Khinh Việt hơi hơi loé lên, thờ ơ đảo nhìn xung quanh, kế đó tự nhiên kéo cổ tay Cừu Nhạn Quy lôi người vào lòng, cúi đầu cọ gáy hắn, dịu giọng dỗ dành, "Vậy ta nghe Nhạn Quy, lần sau không như thế nữa."

Cừu Nhạn Quy bất ngờ tựa đầu vào bả vai thiếu chủ, mùi hương thân quen vẫn vít nơi đầu mũi, bên tai là giọng nói cố ý làm dịu lại của thiếu chủ.

Bàn tay dưới ống tay áo rộng của hắn bỗng siết thành quy ền, vành tai thoát cái đỡ phùng.

Nhưng may mà hắn vẫn còn nhớ nhiệm vụ của mình, hắn biết rõ bây giờ phải làm gì.

Dần xuống cảm giác xấu hổ khác thường trong lòng, hắn đẩy nhẹ thiếu chủ ra, chỉ là đầu ngón tay vẫn nắm hờ tay áo của thiếu chủ, nhìn qua có chút đã thích còn ngại, khuôn mặt tuấn tú hơi ửng đỏ, đôi mắt linh động ngược lên nhìn thiếu chủ, r ỡn gương ngừng tránh đi, nhỏ giọng quở trách, "Thiếu chủ....."

1

Ánh mắt của Tả Khinh Việt sâu thẳm, tầm mắt dừng trên ngón tay hắn đang níu tay áo mình, h ầu kết trượt lên xuống, nghiêng đầu k ề môi bên tai Cừu Nhạn Quy, vẻ mặt mập mờ song giọng điệu lại xấu xa trêu chọc, "Thạo quá nhỉ tiểu Nhạn Quy."

1

Âm giọng khàn và nhỏ vô cùng rõ ràng, trái tim Cừu Nhạn Quy bỗng nhiên l ỗi nhịp, thật sự đỏ mặt, sắc mặt cũng thay đổi hẳn, sợ bị nhìn ra vấn đề nên hắn đành phải cúi đầu vùi mặt vào h ồm cổ của thiếu chủ, nhỏ giọng bảo, ".....Thuộc hạ không có."

+

Hắn nghe thấy thiếu chủ cười khẽ hai tiếng, dịu dàng xoa sống lưng của hắn, giọng nói chứa chút nuông chi ầu.

"Được, không có."

Chương 23: Nhỏ bé

Lễ hoa đăng của Hành thành có tiếng tăm rất lớn, có lẽ bởi trang trí lộng lẫy lại mang đặc sắc bản địa, vì vậy nên cả tiếng người ồn ã cũng lộ vẻ dịu dàng.

Cừu Nhạn Quy cảm nhận được rõ ràng hô hấp của mình nghẹn lại, nơi chóp mũi hẳn là hương thơm thoang thoảng trên người thiếu chủ, ánh trăng mờ ảo dường như cũng đưa hẳn vào cõi hỗn độn, làm nét mặt hẳn thả lỏng một cách hiếm thấy.

May mà hình như thiếu chủ chưa nhận ra hẳn thả hồn lên mây.

Dung mạo của Tả Khinh Việt rất nổi bật, mà Cừu Nhạn Quy cũng không hề thua kém, thành thử không ít người không nhận được đưa mắt nhìn vài lần, huống hồ y còn công khai nắm cổ tay lang quân tuấn tú bên cạnh, chỉ một chốc đã có mấy tằm mắt tập trung lên người bọn họ.

Có tò mò, có tìm tòi nghiên cứu, đương nhiên còn có.....

Ý xấu.

Hơi nóng trào lên trên mặt Cừu Nhạn Quy dần dần nhạt đi, một bàn tay khác nắm lấy đoạn kiếm bén nhọn trong tay, dịu dàng nhìn Tả Khinh Việt chăm chú, sau đó lại tự nhiên nhìn chung quanh, dẫn thiếu chủ đi xem mấy món đồ kỳ lạ bày bán trước sạp.

Kì thực là đang quan sát kẻ khả nghi bên cạnh.

Những tên ẩn nấp trong bóng tối không dám manh động.

Vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn vị thiếu chủ nổi tiếng nham hiểm độc ác giống như bị người ta hạ cổ, không hề lộ ra chút tính tình sáng nắng chiều

mưa nào, không chỉ kiên nhẫn có thừa, còn thường hay kè kè Cừu Nhạn Quy bên người như thể sợ bị cướp đi mất.

.

Tại một ngõ hẻm tối thừa người qua lại, có vài người hắc bào đang yên lặng ẩn núp, bên ngoài cửa ngõ có rất nhiều người tụ họp vừa vắn che chắn cho bọn họ.

"Ám vệ theo cạnh hắc chưa hiện thân, chỉ có mỗi tên nam sủng trong tin đồn, không biết có bẫy hay không." Một người trong đó đề thấp giọng nói, sau đó cười giễu, sâu xa bảo, "Không hổ danh là thiếu chủ Miêu Cương, thật là biết hưởng thụ."

"Có lẽ ám vệ đi theo bên cạnh hắc, chẳng qua là ẩn náu trong biển người nên người và ta khó phân biệt." Một người khác lắc đầu, u ám nói, "Có đi đâu vốn cũng không mong chờ có thể một phát ăn ngay, hôm nay có không ít người tới, giờ chỉ là đang xem chừng thôi, ai cũng không muốn làm con chim đầu đàn kia."

"Mặc kệ hắc là thật hay giả, nếu như bị thương thật vậy thì thương tích thêm nặng, còn nếu là bẫy....."

"Thế cũng không ngại gì, hôm nay Tả thiếu chủ..... Chắc chắn phải đổ máu."

.

Bờ hồ sóng nước trong veo, lại yên tĩnh hơn lòng đường nên có kha khá người tới đây, phần nhiều là mấy người trong nhà hoặc là tài tử giai nhân mới vừa tìm được tri âm.

Số còn lại là những người cô đơn lẻ bóng, một nhòai hiu quạnh.

Ánh nến trong đèn Khổng Minh nhảy nhót, từ từ bay lên, có người gửi tương tư, có người kẻ nỗi lòng, có người mong đợi sang năm.

Nhiệt độ trên cổ tay vẫn lành lạnh như trước, Tả Khinh Việt đang ngửa đầu, trong mắt phản chiếu ánh lửa nhảy nhót tựa như ngọn lửa rục sa vào đống lửa sâu hoắm, chỉ trong chốc lát đã thấp sáng cả hang sâu tối tăm.

Cừu Nhạn Quy ngược lên theo tầm mắt của thiếu chủ, trông thấy đèn Khổng Minh rọi trời như tinh tú như thể có thể mang nghĩ suy của mọi người thấp sáng vạn dặm sơn hà, vượt sương chiều xuyên màn đêm, đem những ước nguyện cho thần linh chỉ hiện thân trong thoại bản.

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy gần như là buột miệng cất lời, mím môi do dự nói, "Chúng ta.....cũng thả một cái đi."

Mặc dù nguy cơ ẩn náu tứ bề, bọn họ cũng không phải du sơn ngoạn thủy thật, thế nhưng cảm xúc khó giải thích rõ trong lòng hẳn thúc hẳn mượn nhiệm vụ bây giờ, bạo gan dèra một thỉnh cầu như thế.

Tả Khinh Việt nghe thấy thế thì hơi cúi đầu, che giấu tự giễu thoáng qua trên mặt, nhếch khoé môi đi đến nhiên kéo người đi về trước, giọng ngậm cười, "Nghe người hết, nhân tiện nhìn xem tiểu Nhạn Quy của chúng ta có tâm nguyện gì."

Trước sạp đèn Khổng Minh chật ních người, cách đó không xa có một tiểu thương bán đồ chơi làm bằng đường đang tươi cười nhìn tụi trẻ mỗi mắt chờ mong, cảnh tượng này khá buồn cười, Cừu Nhạn Quy không nhìn được nhìn thêm hai lần.

"Đồ chơi làm bằng đường đó làm rất khéo, người muốn không?" Tả Khinh Việt đánh giá một phen, đoạn nghiêng đầu "chu đáo" hỏi thích khách.

Ấy là thứ trẻ con mới thích ăn.

Cừu Nhạn Quy bất đắc dĩ nhìn y, lại không kềm được tiếng thở dài, "Thiếu chủ, người....."

Bỗng đứng trên chân nặng nặng.

Hắn không nhận thấy được nguy hiểm, thoát đầu Cừu Nhạn Quy sững ra, sau mới chậm chạp cúi đầu xuống, vừa hay đối diện với một đôi mắt long lanh tò mò, là một tiểu công tử tầm bảy-tám tuổi mặc cẩm bào nhỏ, vừa nhìn là biết trẻ nhà giàu có, đang giương mắt nhìn hắn.

Đứa nhỏ trông xinh xắn đáng yêu nhìn là thấy thích, phỏng chừng là trưởng bối trong nhà nhất thời sơ suất để lạc.

Cừu Nhạn Quy dịu mặt, nhẹ nhàng vùng khỏi tay của thiếu chủ, tự nhiên vươn tay bồng đứa nhỏ lên.

Tầm mắt vẫn luôn dõi theo y biến mất.

Một cảm giác bực dọc nhỏ bé lặng lẽ sinh ra.

2

Tả Khinh Việt chậm chạp rút bàn tay cứng đờ giữa không trung về hồ hững nhìn Cừu Nhạn Quy và tiểu quý thối trong lòng hắn.

Đứa nhỏ không sợ người lạ nhưng cũng không nói chuyện, cứ nhìn Cừu Nhạn Quy rồi im ỉm nhìn chăm chú Tả Khinh Việt.

"Nhìn cái gì mà nhìn." Tả Khinh Việt cười với vẻ khùng bố, giọng điệu thì xấu xa, "Nhìn nữa đem người....."

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy che tai đứa nhỏ lại, quay đầu im ỉm nhìn y, hạ thấp giọng bảo, "Vừa nãy bị ngài dọa khóc một đứa rồi, chúng ta còn phải thả đèn Khổng Minh nữa."

Ngụ ý chính là, nếu như ngài còn muốn gì làm nấy như vậy nữa, kế hoạch của chúng ta sẽ xuất hiện bất trắc đó.

Tả Khinh Việt gật đầu, lia mắt sang bàn tay đang bồng đứa nhỏ của Cừu Nhạn Quy, dừng một lát rồi nói, "Vậy người thả nó xuống."

1

Cừu Nhạn Quy nhìn đứa trẻ trong lòng, hơi chần chừ, "Hiện giờ thì ai là người quá, e rằng không ổn, thiếu chủ....."

Tả Khinh Việt nghe vậy thì hơi chau mày, ý cười cũng nhạt bớt, y cười giấu một tiếng, đương tính chất vẫn lại nghiêng đầu đối diện với ánh mắt lo lắng không yên của Cừu Nhạn Quy.

Đôi mắt trong veo ấy đang dè dặt nhìn y, dường như cảm thấy y sẽ không vui nên yên lặng chờ y xử trí, Tả Khinh Việt chợt nghĩ tới tình cảnh khi lần đầu đối diện với đôi mắt ấy.

Lúc đó dù cho mệnh môn bị y nắm lấy thích khách cũng không có lộ ra ánh mắt kiêu vầy, mà là sát ý nguy hiểm ngấm trong chút lạnh lẽo.

Giống như dã thú chuẩn bị cắn ngược lại bất cứ lúc nào.

Nhưng khi y cảm thấy hứng thú cười bỏ trôi buộc, vốn tưởng thích khách sẽ bắt lấy cơ hội này không biết tự lượng sức đi đánh úp y.

Dã thú lại thu vuốt sắt răng nhọn lại, chủ động phô bày tấm lưng yếu ớt, vội vã bỏ đi.

Sắc mặt Tả Khinh Việt hơi trì trệ, tình bơ dờn tầm mắt đi chỗ khác, giọng nói bình bình không nghe ra được cảm tình, "Vậy thì tìm."

Y nhìn đứa trẻ góc ghech đây ghét bỏ, sau đó vươn tay ra, cười giả lả nói, "Để ta bồng, đưa đây."

Cừu Nhạn Quy/y đầu tiên là ngớ ra, không ngờ rằng thiếu chủ sẽ dễ nói chuyện như vậy, sau đó nghe thấy câu này thì vô thức cúi đầu nhìn tiểu công tử đang cười ngây ngô, muốn nói lại thôi.

Song vẫn chậm chạp đưa đứa trẻ qua dưới cái nhìn nguy hiểm của thiếu chủ, đứa trẻ đang cười hì hì cảm thấy trước mắt tối sầm, nó nghi hoặc ngẩng đầu lên, lần đầu đối diện với một đôi mắt âm u.

+

Đứa trẻ nghẹn ngào, mắt dãn ứa đầy lệ, ".....Hức."

Chương 24: Bị ám sát ở Hành thành

Sắc mặt vốn đã ngấm sương giá của thiếu chủ giờ lại đáng sợ thêm, nhòm đứa trẻ trong lòng bằng nửa con mắt hết như đang cân nhắc nên đùa chết nó ra sao, Cừ Nhận Quy thấy mà khiếp sợ không thôi, sáp đến tính đồ dành đứa nhỏ.

+

Nhưng tiếng khóc càng ngày càng dữ như thể đang cười nhạo hần vô năng.

Cừ Nhận Quy than thở trong lòng, vội vàng đảo mắt nhìn quanh, lúc nhìn tới một hướng nọ thì chợt sáng lên, tiểu thương bán đồ chơi bằng đường ở ngay gần đó, nếu như có nguy hiểm hần cũng có thể kịp thời đuổi qua - Cừ Nhận Quy quyết định, thấp giọng dặn thiếu chủ một câu, cũng kệ luôn sắc mặt của chủ tử mà nhanh chóng chạy tới cạnh tiểu thương bán đồ chơi bằng đường muốn một cái.

Cừ Nhận Quy chốc chốc lại ngoảnh lại nhìn về phía Tả Khinh Việt, sợ y bực bội phát tay áo đi mất.

Vẫn may tiểu thương thạo nghề, động tác lưu loát, thời gian chờ không dài.

Lúc Cừ Nhận Quy đem đồ chơi bằng đường trở lại sắc mặt của thiếu chủ đã khùng đến không thể nhìn thẳng.

Người đi đường tới lui đầu không khỏi đưa mắt ngó vài lần, Cừ Nhận Quy thấy thế vội vàng nhét đồ chơi bằng đường vào tay đứa trẻ, đôi mắt đang nhắm của tiểu công tử hơi hé hé ra, nhìn chằm chằm đồ chơi bằng đường có màu sắc hấp dẫn trước mặt, tiếng khóc ngưng bật, tự mình lau nước mắt, mở miệng cắn một miếng nhỏ, thút tha thút thít nhưng tốt xấu gì cũng không khóc nữa.

Tả Khinh Việt nhìn đứa nhỏ trong lòng lom lom không một cảm xúc, ánh mắt dừng trên đờ chơi làm bằng đường r ễ từ từ nhìn sang Cừ Nhận Quy.

"Nhóc lì vậy mà lại còn rất ngang ngược đấy." Thiếu chủ giễu cợt.

Cảm giác áp bức ập tới, Cừ Nhận Quy cúi đầu tính nhận phạt, mà cổ tay chợt bị nắm lấy, giọng nói lạnh lạnh của thiếu chủ vang lên, "Không phải bảo muốn tìm người à, đi thôi."

Vốn dĩ đã khá khiến người ta chú ý.

Như thế này lại càng khiến người ta c ăm lòng không đậu mà hay liếc mắt nhìn qua.

Bọn họ giống như một gia đình ba người bình thường dạo bộ dưới hoa đăng ở Hành thành, Cừ Nhận Quy không nhin được lén nhìn góc nghiêng của thiếu chủ, tuy nhìn vào rất chi là không vui, nhưng cũng không có bỏ mặt thật.

Khi giọng điệu xấu xa thiếu chủ hỏi đứa nhỏ lạc ở đâu suýt chút dọa khóc thẳng bé không nói làm gì, tiểu công tử vốn còn có thể nói vài câu cũng không chịu mở miệng nữa, hậm hực bĩu môi.

Bọn họ luẩn quẩn một vòng cũng không nhìn thấy ai, Cừ Nhận Quy đành phải lại g ần nói nhỏ, "Thiếu chủ, để ta làm cho."

Tả Khinh Việt nhìn Cừ Nhận Quy xong lại đảo lại nhìn đứa trẻ, ánh mắt sa s ầm, đương muốn mở miệng thì bị một tiếng kinh hô ngắt ngang.

"Đứa trẻ nhị vị công tử đang ôm là của Tôn gia?" Người kia kinh hô sau ngay lập tức gấp gáp bảo, "Tôn đại nhân và Tôn phu nhân đang tìm đấy, lo lắng hết cả! Ở ngay phố Hoàn Ngọc đằng trước, còn thưởng ti ền nữa, nhị vị công tử mau đi xem xem đi!"

"Xem gì mà xem." Tả Khinh Việt mất kiên nhẫn, không buồn nghĩ đã nhét đứa trẻ cho người kia, "Mang đi đi."

Nói rồi không chờ người kia phản ứng đã kéo Cừ Nhận Quy quay người bỏ đi, người kia trở mắt ôm đưa trẻ lẫm bẫm "Có chuyện tốt thế này luôn ư", đoạn đi về phía phố Hoàn Ngọc.

Cừ Nhận Quy không nhin được mà quay đầu nhìn lại, chắc ăn hưởng người kia đi là phố Hoàn Ngọc mới yên tâm ngoảnh về.

Tả Khinh Việt bỗng chốc dừng bước chân liếc nhìn hẩn, cười mỉa, "Nếu như người không nở, ta có thể đi giết về cho người."

"Thiếu chủ hiểu nhầm rồi, chẳng qua ta chỉ....." Cừ Nhận Quy ngó ra, áp úng một hồi lại chẳng biết nên nói gì cho phải.

Thiếu chủ lại như ăn phải pháo, hoả khí tung toé bốn phương.

"Tiểu thương bán đồ chơi bằng đường ban này đâu?" Tả Khinh Việt thản nhiên mở miệng, ném túi tiền qua, "Màu sắc nhìn cũng được, mua hai cái về đây ném thử."

Cừ Nhận Quy sửng sốt, vô thức nhìn chung quanh, khó xử thấp giọng nói, "Thiếu chủ, ta....."

Tả Khinh Việt híp mắt, nở nụ cười giả tạo nói, "Sao, nhóc lì kia mua được, còn ta thì không?"

2

"....." Cừ Nhận Quy ngược lên đối diện với ánh mắt khó chịu mười mươi của thiếu chủ, mím môi không nói nên lời, Ảnh Thập chắc hẳn đang ẩn núp ở xung quanh, hai người giằng co giây lát, cuối cùng Cừ Nhận Quy khe khẽ thở dài, "Được, ta đi mua cho thiếu chủ."

Lúc này Tả Khinh Việt mới lãnh đạm hừ một cái, tùy tiện dựa lên cây cột dưới hiên, y dán chặt mắt vào bóng lưng của Cừ Nhận Quy không biết đang suy nghĩ những gì.

Bạch y của Cừ Nhận Quy lay động theo gió, tay áo dập dờn tạo ra những đường vân như nước, dáng người thấp tắp cao lớn.

Thật sự không giống một thích khách chút nào.

Cảnh nhộn nhịp của Hành thành chưa hề giảm đi nửa phần.

Trong biển người chưa thấy xuất hiện bóng dáng của Cừ Nhận Quy.

Mà bên cạnh chợt đáp xuống một hắc ảnh, Ảnh Lục chưa được chủ tử triệu lại chủ động hiện thân, vẫn ăn vận che mặt, chỉ là sắc mặt hẩn nghiêm trọng, "Chủ tử."

Tả Khinh Việt tém lại nụ cười, kế hoạch hôm nay vốn chính là dụ rắn ra khỏi hang, mà Ảnh Lục cũng không phải người không hiểu quy củ, bây giờ vội vã tới đây chắc chắn đã có chuyện gì khó giải quyết.

"Nói." Tả Khinh Việt nói ngắn gọn.

Ảnh Lục tiến lên một bước tới gần bên cạnh thiếu chủ, thấp giọng nói, "Thiếu chủ, mấy người tới thích sát trước đó đều đã chết, chúng ta cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không rõ nguyên do, chỉ đành chuẩn bị xử lý hết sạch, ai ngờ....."

"Lúc xử lý xác thuộc hạ phát hiện, trên người Khoát Nhĩ....có cỗ, còn là Toả Hồn cỗ đã thất truyền."

Toả Hồn cỗ này chính là khắc tinh của Thi Rối cỗ, ngay cả khi cơ thể trúng cỗ chết người khác cũng không thể khống chế để sử dụng cho mình.

Trước khi cỗ này thất truyền, đã "thịnh sủng bất suy" tại Miêu Cương.

Tả Khinh Việt thôi cười, vẫn cụp mắt.

"Chuyện hôm đó kêu người tra đã có manh mối chưa?" Hối sau y mới đi ềm nhiên mở miệng.

"Chỉ có một ít." Sắc mặt Ảnh Lục trầm trọng, "Mất tích không biết nguyên nhân, không rõ sống chết hiện tại cũng chỉ có vài vị, "Uông sơn" Từ Tri Cầm, "Tự Thủy lâu" Long Hử, "Mị tông" Vu Dũ, còn có...."

"Ngụy Sơ nhất phái -- "Bất Ngữ các" Phùng Đông."

Ảnh Lục bất giác trầm giọng, "Toả Hồn cô" là do Ngụy Sơ luyện ra.

Bất luận thế lực ẩn núp trong bóng tối này là bên nào, thì không nghi ngờ gì đâu nhắm vào "Miêu Cương khách", có đi đâu có thể giả thân giả quý ngay dưới mí mắt của bọn họ, thậm chí cố ý để lại cớ trùng để "thăm dò" ý của thiếu chủ.

Đây căn bản chính là khiêu khích rõ như ban ngày.

"Thiếu chủ, chúng ta....." Ảnh Lục căng chặt cơ mặt, đang tính nói chuyện.

Không ngờ thiếu chủ không hề nổi giận lôi đình, ngược lại là mỉm cười đầy sâu xa, giờ tay ngắt ngang lời của hắn, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ, "Án binh bất động, để bọn chúng thoát."

"Không phải muốn Miêu Cương này sao, xem coi hắn vào nơi đây rầy rần rết làm thế nào toàn thân thoát ra."

"Dạ." Ảnh Lục sửng sốt, ngay sau đó cup mắt nói, "Vây thuộc hạ....."

Đột nhiên, biến cố xảy ra!

Bốn bên có người tức tốc áp sát vây quanh bọn họ.

Trong mắt Tả Khinh Việt loé lên chút tăm tối, lập tức phi người lao tới một chỗ vắng vẻ trống người, Ảnh Lục nghiêm mặt theo sát ngay sau thiếu chủ.

Tả Khinh Việt cố ý bay qua vài chỗ, quả nhiên càng có nhiều người chui ra từ chỗ tối truy đuổi bọn họ không buông.

Chắc hẳn là nhìn thấy đã có chim đầu đàn, liền nghĩ không nổi nữa.

Y mỉm cười.

Nhưng Ảnh Lục lại không thoải mái được như thiếu chủ, họ ra ngoài không dẫn theo nhiều người, tuy rằng thực lực thiếu chủ cao cường, nhưng lượng người nhiều vậy e là bọn họ cũng khó ngăn cản được.

Hắn thật sự không dám bảo, có thể bảo vệ thiếu chủ lông tóc vô thương.

Chương 25: Phê cô

"Thiếu chủ, nhiều người quá."

Nổi đuôi cách phía sau không xa có phần khác với họ dự liệu, vốn cho rằng là tới thăm dò thực hư, không ngờ lại tới nhiều người như vậy.

Xem cách ăn mặc hiển nhiên không chỉ có một môn phái, cũng không giống tới thăm dò thực hư, mà rõ ràng là ỏ mưu từ lâu.

Ảnh Lục cau chặt mày, dòm chừng xem xung quanh có kẻ tập kích hay không, bọn họ đi một vòng tới một hẻm tối của phố hẹp, cuối hẻm tối có một phế trách, ban đầu là phân nhánh của kiếm tông nhưng tiếc không thể trụ qua hai mùa thu đông tại giang hồ này, sau cùng liền trở thành nơi hoang vu hiếm có dấu chân người.

Sự rục rĩ của lễ hoa đăng cũng không thể chiếu cố nó nửa phần.

"Người?" Giọng nói lạnh nhạt bị gió thổi lan vào trong đêm tối.

Tả Khinh Việt nghe thấy thế đầu tiên là bay lên nóc nhà, sau đó cười thật khẽ, đứng chấp tay, giễu cợt đầy ác ý, "Từ lúc nào mà một đám giun dế cũng xứng xưng là người."

Ảnh Lục ngơ ngác.

Hắn gọi chủ tử đã lâu, có lẽ thật sự quên mất.

Xưa kia vị này là đi ra từ trong núi tây biến máu của Miêu Cương, một mình đoạt quyên từng bước lên mây, chỉ vón vẹn vài năm đã phá hủy căn cơ của Ngụy Sơ, sau đó tàn sát hết Ngụy phái.

Ảnh Lục nhìn chăm chú chủ tử đứng trên mái hiên hết như tuyết tùng, chợt nhớ tới năm xưa thiếu chủ đắm đẫy máu tiến vào đại điện, lại ung dung bước lên bậc thềm.

"Miêu Cương khách" ngoan ngoãn đi theo phía sau y, Tả Khinh Việt còn dùng khăn lau sạch vết máu trên tay, ng ồi vững vàng trên chiếc ghế trên cao nhất bề nghề nhìn mọi người, r ồi nở một nụ cười hồ hững.

"Nếu như không phục, đi lên tìm chết."

Mà giờ đây thiếu chủ đứng chấp tay vẫn là tư thái bề nghề ấy, hết như cây tùng thiên lôi cũng không đánh gãy được, dù cho khi đó y chỉ có một mình.

Dù cho bây giờ bên cạnh y cũng chỉ có một Ảnh Lục.

Tả Khinh Việt trông đám tử sĩ không ngừng áp sát, nhưng lại cẩn thận dừng trước mặt họ, cong môi, "Chớ không phải giỏi cần người nhất à, sao đến các người còn phải nhờ người khác dạy vậy?"

Nơi đây yên tĩnh, có thể thoáng nghe thấy tiếng động sôi nổi ồn ào, còn phe trạch giảng đ ầy mạng nhện, tiếc thay nổi hiu quạnh chốn này bên ngoài lại chẳng nghe thấy.

Mấy nhóm người hạ tốc độ, chậm chạp dừng trước phe trạch, mặc dù bọn hấn đ ầu mặc đ ồ đen, đeo mặt nạ không thấy được diện mạo, nhưng cách ăn vận khác hấn nhau, rõ ràng không hiển sức cho cùng một chủ tử.

Nhưng lạ là, bọn họ đ ầu ăn ý bao vây hai người trên phe trạch.

Như thế đã có liệu trước, mà cũng có thể là đã dự mưu từ lâu.

Sắc mặt che dưới lớp vải đen của Ảnh Lục trở nên nghiêm trọng, hấn đ ể ngang kiếm trước ngực, cảnh giác kẻ địch có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Vừa r ồi hấn đã lắc chuông truyền lệnh ảnh vệ cùng với "Miêu Cương Khách" gần đó tiến tới, chỉ có đi ầu trước lúc đó e là bọn họ phải có một

trận ác chiến.

"Quả không hổ là Tả thiếu chủ, Thái Sơn sụp ngay trước mắt mà mặt không biến sắc, chỉ là không biết lần này liệu thiếu chủ có mang đủ người có thể cùng thiếu chủ cùng trải nguy nan hay không?"

Một tên che mặt dẫn đầu trong số bật cười, âm u rét lạnh nói.

Tả Khinh Việt nghe thế cười to, cười đến đôi khiến tên che mặt vừa lên tiếng kia nắm chặt chuôi kiếm, mắt mày lộ ra ẩn giấu sát ý đậm đặc.

"Người coi trọng bản thân quá thế, lại còn vừa Thái Sơn vừa nguy nan....." Tả Khinh Việt vẫn còn cười, dùng ngón tay thon dài quệt nhẹ giọt nước óng ánh trào ra ở khoé mắt, thở hắt ra rồi mới dịu giọng bảo, "Phải chăng là coi bản thân thành người quá rồi không?"

"Để chủ tử người đứng trước mặt ta e rằng cũng không dám lắm lắm, thế mà một con chó không nên được tên như người lại sửa cái gì ở đây?"

Người kia lập tức rút kiếm, gào, "Tả Khinh Việt, người đừng có mà khinh người quá đáng!"

Ánh Lục căng chặt cơ, chỉnh người thành tư thế tấn công.

Tay áo Tả Khinh Việt bay phất phới, khẽ cong môi cười.

Trong khi những người che mặt chờ đợi hành động đầu tiên không hề chú ý thấy, dưới mặt đất chung quanh phế trạch đổ nát không biết từ bao giờ đã tập hợp lượng lớn "hắc ảnh", bọn nó có kích thước rất nhỏ, trông như loài bò sát nhỏ bình thường.

Tả Khinh Việt để lộ bàn tay trắng nõn, hơi gập đốt tay, một con cở trùng sáu chân kỳ dị đang ngoan ngoãn nằm sấp ở đầu ngón tay, sừng ở đỉnh đầu hất nhẹ lên, lớn gấp ba lần cở hơn cở trùng dưới đất.

"Bé cưng mới tới vẫn chưa thấy qua cảnh đời." Ánh mắt Tả Khinh Việt ngậm ý cười nhìn đám thích khách phía dưới bỗng chốc biến sắc, vui vẻ

nói, "Tả mẽ trước xin cảm ơn sự hào phóng của chủ tử các người, phần lễ này.....tại hạ từ chối thì bất kính."

Thích khách bên phía nhìn nhau, đương nhiên sẽ không nghĩ chờ chết, dấn dập tấn công Tả Khinh Việt.

Thiên tư lao ra từ đầu ngón tay đâm thủng cổ họng của người che mặt chỉ trong chốc lát, còn Tả Khinh Việt vẫn giữ nguyên nét mặt.

Ảnh Lục chắn vững trước người chủ tử, nhưng không bằng được người đối diện quá đông đảo, khó tránh khỏi sẽ có sai sót, nhưng hắn không dám tùy tiện đi đầu chỉnh vị trí, Ảnh Lục cau chặt mày.

Máu tươi ngấm ướt nền đất giữa đao quang kiếm ảnh, cổ trùng màu đen bị bao bọc bên trong, trên con đường bò qua để lại từng vết máu nhìn mà ghê người, sau đó lại bị nuốt chửng gần hết.

Trước đây Phệ cổ chưa từng hiện thế, là cổ mới y luyện ra, mẫu cổ chính là con trên tay Tả Khinh Việt, đúng như tên của nó, nơi đi qua không còn manh giáp, vết máu tàn dư cũng dần khuất đi trong biển cổ lúc nhúc, bấy giờ mọi người mới hoảng hốt.

Ảnh Lục nhờ đó mà được nghỉ xả hơi, còn Tả Khinh Việt đã rời khỏi mái nhà đáp lên một bên thân cây rậm rạp, những người còn lại đương nhiên không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội tấn công nào, nhao nhao đổ xô tới, sắc mặt Tả Khinh Việt lạnh nhạt, thiên tư ở đầu ngón tay nhanh chóng đâm ra.

Ngay lúc này, một tiếng kêu gào đau đớn kinh hoàng xé rách chân trời, người che mặt tụt ở phía sau vô thức dừng thế công, bất cẩn rơi vào trong đám cỏ, chúng ngay lập tức cuốn tới vây thích khách bên trong tới mức chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một đường nét hình người, sau tiếng kêu gào thích khách đau đớn giãy giụa trên đất hai cái, sau đó bất động, cổ trùng màu đen trên người cũng từ từ rời khỏi cơ thể hắn.

Hình người dần dần tan rã, cho đến khi cổ trùng lui hết đã không còn thấy nửa cái bóng.

Mọi người tại hiện trường không ai không cảm thấy rét lạnh, tuy đã sớm nghe nói Miêu Cương tà môn, thế nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, đây không khác gì nơi nuốt người không nhả xương.

Thiên tư đột nhiên đâm xuyên cổ họng vài tên thích khách, lưới kiếm của Ảnh Lục cũng tới theo, giờ đây bọn hắn mới như choàng tỉnh, tấn công thêm một lần nữa, nhưng có lẽ cảnh tượng vừa rồi quá mức kinh hãi thế tục, nên lúc bọn hắn ra tay không có lộ hết sự sắc bén như ban đầu, mà trở nên cẩn trọng hơn.

Có số tên chạy bèn nhận thấy bất thường đã lạng lẽ để hai kẻ trốn đi mật báo cho kiếm tông, Ảnh Lục đương nhiên nhìn thấy, có đi đâu giờ hắn không rồi bận tâm, người che mặt không muốn đánh nhau tới chết với Ảnh Lục, vì vậy chừa vài tên lại rồi đánh tới Tả Khinh Việt, Ảnh Lục bu ãn bực, xuống tay cũng hiểm độc hơn.

Hắn biết thiếu chủ ứng phó được, song nếu người của họ còn không tới, nhiều người như vậy gộp lại thì chắc chắn thiếu chủ phải bị thương.

Việc hắn biết sao thiếu chủ không biết cho được?

Nhưng năm đó khi Miêu Cương đại loạn, Tả Khinh Việt đã nổi tiếng là kẻ liều mạng, y hoàn toàn không để tâm đến sống chết của mình.

Cho dù dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể cắt đứt vài sợi tóc của kẻ thù.

Y cũng quyết phải lấy vài sợi tóc này bằng được.

Chương 26: Nảy sinh

Y phục trắng muốt của Tả Khinh Việt bị bắn lên một mảng máu lớn, trong mắt y là ý muốn giết người nòng đọt, thiên tư như lưới hái gặt đi tính mạng kẻ thù.

Gió lốc đánh tới, áo ở bả vai y sơ ý bị cắt rách, dao sắc mang cảm giác mát lạnh tới, may thay không có tổn thương đến da thịt, Tả Khinh Việt u ám bật cười.

Hai ba người che mặt tìm thấy cơ hội, liền vây y bên trong cùng nhau lao vào.

Tả Khinh Việt cong môi cười, hơi nghiêng đầu, rồi bất động mặc cho nguy hiểm tới gần.

Bất thành linh, một bóng đen lao nhanh tới, chắn vững trước người Tả Khinh Việt, người tới lưu loát kéo ra một kiếm quang, cầm kiếm quét một hướng ngang, nhìn chằm chằm thích khách không ngừng đánh tới trước mặt đầy lạnh lẽo, sau đó hắn không do dự nữa mà cầm kiếm xông lên.

Trong lòng người che mặt đầu giật thót.

Đây không phải là nam sủng bên cạnh thiếu chủ sao?

Giờ mọi người mới nhận ra mình đã trúng kế, nhưng đã quá muộn.

Tả Khinh Việt thấy vậy ung dung bỏ tay xuống, ngẩng đầu lên mái nhà.

Bạch y của Cừu Nhận Quy chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ, hắn thoăn thoắt giữa những người che mặt như thể cực kỳ nắm rõ nước đi của bọn hắn, khéo léo tránh né sát chiêu, lưới kiếm cắt qua cuống họng của đối phương, máu tươi nóng hổi cứ thế bắn ra.

Bỗng nhiên, nhiều người che mặt hơn từ bốn phương tám hướng tới.

Ánh mắt của Cừ Nhận Quy đóng băng lại, đến gần hướng của Tả Khinh Việt nhưng lại chợt thấy rõ hoa văn ở vạt áo bọn họ, hơi sững sốt.

"Không sao, là người mình." Giọng của Ảnh Lục truyền tới từ gần đấy, lúc này thích khách mới thoáng thở phào.

Đảo mắt qua chỗ rách nơi bả vai của Tả Khinh Việt, con người hơi co lại.

Dường như nhận thấy tầm mắt của thích khách.

Tả Khinh Việt cười khẽ với hắn, bạch y vốn không vương một hạt bụi giờ đã nhiễm bẩn.

Mọi người đều biết thiếu chủ thích sạch sẽ, tại sao lúc này lại như hoàn toàn chẳng để tâm?

Giống như người sinh ra đã ở tầng mây, không nên dây máu tưa rơi vào Địa Ngục.

Cảm xúc lạ thường nơi lòng ngực lan tràn ra, là cảm xúc hắn chưa từng được trải, Cừ Nhận Quy cảm nhận được một nỗi sợ hãi mãnh liệt hề khi nghĩ đến cùng với..... sự khó chịu.

Cừ Nhận Quy cau chặt mày.

Pha tạp trong đó còn có một tình cảm hắn không giải thích được.

Nhưng không chờ hắn nghiên cứu kỹ, đằng sau Cừ Nhận Quy chợt xuất hiện một bóng người nhếch nhác, Cừ Nhận Quy biến sắc, buột miệng thốt lên, "Thiếu chủ!"

Ảnh Lục lạnh mặt lập tức động thân, vài ám vệ đứng phía trước cũng nhanh chóng lao qua, nhưng một bóng người còn nhanh hơn cả bọn hắn, nhanh đến mức chừng như chỉ thấy được tàn ảnh.

Cảm giác nguy hiểm dâng lên tim Tả Khinh Việt, y thoát quay người lại, khẽ giũ cọt, vừa r ồi chẳng qua chỉ thả lỏng một tí mà đã có thứ không có mắt tới tìm chết, lúc ngoảnh lại chỉ nhìn thấy kiếm quang, Tả Khinh Việt giơ tay, thiên tở ở đầu ngón tay đang tính xé gió xông ra.

Y thờ ơ nghĩ.

Bị thương ngoài da chút cũng không đáng ngại, nhưng y vẫn phải giữ cho tên này một mạng, để thứ không biết sống chết này ném thử mùi vị của Địa c.....

Bất ngờ, một bóng người quen thuộc lại chắn trước người y l ần nữa.

"Keng --!" Cừu Nhận Quy nhanh chóng phản ứng giơ kiếm lên chặn, không biết có phải đối phương bộc phát sức mạnh to lớn dưới tình cảnh nguy cấp hay không, mà bội kiếm của hắn lại gãy!

Song phương đầu sưng sốt.

Cừu Nhận Quy muốn tránh cũng không kịp, khi ngược lên thì nhận ra hình xăm lộ ra dưới vẻ nhếch nhác của đối phương, người này là thích khách đứng thứ bảy trên bảng xếp hạng, Lạc Khương.

"Phập --"

Là tiếng lưởi kiếm sắc bén đâm thủng da thịt.

Con người Tả Khinh Việt co rụt, vẻ mặt vân đạm phong khinh phút chốc đã thay đổi, cảnh tượng trước mặt dường như ch ồng chéo với buổi tối ấy, thích khách bạch y che trước người y thật chắc chắn, chưa từng bị cơn đau lay chuyển mảy may.

Y thấy lưởi kiếm trước mặt nhỏ máu như nổi thành chuỗi giọt, một kiếm đó đâm thủng l ồng ngực của thích khách.

Đâm thủng l ồng ngực của Cừu Nhận Quy.

Trong lòng Tả Khinh Việt bốc lên ngọn lửa không tên, cơn giận nóng cháy vọt lên vừng trán bắn ra ngoài, khoảnh khắc ấy y lại không rảnh hơi đâu quan tâm tên thích khách tập kích, mà vô thức nghiêng răng gặm một câu, "Cừu Nhạn Quy!"

Lúc thích khách đối diện đâm xuyên lồng ngực hắn, Cừu Nhạn Quy cũng vung kiếm gãy cắt cổ đối phương.

Nghe thấy một tiếng này thì loạng choạng quay người, nhưng rồi nghiêng đầu phun ra một búng máu, trước mắt trở nên mờ hồ không tỏ, hình như hắn nghe thấy giọng nói nhuốm sự vội vàng của thiếu chủ, lại chứa thêm vài phần tức giận, "Cừu Nhạn Quy, ngươi điên rồi hả!"

Đường vân chim nhạn màu vàng nhạt trước ngực đã không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, bây giờ nó là một mảng đỏ rực nhìn mà thấy sợ.

Hắn muốn nói lúc đó không kịp phản ứng, sợ trễ một bước, ra chiêu chậm một nhịp thiếu chủ sẽ bị thương, vậy nên hắn đành phải che chắn ở trước thiếu chủ.

Nhưng vừa mở miệng máu tươi đã tràn ra liên tục, sau đó cảm thấy cơ thể mình rơi vào vòng tay man mát của một người, ý thức liền sa vào vực sâu.

-

Trong phòng có một ông lão tiên phong đạo cốt đang than thở lắc đầu.

"Rốt cuộc thế nào, ông cảm à?" Trên mặt Tả Khinh Việt là vẻ cáu kỉnh hiếm thấy, bộ tịch lười nhác lãnh đạm thường ngày đã biến mất không còn tăm hơi, y nhìn Cừu Nhạn Quy sắc mặt xanh xao, đã thay y phục sạch sẽ trên giường, khó chịu nghiêng đầu, mặt thoáng hiện lên đôi phần phức tạp.

"Tả thiếu chủ thật tình không thay đổi chút nào...." Ông lão bất đắc dĩ mỉm cười, mắt thấy sắc mặt Tả Khinh Việt ngày càng ghê, ông chỉ đành dừng câu chuyện, trấn an bảo, "Vi công tử này võ nghệ cao cường, đã tránh được mệnh mạch, không có đáng ngại gì lớn, có đi đâu vết thương quá sâu nên phải tịnh dưỡng thật tốt, nếu không để để lại gốc bệnh."

"Ừ." Tả Khinh Việt nghe vậy bình tĩnh đáp lời, bực bội trên mặt cũng giảm đi đáng kể, vô tình đuổi người, "Vậy hết chuyện của ông rồi, phương thuốc để lại người thì đi."

Ông lão tức xì khói, nhưng vẫn âm ức viết phương thuốc lên giấy đưa qua, Ảnh Lục tự giác tiến lên nhận, Tả Khinh Việt cup mắt nói chuyện không nghe ra vui giận, "Nhìn trúng cái gì thì tới Thôn Vân các lấy, không mắc nợ nhân tình của ông, quá hạn không chờ."

"Lão hủ ngoại trừ những dược liệu quý ra, cũng không nghĩ ra vật khác." Ông lão sờ râu, trầm ngâm nhìn qua người đang nằm trên giường, cười tít mắt bảo, "Có đi đâu lão hủ lại rất hiếu kỳ, vị tiểu công tử này rốt cuộc là người nào chốn nao mà có thể lọt vào mắt xanh của thiếu chủ."

Thấy sắc mặt Tả Khinh Việt u ám ông lão vẫn không sợ chút nào, trái lại thở dài một hơi đầy thâm thúy, "Từ xưa thâm tình nhiều buồn khổ, chỉ thán nường cây đã sai người."

Ông lão để lại một câu chẳng hiểu đâu vô đâu như thế liền chấp tay ra sau vượt qua Tả Khinh Việt đang xanh mặt, nhàn nhã vô tư rời đi.

Ảnh Lục nín thở ngưng thần, cố gắng giả đi giả điếc, cầm phương thuốc trong tay cũng không dám động đậy, thậm chí nói hôm nay quả thật đã nghe quá nhiều thứ không nên nghe rồi.

"Người đi hết thuốc đi." Tả Khinh Việt quay lưng lại với hắn, nhạt nhẽo nói.

Bấy giờ Ảnh Lục mới như được đại xá, cúi đầu đáp, "Dạ."

Chờ khi trong phòng yên tĩnh trở lại, Tả Khinh Việt mới chậm rãi tiến lên ngồi bên giường nhìn thích khách hôn mê chưa tỉnh, trước mắt như hiện lên cảnh tượng khiến y hết hồn ban nãy.

Cảm xúc lạ lẫm dần rõ nét, khuấy động trái tim y từng chút một, Tả Khinh Việt từ từ giơ tay lên giống như bị ma ám.

Y có chút ý....muốn chạm vào Cừu Nhạn Quy.

Suy nghĩ này vừa nảy ra Tả Khinh Việt lập tức rút tay về, nhưng lại bất cẩn chạm trúng đầu ngón tay của Cừu Nhạn Quy, có đi đâu không nóng hổi như mọi ngày mà là một mảng lạnh băng.

Động tác của Tả Khinh Việt cứng đờ, do dự hồi lâu mới chậm rì rì vươn tay ra, bao bọc tay của Cừu Nhạn Quy vào lòng bàn tay, có lẽ vì hôn mê nên trên tay của thích khách chẳng có chút sức lực, yếu ớt mặc cho người ta chơi đùa.

Nó có vài vết chai do luyện võ.

Bình thường chưa từng để ý, Tả Khinh Việt cup mắt nhìn, tay của thích khách nhỏ hơn mình một xíu, lúc nắm không hề mềm mại, đốt xương rõ ràng, nom khá là vui tai vui mắt.

Trong phòng im ắng rất lâu, Tả Khinh Việt vẫn còn đang cup mắt không biết đang nghĩ đi đâu gì, nhưng không có bỏ tay ra, người đó giờ luôn lười biếng ngẩng thẳng sống lưng bên mép giường, đôi mắt hoa đào lấp lánh ánh sáng chốc chốc lại nhìn Cừu Nhạn Quy, sợ ý để lộ vài phần nghiêm túc.

Chương 27: Chỉ đối xử với người như vậy

Không biết ý thức đã trăn luân bao lâu, Cừ Nhận Quy giống như gỗ nổi trong nước, phiêu bạt chẳng chốn dừng.

Cho đến khi cõ lòng chợt hoảng hốt, lồng ngực truyên tới cơn đau âm ỉ, mới không chịu nổi ho hai tiếng, một bàn tay dịu dàng đỡ hẳn dậy, vỗ lưng giúp hẳn.

Một mùi hương nhẹ nhàng thân quen quanh quẩn tại chóp mũi Cừ Nhận Quy, chỉ là hẳn khó chịu quá, nên tạm thời không nhớ ra được.

Cừ Nhận Quy cau mày mở mắt ra, đập vào mắt là y phục lỏng lẻo, thấp thoáng lồng ngực trắng ngần.

"Tình r ấ?" Giọng nói lười biếng trăn thấp vang lên trên đỉnh đầu, vẻ mặt vốn còn hơi mờ mịt của Cừ Nhận Quy bỗng chốc thay đổi, lập tức minh mẫn trở lại.

Hẳn vô thức muốn lùi ra sau, nhưng bàn tay to lớn sau lưng giữ hẳn lại dễ như chơi, Tả Khinh Việt khó chịu lên tiếng, hơi trăn giọng, "Không muốn chết thì đừng động bậy."

Cừ Nhận Quy bình tĩnh lại, mím môi ngược lên, ".....Thiếu chủ."

Sắc mặt Tả Khinh Việt không kiên nhẫn nhưng vẫn nhẹ nhàng đặt người nằm xuống, hừ mũi, "Ừ."

"Chủ tử có bị thương không?" Cừ Nhận Quy lo lắng nhìn Tả Khinh Việt, nhẹ giọng hỏi.

Lâu r ấ không nói chuyện nên giọng có hơi khản.

Tả Khinh Việt cup mắt che giấu tình cảm khác thường vừa hiện lên, không đáp, quay người tự tay rót cho hắn ly nước.

Cừu Nhận Quy thấy vậy muốn đưa tay nhận, nhưng Tả Khinh Việt không đưa cho hắn mà cẩn thận đỡ hắn lên một tí, kê chén trà bên môi Cừu Nhận Quy, bón chằm chằm, "Mở miệng."

Cừu Nhận Quy hết cách, đành phải hớp vài ngụm trong tư thế này, sau đó vươn tay đẩy nhẹ ra, đau đớn lan khắp lồng ngực, trán hắn nhanh chóng rớm mồ hôi hột, nói khẽ, "Đa tạ thiếu chủ."

"Chuyện của Huyết các vẫn chưa tra rõ." Tả Khinh Việt đột nhiên cất lời, bất ngờ nói một câu như thế.

Cừu Nhận Quy ngờ ngác, kể đó ngược lên nhìn.

Lúc này thiếu chủ lại đứng dậy quay lưng với hắn, để chén trà lên bàn, thờ ơ bảo, "Người đi theo ta chẳng qua là vì cầu ẩn tình năm đó mà thôi, thế cần gì liêu mạng bảo vệ, há chẳng phải tự mâu thuẫn sao?"

Trong phòng không mở cửa sổ, xông hương lượn lờ bốc lên làm mờ đi khoảng cách giữa hai người.

Cừu Nhận Quy trông bóng lưng thẳng tắp của thiếu chủ, ánh mắt từ sừng sốt chuyển sang bình tĩnh, lạnh lẽo trong màu mắt tan đi, thay vào đó là những vụn sáng dịu nhẹ.

Hắn im lặng giây lát mới từ từ mở miệng, sự kiên định hàm chứa trong câu nói.

"Thích khách bảo vệ chủ, là đạo lý hiển nhiên."

"Trong lòng thiếu chủ chắc chắn đã có kết luận, nếu không phải thuộc hạ tự nguyện đi theo, tội gì lại chịu đau đớn thấu tim này."

Không có thứ gì chân thành hơn thế này.

Dường như không ngờ Cừ Nhận Quy lại thẳng thắn như vậy, sống lưng Tả Khinh Việt cứng đờ, sau đó thiếu chủ có miệng lưỡi trơn tru nhất thời cũng không tiếp được lời, chỉ có thể làm ra vẻ cao thâm đứng chấp tay, im lặng một hồi.

"Nếu có lần sau, thì không cần phải vậy."

Giọng của Tả Khinh Việt trầm thấp, khẽ khàng bảo, "Tốt nhất là người để mình sống lâu một chút."

"Hửm? Thiếu chủ....." Cừ Nhận Quy không nghe rõ, vô thức muốn truy hỏi.

Tả Khinh Việt ngắt ngang lời hắn, quay người cười nói, "Chờ sóng gió qua đi, ta dẫn người về Miêu Cương được chứ?"

Cừ Nhận Quy thoáng sửng sốt, nhưng vẫn đáp, "Được."

*

Tuy thích khách không bị thương tới mệnh mạch, nhưng lần này âu cũng đại thương nguyên khí, lúc thì tỉnh táo khi thì hôn mê, sắc mặt mấy ngày qua đều trắng bệnh.

Nhưng mấy cái này cũng không hề hấn gì với Cừ Nhận Quy, đi đâu khiến hắn kinh hãi hơn thế đó là, trong lúc ý thức hắn mơ màng có thoáng cảm nhận được, hình như thiếu chủ đã thay đổi rất nhiều.

Những lần nói chuyện ác ý trước kia dường như đều là giấc mơ của riêng hắn, gần đây thiếu chủ không chỉ ít tiếng ít lời, mà lâu lắm rồi cũng không đi trách móc nữa.

Huống hồ chi.

Trên người hắn bị lây mùi thảo dược, chẳng những thiếu chủ không ghét bỏ, còn trông nom ở cạnh hắn.

Tối đến y nằm một bên, chẳng nói chẳng rằng đã quay lưng thiếp đi.

Mặc dù Cừu Nhạn Quy không tỉnh táo mấy nhưng vẫn nhận ra cảm giác lạ kì vương vấn trong lòng.

Năng lực hồi phục của thích khách rất mạnh, tính ra vẫn phải cảm tạ quy củ tàn nhẫn kia của Huyết các, người bình thường bị thương nặng đầu là mười ngày nửa tháng, còn thích khách chỉ vài hôm đã bắt đầu hồi phục dần.

Cừu Nhạn Quy vô tri vô giác trải qua vài ngày trong cơn đau, ý thức mới hơi tỉnh táo lại.

Câu đầu tiên mở mắt ra nghe thấy chính là giọng điệu bức dọc của thiếu chủ

"Thuốc bổ kê người chuẩn bị đâu, sao mấy ngày rồi vẫn không thấy tốt lên."

Ảnh Thập khổ không thể tả đứng ở bên cạnh.

Thần nói thiếu chủ người tưởng vết thương do kiếm xuyên ngực này dễ lành đến thế sao?

Lục Minh lão tiên sinh đã là thần y thế gian hiếm có, phương thuốc đương nhiên cũng là hàng tốt nhất, đạo lý cả hần cũng hiểu sao mà chủ tử lại không hiểu?

Chẳng qua dường như thiếu chủ hơi sốt ruột.

Ảnh Thập nghĩ đến đây không nhịn được lén ngó Tả Khinh Việt một cái, đạo này thiếu chủ hơi kỳ lạ, hần không nói rõ được tại sao, hình như đã quá quan tâm đến thích khách này.

Hần vẫn luôn theo cạnh chủ tử từ cái năm Miêu Cương đại loạn tranh quyền, nhưng tình huống bây giờ quả là lần đầu tiên.

Ảnh Thập không nắm bắt được tâm tư của thiếu chủ, lia mắt qua giường, chỉ có thể âm thầm giật mình.

Chẳng lẽ thiếu chủ thật sự với thích khách này.....

"Thiếu chủ....."

Giọng Cừ Nhận Quy khản đặc, lộ vẻ yếu ớt cắt đứt mạch suy nghĩ của Ảnh Lục.

Hai người đang đứng đồng thời nhìn sang giường, môi Cừ Nhận Quy hơi tái, đang nghiêng đầu nhìn qua đây.

Ảnh Thập sau khi sửng sốt liên mừng như điên, chẳng qua chưa chờ hẳn tiến lên, người bên cạnh đã sải bước đi tới giường.

"Tỉnh rồi, có thấy không thoải mái không?" Tả Khinh Việt ngồi bên mép giường muốn nắm lấy tay hắn theo bản năng, song khi đối diện với ánh mắt trong veo của Cừ Nhận Quy mới phản ứng lại, lập tức dừng động tác.

Y đi êm nhiên như không vỗ chấn, quay đầu cho Ảnh Thập một ánh mắt, Ảnh Thập hiểu ý lui xuống sắc thuốc cho Cừ Nhận Quy.

"Thuộc hạ không sao, mấy ngày nay đã làm phiền thiếu chủ." Cừ Nhận Quy ngọ nguậy muốn ngồi dậy, hắn chỉ là một tên thích khách, chiếm giường của chủ tử thôi không nói, nằm như thế này nói chuyện với chủ tử thì rất là kỳ.

Thật sự không ra thể thống gì cả.

Nhưng hắn chưa động được hai cái, một bàn tay đã ấn bả vai hắn, thở dài bảo, "Mới khoẻ chút đã không yên rồi, nằm đó đừng động đậy."

Tả Khinh Việt quay người đi lấy băng gạc và thảo dược từ trong hòm thuốc, rồi trở lại bên cạnh thích khách, "Nếu đã tỉnh vậy bôi thuốc trước đi."

"Không được đâu, thuộc hạ...." Cừ Nhận Quy hốt hoảng, vội vàng nói, "Lát nữa nhờ Ảnh Lục giúp là được, tạm thời không vội."

"Ảnh Thập đi sắc thuốc cho người r ồi, mấy ám vệ còn lại đang nấu thuốc nước, Ảnh Lục có nhiệm vụ trong người." Tả Khinh Việt thông thả nói như thể Thôn Vân các của y thiếu người vậy, sắc mặt hờ hững, "Cũng không phải chưa bôi bao giờ, người hoảng cái gì?"

Cừu Nhạn Quy còn muốn cự nự nữa, nhưng Tả Khinh Việt dứt khoát mặc kệ hẳn, dùng thiên tở trối người lại, bắt đầu thay thuốc.

Thủ pháp khác với mấy lần đùa giỡn và lấy lệ trước đây, lần này dịu dàng đến không tưởng, ngay cả thiên tở trối thích khách cũng chỉ trối hờ chứ không hề có ý hiếp bức, trái lại giống như một sự an ủi th ần lặng, giống như.....được người ôm nhẹ lấy.

"Thiếu chủ đối xử với người khác thật tốt." Cừu Nhạn Quy cảm thán tự đáy lòng, tự l ầm b ầm một mình, thôi không cự nự nữa, ngoan ngoãn nằm yên để tiện cho thiếu chủ băng bó.

Tả Khinh Việt nghe thế thoáng dừng động tác, giọng bằng bằng không nghe ra cảm xúc, chỉ là giọng nói luôn oang oang giờ đây hơi nhỏ, và có chút tr ần.

"Không hề chỉ đối xử với người như vậy.

Chương 28: Thấy nhớ người

Cừu Nhận Quy sững lại, hãy còn chưa nếm được tình cảm ẩn giấu bên trong, cửa đã bị gõ nhẹ hai cái.

Tả Khinh Việt tiện thể thu thiên tư về, khép áo lại cho Cừu Nhận Quy đoạn bình thản đáp một tiếng.

"Chủ tử, thuốc đã sắc xong." Ảnh Thập đẩy cửa vào, cẩn thận bưng một chén thuốc.

Tả Khinh Việt đương tính nhận lấy, Cừu Nhận Quy đã nói trước một bước, ngữ điệu còn chứa chút quẫn bách, "Vậy làm phiền Ảnh Thập rồi."

Ảnh Thập nghẹn thở, làm bộ không nhìn thấy bàn tay vừa rút về của thiếu chủ, mặt không đổi sắc bưng thuốc, hiểu chuyện kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống, dùng muống cẩn thận đút cho hắn.

Sau lưng đỡ xuống một cái khoảng bóng nhỏ, Ảnh Thập uốn sống lưng, nhìn thẳng vào cái chén và muống trong tay giống như một tên đầu gỗ đã mất cảm quan.

1

Kể từ khi có một suy đoán không thực tế ban nãy, Ảnh Thập liền không dám đối mặt với Cừu Nhận Quy nữa.

Hướng chi sau lưng còn có một chủ tử nhìn chằm chằm "như hồ đố", Ảnh Thập thậm chí thấy hối hận, sớm biết như này thì không nên lười biếng ném việc cho Ảnh Lục, khúc gỗ bự kia mới hợp ở chỗ này.

"Người gấp lắm à?" Tả Khinh Việt nhìn một hồi rồi thản nhiên mở miệng, giọng điệu khó lường, "Hay là nói, người muốn phỏng chết hắn?"

Bờ môi hơi tái của Cừu Nhạn Quy bị hơi nóng đun cho hồng hào lên hẳn, Ảnh Thập nghe vậy lập tức hoàn hồn, trong lòng giật thót, thấp thỏm bụng thuốc quý một gói, "Thuộc hạ biết lỗi."

Giây sau, thuốc trong tay bị giật mất.

Tả Khinh Việt ghét bỏ khua tay ra hiệu hẳn lui xuống, "Tay chân vụng về, đi xuống đi."

"....." Ảnh Thập chập rì rì đứng dậy, "Dạ."

Cừu Nhạn Quy vẫn chưa kịp mở miệng nói chuyện, người chăm sóc hẳn đã biến thành thiếu chủ tiếp.

Thật ra hẳn cảm thấy thuốc đó không nóng, Ảnh Lục dứt cũng không nhanh.

Nhưng Cừu Nhạn Quy không nói, đôi mắt trong veo của hẳn hơi sụp xuống, bên trong hiện lên nỗi rối ren.

Hẳn hơi cảm thấy, hình như thiếu chủ đối xử với hẳn không giống với người khác.

Sau khi Ảnh Thập lặng lẽ lui xuống trong phòng liền rơi vào một sự yên tĩnh nho nhỏ.

Không phải lúng túng khó xử, mà là dần dần yên tĩnh lại.

Mấy ngày nay Cừu Nhạn Quy gầy thấy rõ.

Khuôn mặt gầy nhom càng làm nổi bật thêm ngũ quan ưu việt của hẳn, đôi mắt trong veo giống như lưới kiếm có thể loé hàn quang bất cứ lúc nào, khi cư xử với chủ tử lại như làn nước xuân dập dờn sóng biếc, ôn hoà vô hại.

Tả Khinh Việt tỉnh rụi dời mắt đi nhìn hoa văn tinh xảo trên muống, ngoài mặt vẫn bình tĩnh bón thuốc cho hẳn.

Cừu Nhạn Quy không thấy gì khác thường, bất giác cũng xuất thân.

Hôm đó hắn đi mua đồ chơi bằng đường cho thiếu chủ, cách nơi đó không xa có bán đèn Khổng Minh, Cừu Nhạn Quy không chần chừ nhân lúc trống chỗ đi mua hai cái muốn cùng thả với thiếu chủ.

Ai ngờ lúc hắn trở về, thiếu chủ vốn đang dựa cột dưới hiên lại mất tăm mất tích, chuông bạc ở hông không có dị động, nhưng Cừu Nhạn Quy bỗng nhiên biến sắc.

Thiếu chủ sẽ không vô duyên vô cớ vứt bỏ hắn, trong khoảng thời gian hắn rời đi chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Nhận ra điểm này, hắn không dám dây dưa lập tức tiến vào hẻm tối, phi người bay lên mái nhà.

Tay áo màu trắng bị gió thổi kêu phần phật, sắc mặt Cừu Nhạn Quy lạnh lùng nhanh chóng đi tìm tung tích của thiếu chủ.

Trong hẻm tối yên tĩnh, phố thị thì ồn ào.

Tìm người không khác gì mò kim đáy biển, thích khách mím chặt môi mỏng.

Đột nhiên, trong con người trong veo của hắn phản chiếu một ít hắc ảnh, nháy mắt thoáng qua giống như bầy chim ở sườn núi.

Khoảng cách rất xa, song Cừu Nhạn Quy vẫn có thể phân biệt được vị trí đại khái, sau đó liền tăng tốc, dốc toàn lực đuổi tới chỗ đó.

Khoảng cách dần rút lại từng chút, lúc Cừu Nhạn Quy nhìn thấy thiếu chủ, liền bị mảng máu tươi kia đâm nhói mắt, sắc mặt thích khách trở nên rét lạnh, chưa kịp phản ứng đã vô thức ném đèn Khổng Minh và đồ chơi bằng đường đi, thân hình trong không trung chừng như sắp ra tàn ảnh.

Cừu Nhạn Quy nghiêng chặt khớp hàm, nhưng may thay vẫn đuỗi kịp, che chắn ngay trước người Tả Khinh Việt.

Khi ấy đương là thời khắc nguy hiểm, hắn không nghĩ được nhiều như thế, chỉ là cảm xúc phức tạp đột nhiên chiếm cứ trái tim lạnh lẽo bao năm của hắn ngay trong một khoảnh khắc.

Khi nhìn thấy máu trên người Tả Khinh Việt sũng lưng Cừu Nhạn Quy lạnh toát, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Cùng với.....

Cảm giác chợt đến ấy bây giờ hồi tưởng lại cũng không rõ ràng, chỉ biết rằng nó không kinh hãi hoảng loạn như trông thấy thảm trạng của các chủ, mà là bất an dữ dội xộc thẳng vào tâm trí, hắn không tìm được từ ngữ chính xác để hình dung, chỉ cảm thấy khó chịu muôn phần.

"Lần sau đừng làm bản thân thảm hại như vậy nữa." Tả Khinh Việt thấy hắn nhú mày, ngỡ là hắn thấy khó chịu, trước mắt như hiện lên lưới kiếm nhỏ máu khi đó, trong mắt Tả Khinh Việt nhuộm chút lạnh lẽo, không nhìn được mà quái gở mỉm cười bảo, "Nếu không ta sẽ đau lòng đấy."

Cừu Nhạn Quy bỗng hoàn hồn, sửng sờ giây lát, lẩm lẩm, "Đau lòng?"

Giống như mặt hồ bị một viên đá bắn tung những giọt nước lớn, cảm xúc vừa rồi trầm ngâm suy nghĩ cũng không ra đường như đã có chốn về thích hợp.

Tả Khinh Việt nhạy bén nhận ra cảm xúc của hắn thay đổi, nhướn mày, "Sao vậy?"

"Không, không có gì....." Cừu Nhạn Quy vội vã cup mắt che giấu hoảng loạn bên trong, nhú mày ho khan hai tiếng.

May mà Tả Khinh Việt không để tâm, chỉ dèm kỹ chắn cho hắn, bàn tay giấu dưới đệm chăn của Cừu Nhạn Quy siết chặt lại như đang nắm lấy bí mật không muốn bị ai phát hiện.

Trong phòng.

Sau vài hôm vết thương của Cừ Nhận Quy cuối cùng đã chuyển biến tốt đẹp, coi như tạm xuống được xuống giường.

Ảnh Thập cẩn thận dìu hắn, thàn cảm khái giờ đã khác xưa, dường như Cừ Nhận Quy cũng cảm thấy kì cục nên giẫy khởi tay hắn, "Không sao, không cần phải vậy."

Ảnh Thập cũng không khó xử mà đứng trông ở bên cạnh, Cừ Nhận Quy nghĩ tới Ảnh Lục nhiều ngày không thấy, bèn thuận tiện hỏi, "Gần đây Ảnh Lục đã đi đâu, sao không thấy bóng dáng?"

"Hắn có nhiệm vụ trong người, một là tìm manh mối của Huyết các, đang bận mở rộng nhân mạch, hai là chuyện hôm đó thiếu chủ bị ám sát có kỳ quặc khác, liên quan tới loạn Miêu Cương năm xưa, cho nên....." lời còn lại Ảnh Thập không nói nhiều, nhưng Cừ Nhận Quy đã hiểu, không truy đến cùng.

Ảnh Thập cũng không có ý định giấu hắn, qua vụ việc này lòng trung thành của thích khách với thiếu chủ cũng đã nhìn rõ mười mười, chuyện liên quan đến sống chết không lấy ra đùa được, Cừ Nhận Quy hôm đó thật sự đã bảo vệ bằng cả tính mạng.

Chút hoài nghi lo ngại trong lòng bọn hắn đã tan hết.

Bỗng nhiên, cửa bị đẩy ra.

Tay áo viền đỏ tung bay, vào cửa mà khoa trương như vậy không có ai ngoài thiếu chủ.

Ảnh Lục theo sau Tả thiếu chủ.

Hai người khụy gối tính quỳ một chân.

Song đầu gối Cừu Nhạn Quy vừa cong thiên tở đã phá không tới, bá đạo đè cả người hắn ngay tại chỗ, không động đậy được.

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy bất đắc dĩ ngược lên nhìn người đang bước chậm tới.

Tả Khinh Việt nhìn hắn từ trên xuống dưới một phen, sau đó nở nụ cười, "Cảm thấy thế nào?"

"Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ không thấy khó chịu, qua thêm mấy hôm là có thể hết bệnh." Cừu Nhạn Quy đưa mắt nhìn thiên tở vẫn còn trối hắn, mím môi.

Tả Khinh Việt thu hết biểu cảm của hắn vào mắt, biết tở còn cố hỏi, "Đó không phải chuyện tốt ư, tại sao Nhạn Quy lại bối rối như vậy?"

Ảnh Lục và Ảnh Thập hoàn toàn không dám nhìn nhau, cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vờ như không thấy thiếu chủ đang cố ý đùa người tìm vui.

Thích khách chờ mãi cũng không chờ được thiếu chủ cỡi trối, đành phải nói nhỏ, "Thiếu chủ, thiên tở....."

"À." Lúc này Tả Khinh Việt mới thu thiên tở về như bưng bình, bật cười khe khẽ, thờ ơ bảo rằng, "Chắc do lâu ngày không gặp."

+

"Nó thấy hơi nhớ người."

Chương 29: Tặng kiếm Quy Khư

Tuy thiếu chủ luôn như vậy, nhưng vài cảm xúc khác lạ vẫn trào dâng trong lòng Cừ Nhận Quy.

Trong phòng cũng không yên lặng quá lâu, Tả Khinh Việt cong môi nghiêng đầu bảo, "Đồ đâu."

Ảnh Lục bước lên một bước dâng hai tay bội kiếm đang cầm, "Chủ tử."

Tả Khinh Việt giơ tay nhận lấy.

Toàn thân thanh kiếm này đen như mực, chỉ có chuôi kiếm có vài đường vân màu bạc, trông cổ xưa lại huyền bí.

"Qua đây." Tả Khinh Việt vẫy tay với hắn.

Tâm mắt Cừ Nhận Quy đảo qua bội kiếm, bấy giờ mới bừng tỉnh chút trống vắng trong lòng mình từ đâu tới, bội kiếm chưa từng rời thân của hắn.... đã bị Lạc Khương kia chém gãy.

Như trong vô tình, có thứ gì đó đang cắt đứt mọi liên hệ của hắn cùng Huyết các.

"Bội kiếm của người gãy rồi, nên ta đã tìm giúp người một thanh mới." Tả Khinh Việt lật tay, giờ Cừ Nhận Quy mới nhìn thấy dưới đường vân màu bạc uốn lượn ra một đường nhỏ quanh co đỏ sẫm, phần dưới cùng có khắc hai chữ nhỏ màu bạc — Quy Khư.

Hoá ra nó không phải màu đen hết, chẳng qua đỏ sẫm hoà lẫn với màu đen cho nên không rõ ràng.

Cho dù như vậy, cũng không khó để nhìn ra thanh kiếm này chẳng phải phàm phẩm, có lẽ cũng là chí bảo với giá trị liên thành.

Huống chi thiếu chủ căn bản đâu đếm xỉa tới vật phàm.

Cừu Nhạn Quy hơi sợ, nghĩ một chốc vẫn nên quỳ một gối xuống, kết quả là bị cả lại, song lần giữ hấn không phải thiên tư mà là một bàn tay lành lạnh.

"Là thấy không vừa ý, hay là không muốn nhận đồ của bản thiếu chủ...."
Tả Khinh Việt vẫn cười nhưng trong lời nói lại chứa ý dọa dẫm, "Hả Nhạn Quy?"

Đây là lần đầu tiên Cừu Nhạn Quy theo bên cạnh Tả Khinh Việt nghe y tự xưng "bản thiếu chủ."

Cừu Nhạn Quy nghe ra hờn dỗi trong giọng nói của thiếu chủ, cặp mắt không biết đang suy tư đi đâu chi.

Hồi sau, hấn mới vươn tay nhận lấy bội kiếm, "Đa tạ thiếu chủ."

Cừu Nhạn Quy không nhịn được cặp mắt nhìn thân kiếm, ngón tay bất giác nắm chặt hơn chút, sau đó cẩn thận buông ra.

Đây là kiếm thiếu chủ tặng hấn.

Cừu Nhạn Quy để lộ chút ý cười bản thân không hay biết, gương mặt vốn lạnh lẽo dần dịu lại, đôi mắt trong veo càng trở nên long lanh hơn.

Tả Khinh Việt tỉnh bơ dời tầm mắt đi, khẽ rũ hàng mi dài, đi tới trước án cần cuộn giấy xem nửa tháng vẫn chưa xem xong, thản nhiên bảo,
"Chuyện của Huyết các có điểm cốt yếu rồi, Ảnh Lục."

"Dạ." Ảnh Lục trả lời, quay đầu nhìn Cừu Nhạn Quy, "Vốn Huyết các không ở dưới dãy Tàn Dương, mà ở trong Mạc Kỳ Sơn Ngô Châu, ta đi đầu tra tiếp theo đó, mở rộng ít nhân mạch tại Ngô Châu, chắc sẽ có câu trả lời nhanh thôi."

"Ngô Châu....." Cừu Nhạn Quy chau mày, "Vậ³ chẳng phải cách Hành thành rất g³ần sao?"

"Phải, vừa đi vừa về không quá mấy canh giờ."

Cừu Nhạn Quy mím môi, khuôn mặt vốn dĩ còn ướm vài phần ôn hoà trở lạnh, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tả Khinh Việt đang ng³ồi rất nhàn tản, nói kh³ẽ, "Thiếu chủ, thuộc hạ có một chuyện thỉnh c³ầu."

Tả Khinh Việt hơi ch³ững khó thấy được, "Nói."

"Về³ ân tình của Huyết các, thuộc hạ muốn đích thân đi tra." Sắc mặt Cừu Nhạn Quy nghiêm túc.

Dáng vẻ ch³ật vật của thiếu chủ khắc sâu trong lòng h³ắn, cái câu "châu châu đá xe, nước đổ khó h³ốt" cũng khiến h³ắn bất an, Cừu Nhạn Quy có một cảm giác khó thể giải thích.

Ân tình này, h³ắn phải tự tra.

Thật ra h³ắn đã nghi ngờ từ lâu, các chủ đã tiêu tốn biết bao tâm huyết người h³ắn, tại sao khi không chấp tay nhường h³ắn cho người.

Chỉ đơn thuần vì quyền quý thật sao?

Và lại dường như di ngôn của các chủ có thâm ý khác.

Bảo h³ắn nhất định phải tra ra ân tình năm đó báo thù cho Huyết các, nhưng h³ắn chẳng qua chỉ là một tên thích khách, lại đơn cô bóng chiếc, phải đối đầu với thế lực có thể diệt đại tông môn như thế nào?

Kỳ lạ hơn là, h³ắn chỉ mới rời đi có vài ngày, mà Huyết các đã bị tàn sát, khó tìm ra đầu mối.

Liên hệ bên trong có lẽ chính là chìa khoá trong cục.

Tả Khinh Việt dùng tầm mắt trên nét mặt vẫn còn tái xanh của hắn, nhất thời không mở miệng.

"Thiếu chủ....." Mặt mày đông cứng của Cừu Nhạn Quy thả lỏng, để lộ chút thất thỏm.

Bấy giờ y mới như hoàn hồn lại, trong lòng khó chịu.

Hắn đúng là được đăng chân lân đăng đầu, chủ tử đối xử tốt với hắn là một chuyện, vốn có thể giúp hắn đi tra là.....

"Được."

Cừu Nhạn Quy sững sốt, ngược lên nhìn hàng mi hơi rũ của Tả Khinh Việt, giọng nói của thiếu chủ không thấu được buồn vui, "Nếu mà ảnh hưởng vết thương, ta chỉ hỏi tội ngươi."

Cừu Nhạn Quy vô thức sờ ngực, cảm thấy nơi ấy đầy ấm áp, hắn đè nén tình cảm trào dâng, kiềm chế nói nhỏ, "Dạ."

**

Mạc Kỳ Sơn Ngô Châu.

Trong tay Cừu Nhạn Quy cầm giấy viết thư Ảnh Lục cho, tìm đến Vũ lâu được nhắc đến trong đó, nó không phải như kiểu tông môn mà chỉ là một "chợ chim" khoác lên lớp da vắn nhả, người tới đây phần nhiều là người trung niên, cũng có thể là công tử tiểu thư tính tình điềm đạm.

Nói nói cười cười chọc những chú chim trong lồng.

Cừu Nhạn Quy nghe ngóng kĩ, rồi đổi phục trang nho nhã lễ độ lẫn vào đám người.

Hắn tự nhiên đảo chung quanh giây lát, thành thạo chọc chim, cười nói dăm câu với người bên cạnh, sau mới chậm rãi tới quầy.

Ở đây có một nam tử không quá nhi lập (30), trông hơi thô kệch, nhưng cử chỉ lại vô cùng ưu nhã.

Song không hề không hoà hợp, mà lại có một ý vị khác.

"Vũ công tử, đã lâu không gặp." Cừu Nhận Quy đẩy ngọc bội trong tay qua, "Ngọc tốt lắm trước người nhờ ta tìm, vừa tới tay ta liền đưa tới cho người đây."

"Quả thật là ngọc hảo hạng." Vũ Thiên nhìn ngọc bội đây sâu xa, cười khẽ, "Vương huynh quả nhiên là tâm giao, nếu như không chê, có bằng lòng nể mặt đời bước tới sảnh đường, uống cùng tại hạ vài ly?"

Trao đổi xong mật hiệu, Vũ Thiên bặt miệng nói bừa cái xưng hô, mời người vào sảnh đường trên lầu.

Sau khi đuổi người ngoài lui ra, Vũ Thiên mới thu lại bộ tịch nhàn tản, "Chắc hẳn là các hạ tới vì Huyết các?"

"Chính xác." Cừu Nhận Quy cũng không vòng vo với hắn, vào thẳng chủ đề, "Không biết công tử có biết chút ít nội tình không."

"Các hạ nói đùa rồi, miệng vàng lời ngọc của Tả thiếu chủ đương nhiên không chỉ dừng ở một chút." Vũ Thiên bật cười khe khẽ, "Vũ mỗ biết gì nói nấy, không giấu diếm chi."

"Sở dĩ trước đây các hạ trắng tay, không phải do ân tình của "Huyết các", mà vì đã tìm sai phương hướng."

"Vũ công tử, xin hãy chỉ rõ."

Vũ Thiên ung dung rót trà cho Cừu Nhận Quy, đẩy chén trà tới trước hắn.

"Thật ra trước đây "Huyết các" không phải tông môn lánh đời, lí do thoái thác của bên ngoài chẳng qua là ý của La các chủ, kỳ thực nó là một phe cánh bị tách ra, có đi đâu không xác định được là cái nào."

"Chuyện này có lẽ có liên quan tới đại loạn Miêu Cương khi xưa, tại hạ cũng chỉ là suy đoán, còn như ti ền thân của "Huyết các" là phái nào của năm đó, vẫn cần công tử phải tự mình tra theo đ ầu mối này."

Vũ Thiên nói lấp lửng, nhưng trong lòng Cừu Nhạn Quy đã rõ, mười phần hẳn nói có tới tám chín là thật, chẳng qua do không muốn đắc tội "Thôn Vân các" vừa không muốn lộ vũng nước đục tranh chấp môn phái, vậy nên đành phải thêm mấy từ "suy đoán", "có lẽ" trong câu mà thôi.

Cừu Nhạn Quy tr ần ngâm, nở nụ cười nhạt, "Thế không biết phe cánh mất tích ở Miêu Cương năm xưa, bây giờ còn lại mấy cái?"

Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái.

Vũ Thiên cong môi, đẩy giấy viết thư mình đã chuẩn bị trước qua, "Các hạ cần lấy."

Cừu Nhạn Quy đã lấy được thứ mình muốn, đang tính đứng dậy cáo từ, chuông bạc chưa từng kêu ở hông chợt có động tĩnh, chuông bạc rung khẽ, k ề sát vùng bụng của hắn.

+

Là thiếu chủ đang truy ền gọi hắn.

Chương 30: Tâm phi ền ý loạn

Cừu Nhạn Quy từ biệt Vũ Thiên tức tốc trở về Hành thành, hấn vẫn chưa để ý thấy hoàng hôn mà toàn thân đã rơi vào bóng tối, lòng dạ cảm thấy bất an.

Chủ tử chưa từng truy ền gọi hấn, không biết là đã gặp phải phi ền phức gì, nếu như có đi ều bất trắc.....

1

Cừu Nhạn Quy nghĩ đến đây lại hối hận, nếu như không phải mình thỉnh cầu muốn tự đi tra, lúc này đã có thể b ầu bạn bên cạnh thiếu chủ.

Lễ hoa đăng của Hành thành đã qua, dư âm cũng trôi đi sạch sẽ.

Đến khi Cừu Nhạn Quy vội vã trở về từ lâu gõ cửa vào, lại thấy thiếu chủ đang ngủ yên lành, chỉ có đi ều sắc mặt hơi xấu, thấy hấn thì thông thả mở lời, "Ta đói rồi, muốn dùng thiện."

"....." Cừu Nhạn Quy đực ra, lưỡng lự chốc lát mới cúi đầu đáp lời, sau đó xuống lầu tìm tiểu nhị.

Chẳng qua không đợi hấn tìm thấy đã bị Ảnh Thập chờ từ lâu tóm lại.

"Gặp thiếu chủ rồi?" Ảnh Thập hỏi một câu không đ ầu không đuôi.

Cừu Nhạn Quy nghe mà như lạc vào màn sương, nhưng vẫn gật đầu, do dự nói, "Phải, ta nhận được truy ền gọi liên vội về ngay, có đi ều không biết....."

Vẻ mặt hấn khó xử, tùy tiện nghe ngóng chủ tử tất nhiên là không hợp lẽ, nhưng trực giác khó tả của hấn cho thấy rằng, việc chủ tử tức giận có lẽ có

liên quan tới hắn.

Nhìn thấu suy nghĩ của Cừ Nhận Quy, Ảnh Thập háng giọng, cho ám vệ bên cạnh một ánh mắt, ám vệ hiểu ý, gọi tiểu nhị đưa cơm lên lầu.

Sau đó bưng chén canh ngân nhĩ qua, Ảnh Thập đưa cho thích khách, im lặng giây lát như đang cân nhắc cách dùng từ.

"Hôm nay thiếu chủ mất hứng, nếu như có cử chỉ nào, không hợp.....ừm, khác với ngày thường, người khoan dung hơn một tí." Ảnh Thập không yên tâm dặn dò, "Hiểu chưa?"

Cừ Nhận Quy gật đầu, cẩn thận nhận lấy chén canh ngân nhĩ kia, lúc quay người vẫn còn chau mày.

Mất hứng?

Nhưng rõ ràng lúc hắn rời đi, thiếu chủ vẫn chưa có như vậy.

**

Trong phòng.

Tả Khinh Việt dựa nghiêng trên tháp, hơi cup mắt không biết đang suy tư cái gì, lại không hiểu sao có cảm giác ỉu xìu.

1

Tiểu nhị đưa cơm tới rồi lẽ làng rời đi, Cừ Nhận Quy đứng ở cửa giây lát mới nhấc chân bước vào bậc cửa, hắn đặt chén lên bàn, quay người đi về phía giường.

Tả Khinh Việt ủ rũ ngược lên, cả người viết đầy hai chữ mất hứng, song lại mang theo vẻ mệt mỏi, mũi nhọn mọi ngày được thu vênh hết khiến người ta vô cớ muốn thân cận.

Cừ Nhận Quy bồng cup mắt, giọng nói bất giác dịu đi, "Chủ tử khó chịu ở đâu ạ?"

"Ừ." Tả Khinh Việt đáp một tiếng không mẫn không nhạt, có đi đâu ánh mắt vẫn dán chặt vào thích khách, vẻ mặt không thấu được suy nghĩ trong lòng y.

"Giờ thuộc hạ đi mời....." Cừu Nhạn Quy không khỏi chau mày, quay người muốn đi ra ngoài.

Nhưng cổ tay bị kéo nhẹ, không có sức lực song khiến hắn phải dừng bước.

"Lòng ta khó chịu." Tả Khinh Việt thấp giọng bảo, tiếng nói khẽ khàn nghe vào lại lộ ra đôi chút mong manh.

Cừu Nhạn Quy hoảng sợ, hắn ăn nói vụng vênh nên không biết phải an ủi ra sao, chỉ có thể đảo vè bên cạnh thiếu chủ, ngập ngừng hồi lâu mới mở miệng, "Thiếu chủ có việc gì, không biết liệu thuộc hạ có thể san sẻ hay chăng?"

Tả Khinh Việt không nói, gương mặt cúi xuống vương vẻ muộn sầu, nhưng nói thật thì y cũng không giả vờ hắn, trong lòng quả thật không dễ chịu là bao.

Thích khách này thật sự gan to bằng trời mà, đi cũng không nhìn giờ, dốc hết lòng dạ lên chuyện Huyết các, rốt cuộc trong mắt có còn chủ tử là y không.

Nếu như y không truyền gọi, e tối nay cũng chẳng có ai làm ấm giường.

1

Lý nào lại vậy được.

Hôm nay phải để hắn nhớ cho lâu cho kĩ vào.

"Không muốn động." Tả Khinh Việt khẽ cau mày, ngược lên nhìn Cừu Nhạn Quy, rồi lại nhìn đờ đẫn gần đó.

Cừu Nhạn Quy lập tức hiểu ý, "Thuộc hạ chuyển đờ qua đây có được không?".

Thoạt tiên Tả Khinh Việt gật đầu, sau đó thở dài, "Thế không phải là muốn ta động à."

"Không có khẩu vị, thôi bỏ đi."

Nói xong y cũng chẳng chờ ai kịp phản ứng, cup mắt b ồi thêm tiếng thở dài, tiếp đó quay mình ngã trên tháp, dáng vẻ sa sút tinh thần vô dục vô c ầu.

Vóc người Tả Khinh Việt cao lớn, cho dù cử chỉ uể oải như vậy cũng không hủy hoại được phong thái như tranh của y, vạt áo viền đỏ cứ thế xoắn rũ rượi ở mép giường, đường nét eo bụng thon g ầy hiện rõ ra, ánh mắt Cừu Nhạn Quy dừng trên xương cổ tay y bất cẩn để lộ, trắng nõn g ầy gò, bỗng r ồi nhịp tim không nghe sai bảo đập nhanh hơn hai nhịp, hấn vội cup mắt tránh hi ềm nghi, bối rối nhìn qua đờ ăn.

Canh ngân nhĩ rất mau nguội, Cừu Nhạn Quy lưỡng lự giây lát, nhỏ giọng hỏi, "Vậy để thuộc hạ hầu hạ được không, không cần chủ tử động tay."

Người nằm liệt trên giường hơi nhúc nhích, miễn cưỡng hừ ra một câu trong xoang mũi, "Ừ."

1

Cừu Nhạn Quy hết cách, đành phải bưng canh ngân nhĩ tới trước, sau đó lại g ần thiếu chủ, "Mời thiếu chủ ng ồi dậy."

Thiếu chủ không ho he, Cừu Nhạn Quy cũng chỉ có thể đứng trơ ra đấy, h ồi lâu người trên giường mới chậm chạp nói: "Không muốn động."

Cái này....

"Thuộc hạ xin đắc tội." Cừu Nhạn Quy chưa từng bối rối đến thế, thấy vậy chỉ đành cẩn thận thò một tay ra, được thiếu chủ ng ằm đờng ý r ồi mới nhẹ

nhàng đỡ thiếu chủ dậy, không ngờ rằng Tả Khinh Việt y hết như cả người chẳng còn tí sức lực, kéo tay Cừu Nhận Quy thuận đà dựa lên người hắn.

Cừu Nhận Quy không đề phòng, bị kéo đột ngột như vậy liền ngã ngửa ở mép giường, để thiếu chủ dựa ở chính diện.

Sắc mặt hắn thoát cái trở nên mất tự nhiên, vô cớ cảm thấy chột dạ, nhịp tim tăng nhanh mất kiểm soát, sợ bị Tả Khinh Việt nghe ra bất thường nên hấp tấp đi ầu tặc.

Cừu Nhận Quy ổn định tinh thần, đỡ chủ tử ngay lại, may mà Tả Khinh Việt không làm khó hắn nữa, theo sức lực dựa vào mạn giường, phối hợp mở miệng ra.

Cừu Nhận Quy dứt từng thìa một, thiếu chủ cup mắt không để tâm, bộ dạng không nói một lời làm y trông ngoan ngoãn hơn nhiều, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tả Khinh Việt như vậy.

Nhưng trong lòng hắn lại hiện lên một ý nghĩ khó thể giải thích, cảm thấy đáng vẻ kiêu ngạo độc đoán thường ngày của thiếu chủ hết sức xinh đẹp.

Ít nhất xuất phát từ tư tâm, hắn không muốn nhìn thấy thiếu chủ.....sa sút tinh thần như vậy.

"Thiếu chủ có chuyện buồn phiền ư?" Cừu Nhận Quy nghĩ đến xuất thần, buột miệng nói ra lời trong lòng.

Nói xong chính hắn cũng sửng sốt, từ lúc nào mà mình lại không có phép tắc như vậy?

Gần đây trong lòng hắn xốc nổi, càng ngày càng không biết thu liễm, nhưng chủ tử vẫn dung túng hắn đủ đi ầu.

Còn tiếp tục như vậy nữa, e là bản thân sẽ quên sạch hết quy củ của thích khách mất.

"Phải đấy."

Trong thời gian Cừu Nhạn Quy dừng lại, Tả Khinh Việt bình thản nói, dường như y không cảm thấy như vậy có vấn đề gì.

"Phiền muộn không thôi." Y cup mắt nhìn chằm chằm bàn tay với khớp xương rõ ràng của Cừu Nhạn Quy, nói chần chập, "Rõ là phiền lòng, người nói coi có phải không, Nhạn Quy?"

Cừu Nhạn Quy không rõ nguyên do, nhưng cũng có thể cảm nhận được dường như Tả Khinh Việt đang kìm nén ưu tư, hẳn không biết an ủi người khác, chỉ có thể dứt thêm cho thiếu chủ một thìa canh ngân nhĩ, nói nhỏ, "Thuộc hạ không biết vì sao thiếu chủ như vậy, cũng không biết có thể phân ưu vì thiếu chủ như thế nào."

Nói rồi, hắn bỏ cái chén đã trống không xuống, do dự móc ra một cái khăn ở trong ngực từ từ mở ra, bên trong là một chiếc lông nhạn xám.

Cừu Nhạn Quy biết thế này không hợp lễ nghĩa, tuy vậy hắn vẫn cup mắt khẽ nói, "Thuộc hạ từng nghe một truyện thuyết, rằng buộc lông nhạn có chứa lời ước trên cành cây, sẽ có linh điều ngang qua ngậm nó đi, mong ước sẽ được thực hiện."

"Thuộc hạ buộc cho thiếu chủ, được chứ?"

1

@Tiện Phàm:

1 nhà chúng mình hình như đầu rất giỏi giả bộ, lại còn biết nhõng nhẽo.

+

(Rơi vào trầm tư)

Chương 31: Lừa mình dối người

Trong phòng yên lặng trong thoáng chốc, đầu ngón tay Cừ Nhận Quy hơi dùng sức, cụp mắt nắm chặt lông nhạn.

Lời này cứ như đang dỗ con nít vậy.

Cũng do hấn nhất thời bị quý ám mới nói ra, thật tình không hợp lẽ, nhưng chuyện đã tới nước này, nếu như chọc thiếu chủ không vui hấn nhận lỗi là được.

Tầm mắt Tả Khinh Việt dừng trên chiếc lông nhạn ấy, rõ ràng là chiếc lông nhạn xám tầm thường, nhưng ngón tay của thích khách khớp xương rõ ràng.

Lông chim rách bên trong cũng trở nên vừa mắt hơn.

1

Chút buồn bực trong lòng được xoa dịu dễ như trở bàn tay, Tả Khinh Việt nhìn khuôn mặt hơi cúi gằm của thích khách, có thể thoáng nhìn thấy cảm xúc phập phồng của hấn.

Cẩn thận từng chút một như sợ y sẽ không vui.

Tả Khinh Việt kiêu ngạo bao năm nay, đây là lần đầu tiên sinh nghi tính nết của mình.

Chẳng lẽ y chưa đủ khoan hồng độ lượng sao?

Thời gian y im lặng hơi lâu, ánh sáng rực rỡ trong mắt Cừ Nhận Quy cũng dần dần ảm đạm, tiếp đó đứng dậy tính nhận sai lĩnh phạt, chỉ là vừa thẳng lưng cổ tay đã bị nắm lấy.

Sự mát lạnh trên làn da ấm áp rất quen thuộc, Cừu Nhận Quy cảm thấy bàn tay đang cầm lông nhạn của mình bị nắm kéo về trước một chút, dung mạo thanh tuyệt lãnh diễm của thiếu chủ cách hẳn không hơn năm tấc.

Con người Cừu Nhận Quy co rụt, bàn tay bị nắm lấy run lên không thể khống chế, càng kìm chế càng run dữ dội, nhịp tim hẳn tựa trống đánh, nhưng may thay phản ứng vẫn coi như nhanh.

Cừu Nhận Quy tưởng tượng lông nhạn trong tay là bội kiếm của hắn, nín thở tập trung, chỉ hai tức đã ngưng được cơn run.

Hắn mím môi lặng lẽ ngược lên, sau đó liền thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt của thiếu chủ bình thường, hình như không nhận ra sự khác thường của hắn.

Cừu Nhận Quy căng thẳng đến nỗi hoàn toàn không nghĩ đến một vụ khác, nếu như thiếu chủ có hứng thú thì cầm trực tiếp lông nhạn đó đi là được, cầm gì tay của hắn.

Huống chi mấy năm nay Miêu Cương giàu nứt đố đổ vách, kỳ trân dị bảo cũng hiếm thấy thiếu chủ nhìn một cái, chiếc lông nhạn thường hơn chữ thường này trong tay hắn dựa vào đâu có thể được thiếu chủ ưu ái?

Tả thiếu chủ có dụng ý khác bình tĩnh phủ tay lên cổ tay của Cừu Nhận Quy, nhin xúc động muốn nắm thật chặt đang kêu gào trong lòng lại, hồ hững mở miệng, "Không phải nói muốn buộc cho ta à, đi thôi."

1

Cừu Nhận Quy ngẩn ngơ trong tích tắc, song chủ tử đã mượn lực hắn đứng dậy, hơi thở sa sút tinh thần vội đi rất nhanh, hết như đã khôi phục sức sống.

Cừu Nhận Quy kìm chế dòi tằm mắt đi, sụp mắt nhưng rồi lại không nhìn được mà nhìn bàn tay đang phủ lên xương cổ tay mình, trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng.

Cảm xúc hẳn không muốn nghiên cứu đến cùng lại lần nữa trỗi lên cõi lòng, Cừu Nhạn Quy bỗng nhiên ngắt mạch suy nghĩ, chuyên tâm nhìn vào con đường phía trước.

Cừu Nhạn Quy vẫn chưa chạm đến đoạn cảm xúc lạ lẫm ấy, nhưng trực giác mách bảo hẳn rằng.....

Đây không phải thứ hẳn nên nghĩ.

1

*

Hành thành tựa lưng dãy núi, điểm cuối của phần hoa là một vùng xanh biếc giống như cảnh sơn thủy trong tranh thủy mặc.

Người tập võ không tốn nhiều thời giờ là có thể tới được nơi đây, đồi núi đan xen lặn dưới trăng sao, màn đêm đã buông xuống, nhưng Tả Khinh Việt lại như chợt có hứng thú, xem xét rồi chọn một cây cổ thụ ở nơi cao nhất chót núi.

Lúc này cũng không nói mình mệt không muốn động gì nữa, bưng bưng hứng thú dẫn thích khách xuyên qua rừng núi trong đêm tối, đi thẳng tới đỉnh núi.

Khi Cừu Nhạn Quy ngược lên lần nữa, chỉ cảm thấy mình cách mặt trăng thật gần, tựa như trong tầm với.

Cổ thụ kia to phải bằng hai ba người ôm, sau cây là một vách dốc.

Tả Khinh Việt ngược lên nhìn cổ thụ trước mặt, tầm mắt nhìn qua lòng nhạn trong tay hẳn, "Ước thế nào?"

Cừu Nhạn Quy vẫn chưa hoàn hồn nghe vậy giật thót, hơi nói lấp, "Ư.... Ước thì cần lấy nó, sau đó nhắm mắt là được."

"Hửm?" Tả Khinh Việt như thế cảm thấy mới lạ, giờ tay nhận lấy lông nhận trong tay hắn, đánh giá chốc lát rồi nghe lời nắm lại, từ từ nhắm mắt.

Hàng mi dài như lông quạ rũ xuống, đôi mắt đào hoa đa tình bị che đi ánh sáng, càng đẹp đẽ hơn bao giờ hết, hết như thần linh giáng từ ánh trăng.

Ngón tay Cừu Nhận Quy bất giác nắm chặt, lặng lẽ ngược lên mô tả gương mặt của thiếu chủ, sau đó bất thành linh cụp xuống, lòng bàn tay bị bấu mạnh ra vết máu.

Trái tim loạn nhịp dưới trời yên ả, cũng như lừa mình dối người không chịu nổi một đòn đánh.

"Xong rồi." Tả Khinh Việt mở mắt ra, lại nhìn sang thích khách, ánh trăng ngả vào nơi sâu nhất trong ánh mắt y, giống như ánh sáng mà thích khách không sao có thể chạm tới được.

1

"Sau đó thì sao?"

Cừu Nhận Quy ngây ngốc nhìn y, không biết đang nghĩ gì, trong mắt Tả Khinh Việt ánh lên vẻ hoài nghi, cằm lông nhận huơ huơ trước mặt hắn, cong môi cười, "Chưa ngắm đủ nữa?"

"Không..... Thuộc hạ biết lỗi." Cừu Nhận Quy lập tức hoàn hồn, cụp mắt che giấu nỗi niềm phiền muộn thoáng qua, sau đó bước lên nhận lông nhận, giọng nói hơi trầm, "Giờ thuộc hạ đi buộc, thiếu chủ muốn buộc ở đâu?"

Cổ thụ cành lá xum xuê, từng tia ánh trăng xuyên qua kẽ hở ngấm vào đất, Tả Khinh Việt cười khẽ một tiếng, tiện tay chỉ một tán cây cao nhất, "Ở đó đi."

"Dạ." Cừu Nhận Quy cằm lông nhận, con người trong veo nhìn cổ thụ chăm chú, sau giây lát quan sát thì đột ngột nhảy lên, uyển chuyển bay qua cành cây phiến lá, chỉ trong vài tức đã đến chỗ thiếu chủ chỉ.

Gió đêm âm thầm đến, chớp mắt đã va vào cái ôm của cổ thụ, bóng cây đung đưa in trên đất, Cừu Nhạn Quy ngẩng trên cành cây, cúi đầu nhìn bóng dáng cao lớn màu trắng ấy theo bản năng.

Khả năng nhìn đêm cực kì mạnh khiến hắn thấy rõ mồn mồn dáng vẻ tràn ngập ý cười của thiếu chủ ngay lập tức, tay áo viền đỏ tung bay giống như hồng vân bạch điệp được sinh ra trong rừng vắng.

Hồ hấp của hắn ngưng lại, im lặng thu tâm mắt về, cẩn thận buộc lỏng nhạn xám ở ngọn cây, ngón tay lưu luyến về nhẹ một hồi mới chậm chạp bỏ xuống.

Cừu Nhạn Quy không xuống ngay, mà để bản thân thả lỏng giây lát.

Thật ra hắn chưa từng nghe thấy truyền thuyết này.

Cũng sẽ không có linh điều ngậm đi mong ước.

Tuy vậy hắn vẫn nhắm mắt lại, vẻ mặt lạnh lùng bất giác dịu dàng hơn, lâm lâm chùng chùng như là thành kính.

"Mong thiếu chủ bình an vui vẻ, suôn sẻ vô lo."

Lúc mở mắt ra lại, Cừu Nhạn Quy đã gói ghém hết cảm xúc, làm như không có gì xảy ra đáp xuống bên cạnh thiếu chủ.

"Xong rồi?" Tả Khinh Việt nhìn thích khách chăm chú, như thể không nhận ra khác lạ gì.

"Xong rồi, thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy nhẹ nhàng đáp, do đang rơi vào cảm xúc rồi nên hắn không dám ngược lên nhìn chủ tử.

Vì thế nên đã bỏ lỡ ánh mắt chứa chút dịu dàng hiếm hoi của Tả Khinh Việt, Tả Khinh Việt không nán lại, quay người cất bước rời đi, tiếng nói vỡ tan vào trong sương đêm.

"Về thôi, Nhạn Quy."

"Dạ."

Cừu Nhạn Quy cũng rập khuôn đi theo.

Cổ thụ sau lưng bọn họ vẫn khẽ lay, bóng cây lắc lư bị kéo ra rất dài, bỗng nhiên có cái gì đó vỗ cánh đậu trên ngọn cây ở đỉnh, cái mỏ nhọn mỗ ước nguyện đang nhẹ bay bay theo gió.

Sau đó tung cánh, ngậm lời gọi gắm khuất vào nơi ánh trăng không tới được.

Trăng lặn rặng núi đi vào giấc, xanh tựa chim nhạn lượn trời mây.

Chương 32: Ngự trấn

Chiếc lông nhạn kia đã được buộc lên cổ thụ, nhưng mấy ngày gần đây Cừu Nhạn Quy vẫn hay vô thức vượt nhẹ lồng ngực, giống như cảm thấy nó vẫn còn ở đấy.

+

Không sờ một cái trong lòng lại có chút trống vắng khó tả.

Cừu Nhạn Quy thoáng thấy bất an trong lòng, mấy ngày nay hắn càng thêm chắc chắn sự khác thường giữa hắn và thiếu chủ, tâm tình cũng biến hoá trong vô thức.

Thiếu chủ chưa từng ngủ chung với người khác.

Thiếu chủ cũng chưa từng đối xử với Ảnh Lục Ảnh Thập như khi trêu đùa hắn.

Hình như thiếu chủ rất thích ở cạnh hắn.

..... Đại loại thế.

Về mặt Cừu Nhạn Quy mù mờ, ngần ngại dừng trước cửa, chắc thiếu chủ làm vậy vì vui thôi.

Nhưng hắn, lại không hề bài xích những việc này.

Cừu Nhạn Quy mím môi, lắc đầu ném mấy suy nghĩ hỗn tạp ấy đi.

Bất kể thế nào, hắn cũng chỉ là một tên thích khách thấp hèn, chỉ vậy thôi.

Đáp án sắp sửa hiện rõ, Cừu Nhạn Quy như thấy được lời giải thích rõ ràng dưới lớp sa mỏng, chỉ cần hấn vươn tay ra, hoặc là một cơn gió nhẹ thoảng, thì hấn sẽ vô phương tránh khỏi.

Song cuối cùng hấn vẫn không giơ tay lên, nhắm mắt lại hết như trốn tránh.

"Nhạn Quy, sao không vào?"

Giọng nói cách lớp ván gỗ không còn rõ ràng, lại làm hấn bưng tỉnh chỉ trong thoáng chốc, Cừu Nhạn Quy âm ờ đáp lời, đẩy nhẹ cửa ra.

"Thiếu chủ." Hấn bước chậm tới trước thiếu chủ.

Tả Khinh Việt bỏ cuộn giấy trong tay xuống, cong môi nhìn hấn, "Chuyện gì?"

Cừu Nhạn Quy ngó sà nhà lom lom, mím môi nói nhỏ, ".....Chuyện Huyết các đã có chút tiến triển, thuộc hạ xin lệnh tới Ngô Châu, hi vọng chủ tử thành toàn."

Nụ cười của Tả Khinh Việt vụt tắt, sau thoáng chững lại lại làm như không có gì trả lời, "Ừ, đi đi."

1

Giọng nói không mẫn không nhạt, nhưng đương nhiên Cừu Nhạn Quy nghe ra chủ tử không vui, ngón tay thon dài hơi gập, hồi lâu sau mới khẽ nói, "Thuộc hạ đi sớm về sớm."

Lời vừa dứt cả phòng liền yên tĩnh.

Bấy giờ hấn mới nhận ra lời của mình khiến người khác hiểu lầm biết bao, nói như thể thiếu chủ mong mỗi hấn trở về sớm.

Cừu Nhạn Quy nóng ran mặt, vội vàng nói, "Ý, ý thuộc hạ là....."

"Ừ." Tả Khinh Việt lại ngắt lời hấn, trong mắt loé lên ý cười, cố ý bảo, "Đi sớm về sớm."

Chớm thu dường như vẫn còn để sót tàn dư của mùa hạ, luồng nhiệt nóng hồi dâng lên trong phòng, mà thiếu chủ lại như không biết gì cả, vẫn thông dong nhìn hấn.

Cừu Nhạn Quy khựng một lúc lâu, mới nhẹ giọng đáp: "Dạ."

**

Có manh mối Vũ Thiên cho, mạch suy nghĩ của Cừu Nhạn Quy cũng tỏ tường hơn nhiều, gạt bỏ vài tông môn bị diệt.

Đến đây cũng không cần dùng đến nhân mạch của Thôn Vân các nữa, cảm ơn Ảnh Lục bốn ba khắp nơi xong, Cừu Nhạn Quy một mình đi tới "Bất Ngữ lĩnh" phía Bắc Ngô Châu.

"Bất Ngữ lĩnh" nghe thì vắng vẻ, nhưng không phải nơi thừa thớt người, dưới chân núi Bất Ngữ là "Ngư trấn", sinh sống dựa vào sông nước.

Có đi đâu nơi này bảy cong tám ngoặt, địa thế vô cùng phức tạp, theo "suy đoán" của Vũ Thiên, chốn đây từng là thuật che mắt "Bất Ngữ các" cố tình để lại, dùng để thoát khỏi sự truy lùng của các đại tông môn.

Chẳng qua sau này "Bất Ngữ các" bị diệt, tiêu trấn không còn ràng buộc, nhờ vào sông núi dần dần phát lên, còn thế lực của Bất Ngữ các lảng lạng biến mất.

Nhưng rốt cuộc có tiêu tan hay không, thật sự không thể nào quờ đũa cả nắm.

Cừu Nhạn Quy đổi trang phục bình thường, giả vờ là người ngoại xứ đi ngang qua đây, cặp mắt cất bước chậm rãi hoà vào dòng người.

**

Ngư trấn, trước sạp nhỏ ở đầu hẻm.

Lúc này không có khách khứa nào, nhìn từ xa có vài người đang tán dóc.

"Phía đông có một người xứ khác mới tới." Một người trong số đó ã thấp giọng.

"Người xứ khác?" Một người khác ã ngĩ ãng bật cười, quay ãu nói thĩ ãn, "Tra ra căn nguyên, gĩ ãn ãây ãang là lúc nguy hiểm, báo cáo lên trên."

"

"Được.....à ãúng rĩ, cái thế lực các chủ bảo người tra ãã có manh mối chưa?"

Người kia thở dài, "Giấu rất kĩ, không biết nội tình, chỉ biết biết thế lực này hĩn là có liên quan với Huyết các, lúc hĩn ãang thăm dò ãn tình của Huyết các tìm kiếm manh mối ãã tra ãược chúng ra, kỳ lạ là ta lại chẳng ão la ãược ãối phương là ai."

"Các gì? Không phải Huyết các bị ãiệt rĩ sao, sao có thế...."

"Xũy, hoặc là cá lọt lưới, hoặc là....là có người làm khó ãẽ chúng ta." Hĩn hạ thấp giọng, "Phĩn người ãòm chừng người ngoại xứ ãó, bây giờ ãang là thời buổi loạn lạc, thận trọng vĩn hơn."

"Được."

**

"Bác gái, không biết gĩ ãn ãây có chỗ nghỉ không?" Cừ Nhận Quy nở nụ cười hoà ãĩ, trông có hơi ngượng ngừng hỏi.

Bác gái sửng sốt, ãánh giá Cừ Nhận Quy từ ãu tới chân, không phải bà làm quá lên, mà vì Ngư trấn này của bọn họ thâm sơn cùng cốc, tuy hai năm gĩ ãn ãây ãã khĩm khá hơn nhiũ, nhưng cũng hiếm khi nào có người ngoại xứ tới.

"Cậu trai thường trú hay là ãừng chân nghỉ ngơi ãấy?" Bác gái mang ãậm khẩu ãm ãịa phương, ném cá v ẽ trong thùng, lau ãại tay lên quĩn áo, "Chỗ này của chúng tôi hẽ lánh, cậu trai tới tìm người nhi?"

Vẻ mặt vốn đang đỏ do xấu hổ của Cừ Nhận Quy giờ nhuộm thêm vẻ cô đơn, khẽ nói, "Trong nhà sinh biến, đi ngang đây muốn dừng chân nghỉ ngơi ạ."

Hắn đi đường vội vã, dọc đường cũng không nghỉ ngơi lắm, sắc mặt quả thực có hơi tiều tụy, bác gái không hề nghi ngờ, trong mắt bất giác chứa thêm chút thương xót, nhiệt tình chỉ vài nơi cho hắn, sau cùng còn dặn dò hắn chú ý giữ gìn sức khỏe, một mình ở bên ngoài phải cẩn thận nhiều hơn.

Cừ Nhận Quy cảm ơn bác gái, quay người đi về phía mấy quán trọ.

Nhà cửa ở Ngự trấn tập trung, phố xá ồn ã tấp nập, thường hay truyền tới vài tiếng rao mang khâu âm bản địa, Cừ Nhận Quy mất tự nhiên đi trong biển người, ánh mắt mờ mịt nhưng lại không tìm được mà nhìn quanh đây tò mò, giống như bé nhút nhát mặc người nấn bóp.

Chỉ là khi đi ngang qua trà lâu, hắn chợt cảm nhận được có người đang thăm dò mình, trực giác Cừ Nhận Quy mách bảo không ổn.

Vẻ mặt hắn tự nhiên nhìn qua khách nhân trong trà lâu, sau đó tùy ý nhìn sang một hướng khác, trong đôi mắt đang sụp xuống hiện lên tia u tối.

"Người này không thấy có gì khả nghi, có ta ở đây nhìn là được, người đi xem xem đám người trấn bắc kia có lười biếng không đi." Trong trà lâu có hai người đang ng ỡ, một tên trong đó lắc đầu, cười lạnh, "Đám cháu chắt này có chuyện tốt là như chó thấy xương, theo võ mộng ngựa, mà các chủ lại cứ khư khư ăn loại này."

"Được, vậy người ở đây nhìn, đừng để xảy ra sự cố." Người còn lại gật đầu, thì thầm, "Trước đó đã bại một võ ở Thôn Vân các, nên đạo này các chủ không thích bọn họ nữa."

"Nếu các chủ không sắp xếp việc, vậy chúng ta cứ tìm chút chuyện cho bọn hắn làm."

"Người xem mà làm, đừng ần ã là được, làm nhỏ các chủ sẽ không để ý."

Bọn hắn nhất thời lơ là, không nhìn thấy ánh mắt đượm lạnh lẽo của Cừu Nhạn Quy dừng trên người bọn hắn chốc lát.

Xem ra Ngự trấn này thật sự có trò mèo.

Cừu Nhạn Quy tìm chỗ nghỉ chân, sau đó mượn cớ đi dạo ra ngoài thăm dò tin tức, hiện giờ hắn đang ở trấn bắc, vậy thì làm quen từ bắc trấn trước.

Chẳng qua hắn vừa mới nhếch lên một nụ cười, lại thấy đoàn người đột nhiên bạo loạn, xung quanh trở nên ồn ào. --

"Ông chủ, chúng ta đều là hàng xóm láng giềng cả! Nếu như ông còn không giao tiền lương của tôi ra, vậy hôm nay chúng tôi sẽ cùng chết ở đây!"

Một nam tử trung niên cầm rìu trong tay, u ám đứng trước tiệm cơm, đám đông tản ra nhưng lại không chịu rời đi, Cừu Nhạn Quy không có thói quen hóng hớt, nhưng vì để không gây nghi ngờ nên vẫn giữ dáng vẻ vừa sợ nhưng không nén nổi tò mò chạy tới phía sau đám người, im lặng xem một hồi.

Một cái kiệu lặng lẽ dừng lại ở cách đó không xa, rèm cửa sổ bị vén ra một góc, người hầu bên ngoài thấy vậy thở dài, tới trước rèm nói nhỏ, "Đoán chừng lại là đám người trấn nam không nhìn nổi liềm ngang chân kia, chủ tử ngài xem....."

"Không cần để ý." Giọng nói u ám âm trầm vang lên, lại chợt dừng lại, "Tên đằng trước không giống người Ngự trấn, đi xem xem là đã xảy ra chuyện gì."

Người kia nghe vậy đi về trước xem, trong một đám người đang hóng hớt Cừu Nhạn Quy lộ ra vẻ cực kỳ đột ngột, hắn ta híp mắt, sau đó như nhớ ra gì đó, "Vừa rồi trấn nam đã báo tin tới, nói là một người ngoại xứ, đã phái người dòm chừng rồi."

Trong điệu bồng im lặng giây lát, giọng điệu càng u ám hơn, "Nhìn sát vào, tra rõ nội tình trước ngày mai."

Người hầu bên ngoài tái mặt, cặp mắt không dám nói nữa, chỉ đáp, "Dạ."

Chương 33: Sóng gió nổi lên

Cừu Nhạn Quy trở về trà lâu ban nãy, nơi đây chắc chắn có kỳ quái, nhưng trước mắt hắn chỉ xác định được có tai mắt ở xung quanh, có lẽ đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của hắn.

Song cũng không biết rốt cuộc là tai mắt "Bất Ngữ các" để lại hay là trình thám của môn phái khác, như lời bác gái kia đã nói, Ngự trấn là vùng đất hoang vu hẻo lánh, hiếm khi có người ngoại xứ ghé qua.

Chẳng trách sao hắn lại thu hút sự chú ý của thế lực trong bóng tối.

Bây giờ chẳng còn cách nào khác ngoài việc cẩn thận hơn nữa, đã đến địa bàn nhà người khác nếu mà còn lộ ra sơ hở, muốn trốn ra ngoài sẽ rất khó khăn.

Lòng Cừu Nhạn Quy nôn nóng một cách khó tả, thế này xem ra không thể về sớm hơn được.

Không biết mấy ngày qua thiếu chủ có ổn không.....

"Bên trấn bắc lại xảy ra chuyện, nghe bảo là ông chủ tiệm cơm quyết tìên lương người ta, mà gia cảnh Lưu Hán kia cũng khốn khó, con trai nhỏ bệnh nữa rồi." Bàn bên có hai người ngồi xuống, nam nhân có nốt ruồi dưới miệng trong đó lắc đầu mãi, châm biếm, "Huynh nói xem thế này chẳng phải ăn hiếp người thật thà à, đổi là ta cũng phải liều mạng với gã."

"Ấy huynh!" Người còn lại trừng mắt ta khiển trách, mắng nhỏ, "Thận trọng ngôn hành, ông chủ kia không có bản lĩnh gì, nhưng chỗ dựa gã trèo không phải đèn cạn dầu, cái miệng rách này của huynh sớm muộn gì cũng ăn thiệt!"

Nam nhân nốt ru ồi ở khoé miệng bĩu môi không cho là đúng, hai người đang trò chuyện thì trên đỉnh đầu bỗng đổ xuống một cái bóng, nam nhân dáng vẻ không nghiêm túc cứng đờ, sợ hãi ngược lên, nhưng đập vào mắt là một công tử nom hoà nhã vô hại, sắc mặt hai người khó thoáng qua vẻ khó chịu, hậm hực ngậm miệng lại.

"Tại hạ vô ý mạo phạm, xin nhận lỗi với hai vị đại ca." Nói rồi hẳn gọi người làm tới, đưa một thỏi bạc qua rử rử một hồi, sau đó cười với hai người, "Kẻ hèn này rỗng túi, chỉ có thể lên hai phần thức ăn coi như bồi tội, mong hai vị đừng chê."

Sắc mặt hai người kia tốt lên trông thấy, nam nhân nốt ru ồi ở khoé môi lập tức nở nụ cười, thân thiết kéo Cừu Nhận Quy ngồi xuống, "Tiểu huynh đệ nói cái gì thế, không cần chú ý nhiều vậy đâu, ta thấy cậu lạ mặt nên rất lấy làm lạ, chẳng lẽ là người ngoài tới?"

"Trong nhà có biển, tạt ngang đây nghỉ chân, vừa rồi nghe hai vị nhắc tới chuyện trấn bắc nên hơi tò mò thôi." Cừu Nhận Quy than thở lắc đầu.

Người còn lại nghe vậy lại trừng bạn tốt, nhỏ nhẹ an ủi vài câu, nốt ru ồi huynh chợt dạ ngậm miệng, không dám hỏi nhiều nữa.

Người làm nhanh chóng bưng thức ăn lên, ba người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí chẳng mấy chốc đã được hâm nóng, nốt ru ồi huynh vừa hứng lên là liền vớt lời cảnh cáo ban nãy của bạn tốt ra sau đầu.

"Này, tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?" Nốt ru ồi huynh vỗ ngực, "Ta tên Trương Thanh, cứ gọi ta là đại Thanh."

Nói đoạn cậu ta lại chỉ đối diện, "Huynh ấy tên Vương Sơn, gọi huynh ấy đại Sơn là được."

Cừu Nhận Quy gật đầu, xấu hổ mỉm cười, "Tại hạ Khâu Lạc."

"Tiểu Khâu huynh đệ, cậu muốn nghe ngóng chuyện bên trấn bắc?" Trương Thanh hạ giọng dưới cái nhìn chòng chọc của Vương Sơn, lại gần dùng hơi nói, "Là cái chuyện nợ tiền người ta của ông chủ kia đó."

Cừu Nhạn Quy nghĩ đến "chỗ dựa" mà Vương Sơn nói ban nãy, ánh mắt tối lại, sau đó làm ra vẻ tò mò, "Vừa rồi ta qua từ chỗ kia, ồn ào to lắm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Trương Thanh xoa tay, kể hết sạch sự tích ông chủ chó cậ thế chủ kia, còn Vương Sơn ở bên cạnh thường hay bổ sung đôi câu, Cừu Nhạn Quy như nghe đến say sưa, cau mày nói, "Ông chủ này thật quá đáng, Lưu Hán hiên lành mới bị ăn hiếp đến bước đường này."

"Ôi, do cậu không biết đấy thôi." Trương Thanh lắc đầu, vẻ mặt bất lực, "Lưu Hán này không phải người hiên lành gì, hồi xưa cũng coi như là một tên cường hào ác bá, người bình thường nào dám chọc gã, khi đó ông chủ thấy hần hết như chuột thấy mèo vậy."

Cừu Nhạn Quy hơi tròn tròn mắt, khó hiểu nói, "Ơ..... Thế vì sao?"

Hần không nói nốt song Trương Thanh hiểu rõ thắc mắc của hần, châm chọc, "Trèo lên chỗ dựa chứ đâu, bây giờ đừng nói là Lưu Hán, cả Ngưu trấn này hần chuyên quyền cũng không ai dám có ý kiến!"

"Đại Thanh, huynh nhỏ tiếng lại!" Vương Sơn vội vàng ngó nghiêng xung quanh một vòng, thấy không ai chú ý tới họ mới quay đầu thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt không vui, "Đã nói bao lần là phải thận trọng ngôn hành, mấy chuyện này huynh bớt nói bớt xen vào đi, chưa biết chừng ngày nào đó ăn thiệt thì chỉ có mình huynh khóc!"

Cừu Nhạn Quy thật tình phụ họa vài tiếng, "Đúng đấy, đại Sơn ca nói không phải không có lý."

Trương Thanh biết mình lỗ mồm, chột dạ sờ mũi, lẩm bẫm thờ dài, "Ngưu trấn này bây giờ không có mấy hôm được sống yên, hai bên nam bắc xảy ra chuyện biến pháp, khi nào mới chấm dứt đây....."

Xảy ra chuyện biến pháp?

Cừu Nhạn Quy lập tức liên tưởng tới tai mắt trong trà lâu, hẳn không cho rằng những việc này đều là tình cờ, nếu như là tai mắt suông thì cần gì phải ngáng chân người khác, trừ phi là sợ mình không bị lộ.

Nhưng nếu là cạnh tranh giữa hai phái, thì mọi thứ liên có lời giải hợp lý, Cừu Nhạn Quy giật mí mắt, trong lòng đã có suy đoán mơ hồ, hẳn thân nhiên cụp mắt uống trà rồi mím môi, "Ở đây làm gì có chỗ dựa đáng tin nào, ta chưa từng nghe thấy."

"Đó là bí mật thế hệ trước ở đây của chúng ta đều biết, chẳng qua là có một số lời không thể nói bừa." Vương Sơn lắc đầu, "Vị chổng lưng kia không phải người mà chúng ta có thể bàn luận, tiểu Khâu cậu vừa mới tới, ở Ngự trấn chỉ cần ghi nhớ một việc."

"Tai vách mạch rừng, chớ có nhiều lời."

Con người Cừu Nhạn Quy co lại, trước mắt lập tức hiện lên ít hồi ức sứt sẹo.

Vài năm trước.

Hắn vẫn còn nhỏ, có rất nhiều chuyện đã không nhớ được nữa.

Chỉ nhớ mang máng là hoa mai đã nở, khi ấy La các chủ đương độ tráng niên, giữa mày là tinh thần phấn chấn, ôm hắn dạo bước ở trước sân.

Tiểu Nhạn Quy lúc bấy giờ còn chưa cao tới đùi ông, trông trắng nõn ngoan ngoãn, được bồng trên tay nhìn chung quanh đây tò mò, đột nhiên chỉ thư hoạ ở đại sảnh, bập bẹ hỏi nhỏ, "La bá bá, đây là cái chi dạ?"

Các chủ hơi sững sốt, tiếp đó bước vào, chỉ thấy trên đây vẽ cánh rừng quyện giữa nước và mực, còn có vài con chim giạt mình bay lên, mà chữ phía dưới bức tranh rừng bay phượng múa, bút pháp mạnh mẽ uyển chuyển, vàng mạ toả sáng lấp lánh dưới ánh sáng, phản chiếu trong con mắt trong veo của tiểu Nhạn Quy.

Giọng nói trầm thấp của các chủ thông thả vang lên, "Tai vách mạch rừng, chớ có nhĩ ầu lờ." "

"Nhạn Quy đã nhớ chưa?"

Đây chính là....."Huyết các" năm xưa.

*

Hành thành.

Ảnh Lục lặng lẽ bay qua mái nhà, chỉ chốc lát sau đã leo cửa sổ vào đáp trước mắt Tả Khinh Việt, vẻ mặt cực kì nghiêm trọng, "Thiếu chủ."

"Thế nào?" Tả Khinh Việt nhấc mí mắt lên, bình thản nói.

"Bây giờ chưa có bằng chứng xác thực, nhưng tám chín phần mười là như chủ tử đã nghĩ, thuộc hạ lần theo manh mối tìm được hang ổ của thế lực kia." Sắc mặt Ảnh Lục rất kém, cẩn thận ngược lên nhìn nét mặt của Tả Khinh Việt, bấy giờ mới khẽ nói, "Ngô Châu, Mạc Kỳ Sơn."

Vẻ mặt hờ hững của Tả Khinh Việt sượng lại, lòng thoáng trĩu nặng.

Chương 34: Bất Ngữ các

Ngô Châu, Mạc Kỳ Sơn.

Vẻ mặt Cừ Nhận Quy đông cứng.

"..... Thật ra nó là một phe cánh bị tách ra, có đi đâu không xác định được là cái nào."

Lời của Vũ Thiên vang lên trong đầu.

Mảnh vụn kí ức rải rác khắp nơi, bỗng đâu gió đêm thổi một sợi dây mảnh dài tới, trong hư không có đôi bàn tay to lớn vô hình xâu chuỗi hết mọi thứ lại.

"Tai vách mạch rừng, cẩn trọng ngôn hành, Nhận Quy đã nhớ chưa?"

"Người cũng ở Huyết các hơn mười năm rồi, đi tận hưởng ngày tháng nhàn hạ đi."

"Tra ra ẩn tình năm đó, báo thù cho Huyết các."

Di ngôn của các chủ....rốt cuộc là có ý gì?

Cừ Nhận Quy thoáng chốc sững sờ, phản ứng chậm một nhịp, Vương Sơn nhạy bén hơn Trương Thanh, thấy vậy do dự hỏi, "Tiểu Khâu huynh đệ?"

Cừ Nhận Quy lập tức hoàn hồn, cup mắt bung trà lên hớp một ngụm che giấu sự thất lễ của mình, lắc đầu, "Không sao, vừa rồi nghĩ đến một số chuyện, đại Sơn ca huynh nói tiếp đi."

"Cũng không có gì để nói, cẩn trọng ngôn hành là được." Vương Sơn xua tay, "Nhà ta với đại Thanh ở Hồ khẩu trấn nam, nếu như người gặp phải phiền phức thì tới đây tìm hai tụi này, hàng xóm quen nhau cả, cứ báo ra tên họ của hai chúng ta."

"Được, vậy tại hạ xin cảm ơn trước." Nụ cười của Cừu Nhạn Quy chứa thêm vài phần thật lòng.

"Đâu có, tiểu Khâu huynh đệ khách sáo rồi." Trương Thanh bật cười lắc đầu.

Ba người trò chuyện trong trà lâu giây lát, hai người Trương, Thanh kể đại khái lịch sử của Ngự trấn, dần dà tiểu trấn xa lạ này cũng rõ ràng hơn trong mắt Cừu Nhạn Quy, nếu như chuyến đi này hẳn không có nhiệm vụ thì chắc bây giờ sẽ rất hưởng thụ.

Chỉ tiếc lòng hấn vướng việc, cảm giác bất an ngày một nặng hơn, đợi đến khi bọn họ nói chuyện gần thoả chí Cừu Nhạn Quy liền tìm cơ rời đi.

Chân trời dập dờn làn sóng hoàng hôn, vậy mà đã sập tối rồi.

Cừu Nhạn Quy xuyên qua biển người đủ màu sắc, nhưng không về nhà trọ ngay mà đi tới trấn bắc, thấy đám đông huyền ảo đã tan, ông chủ và Lưu Hán cũng không rõ tung tích.

Có thể do vừa xảy ra chuyện xong nên đầu phố vốn náo nhiệt ươm vài nét vắng vẻ, hấn cau mày, lúc thu tầm mắt về than khẽ một hơi.

Khi ngược lên nửa tà dương như máu, màu vàng chói mịt mù lẫn vào sau mây mù, hấn vốn định quay người trở về, bây giờ xem ra không cần thiết nữa.

Có lẽ bọn họ không tra ra "Thôn Vân các", nhưng tra một đứa trẻ lớn lên ở Huyết các từ bé thì dễ như trở bàn tay, hướng chỉ còn là tiển thân của "Huyết các."

Không.....

Hay phải gọi là "Bất Ngữ các".

"Tiểu công tử là người xứ khác?" Một giọng nói lạ lẫm cất lên từ phía sau, mang theo ý cười vụn vặt, "Tại hạ hiểu rõ nơi này, nếu như không tìm được đường về nhà có lẽ có thể giúp đỡ."

Nét mặt đờ đẫn của Cừ Nhận Quy thoát thay đổi, hắn lập tức quay người, con ngươi trong veo phản chiếu dung mạo của đối phương, một vết sẹo kéo dài từ hàm dưới đến cổ, mặt mũi hiên lạnh, phảng phất là đáng vẻ trong trí nhớ.

Mộc bài mắc ở hông đối phương có vết trầy nông sâu không đều, không hẳn bóng như năm đó nữa.

Hệt như mưa gió bão bùng chợt dứt, mặt hồ hỗn loạn gợn ra một gợn sóng cuối cùng.

"Thống lĩnh....." Đôi mắt bình tĩnh của Cừ Nhận Quy cuộn trào sóng dữ, hắn vô thức cup mắt, chân tướng rõ ràng bày ra trước mắt, song hắn không muốn nhìn.

Cố nhân ngày xưa ngay trước mắt, chuyện cũ đã qua lại hiện ra.

"Nhận Quy, đã lâu không gặp." Trong mắt Khinh Liêm loé lên vẻ phức tạp, lại nhanh chóng nhoèn lên nụ cười hoà nhã.

Nhưng Cừ Nhận Quy đã không phải đứa trẻ khi xưa, đương nhiên nhìn ra được trong mắt ông ta chẳng có chút ý cười nào.

Nỗi lòng cuộn trào bỗng lắng lại, vẻ mặt Cừ Nhận Quy về với bình tĩnh, thản nhiên giơ tay cầm chuôi kiếm, "Đã lâu không gặp."

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã cất hết những cảm xúc mình có.

Khinh Liêm sửng sốt, giọng nói chứa vài phần cảm khái thật tình, "Nhận Quy trưởng thành rồi."

"Thống lĩnh không cần phải vậy, lần này tới tìm tôi chắc hẳn cũng do có nhiệm vụ trong người." Cừu Nhạn Quy tuốt bội kiếm, hàn mang ánh lên trong mắt, vừa hay che giấu vẻ nghiêm trọng thoáng qua, "Thế thì khỏi phải ôn chuyện cũ nữa, mai sau đao kiếm chạm nhau, không còn nửa phần tình nghĩa."

"Đây là đi đâu ông dạy tôi, thống lĩnh."

Cùng là xưng hô ấy, nhưng đúng như hắn đã nói, trong giọng điệu không có lấy nửa phần nghĩa tình.

Tựa như tình cảm phủ bụi bao năm đã dùng hết trong tiếng "thống lĩnh" đầu tiên.

Ánh mắt trong veo loé lên lãnh quang, là tư thế đờ phờng, Khinh Liêm tét ý cười, im lặng hồi lâu mới bật cười khe khẽ, không trả lời câu chất vấn hùng hổ của Cừu Nhạn Quy, mà chỉ nói, "Giờ vẫn chưa đến lúc rút kiếm đối nghịch nhau, lần này tới là trao ý của các chủ, muốn gặp người một lần."

"Có lẽ Nhạn Quy không còn ấn tượng, hồi ấy cứu người về không phải La các chủ, song người chỉ nhớ mỗi La các chủ mà lại quên mất người ôm người một mạch từ loạn táng cương trở về là các chủ "Bất Ngữ các" khi đó."

"Người nhận giặc làm cha nhiều năm như vậy cũng đến lúc về rồi, Nhạn Quy à."

Nụ cười của Khinh Liêm vẫn ấm áp tựa thuở đầu, giống như đang nhìn tiểu bối về nhà, nhưng Cừu Nhạn Quy chỉ cảm thấy rét run cả người, bàn tay cầm chuôi kiếm hơi run rẩy, hắn nhỏ giọng hỏi, ".....Ý ông là sao?"

Khinh Liêm lắc đầu, không đáp, "Các chủ cho mời, theo ta trở về đi."

Cừu Nhạn Quy biết nếu đi một mình sẽ hung nhiều hơn cát, hắn cầm kiếm không động đậy, trong đầu hiện lên dáng vẻ đờm ý cười của thiếu chủ.

Nhưng giây sau lại đột nhiên thu bội kiếm về, giọng nói khản đặc, "Được."

**

Hành thành.

"Thiếu chủ, có cần phái người đi...." Ảnh Lục vừa mở lời đã bị ngắt ngang.

"Không cần, giờ Nhạn Quy đang ở đó, tùy tiện phái người đi e sẽ đánh rần động cỏ." Tả Khinh Việt không do dự, "Án binh bất động."

Về mặt Ảnh Lục phức tạp, mím môi, nghiến răng quỳ một chân xuống, "Chủ tử, ngài thật sự tín nhiệm hẳn tới vậy sao, nếu như...."

Nếu như thích khách có lòng phản trắc, cấu kết với dư nghiệt của Bất Ngữ các, giờ đây bọn họ không ở Miêu Cương, ắt sẽ rơi vào hiểm cảnh.

"Phải, lui xuống đi." Tả Khinh Việt giơ tay ngắt lời Ảnh Lục, "Nhìn sơ là được, nếu như Nhạn Quy gặp rắc rối thì lập tức chi viện."

Ảnh Lục ngó ra, đành phải cúi đầu thừa dạ.

Xem ra thiếu chủ đã quyết ý, cũng không biết thích khách này có chỗ nào đặc biệt, mà lại được vinh dự bằng này.

..... Bây giờ chỉ mong sao hẳn đừng làm thiếu chủ thất vọng.

**

Ngô Châu, Mạc Kỳ Sơn.

Tại đây núi vắng vẻ không người Ngự trấn tựa, trạch tử cỗ kính đồ nát không có gì khác lạ chẳng ngờ nội trạch bên trong lại không thua kém các đại tông môn.

Tiền sảnh rộng lớn có một người đang quay lưng với bọn họ, nhàn nhã cho cá trong hồ ăn.

"Các chủ." Khinh Liêm chấp tay, sau đó lui về sau hai bước, không nói gì nữa.

Một mùi hương trang nhã bay đến chóp mũi.

Không ai mở miệng nói chuyện trước, Cừ Nhận Quy lẳng lặng quan sát vị "ân nhân cứu mạng" này, huyện y lay động theo gió, quanh người lượn lờ cảm giác thần bí khiến người khác không nắm bắt được, như thể không hề cảm nhận được sau lưng mình còn có hai người, thông dong cho cá chép ăn xong mới xoay lại, hờ hững nói.

"Người chính là Cừ Nhận Quy?"

Cừ Nhận Quy không trả lời, nhếch khoé miệng trào phúng nói, "Các chủ chính là ân nhân cứu mạng của tại hạ?"

Người kia thoáng sửng sốt, r ậ́i cười hai tiếng, "Người thật thú vị, có đi đâu đã vào địa giới Bất Ngữ các ta còn kiêu ngạo như vậy, thì không thích hợp lắm nhỉ?"

Cừ Nhận Quy vẫn giữ bộ dáng bình thản, làm ngơ ám vệ ậ̉n núp xung quanh."

"Các chủ có lời cứ nói thẳng."

@Tiện Phàm: Gỡ mìn!

Sau khi cốt truyện đi hết h ậ́i ức sẽ xuất hiện một số tình tiết cường chế (fake, bởi vì Nhận Quy tự chui vào lưới) giam c ậ̀n đại loại.....ừm, khá là không lành mạnh, nhưng đừng sợ, không ngược.

1

Sợ có bé đáng yêu hiểu lầm nên tổng kết ở đây một xíu, cường chế giam c ậ̀n trong mắt thiếu chủ, chim bay mỗi v ệ̀rừng trong mắt Nhận Quy.

Xì poi: thích khách chim hoàng yến của thiếu chủ bá đạo.

Chương 35: Không phá không xây được

"Người thật thẳng thắn, nhưng mà hợp ý ta." Phùng Đông đứng chấp tay sau lưng, cười khẽ, "Khi xưa La Minh và ta tranh chấp đã mang đi phần lớn tinh nhuệ của Bất Ngữ các, chẳng qua hắn ngàn tính vạn tính cũng không tính được, Kinh Liêm lại là người của ta."

"Lúc ta cứu người về ý thức của người vẫn chưa tỉnh táo, lại thêm là trẻ con, về sau cũng không có cơ hội gặp được." Giọng điệu của Phùng Đông nói không nghe ra vui buồn, "Có đi đâu hồi bé người rất thích cái dáng làm bộ làm tịch kia của hắn."

Cừu Nhận Quy mím môi, tất nhiên Phùng Đông không để sự khó chịu thoáng qua trong mắt hắn, sau khi sửng sốt thì như nghĩ đến đi đâu gì đó, phá lên cười to.

"Lúc này mà người còn bảo vệ hắn, chắc không phải cho rằng cái tên ngục quân tử La Minh đuổi người khỏi Huyết các, vì bảo vệ người chu toàn đâu nhỉ?"

Phùng Đông nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo của Cừu Nhận Quy, từ tốn nói, "Hắn tặng người cho quyên quý chẳng qua là để thăm dò ta mà thôi, người chỉ là một quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hắn biết người thiên phú dị bẩm, cũng rõ ta vừa ý năng lực của người."

"Người cùng lắm là một mồi thử thôi mà tưởng hắn dành cho người bao nhiêu tình nghĩa thật, người ở trong mắt hắn, chỉ là một tên thích khách không hơn không kém."

Tay Cừu Nhận Quy nắm thành quyên, đứng tử co lại.

Cừu Nhạn Quy biết chân tướng có lẽ đúng như Phùng Đông nói, cho dù trong lòng đã có suy đoán trước, song giờ phút này cũng khó dằn nổi cảm xúc.

Dấu sao đó cũng là nơi hấn lớn lên, là "nhà" mà hấn tự ngỡ.

Hấn dốc hết sức lực đè nén chua xót khó ả được bằng lời nơi lồng ngực, không nói gì.

"Trái lại thì người hơn hấn hấn đấy, thế mà lại dựa dẫm vào thiếu chủ Miêu Cương." Giọng của Phùng Đông nhẹ nhàng trầm thấp, chứa đầy lãnh ý, lâm thâm, "Quả là kiếm được chẳng tốn chút công nào."

Nghe thấy gã nhắc tới thiếu chủ, suy nghĩ hỗn tạp của Cừu Nhạn Quy mới lập tức tỉnh táo, cảnh giác ngược lên, trong mắt đột ngột xuất hiện lãnh quang, lời lẽ không hề khách khí, "Mặc dù Ngự trấn là địa giới của Bất Ngữ các, nhưng cẩn thận mấy cũng có sơ sót....kết cục thế nào rất khó nói."

Cừu Nhạn Quy hết như mèo bị giẫm đuôi, nghe ra ý trong lời Phùng Đông, ngữ điệu bất giác mang thêm cảm giác sắc bén.

"Người rất trung thành với chủ tử bây giờ." Lại thay Phùng Đông không hề có cảm giác bị mạo phạm, thay vào đó khẽ khàng bật cười, tự giấu bảo, "Xem ra là không muốn giúp ta một tay r ấ."

"Ồn cứu mạng của các chủ cả đời khó quên, chẳng qua giờ đây Nhạn Quy đã tìm chủ khác, e rằng phải làm bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa." Thái độ của Cừu Nhạn Quy rất kiên định, đúng mực nhìn Phùng Đông.

Hấn không sợ chết, nếu như Phùng Đông bức ép, kết quả tệ nhất cùng lắm là.....

"Được, nếu vậy thì tiễn khách đi." Phùng Đông xua tay, nói không mấy quan tâm, "Khinh Liêm, tiễn khách."

"Dạ." Khinh Liêm bước lên một bước.

Cửa lớn của trạch viện mở ra, Cừ Nhận Quy hoài nghi cất bước chầm chậm, đương nhiên hẳn không tin Phùng Đông cam tâm thả hẳn rời đi như vậy, nhưng tận đến khi sắp đến trước cửa mà đối phương cũng chưa mở miệng.

Với thực lực của hắn hiện giờ, dù có người tới cản hẳn cũng có thể thoát thân, vấn đề chỉ là bị chút thương tích.

Trong trạch yên tĩnh, Cừ Nhận Quy cách cửa ngày một gần hơn, nỗi bất an mơ hồ trong lòng cũng càng ngày càng mạnh.

Không thích hợp.

Ngay khi chân hắn bước qua bậc cửa, cuối cùng sau lưng cũng truyền tới tiếng nói hàm chứa ác ý khôn tận.

Phùng Đông cực kỳ tự tin cong môi, như hoàn toàn không lo hắn sẽ rời đi, thông thả nói, "Chỉ là không biết Nhận Quy có từng nghe nói đến -- Ngự Hồn cô?"

"Hay cái tên khác của nó là, Trung cô?"

Bước chân của Cừ Nhận Quy bỗng chốc dừng lại.

Đầu hắn "ong" một tiếng, giọng nói biếng nhác của thiếu chủ gần như cùng lúc vang ở bên tai.

"Không chỉ có Thi Rối cô, dù là người sống thì cũng có cách khống chế được, trong ghi chép có đề cập đến "Ngự Hồn cô", hay còn gọi là "Trung cô", có thể đi đâu khiến tâm trí người sống, chôn sâu trong tâm mạch đến nỗi không thể nhận ra....."

Nơi lồng ngực truyền đến một cơn đau nhói thấu tim, tựa như có thứ gì đó đang chứng minh cảm giác thật tại.

Sắc mặt Cừ Nhận Quy lập tức trắng bệch, quay phắt đầu lại, nhìn thấy nụ cười nắm chắc thắng lợi của Phùng Đông.

"..... Trúng cô, có phải rất khó giải không?" Thích khách hỏi nhỏ.

"Xùy, là cô ắt sẽ giải được, chẳng qua phải xem độ khó dễ ra sao thôi."

Gương mặt kiêu căng ngạo mạn của thiếu chủ hiện lên trong đầu, vết thương ở ngực Cừ Nhận Quy đau đớn, tại đó có lẽ đã bị âm thầm chôn một con cô trùng, ngày ấy thiếu chủ đùa hấn, "Sao người biết trên người mình không có chữ", không ngờ rằng một lời thành sấm.

Thảo nào không hề thấy Phùng Đông hoảng hốt, hôm nay bất kể thế nào gã đầu là bên thắng.

Cho dù thích khách không theo, gã cũng có đường để đi.

Chỉ có đi đầu con rối chắc sẽ lòi đuôi, song nếu Cừ Nhận Quy tận hiến với gã.

Vậy thì không chê vào đâu được.

Nhận thức được điểm này, vẻ mặt Cừ Nhận Quy trở nên u ám.

Ráng chiếu trước mắt chuyển động, hấn vô có nhớ đến dáng vẻ thiếu chủ đợi hấn dưới gốc cây tối ấy, nhưng không rõ ràng lắm.

Nếu như hấn có thể nhìn lại lần nữa thì tốt quá.

Giờ đây đã không còn cách nào khác, cần phải nắm thời cơ.

Cừ Nhận Quy kiềm chế rung động trong lòng, sau đó giãn mặt mày, lúc cup mắt hoàn toàn để lộ lãnh quang, rút bội kiếm ra đâm vào ngực chẳng chút do dự.

"Người phải nghĩ cho rõ, với ta mà nói người chết hay sống đều như nhau." Phùng Đông nhìn thấy động tác của hấn thì nở nụ cười đáng sợ, ẩn ý nói, "Chỉ là không biết Tả thiếu chủ có hiểu rõ người hay chẳng....."

"Liệu rằng, có rơi vào bẫy của ta thật không đây?"

Cừu Nhạn Quy biết gã đang làm phép khích tướng, nhưng kiếm trong tay vẫn cứ khựng lại, không thể tiến lên mảy may.

"Này thì đúng rồi." Phùng Đông tùy ý cười to giống như người chiến thắng khinh thường kẻ thất bại, đi từ từ tới sau lưng Cừu Nhạn Quy, hạ giọng, "Đi theo ta, chờ ngày sau Miêu Cương tới tay Bất Ngữ các ta, người không chỉ là một tên thích khách nữa."

"Thiếu chủ Miêu Cương đúng thật là mỹ nhân rắn rết có tiếng, nếu như người thích, tất nhiên ta có thể chữa cho hắn một mạng, lúc đó không phải cũng tùy người....."

Giọng của Phùng Đông vang lên bên tai, vẻ mặt Cừu Nhạn Quy lập tức lạnh lẽo, đột nhiên gác kiếm lên cổ đối phương.

Ám vệ xung quanh nhanh chóng bao vây hai người, chuẩn bị phát động tấn công bất cứ lúc nào, còn Phùng Đông vẫn giữ bộ tịch đi êm tĩnh, Cừu Nhạn Quy nhìn chòng chọc vào mắt gã, gần từng chữ một, "Nếu người sỉ nhục y, ta sẽ giết người."

Phùng Đông không tức giận, mà cong môi, "Xem ra người đã cân nhắc xong rồi."

Thích khách chậm chạp bỏ kiếm xuống, không ngừng đầu, giọng hơi khàn, "Người muốn làm gì?"

Phùng Đông vẫy lui đám ám vệ, ánh mắt chứa chút thích thú, "Chắc hẳn bây giờ Tả thiếu chủ đã tra ra khác thường của Ngự trấn, người nghĩ cách tiết lộ chút chân tướng cho hắn, dẫn hắn vào đây."

Cừu Nhạn Quy im lặng hồi lâu, mới hờ hững gật đầu, nói khẽ, "Nhớ lấy lời hứa của người."

"Đó là đương nhiên." Phùng Đông cong môi cười, ám chỉ nói, "Nếu người phản bội ta, cổ độc phát tác chẳng những phải chịu đau khổ thấu tim, còn khiến người chết dần chết mòn."

"Sau đó trở thành một con rối mặc người sai khiến."

Bốn b ề tĩnh lặng, Cừu Nhạn Quy không nói gì, phớt lờ Khinh Liêm bên cạnh bước ra ngoài.

Cho đến khi ra khỏi trạch tử, hấn mới lạnh lùng nhếch khoé môi.

Bây giờ trong các đại tông môn e là đã sớm bị gài người của "Bất Ngữ các", dẫn thiếu chủ đến đây rõ ràng là muốn diệt thiếu chủ và hấn tại chỗ này, tránh để lại hậu hoạ.

Đương nhiên hấn sẽ không phản bội thiếu chủ, chỉ là.....

L ồng ngực truyên tới cảm giác áp bức mơ hồ, vừa rồi lúc Phùng Đông lại gần hấn chắc chắn đã giờ trò gì đó, bởi bao năm qua hấn chưa bao giờ nhận ra trái tim có dị thường như bị người khác nắm lấy, đó là cảm giác trói buộc xưa chưa từng có.

Vẻ mặt hấn nghiêm trọng, không nghi ngờ gì bây giờ đi thế nào cũng là tử cục.

Nếu hấn thân vẫn thì sẽ trở thành con rối cho Phùng Đông sai khiến, hấn không hiểu cỡ nên càng không dám mạo hiểm, hơn nữa hấn hoàn toàn không thể nói với thiếu chủ.

Bản thân chết đi dễ dàng, song trước khi chết lại không có cách nào bảo vệ thiếu chủ, thậm chí trở thành gánh nặng.

Điều này không thể được.

Huống chi Bất Ngữ các giờ đã là tai hoạ lớn, nếu không ngăn chặn kịp thời ngày sau hấn sẽ là đối thủ mạnh của thiếu chủ, thích khách nắm chặt bội kiếm.

Hiện tại Miêu Cương mới là nơi an toàn nhất với thiếu chủ.

Không phá thì không xây được, vậy hấn bằng lòng mạo hiểm một phen.

Dưới điều kiện không làm trái "Ngự H ồ n c ồ", nghĩ cách đưa thiếu chủ trở về Miêu Cương, còn bản thân ở lại nơi này, làm một quân cờ ngầm của thiếu chủ.

Dù cho có lẽ thiếu chủ sẽ mãi mãi không biết được, thích khách cũng không làm trái lời hứa của mình.

Trước đây trong lòng thuộc hạ có nhiều bất cam, vẫn mong thiếu chủ lượng thứ.

V ề sau, chắc chắn li ều mạng bảo vệ ngài bình an.

Đây là lời hứa h ắn chưa từng nói ra khỏi miệng.

"Thiếu chủ....."

Tay Cừu Nhận Quy đặt lên ngực, l ắm b ắm gọi.

Trong mắt là quyến luyến đ ồng đ ầy....

Mà bản thân chưa từng nhận ra

Chương 36: Không có kết quả (hết h ữ ớc)

"Chủ tử, ngài thật sự tin h ữ?" Kinh Liêm nói nhỏ.

"Chuyện này không nằm ở chỗ ta tin h ữ hay không, mà là h ữ nhất định phải tận hiến với ta." Phùng Đông lắc đầu, treo nụ cười tùy ý trên mặt, "Vả lại ta cũng không định giữ h ữ, nếu thích khách đã trung thành đến thế, vậy cứ thành toàn hai người bọn họ."

Kinh Liêm sửng sốt, "Ý của chủ tử là?"

"Át chủ bài Ngụy Sơ giữ lại phòng Tả Kinh Việt năm đó vô dụng, ngược lại hời cho chúng ta." Cổ trùng nằm yên trong lòng bàn tay g ả, Phùng Đông cười kh ẽ, đi ra bậc cửa, vui vẻ nói, "Đi báo cho người các tông môn g ần đây để lại biết, lập tức mai phục k ĩ, chuẩn bị thu lưới."

Kinh Liêm sụp mắt, "Dạ."

Ông ta nhìn theo t ầm mắt Phùng Đông, g ần trạch tử được núi bao quanh nhô ra những cái đầu đen kịt kỳ dị, Phùng Đông bật cười, trong lúc ng ừa đầu bất cẩn để lộ vết sẹo màu đỏ tươi ở cổ họng.

Làn da từ cổ g ả trở xuống lại là màu xám xanh."

Sống lưng Kinh Liêm lạnh run, không dám nhìn nữa.

*

Cừu Nhạn Quy không rời khỏi Ngư trấn ngay, mà nán thêm hai ngày.

Sắc trời bên ngoài ló dạng, Cừu Nhạn Quy đem bọc đ ờ rời đi, đi thẳng tới Hành thành, nhiều ngày không gặp nhiều chủ lại như cách mấy mùa xuân thu, lúc gặp lại nhau chỉ còn lại mệt mỏi đầy lòng khó tỏ.

Cảnh vật xung quanh thay đổi, có thể thấy thấp thoáng đường nét của Hành thành, cảm xúc của hắn ngày càng chên vênh.

Nhưng hắn muốn tránh cũng không được.

May thay thích khách giỏi nguy trang nhất.

Tửu lâu quen thuộc hiện ra trước mắt hắn, Cừu Nhạn Quy nhắm mắt hít sâu một hơi, khi mở mắt ra đã thu hết mọi cảm xúc lại.

Hắn bước vào tửu lâu, quen cửa quen nẻo tìm thấy nơi thiếu chủ ở, trong lúc giờ tay gõ cửa đầu ngón tay vẫn không kềm được run rẩy, hắn nắm chặt thành nắm đấm.

"Vào đi." Giọng nói biếng nhác quen thuộc vang lên, Cừu Nhạn Quy bị cảm giác chua xót chực trào lên nhấn chìm, khựng ở tại chỗ một hồi mới đẩy cửa ra.

Thiếu chủ đang đờm cười nhìn hắn, quần áo khoác lỏng lẻo trên người, uể oải dựa vào mép bàn, "Chịu vờ ối hả?"

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy không ngẩng đầu, cõi lòng kềm nén cảm xúc cuộn trào mãnh liệt, sợ vừa sợ ý nó sẽ tuôn ra.

"Ừ." Tả Khinh Việt thản nhiên đáp lời, đôi mắt đào hoa ngậm cười chốc chốc lại nhìn Cừu Nhạn Quy, lúc phát hiện hắn gầy hơn thì ý cười vụt tắt, nhưng vẫn nhịn tính nết lại hỏi, "Tiến triển thế nào?"

"Ngư trấn quả thật cổ quái." Cừu Nhạn Quy vẫn cup mắt, nói khẽ, "Có một thế lực đang núp trong bóng tối, thuộc hạ tra được....có lẽ có liên quan với "Bất Ngữ các" khi xưa."

"Đúng là vậy....." Tả Khinh Việt nhướn mày, đương muốn nói rõ cửa lại bị gõ vang, y bình thản lên tiếng.

Ảnh Lục đi đường mệt nhọc tiến vào, trở tay đóng cửa, "Chủ tử, tin tức đã được xác nhận, tiếp theo đây chúng ta tính thế nào?"

Hắn nói xong mới để ý thấy Cừ Nhận Quy đã trở về, gật đầu với hắn, Cừ Nhận Quy mím môi.

Tả Khinh Việt trềnh ngâm giây lát, "Thu dọn đồ đạc lập tức xuất phát."

Ảnh Lục gật đầu, "Dạ."

Dự cảm không lành trong lòng Cừ Nhận Quy dữ dội hơn, hắn không nhịn được mà ngược lên, "Chủ tử, ngài muốn đi đâu?"

"Như người đã nói, Ngự trấn quả thật có giấu ổ chuột." Tả Khinh Việt nhếch môi, "Ta đi xem xem rốt cuộc có phải là chó của Ngụy Sơ hay không."

"Chủ tử! Khụ khụ....." Cừ Nhận Quy chột biến sắc, hắn đang muốn ngăn cản lòng ngược lại thì thấy tới cơn đau âm ỉ, giờ tay che ngực.

Người hắn vốn đã có vết thương, vậy nên không gây hoài nghi.

Tả Khinh Việt sầm mặt, ngỡ là hắn lại bị thương, tay vô thức đỡ lấy bả vai hắn, sắc mặt rất xấu, "Người hứa với ta như thế này đây?"

Suy nghĩ của Cừ Nhận Quy đang lẫn lộn, thế nên không nghe ra được chút vội vã trong ấy, mặc kệ lễ nghi túm lấy tay áo của thiếu chủ, cân nhắc câu từ, "Ngự trấn e rằng không đơn giản, thiếu chủ tùy tiện đi....."

Không thể để thiếu chủ vào Ngự trấn.

Tuy nơi này trông không lớn nhưng bên trong có không ít ám vệ ẩn nấp, hôm ấy.... Chỉ gôn trạch tử của Phùng Đông thôi ít nhất cũng phải lên đến hàng trăm.

Hắn cũng không biết làm sao những người này núp trong tiểu trấn được, còn núp ở trong rừng chỉ có thể núp tạm thời, trừ phi..... Toàn bộ bọn họ không phải người.

Nhận thức này khiến Cừ Nhận Quy kinh hãi.

Nếu như cộng thêm tông môn khác, thì dù thiếu chủ có bản lĩnh thông thiên cũng là cửu tử nhất sinh.

Hắn không thể để thiếu chủ đi, cẩn thận mấy r ỡ cũng có sơ sót, giống như hắn cũng không lường được "Trung cô" thất truy ền đã lâu lại xuất hiện trên người mình.

Ánh mắt Tả Khinh Việt dần trở nên ngờ vực, từ tốn mở miệng, "Nhạn Quy, người có chuyện giấu ta à?"

Đã đến nước này, cõi lòng vẫn luôn hốt hoảng bối rối dần bình tĩnh, năng lực của thích khách hàng đầu làm hắn phản ứng lại ngay lập tức, ánh mắt Cừu Nhạn Quy chứa đựng lo lắng, không tránh không né đối diện t ần mắt xem xét của Tả Khinh Việt, chậm rãi nói, "Chủ tử, cũng do thuộc hạ lo lắng."

Sau đó hắn cúi đầu làm tư thế quỳ một gối, "Là thuộc hạ đã quá phận."

Một bàn tay kéo lấy hắn, Tả Khinh Việt nhếch môi, nắm cổ tay g ầy gò của Cừu Nhạn Quy trong lòng bàn tay, "Không sao, niệm tình lòng người thương nhớ bản thiếu chủ, không tính là quá phận."

Nói r ỡ y nhìn sang Ảnh Lục đang đóng vai khúc gỗ.

"Lập tức lên đường."

"Dạ."

Cừu Nhạn Quy cup mắt, buông bàn tay che hờ ở ngực xuống.

Chuyến này ắt hung hiểm, chí ít không thể để thiếu chủ tiến vào Ngự trấn thật, về Miêu Cương mới là kế vẹn toàn.

Hắn phải nghĩ một biện pháp.....

Không biết Cừu Nhạn Quy nghĩ đến cái gì, nét mặt tối đi.

Bất kể biện pháp nào.

**

Ngô Châu.

Sắp đến Ngự trấn tất có mai phục, nhưng những binh tôm tướng tép này là dùng để dẫn dụ thiếu chủ, khó khăn chân chính đều ẩn núp ở trung tâm Ngự trấn.

Trong lòng Cừ Nhận Quy nặng trĩu.

Vậy nên, ở đây là cơ hội cuối cùng ngăn cản thiếu chủ.

Không ai nhận ra bàn tay hắn đang run khẽ.

Ảnh Lục và Ảnh Thập dẫn đám ám vệ ẩn náu trong bóng tối, rừng núi yên ắng tĩnh mịch càng thêm vẻ kỳ ảo, Cừ Nhận Quy bình tĩnh cầm bội kiếm lên, Tả Khinh Việt cong khoe môi lưỡi nằm dựa đây lưỡi biếng.

Ngoài xe ngựa truyền tới dị động nhỏ.

Khoảnh khắc tiếp theo Cừ Nhận Quy phi người bay ra tựa như giao long, Quy Khư rời vỏ cắt ra một vòng cung xinh đẹp trong không trung, đúng như hắn đã đoán, kẻ tới đầu là thích khách bình thường, không tốn bao nhiêu sức lực là đã bị giải quyết.

Người trên xe người đằng sau đi ra, cười khẽ, "Xem ra đầu là một ít tôm tép."

"Dạ." Cừ Nhận Quy khẽ khàng lên tiếng, nhưng không ngoảnh đầu lại.

Hắn nhìn thẳng phía trước, có thể thấy thấp thoáng chút đường nét của Ngự trấn.

Tiếng bước chân sau lưng không ngừng đến gần, bàn tay luôn cầm chắc kiếm của Cừ Nhận Quy giờ đây lại đang run rẩy, giống như trong tay có gánh nặng nghìn cân.

Hắn cup mắt che giấu hết mọi cảm xúc bên trong, lặng lẽ hít một hơi thật sâu.

Hắn không thể kéo dài thêm nữa.

Chặng đường với thiếu chủ e rằng chỉ có thể đi đến đây thôi.

"Nhạn....."

Cơn đau đớn sắc bén rõ rệt truyền tới!

Giọng nói chứa ý cười ngưng bật, con người Tả Khinh Việt co rụt, nhìn Cừ Nhạn Quy với vẻ không thể tin nổi, nghiến răng gằn từng chữ một, "Người! Cừ Nhạn Quy....."

"Thiếu chủ! Trong bóng tối có người quát lớn một tiếng.

Cừ Nhạn Quy hoàn toàn không nghe vào nữa, bạch y của thiếu chủ bị máu thấm đẫm, cực kỳ chói mắt.

Là hắn.

Chính tay dùng Quy Khư đâm vào ngực thiếu chủ.

Theo tiếng rên của Tả Khinh Việt, hắn đột ngột lui về sau một bước, tay Cừ Nhạn Quy run rẩy dữ dội.

Rõ ràng hắn biết mình đã cố hết sức tránh mệnh mạch, thiếu chủ sẽ không nguy hiểm tính mạng, đi đâu dưỡng kỹ lưỡng là có thể khỏi.

Nhưng dẫu có kiềm chế ra sao, cũng không thể nào ngăn được cơn run rẩy, lòng ngực truyền tới nỗi đau tựa như khoét xương, thích khách chan chứa đầy bi thương và chua xót.

Quay phắt đầu nôn ra một búng máu.

Đây chẳng phải do cớ trùng gây ra, mà là tâm tư đã định là không có kết quả, bí mật đến cả bản thân cũng không dám thừa nhận của hắn.

Tình cảm chông chát bấy lâu ấy phá đất chui ra, chỉ trong chốc lát đã phá hủy hết mọi ràng buộc, Cừu Nhận Quy cũng không còn cách nào để trốn tránh, đối gạt chính mình nữa.

Hình như hắn đã yêu chủ tử của mình thật rồi.

Mỗi cái nhíu mày mỗi một cụ cười của Tả Khinh Việt hiện lên trong đầu hết cỡ ngựa xem hoa, sau đó hình ảnh chợt đổ nát.

Ảnh Lục nhanh chóng tấn công Cừu Nhận Quy, Ảnh Thập và ám vệ còn lại vây quanh Tả Khinh Việt, Cừu Nhận Quy đỏ mắt, ngực đau chùng như muốn nghẹt thở, hắn xuyên qua đám người nhìn thấy ánh mắt tàn độc oán hờn của thiếu chủ.

Hắn vội vàng né tránh hết bị phỏng, chát lỏng óng ánh tan trong gió như thiên ngôn vạn ngữ Cừu Nhận Quy muốn tỏ bày.

Hắn không dốc hết toàn lực, nên chẳng mấy chốc đã chông chát vết thương, sau đó bắt được một sơ hở chật vật trốn thoát.

Giữa ý thức ngồn ngàng, hết thấy hết như giấc mộng đầy màu sắc.

"Mong thiếu chủ bình an vui vẻ, suôn sẻ vô lo."

Đôi mắt trong veo của thích khách nhìn lông nhận chăm chú, tư thế chùng như là thành kính.

Cừu Nhận Quy ngây ngô nghĩ.

Nếu thế gian này có linh điều ngậm ước nguyện đi thật, thì tốt biết mấy.

@yu: 1 tháng đã qua zà t sắp nhập học, thế nên giờ phải đổi lịch up truyện, không có thời gian cụ thể nhưng 1w >= 3 chương nha 📖

Chương 37: Lao tù

Ba năm sau.

Thôn Vân các Miêu Cương, ngục cung.

Trước đó, sau khi Ngục cung bị huyết tẩy thì không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, quanh quē tịch mịch, lao tù toạ lạc bốn bề đại điện, nếu như ng ồi ở bảo toạ trên bậc thang kia có thể liếc nhìn tứ phương, nghe tiếng gào thét đau đớn thấm hại.

Kiếp phù du này tựa một giấc mộng lớn, chỉ có thể bỏ dở giữa chừng.

Cơ thể đau đớn như muốn nứt ra, Cừu Nhạn Quy hoảng hốt cảm thấy dường như có ai bóp má hắn, sau đó cảm giác đau buốt mạnh mẽ đánh tới, hắn không k ền được rỉ ra một tiếng rên, "Ừm...."

Hắn mờ mịt hé mắt ra, ý thức vẫn chưa tỉnh táo, nhất thời không phân biệt được mơ và đời thực, trong đôi mắt hỗn độn của Cừu Nhạn Quy phản chiếu dáng vẻ ươn đ ầy ý cười của thiếu chủ, hắn lẩm lẩm theo bản năng, "Thiếu chủ....."

Mặt truy ền tới đau nhói hơn nữa, xương gò má bị bóp kêu "rắc rắc", trong con mắt trong veo của Cừu Nhạn Quy lập tức trào ra đau đớn nhẫn nhẫn, hắn vô thức giẫy một cái.

Ánh mắt Tả Khinh Việt tối tăm, kẻ đó xấu xa tăng thêm sức lực như muốn bóp vỡ người trong tay, y nói kh ẽ, "Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, thật ghê tởm."

Động tác của Cừu Nhạn Quy bỗng dừng, âm thanh xung quanh chợt rõ ràng hơn, ánh mắt hắn sừng sốt nhìn Tả Khinh Việt, đã tỉnh táo lại.

Tình cảm ứ đọng vào ba năm trước ùa về, vội vã lướt qua năm tháng vô tri vô giác, đâm vào trái tim hần.

Nhịp tim Cừ Nhận Quy chợt trở nhịp.

Sau đó lại dần dần nguội lạnh.

Ba năm rồi, hần đã bán sức ở "Bất Ngữ các" ba năm.

Trước đây bị ẩn trong bóng tối, từ đó về sau Phùng Đông cũng lộ ra bản lĩnh, không muốn bỏ qua bất kì giá trị nào có thể bòn rút của hần, mấy năm nay Cừ Nhận Quy vừa giải "cô" trong tối, vừa lặng lẽ lộ ra không ít tin tức cho Thôn Vân các, thành công khiến Phùng Đông sinh nghi, gây khó dễ cho hần đủ đường.

Cừ Nhận Quy không đáp lời Tả Khinh Việt, sau khi hoàn hồn liền cụp mắt, hần không biết nên trả lời ra sao, gương mặt ngày nhớ đêm mong đã ở ngay trước mắt, nhưng hần không dám ngẩng đầu nhìn thêm lần nào.

Đau nhói trên má biến mất, Cừ Nhận Quy chưa kịp thở phào thì tóc đã bị kéo lấy động lên tường, đầu hần "oong" một tiếng.

1

Tả Khinh Việt nhìn hần từ trên cao xuống, nhoen miệng, "Sao không nói chuyện, hay là bây giờ Nhận Quy của chúng ta đã là thích khách đứng đầu bảng xếp hạng, xem thường Thôn Vân các chúng ta?"

Ánh mắt Cừ Nhận Quy ảm đạm hơn một chút, hần nhìn chăm chăm vào vách tường trước mặt, nhin chua xót căng đây, vẫn không lên tiếng.

Thái độ hần thế này vô tình khiến người ta sôi gan, màu mắt Tả Khinh Việt càng ngày càng tối, cuốn theo cơn bạo ngược và điên cuồng vụn vặt, bỗng y cười hai tiếng, áp bên tai thích khách nói nhỏ, "Không sao, Nhận Quy không muốn nói cũng không sao."

"Ta có rất nhiều cách có thể khiến người phát ra tiếng, lúc này không vội gì."

Con người Cừu Nhận Quy co lại.

Tả Khinh Việt buông hấn ra, thờ ơ ném hấn lên đất, vỗ tay.

Một bóng đen đáp bên cạnh y, nói nhỏ, "Chủ tử."

Tả Khinh Việt cũng không ngần ngại, bỏ đi ngay, "Buộc lên bằng xích sắt, trông một chút, đừng để chết là được."

"Dạ." Ảnh Lục đáp khẽ, chờ thiếu chủ ra khỏi ngục cung hấn mới lấy một sợi xích sắt to cỡ một nắm tay, đi về phía người chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Có lẽ cảnh tượng này quá quen thuộc, trong mắt Ảnh Lục loé lên chút phức tạp, nhưng mau chóng bị cảm hận nhấn chìm, hấn bỏ một đao tay làm ngất người, kế đến thô lỗ trói lại.

Nếu không phải thích khách này phản bội thiếu chủ, có lẽ giờ đây cũng về vang muôn phần, chí ít tốt hơn bộ dạng sống dở chết dở lúc này nhiều.

-

Khu vực Miêu Cương trong mắt bên ngoài là một thành trì cổ xưa thần bí.

Nó sầm uất hơn thành trì bên ngoài, nơi đẹp sánh ngang được nó e rằng chỉ có Kinh thành.

Ở đây không chỉ có "Thôn Vân các", mà còn có tông môn các "Miêu Cương Khách" thành lập, gia tộc hoặc là chi nhánh, nhưng bọn họ đều trung thành với một chủ tử.

Đó chính là thiếu chủ Miêu Cương.

"Chủ tử." Ảnh Lục cung kính hành lễ, hấn cúi đầu với vẻ mặt cố quái, "Trên người Cừu Nhận Quy không có đò bản của "Bất Ngữ các", chắc là thất thủ, cùng đường bí lối mới đến Miêu Cương."

Tả Khinh Việt nghe vậy thì cười nhạt, thích khách đầu bẳng mà có thể bị đệ tử tông môn đả thương đến vậy, vài năm không gặp họ Cửu lại còn ngày một ăn hại hơn.

Ảnh Lục lẳng lẳng ngược lên nhìn sắc mặt thiếu chủ, móc một cái hộp gỗ nhỏ ra từ trong lòng đưa qua, nói nhỏ, "Trên người hấn trừ...bội kiếm ra, chỉ còn lại cái này."

Lúc Ảnh Lục nói đến bội kiếm hạ thấp giọng, ai cũng biết đây là bội kiếm thiếu chủ tặng cho Cửu Nhận Quy năm đó, và cũng chính chuôi kiếm này đã đâm xuyên lồng ngực thiếu chủ.

Quả nhiên, thiếu chủ ngưng cười, y giờ tay nhận lấy hộp gỗ kia, là hộp gỗ cực kỳ đơn giản, nhìn tay nghề cũng không tinh xảo giống như học việc tay nghề không tinh làm, Tả Khinh Việt thờ ơ mở ra bằng một tay.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy vật bên trong, vẻ mặt Tả Khinh Việt bỗng trở nên cực kỳ khùng bố, sống lưng Ảnh Lục phát lạnh, vội vã cúi đầu không dám nói chuyện.

Tả Khinh Việt nhìn chằm chằm vật trong hộp gỗ kia, trên mặt là vẻ âm u sấp nổi giông bão, âu cũng không phải thứ đặc biệt gì.

Chẳng qua là một chiếc khăn tay thêu rắn nhỏ và một chiếc chuông bạc không phát ra tiếng.

Một cái là y tiện tay ném cho Cửu Nhận Quy ở trong rừng, một cái là tín vật của Thôn Vân các.

Trên người đối phương có tất cả ba món đồ, vậy mà đều là vật y tặng, không biết.....còn tưởng là nhớ mãi không quên chủ tử cũ đấy.

Ngón tay Tả Khinh Việt nắm chặt hộp gỗ, không nói được trong lòng là tư vị gì, cảm xúc khác lạ nơi cõi lòng lan rộng ra, dần dần trở thành một loại dự cảm không lành và chiếm hữu mãnh liệt.

Nếu đã phản bội y, thì cần gì mang những thứ này trên người, hay là "Bất Ngữ các" đã túng thiếu đến nỗi không cho nổi cái tín vật?

Màu mắt y rất tối, hồi lâu mới đóng hộp gỗ lại.

Sau đó nở một nụ cười tàn nhẫn.

Bất kể Cừu Nhận Quy phản bội y vì lý gì, nếu đã rơi vào trong tay y, y sẽ không để cho chạy nữa.

Y sẽ nhốt Cừu Nhận Quy bên người, làm hết những chuyện muốn làm khi trước, từ trước đến nay Tả Khinh Việt sẽ không làm oan chính mình.

Trước đây, tình cảm rõ ràng trong lòng đã lạnh lẽo biến chất thành một chấp niệm biến thái, mang ý giam cầm.

"Người cảm thấy phải làm thế nào để hủy hoại một người?" Giọng Tả Khinh Việt rất khẽ, như đang lẩm bẫm một mình.

Ảnh Lục không biết nên trả lời thế nào, trán rướm mồ hôi mịn.

Nhưng dường như thiếu chủ cũng không cần câu trả lời của hắn.

Tả Khinh Việt cup mắt, cười rộ lên như đã nghĩ đến chuyện thú vị gì đó, tiếng cười càng ngày càng to.

Y vẫy lui Ảnh Lục đang căng mặt, cầm chuông bạc kia bật cười khe khẽ, chỉ là nhìn kỹ trong mắt y chẳng có chút gợn sóng nào, chỉ có ác ý hung bạo chất chùng.

Y thật sự chưa từng ăn một vố đau lớn như vậy bao giờ, song giờ đây Cừu Nhận Quy rơi vào tay y.

Trái lại đã tặng cho y không ít niềm vui.

Để hủy hoại một thích khách kiêu ngạo khó thuần, có lẽ chỉ cần đè thân ngạo cốt của hắn dưới thân, mặc sức làm nhục là được.

Nghe hắn phát ra tiếng khóc lóc đau khổ, tiếng xin tha khó lòng chấp nhận, giam c ần hắn trên một tấc đất tối tăm, khiến đôi mắt trong veo kia ứa đ ầy nước mắt.

Trong mắt Cừu Nhận Quy sẽ chỉ có một người.

+

Tương lai của hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy một người này.

Chương 38: Hôn mê

"Ào --"

"Khụ khụ khụ — —" Một cảm giác lạnh lẽo rét buốt theo da chui vào xương tủy, Cừu Nhận Quy giật mình tỉnh dậy, nửa đầu đau đớn sặc hai cái.

Hắn vùng vẫy theo bản năng, bấy giờ mới nhận ra mình bị hai sợi xích sắt buộc lại, hai đầu gối uốn cong thắm hại như quỳ lại không.

Cầm bị bắt lấy nâng lên chẳng hề thương tiếc, giọng nói ngậm cười quen thuộc, hờ hững thì thầm, "Ồ, tỉnh rồi?"

Cừu Nhận Quy bị ép ngẩng đầu lên, nhưng lúc sắp chạm tới gương mặt của thiếu chủ thì bỗng nghiêng đầu đi, vùng khỏi trời buộc của đối phương, hắn gặp người run rẩy không thể khống chế, không biết là rét vì cuối thu bị hắt nước lạnh, hay là.....

Xương hàm truyền tới sức lực rõ rệt, hết như muốn nghiến xương cốt của hắn thành bụi, Cừu Nhận Quy bất ngờ đối diện với gương mặt khiến hắn thương nhớ đêm ngày, hình như thiếu chủ đã gầy đi, vài năm không gặp vẻ phô trương vẫn chẳng giảm mấy may, song sức hấp dẫn lại có thêm sự lẳng đọng.

Ý cười ít ỏi trong mắt Tả Khinh Việt tan sạch, nhìn chòng chọc vào mắt của hắn, thấy trong con người trong veo kia chỉ có bóng ngược của mình sắc mặt mới dịu lại, cong môi.

Y không cho đối phương cơ hội hoà hoãn, lại lần nữa xẻ ra vết sẹo năm đó, hết thảy chua xót mơ hồ bỗng rõ ràng, cuộn trào đánh tới.

"Nếu đã tỉnh, vậy chi bằng chúng ta cùng trò chuyện.... Lúc đó tại sao Nhạn Quy phản bội ta?"

Hung bạo trong mắt y dữ dội hơn, giọng điệu nhuốm thêm hận ý không dễ nhận thấy, "Là mưu tính từ trước, hay là có chuyện khó nói?"

“

"Là người cố ý, hay là bất đắc dĩ?"

Con người Cừu Nhạn Quy co lại, cơn đau âm ỉ nơi lồng ngực truyền đến như đang cảnh cáo hắn, hắn mở miệng nhưng không nói nên lời.

Mấy năm nay hắn tìm hiểu dần cỗ mình đã trúng, phát hiện cỗ này cũng có nhược điểm, chính là chỉ cần bản thân không công khai phản bội Phùng Đông, cỗ độc sẽ không phát tác, cùng lắm là cản trở nội thương.

Mà nếu như Phùng Đông muốn luyện hắn thành con rối, nhất định phải lấy mạng hắn trước.

Hắn đã phải luồn lách sơ hở này mới vượt qua ba năm nay an toàn.

Đối diện với dáng vẻ hùng hổ dọa người của chủ tử, cho dù trong lòng Cừu Nhạn Quy có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra chút gì.

Vậy nên, hắn chỉ có thể cup mắt im lặng.

Trần mặc lan rộng ra, bầu không khí lập tức căng thẳng.

Tả Khinh Việt cup mắt cười khẽ, buông tay xoay người ngồi lên ghế, vung tay, "Đội tiếp."

Ảnh vệ cúi đầu thừa dạ, sau đó nước lạnh thấu xương lại lần nữa xối Cừu Nhạn Quy từ đầu tới chân, lãnh ý len vào trong vết thương chưa lành, đau đớn như xé toạc khiến nhịp thở dốc của hắn thêm nặng nề, Miêu Cương cuối thu vốn đã âm u lạnh lẽo, đau nhức xen lẫn ớn lạnh giống như nhũ băng bén ngót, hành hạ thần kinh yếu ớt của hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn đã đau đến tê dại.

Lúc này người gần đây mới giơ tay, ảnh vệ ngừng động tác, tay của Cừu Nhạn Quy bị treo ở hai bên, cơ thể run rẩy đầy chật vật, bóng dáng thân quen chậm rãi lại gần.

Người tới như đang thông dong thường thức bộ dạng thảm hại của hắn, hồi lâu sau mới khom lưng sát đến trước mặt, khẽ cười hỏi, "Nhạn Quy, có lạnh không?"

Bờ môi mỏng của Cừu Nhạn Quy mím chặt, cõi lòng lạnh như rơi vào hầm băng.

"Người cầu xin ta, thì hôm nay ta sẽ tha cho người, được chứ?" Tả Khinh Việt nghiêng đầu sờ mặt hắn đầy thân thiết, Cừu Nhạn Quy run lên, tựa như loài vật yếu đuối tột cùng bị tước đi răng nanh vuốt sắc, thoi thóp nằm phục trước mặt y.

Chỉ cần y muốn là có thể diệt đứt chút sự sống cuối cùng.

Thân thể như nắm vải rách nát, một cơn gió thổi qua là sẽ bay tứ tán, bàn tay lạnh lạnh quanh năm ấy lại là nguồn nhiệt duy nhất Cừu Nhạn Quy có thể cảm nhận được vào giờ phút này.

Hoang đường hơn là, chút ấm áp nhỏ nhoi kia lại vượt qua tất cả đau khổ xé ruột xé gan, khiến cho hắn lưu luyến vô cùng.

Kiêu ngạo của thích khách đầu bảng như xương mềm bị thuần hoá, Cừu Nhạn Quy không nói chuyện, giữa ý thức mơ màng có lẽ hắn đã rất đau, để mặc bản thân cọ vào đầu ngón tay của thiếu chủ, như đang tỏ ra yếu kém tìm kiếm sự bảo vệ.

Một âm sắc khẽ đến khó nghe trào ra, khản đặc do đã lâu không nói, "Xin huynh....."

Sau đó hắn cũng không thể chống lại sự giày dòn trên thân thể nữa, nghiêng đầu ngã vào lòng bàn tay Tả Khinh Việt.

Nụ cười hờ hững của Tả Khinh Việt vụt tắt, tay truyền tới cảm xúc nặng trĩu.

Cừu Nhạn Quy đã mất ý thức, y vốn nên rút ra bỏ đi, tiếp đó ném cho ám vệ để thu dọn tàn cục, nhưng không biết vì sao, Tả Khinh Việt đứng tại chỗ không nhúc nhích rất lâu.

Hồi sau, y mới rút tay quay người không chút lưu tình, thờ ơ dùng khăn lau tay, "Dọn dẹp sạch sẽ, mời y sư qua đây."

Nói rồi tính cất bước rời đi, sau đó ngoảnh đầu lại như nghĩ đến đi đâu gì, cup mắt khiến người khác không nhìn thấu cảm xúc, "Nhớ đổi thành bạch y."

"Dạ."

**

Ngày ấy khí lạnh vào người, thương thế vốn đã nghiêm trọng của Cừu Nhạn Quy nặng hơn, thêm mấy năm nay hắn làm việc quá sức chịu đựng của thân thể, mấy ngày liên tiếp đầu mơ mơ màng màng.

Trong ngăn ngõ chỉ cảm thấy bản thân chốc thì rất lạnh, chốc thì nóng hổi, trong đầu hiện lên ánh mắt vương nụ cười của thiếu chủ, sau đó lại biến thành dáng vẻ tàn nhẫn hận thù.

Hắn mê sảng nói mơ.

"Sao còn chưa tỉnh?" Tả Khinh Việt dời tầm mắt, bình tĩnh liếc nhìn thầy thuốc, rõ ràng không có bao nhiêu cảm xúc nhưng lại khiến thầy thuốc ghệt thở như bị Thái sơn đè.

Ông ta ổn định tâm trạng xong mới cẩn thận mở lời, "Người này nội thương nghiêm trọng, đã tổn thương đến mệnh mạch, ngoại thương cũng

chưa khép miệng, hôm ấy hàn khí nhập thể, bệnh cũ trước đây tái phát, có thể chịu đựng tới bây giờ...." Đã là hiếm thấy vạn phẫn rã.

Thầy thuốc cảm nhận được cảm giác áp bách đáng sợ, tái mặt nuốt lời còn lại trở vào, cúi đầu không dám nói năng gì nữa.

Tả Khinh Việt cup mắt không nhìn rõ cảm xúc, ánh mắt tối tăm nhìn sang người bị buộc chặt trên giường đá, có vẻ hẳn thấy hơi khó chịu, cánh tay bị xích lằng lằng cách vô ích như muốn bắt lấy gì đó.

Sau đó lại thoát lực thông xuống, hơi cuộn tròn lại.

"Lúc nào có thể tỉnh." Tả Khinh Việt đột nhiên mở miệng, giọng điệu hững hờ, "Nghĩ kĩ rã nói."

1

Vẻ mặt thầy thuốc thoát thay đổi, chằm chước một hồi mới ngáp ngừng đáp, "Ít nhất năm ngày."

"Ba ngày." Đuôi mắt hẹp dài của Tả Khinh Việt cup xuống, nhìn sang thầy thuốc đầu đầu mồm, "Các người tự thương thảo, nếu sau ba ngày hẳn vẫn chưa tỉnh."

"Thôn Vân các không giữ phế vật."

1

Lời này vừa nói ra, thầy thuốc lập tức mặt cắt không còn giọt máu, cúi đầu nói nhỏ, "Dạ."

Tả Khinh Việt bực bội khua tay đuổi người ngoài, trong ngục cung rộng lớn lạnh như tờ, bây giờ chỉ xích một người.

Ba năm trước y trở về liền giết sạch ngục cung.

Sát y không thể tự khống chế như vẫn đọng lại trong lòng, Tả Khinh Việt đi tới trước giường đá, ánh mắt chứa đầy sự tàn bạo.

Năm xưa y chính là vì một tên bạch nhãn như vậy mà đã tháo dỡ phòng bị, người muốn lấy mạng y nhiều vô số, bây giờ suýt thành công --

Cũng chỉ có người trước mặt thôi.

Chợt, kẻ đầu sỏ đột nhiên co giật hai cái, như thể đang chịu đựng đau khổ to lớn, sắc mặt Tả Khinh Việt đông cứng lại, vô thức cúi người.

Tiếng gọi bất lực lại đau đớn bất chợt va vào cõi lòng, Cừu Nhận Quy phí sức giãy giụa.

"Thiếu chủ, thiếu chủ...."

Tả Khinh Việt bỗng ngớ ra.

—

@yu: thiếu chủ làm t nhớ tới mấy ông bạo quân, bắt quỳ dưới mưa hay đòi người ta xong rồi bồng tới thái y kêu, X nhất quyết không được có mệnh hệ gì, nếu không.....v.v =))))

Chương 39: Kỳ vọng

Y cup mắt vô cảm nhìn chăm chăm người hầy còn đang ngộ nguậy, thờ ơ nhìn dáng vẻ đau đớn của Cừu Nhạn Quy, cho đến khi biên độ động tác của đối phương càng ngày càng lớn, mắt thấy miệng vết thương lại rách ra.

Y mới bỗng vươn tay ra ấn Cừu Nhạn Quy trên giường đá, cứ tưởng đối phương sẽ giãy giụa hơn, không ngờ động tĩnh nhỏ dầ, sau đó quy phục yên ổn lại.

Giống như dáng vẻ đã từng, ngoan ngoãn vô hại.

Tả Khinh Việt buông tay, xoa nhẹ lên lồng ngực, nơi đó có một vết sẹo dữ tợn, gây ra bởi kiếm của Thôn Vân các y, là do người của Tả Khinh Việt y sử dụng.

Một bàn tay to chột bóp lấy cổ Cừu Nhạn Quy, ung dung nhấc nửa thân trên của hắn lên, thích khách không nhìn được rỉ ra một tiếng rên, mắt lim dim mờ mịt, "Ừm...."

Bàn tay thon dài kia yếu ớt bấu lấy cổ tay Tả Khinh Việt, sau đó bởi vì hết sức lực mà chậm chạp rơi xuống, sượt qua kinh mạch đẹp đẽ nhô lên của y, tiếp đó rơi vào lòng bàn tay hơi lạnh lúc sắp đập vào giường đá lạnh lẽo.

Tả Khinh Việt thờ ơ nắm tay hắn, vuốt ve nơi hở khâu, hận ý trong lòng dầ bình tĩnh, hắn buông cổ Cừu Nhạn Quy ra.

Cần cổ trắng ngần của Cừu Nhạn Quy bị y bóp hẳn vết đỏ, Tả Khinh Việt nhoen cười, ngón tay lướt nhẹ qua hầ kết hơi nhô của hắn, người sau nhay cảm run rẩy.

"Phải chóng khoẻ đó Nhạn Quy." Giọng y nhẹ bằng, vô cớ khiến người khác lạnh sống lưng.

Y đã nóng lòng muốn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác khôn cùng, lại làm cho người ta thương tiếc của hắn.

**

Ba ngày nay không khí trong Thôn Vân các rất căng thẳng.

Các đại y môn những năm gần đây sống ung dung tự tại, vốn dĩ bọn họ không tranh không giành, không đếm xỉa đến phân tranh quyền lợi, không ngờ cũng có ngày hôm nay.

Chỉ vốn vẹn mấy ngày ngắn ngủi, trong ám địa Miêu Cương đã lưu truyền ra một ít tin vĩa hè, thứ nhất là ngục cung phong tỏa ba năm mở ra lần nữa, bây giờ người đang bị giam bên trong chính là thích khách phản các làm thiếu chủ bị thương nặng năm đó.

Thứ hai mang chút gì đó không thể nói được, nghe đồn quan hệ giữa thiếu chủ và thích khách này không tầm thường, bây giờ y môn sút đầu mẻ trán chính vì tên thích khách lai lịch bất minh này.

Nhưng mấy người bọn họ chỉ dám nói thầm, cười trừ cho qua, tuy rằng Miêu Cương không có nhiều quy củ, nhưng thiếu chủ chính là quy củ.

Lúc này chẳng ai muốn đi chọc thiếu chủ không vui cả.

Mất thấy hạn ba ngày sắp đến, chúng y môn nín thở tập trung, cuối cùng khi ngày thứ ba sắp hết Cừu Nhạn Quy cũng tỉnh lại không phụ hi vọng của mọi người.

Trong Thôn Vân các.

Tiếng bước chân gấp rút từ xa đến gần, thì thầm vài câu với Ảnh Lục ở trước cửa, trong phòng chỉ châm một cây nến, Tả Khinh Việt đứng yên trước cửa sổ, trông về đường núi khúc khuỷu rục rờ ánh đèn không xa.

"Chủ tử." Ảnh Lục gõ cửa vào.

Tả Khinh Việt không quay đầu, nói như đã dự liệu trước, "Tình r ấ?"

"Dạ." Ảnh Lục thoáng ngập ngừng, hỏi nhỏ, "Thiếu chủ có muốn đi....."

"Không đi." Giọng Tả Khinh Việt không nghe ra vui giận, hờ hững bảo,
"Muộn lắm r ấ."

Ảnh Lục sững sốt, sau đó vẻ mặt cứng đờ, cúi đầu đáp, "Dạ, thuộc hạ đã
quá phận."

"Biết thì tốt, cút xuống đi."

**

Ngục cung.

Sau khi Cừu Nhận Quy tỉnh táo li ền ngộ nguậy ng ấ dậy, ng ấ xếp bằng
trên giường đá, hấn trở mắt nhìn tay chân mình bị xích đen cột lại, h ấ lâu
mới cử động nhẹ, xích đen theo động tác của hấn phát ra tiếng vang nặng
n ề

- - Hấn bị xích lại.

Vết thương đau âm ỷ nhưng đã tốt lên nhi ều, ý thức vẫn luôn mơ mơ màng
màng trở nên rõ ràng tựa như xé mây thấy mặt trời, sắc mặt đờ đẫn Cừu
Nhận Quy khôi phục bình tĩnh.

Hấn nhớ lúc mình sắp chết nhìn Miêu Cương rực rỡ ánh đèn nơi không xa,
trong lòng là tiếc nuối hoặc ít hoặc nhi ều.

Rất nhi ều cảm xúc pha tạp vào nhau, nhưng không h ề có hối hận.

Năm ấy thiếu chủ trọng thương trở về Miêu Cương, tuy cũng là hiểm cảnh
nhưng may thay kết hoạch của "Bất Ngữ các" đã đổ bể, mà phần lớn nhân

mạch tụ hợp ở Bất Ngữ lĩnh gần đó, chờ đến khi phát hiện Cừu Nhạn Quy người toàn là máu ngã trong rừng thì đã muộn.

Kế hoạch thất bại, Phùng Đông xích Cừu Nhạn Quy trong ngục tra khảo chừng nửa tháng, hắn mới miễn cưỡng nhận được chút tin nhiệm.

Cừu Nhạn Quy biết Phùng Đông sẽ không giết hắn nhanh chóng, một là hắn vẫn còn giá trị có thể lợi dụng, hai là Bất Ngữ các cần máu tươi.

Hắn ngầm để lộ cho Thôn Vân các không ít tin tức, hễ khi nhận ra đối phương có hoài nghi sẽ rút lui kịp thời.

Nhưng luôn có lúc sơ hở.

Hắn tra được Nghiêm Tấn bắt vô âm tín đã lâu xuất hiện lần nữa, nhìn động thái như đi về phía Thôn Vân các, Cừu Nhạn Quy ước tính thực lực song phương, tính giải quyết tai hoạ ngầm cho thiếu chủ.

Cuối cùng đánh đến lưỡng bại câu thương, Cừu Nhạn Quy bắt lấy cơ hội dùng ưu thế nhỏ nhoi giành thắng lợi, không ngờ Nghiêm Tấn lại cấu kết với Bất Ngữ các, là mãi nữa Phùng Đông dùng để dụ hắn.

Sau khi Nghiêm Tấn chết, ngoài sáng Bất Ngữ các không cắt đứt với hắn, ngược lại còn công khai tuyên dương danh tiếng thích khách đầu bảng, gây thù chuốc oán vô số cho hắn, nhờ đó chặn được không ít tai hoạ, thật sự không quên vất vả chút tác dụng cuối cùng của hắn.

Sau đó hắn lang thang khắp nơi, kẻ thù gần như chiếm hết nửa giang hồ, Cừu Nhạn Quy rất mệt mỏi, Bất Ngữ các không ở lại được nữa, hắn không thể ngầm đưa tin tức cho thiếu chủ tiếp được.

Đương nhiên, cũng không cần thiết phải sống tiếp làm gì.

Hắn biết rõ thiếu chủ rất hận hắn, nhưng vẫn không kìm lòng được mà ôm chút ước ao, vác cơ thể trọng thương tới Miêu Cương.

Tất nhiên hắn đã là nỗ lực hết sức, Cừu Nhạn Quy thầm nghĩ, nếu như có thể gặp lại thiếu chủ một lần thì tốt quá.

Sau đó lại tự giấu mà nghĩ, cho dù không gặp được, chết ở nơi gần thiếu chủ cũng tốt.

Có lẽ là ông trời quan tâm, mong ước hèn mọn của hắn đã thành sự thật, hắn đã gặp được thiếu chủ thật.

Tả Khinh Việt vẫn phô trương loá mắt như thế, có đi đâu lần này là tới lấy mạng hắn.

Thiếu chủ muốn giết hắn, Cừu Nhạn Quy cũng không bất ngờ gì, thậm chí ngay lúc sắp nghẹt thở đã có cảm giác được giải thoát.

Lúc thần chí bất ổn, hắn như nhìn thấy thiếu chủ quay người cười nói với hắn, "Chờ sóng gió qua đi, ta dẫn ngươi về Miêu Cương."

Khi trước mắt Cừu Nhạn Quy mờ hồ, tìm vui trong cái khổ nghĩ rằng.

Hắn thế này liệu có tính là đã theo thiếu chủ về Miêu Cương một chuyến không.

Chỉ tiếc không thể tận mắt nhìn thấy nơi thiếu chủ sinh sống.

Nhưng Cừu Nhạn Quy đã thỏa mãn lắm rồi, dù cho có lẽ cả đời này của thiếu chủ cũng không biết, thích khách của y không hề phản bội y.

3

Trung cổ khó trái, nhưng hắn chỉ nhận một chủ tử.

Ngoài nhà ngục truyền đến tiếng bước chân, Cừu Nhạn Quy thu lại nét mặt thất vọng, cảnh giác nhìn ngoài cửa.

Một đám người đi vào, giống như y giả, Cừu Nhạn Quy vô thức di chuyển tầm mắt, không biết đang mong đợi đi đâu.

Nhưng đến khi người cuối cùng tiến vào, cũng không có bóng hình mà hẳn muốn gặp.

Cừu Nhạn Quy tập trung nhìn đám người trước mặt, sau đó lại cụp mắt, che giấu chút lạc lõng thoáng qua, lảng lảng dịch về sau.

-- Vào ngay lúc này.

"Cút ra hết đi." Đột nhiên, giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, trong giọng điệu chứa sự ngạo nghễ và không kiên nhẫn trước sau như một.

Đám thầy thuốc đáng thương rầm cũng chưa đánh được cái nào, đám giận không dám nói vội vã lui ra.

Cừu Nhạn Quy tức tốc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ảm đạm dần len lỏi một tia sáng, phản chiếu giữa con người chỉ có một bóng hình cao lớn.

Chương 40: Đường sống

Lần này Cừ Nhận Quy không né tránh ánh nhìn mà lảng lạng ngược lên nhìn hình bóng cách đó không xa.

Nếu đã sống sót.

Vậy bất kể là dùng cách nào ở lại bên cạnh thiếu chủ, hắn cũng bằng lòng.

Nhưng đợi đến khi người đi tới trước mặt, hàng mi của Cừ Nhận Quy run run, giấu đầu hở đuôi sụp mắt xuống.

Tả Khinh Việt dừng cách hắn hai bước chân, vẫy nhẹ tay, Ảnh Lục sau lưng thấy vậy liếc Cừ Nhận Quy, sau đó cúi đầu lui xuống.

Ngực cung rộng lớn trong nháy mắt chỉ còn lại hai người, không có ai mở lời trước, yên lặng tràn lan.

Hồi lâu, Tả Khinh Việt mới bước qua.

Cừ Nhận Quy nhắm mắt, đã chuẩn bị tốt tinh thần bị tra khảo.

Mép giường đá có người ngã xuống, Cừ Nhận Quy ngó ra.

Tả Khinh Việt như không tính làm khó hắn, trực tiếp ngã xuống, nhạt nhẽo hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Hệt như đã từng.

Rõ ràng hắn là một tên thích khách hèn mọn, nhưng lúc trọng thương tình đây đều có thể thấy chủ tử ân cần hỏi han hắn.

Cừu Nhận Quy lại lần nữa hoảng hốt, giọng nói cực kì khàn vì đã lâu không nói chuyện, thì thào, "Thuộc...không sao."

Hắn vô thức muốn tự xưng "thuộc hạ", âm ờ trong miệng giấy lát, lại lặng lẽ nuốt trở về.

Ánh mắt vốn bình thường của Tả Khinh Việt thoát trở nên sắc bén giống như bị chọc trúng điểm nào đó, y chợt kéo mạnh cổ áo hắn qua, Cừu Nhận Quy mất cảnh giác ngã nhào ra trước, vô thức túm lấy tay áo thiếu chủ.

Xích đen phát ra tiếng va chạm, Cừu Nhận Quy mờ mịt ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt như cười như không của thiếu chủ.

"Hoá ra người không câm?" Giọng điệu Tả Khinh Việt bất thiện, tay lại vuốt ve bờ môi mỏng của hắn vô cùng dịu dàng, Cừu Nhận Quy cảm thấy hơi kỳ lạ, định tai lập tức đỏ ửng, lui về sau theo bản năng, lúng túng không biết phải nói gì.

1

Tả Khinh Việt không níu kéo, thuận đà cởi bỏ trói buộc, đứng dậy nhìn hắn từ trên cao xuống, Cừu Nhận Quy chưa từng ngẩng đầu, mím môi ng ỡ xếp bằng.

"Ngẩng đầu." Tả Khinh Việt hờ hững nói, trong mắt không có cảm xúc nào, "Đừng để ta nói lần thứ hai."

Cơ thể Cừu Nhận Quy cứng đờ, nhưng vẫn chậm chạp ngẩng đầu lên, Tả Khinh Việt nhìn chằm chằm hắn, thấy hắn vẫn không định mở miệng thì ánh mắt u ám.

Cừu Nhận Quy biết thiếu chủ đang đợi hắn mở miệng, nhưng hắn chỉ khẽ gọi: "Thiếu chủ."

Ánh sáng trong mắt Tả Khinh Việt bỗng chốc vụt tắt, y cong môi cười lạnh, "Cách ba năm, không biết Nhận Quy có còn nhớ quy củ của Thôn Vân các?"

- - Đương nhiên nhớ.

Cừu Nhạn Quy chợt nhớ đến tình cảnh lúc hấn ngộ nghịch thiếu chủ lần đầu tiên.

"Thôn Vân các không có nhiều quy củ rườm rà, chỉ có ba đi đầu."

"Thứ nhất, không được ngộ nghịch thiếu chủ."

"Thứ hai, không được phép tàn sát độc vật trong địa giới Thôn Vân các."

“

"Thứ ba, phản các ắt chết."

Cừu Nhạn Quy hơi biến sắc, ba đi đầu này, hấn đã làm trái hai đi đầu.

Tả Khinh Việt thấy vẻ mặt của hấn, khẽ cười nói, "Sao, sợ r ồi?"

Cừu Nhạn Quy cụp mắt, sợ thì chưa tới, chỉ là hơi không cam tâm thôi.

Hối hận...không thể cùng thiếu chủ trải năm dài tháng rộng.

Tả Khinh Việt giơ tay tùy ý kéo xích đen trối trên tứ chi hấn, khẽ hỏi, "Muốn sống tiếp không?"

Cừu Nhạn Quy ngờ ngác, lập tức ngẩng đầu, trong mắt có ánh sáng li ti, lạng thình nhìn Tả Khinh Việt.

Nhưng cái hấn nhìn thấy, chỉ có sự tĩnh mịch hào nhoài bên ngoài.

Thiếu chủ như lại về với dáng vẻ ban sơ nhất, thỉnh thoảng lộ ra sức sống võ vụn tựa như trong u cốc im ắng không người nở rộ một đoá hoa tuyết sắc.

Nó vẫn rất xinh đẹp, nhưng nếu nở tại nhân gian có lẽ sẽ càng đẹp hơn.

.....Hắn muốn ở lại.

Nếu như hành hạ hắn có thể làm thiếu chủ vui hơn, hắn đương nhiên tình nguyện.

Con người Cừ Nhận Quy co lại, lâu sau mới đến trước Tả Khinh Việt như tỏ ra yếu kém, giọng nói khản đặc chỉ còn lại âm gió, "Muốn."

Tả Khinh Việt nhìn thấy hết nét mặt hắn, cho là hắn đang sợ hãi, châm chọc kéo khoé môi, thờ ơ bảo, "Vậy cũng được."

Cừ Nhận Quy lúc này thở nhẹ ra một hơi, khoảnh khắc sau hơi thở ấm áp phất vào mặt, Tả Khinh Việt khom lưng thì thầm bên tai, "Có đi đâu phải xem tâm trạng của ta."

"Lấy lòng ra, là đường sống duy nhất của người."

Y từ tốn kéo tóc Cừ Nhận Quy, ép hắn ngửa đầu nhìn mình, hàng mi dài của Tả Khinh Việt sụp xuống, nhoen cười, "Bây giờ xem cho rõ, rốt cuộc mình là chó của ai."

Cừ Nhận Quy nhìn chăm chú, trong lòng nảy lên, hắn khó khăn cất tiếng, "...Thiếu chủ có ý gì?"

Tả Khinh Việt buông tay ra, vỗ nhẹ vào gò má hắn, mặt mày bỗng dịu lại, mỉm cười bảo, "Lần này, chính là như người nghĩ."

Cừ Nhận Quy gần như nhớ tới "theo kiểu nào" khi đó hắn hiểu lầm ngay tấp lự, ngón tay căng thẳng từ từ nắm thành quyền.

"Làm một món đồ chơi dùng sắc hầu người lấy lòng ta, tâm trạng ta tốt thì người có thể yên ổn sống tiếp." Trong mắt Tả Khinh Việt không có ý cười, "A, tất nhiên.....Nhận Quy yên tâm, ta không giết người."

"Ta sẽ chỉ, hành hạ người ngày một nặng hơn mà thôi."

Vẻ mặt Cừ Nhận Quy cứng đờ, ngẩn ngơ nhìn trong đôi mắt đào hoa luôn ngậm cười của Tả Khinh Việt chỉ còn lại một vùng âm u tăm tối.

Tả Khinh Việt liếc nhìn Cừu Nhạn Quy, đợi chờ thưởng thức biểu cảm kì ền chế bối rồi hẳn để lộ.

Nhưng đối phương không có gì ngoài sự sững sốt ban đầu, cặp mắt xuống cứ như chết lặng.

"Không đến mức --" Tả Khinh Việt bật cười khe khẽ, đương muốn chế giễu một phen.

Cừu Nhạn Quy lại chột mở miệng, giọng nói d ần khôi phục, trong khăn đặc còn mang theo đôi phần dịu dàng lưu luyến, khiến cho người ta nghe ra ảo tưởng dung túng, hẳn hơi gật đầu, "Được."

"..." Nét mặt Tả Khinh Việt tẻ nhạt, nhìn hẳn đủ thời gian nửa nén hương.

Y nhìn biểu cảm không có chút gợn sóng nào của Cừu Nhạn Quy, trong lòng bỗng nổi lên một ngọn lửa vô danh, bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng của Tả Khinh Việt siết chặt lại.

Y im lặng cười giễu một cái, sau đó ấn mạnh Cừu Nhạn Quy lên giường, Cừu Nhạn Quy không đề phòng, cơ thể vô thức căng chặt chốc lát.

Tả Khinh Việt tì một gối lên mép giường, cúi đầu áp sát không rõ nét mặt, hửi nhẹ bên gáy đối phương, có hương thuốc nhàn nhạt.

Cơ thể mát lạnh phủ lên, Cừu Nhạn Quy ngửi thấy hơi thở quen thuộc, trên cổ trụy ền tới hô hấp ấm áp, cơn ngứa ngáy tê dại lây lan khắp người, hẳn nghệt thở, không chịu được mà nghiêng đầu đi.

Hẳn hơi co chân lại, muốn tránh ra một chút.

Tai trụy ền tới nhiệt độ nóng bỏng, nhịp tim Cừu Nhạn Quy như trống đánh, ngay lúc này, đôi môi m ền ấm k ề sát vì ền tai hẳn, Cừu Nhạn Quy không kìm được run rẩy.

Nhưng giây sau, hẳn như rơi vào h ần băng.

"Nhạn Quy đang mong đợi đi ầu gì?" Tả Khinh Việt cắn tai hần, cười nhỏ hai tiếng, giọng điệu đầỵ lạnh nhạt, "Bộ dạng mặc người chi phối này của người thật khiến người ta mất hứng."

Máu huyết nóng bỗng chợt nguội lạnh, Cừu Nhạn Quy sững sờ.

Tả Khinh Việt đứng dậy không chút lưu luyến, sửa sang y phục, nhấc chân bỏ đi.

Ánh mắt Cừu Nhạn Quy hơi ảm đạm, giữ nguyên tư thế nằm ngửa chậm chậm nghiêng đầỵ qua.

Nhưng chỉ nhìn thấy một góc vạt áo viền đỏ.

Chương 41: Nhớ r ấ

Qua một h ấ lâu, Cừu Nhận Quy mới từ từ giơ tay che mắt mình lại.

+

Đúng thế, rốt cuộc hắn đang mong đợi những gì?

Đó là chủ tử của hắn, nhưng hắn không chỉ phản bội chủ tử, mà còn ôm ấp suy nghĩ rất đổi bản thủ.

Ngục cung là nơi âm u lạnh lẽo nhất Miêu Cương, ba năm không có người sống, cho dù có ít tia nắng lọt vào từ trong khe hở của nơi nào đó cũng mất đi độ ấm vốn có vào giây phút chiếu vào nơi này.

Quầng sáng u ám tối tăm như ác ý tụ họp cuộn trào thành cụm, chen lấn về phía người đang trên giường đá, Cừu Nhận Quy cam chịu nằm đó.

Thích khách hàng đầu dũng mãnh thần bí nhất trong bảng xếp hạng thích khách giang hồ, chỉ ba năm ngắn ngủi đã để lại rất nhiều truyền thuyết khiến vô số người kiêng dè, cứ như ốc sên chán chường ở trên giường đá tàn tạ như thế.

Hắn cam tâm tình nguyện bị buộc lên xiềng xích.

Cừu Nhận Quy như tự cam lòng sa ngã lại như lưu luyến thất thần nhìn một điểm hư không.

Hắn chậm chạp nhận thấy không đúng, bản thân không hề cảm thấy lạnh, Cừu Nhận Quy ngỡ rằng người dậy như cảm giác được gì, xốc đệm lót lên, đầu ngón tay sượt qua "giường đá" tính chất ôn nhuận.

Mắt Cừu Nhận Quy thoát ửng đỏ.

Dưới đệm chăn kia nào phải giường đá gè, đây rõ ràng là giường ngọc xây từ noãn ngọc.

Thiếu chủ của hắn biết rõ thích khách đã phản bội y, thậm chí chính tay dùng Quy Khử đâm vào lòng ngực y, song vẫn giữ cho hắn một mạng....

Ngoài miệng thiếu chủ nói lời xấu xa nhất tổn thương người khác nhất, nhưng lại lẳng lặng đem giường ngọc cho hắn.

Một tên thích khách phản các như hắn rốt cuộc có gì đáng để thiếu chủ làm như vậy?

Mấy năm nay Cừ Nhận Quy vật lộn với "Bất Ngự các", ăn thiệt chịu hành hạ nhiều hơn bây giờ nhiều, dù là dưới tra khảo của Phùng Đông nửa tháng hắn cũng chưa từng đổ mắt xin tha lần nào.

Tuy nhiên dường như thiếu chủ có năng lực biến hắn trở nên yếu đuối hơn cùng, rõ ràng chưa tổn thương tới hắn mấy may nhưng lại dễ dàng thọc một đao thật mạnh vào trái tim mang đầy thương tích của hắn.

Cừ Nhận Quy chầm chậm nằm nghiêng xuống, tựa nhẹ đầu vào giường ngọc.

Đôi mắt trong veo bấy giờ mất đi ánh sáng lưu động, Cừ Nhận Quy tiêu cực mà nghĩ.

Đồ chơi cũng tốt, bị sỉ nhục cũng chẳng sao.

Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh thiếu chủ là được, hắn bằng lòng bị giam cầm tại nơi ngục cung không người này, khom thân ngạo cốt phục tùng vô đối, để kiêu ngạo bất khuất kêu gào trong xương không bao giờ ló đầu.

Người bị trói khẽ vuốt ve huyênh thiếp, nét mặt lại dịu dàng.

Có thể làm đến vậy.

Chỉ bởi vì người làm nhục hắn đủ đi đâu --

Là người mà đời này hẳn bị lột da rút gân, nghiền xương thành bụi cũng muốn gặp lại lần nữa.

-

Miêu Cương chẳng hề yên bình như vẻ bên ngoài, tuy nói hiện giờ Tả Khinh Việt một mình nắm lấy quyền lực, còn có "Miêu Cương Khách" khiến cho người ta nghe sợ vỡ mật tương trợ, nhưng "âm khách" ở bên đối lập cũng không ít, chẳng qua là kiêng kỵ không dám có hành động quá lớn mà thôi.

Tả thiếu chủ đi ra từ trong ngục cung với vẻ mặt lạnh lạnh, giấu đầu hở đuôi buông ngón tay đương siết chặt ra, y không nhìn đám người nom nớp lo sợ mà trở về thư phòng.

Một bóng đen đáp xuống, "Chủ tử."

Tả Khinh Việt gật đầu, hồ hững hỏi, "Phía bắc có dị động?"

"Hồi bẩm chủ tử, phía bắc không có dị động, nhưng....hình như yên lặng đến hơi bất thường." Ảnh Lục cau mày, "Bây giờ chức vị trưởng lão Miêu Cương đang nhìn chăm chăm nên không xảy ra chuyện gì được, chỉ là Lục trưởng lão...."

"Không cần quản, ta lại muốn xem xem lão có thể làm ra trò trống gì." Tả Khinh Việt châm chọc, sau đó khựng lại như đang cân nhắc.

"Chủ tử?" Ảnh Lục gọi một tiếng thăm dò.

"Đi tra Huyết các, Bất Ngữ các....cùng với ẩn tình trong Ngự trấn khi đó, kín đáo chút." Tả Khinh Việt cụp mắt, làm cho người khác không nhìn thấy nét mặt.

Ảnh Lục thoáng kinh hãi, "Ý chủ tử đang nói là?"

"Mấy năm nay người có thể dễ dàng tra được nội tình của Bất Ngữ các, cho là trùng hợp thật sao?" Tả Khinh Việt nhắm mắt lại, hiếm khi lộ ra vài phần mệt mỏi, nói nhỏ, ".....Đi xuống đi."

1

Chuyện trước đây y không tin không có ẩn tình, có đi ều bất kể là ẩn tình gì.

Cừu Nhạn Quy cũng đã phản bội y rồi.

1

Trong mắt Tả Khinh Việt giăng đầy cảm xúc chực bùng nổ, kí ức đau đớn năm đó như vẫn còn mới, song y không phân biệt được là vết thương, hay là.....

"Dạ." Ánh Lục dần xuống sóng lớn trào dâng trong lòng, lập tức quay người rời đi.

Mắt như bị thứ gì đó loé sáng, Tả Khinh Việt hí mắt cau này nhìn sang, ngay sau đó tập trung ánh nhìn.

Trước án đặt một cái hộp gỗ không bắt mắt, một tia sáng dịu lạng lẽ đậu trên chuông bạc bên trong, Tả Khinh Việt thấy bực bội vô cùng, giơ tay đập hộp gỗ kia một cái "cạch".

Mắt không thấy tâm không phiên.

**

Mấy ngày liên tiếp Cừu Nhạn Quy cũng không gặp lại thiếu chủ.

Ngục cung yên tĩnh trống trải, mỗi ngày hắn chỉ gặp được người sống lúc dùng thiện và thay thuốc, huy ền thiết nặng trĩu, Cừu Nhạn Quy ng ỡ xếp bằng theo thói quen, liếc mắt nhìn ra cửa.

Như thể khoảnh khắc sau tay áo vì ền đỏ sẽ xuất hiện, dùng giọng điệu kiêu ngạo quen thuộc ấy châm chọc hắn.

Mấy ngày nay nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng với hắn mà nói thật sự quá dài vò.

Cừu Nhạn Quy ủ rũ, có lẽ ở trong mắt thiếu chủ, hắn không chỉ là phản đồ, mà còn là một kẻ hèn nhát không có miếng khí phách.

"Ầm --" Tiếng động nặng nề vang lại, Cừu Nhạn Quy rất quen thuộc với âm thanh này, là tiếng cửa lớn ngục cung bị mở ra.

Lúc này chưa tới giờ dùng thiện.

Sắc mặt Cừu Nhạn Quy thay đổi, trong mắt chợt có thêm thần thái, hắn hơi gập đầu gối, quỳ trên giường ngọc làm tư thế đứng dậy, nhưng giây tiếp theo hắn đã thấy rõ người tới.

Chỉ là một ám vệ thôi.

Mong chờ ẩn giấu trong mắt Cừu Nhạn Quy nhạt nhoà đi từng chút một, chậm chạp ngẩng lại

Ám vệ kia không cảm xúc mở cửa ra, rồi im lặng chờ ở bên cạnh, Cừu Nhạn Quy không có tâm trạng nghĩ nguyên do trong đó, im lặng tựa đầu lên tường.

Đột nhiên, loạt tiếng bước chân quen thuộc vang lên, mang theo sự thông dong nhưng thần bí.

Cừu Nhạn Quy sửng sốt, lập tức quay đầu sang nhìn.

Trong ánh mắt của hắn dần phản chiếu một hình bóng, hình bóng bỏ đi hắn đưa mắt nhìn theo cách đây không lâu.

"Thiếu chủ." Âm vệ nhỏ giọng nói.

Tả Khinh Việt dán mắt vào Cừu Nhạn Quy, nghe vậy chỉ phất nhẹ tay, ám vệ kia hiểu ý im lặng lui xuống.

Cừu Nhận Quy đối diện với t ần mắt như cười như không kia, bấy giờ mới như tỉnh cơn mê cúi đầu xuống, lo lắng cứng còng cơ thể.

"G ần đây thế nào?" Tả Khinh Việt đi đến gần, nhìn gương mặt g ầy đi trông thấy của hắn, hô hấp thoáng chững lại khó thể nhận ra, nhưng mau chóng cười khẽ, "Nhớ ta không, Nhận Quy?"

Cừu Nhận Quy mím môi, đã lâu không nói khiến cổ họng hắn khản đặc, Tả Khinh Việt cũng chỉ cố ý trêu đùa hắn, chứ không hi vọng hắn có thể mở cái miệng như vỏ sò kia.

Nhưng giây phút sau.

"Ừm." Cừu Nhận Quy cúi đầu, đi ều chỉnh tư thế ng ồi quỳ với Tả Khinh Việt, ngẩng đầu nhìn y bằng đôi mắt trong veo, giọng nói vẫn còn hơi khàn, "Nhớ r ồi."

Tả Khinh Việt cup mắt không rõ nét mặt, Cừu Nhận Quy thấp thỏm lo lắng, bị nhìn sồn da gà, tuy vậy vẫn cố chấp không cúi đầu xuống.

Theo ý của thiếu chủ, bây giờ hắn hắn là....

Vậy nên làm thiếu chủ vui lòng chắc không sai đâu nhỉ.

Nhưng Tả Khinh Việt vẫn không mở miệng, im lặng rất lâu, trái tim vốn đập dữ dội vì căng thẳng của Cừu Nhận Quy dần lạnh lẽo, hắn từ từ cúi đầu, do dự muốn mở miệng nhận lỗi.

Cõi lòng dần trĩu nặng.

Hắn như vậy không phải để có thể tiếp tục sống, hắn chỉ vì muốn được thấy thiếu chủ nhiều hơn mà thôi.

1

—

@Tiện Phàm:

Thiếu chủ nhìn từ trên cao xuống: để ta xem xem ai nói ta không được, đợi đó.

Chương 42: Cỗ chấp

Tả Khinh Việt cười nhạo một tiếng rất khế, nom dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn của Cừ Nhận Quy trong lòng chỉ còn lại sự châm biếm.

"Hôm nay không giả câm nữa à?" Y lạnh nhạt hỏi.

Cừ Nhận Quy cúi đầu, chua chát không biết đáp lời ra sao, thích khách đổi sang bạch y không lạnh lùng nguy hiểm như hắc y, hắc quỳ gối trên giường ngọc, thân hình cao lớn và rắn rỏi như bạch dương có dáng dấp thanh nhã tuyệt đẹp.

Vách tường xám xịt và huyềnh thiêt không hề tương xứng với hắn, nhưng lại vô cớ khiến lòng người nổi lên ý nghĩ lạ kỳ.

Hắn sạch sẽ tựa một đoá sen trắng trong bùn lầy, lại khur khur bị vây tại một tấc đất bần, rõ ràng gầ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nhưng trông mong manh đến khôn tả.

Ánh mắt Tả Khinh Việt trở nên âm u, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chuông bạc ở hông, quan sát hắn kĩ càng như muốn nhìn thấu người trước mắt.

Cừ Nhận Quy không hề ngẩng đầu lên, nên đương nhiên không cảm nhận được bầu không khí dầ dầ trở nên đặc quánh và tối tăm, hắn mím môi.

Ăn nói vụng về, hắn đành phải dùng hành động trả lời cho thái độ của mình, Cừ Nhận Quy giữ nguyên tư thế quỳ gối dịch về trước một chút, ngón tay của hắn cuộn tròn nắm chặt, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt trong veo ấy không có nịnh hót lấy lòng, sạch sẽ hệt như năm đó, hắn vẫn luôn yên lặng, pha lẫn nỗi kì vọng và chuyên chú không dễ nhận ra.

Rõ ràng hẳn không nói câu nào, song yếu thế và thân thiết hàm chứa bên trong đúng chừng mực, tướng mạo của Cừ Nhận Quy không mềm mại mà trông rất tuấn tú, mặt như quan ngọc, thân hình gầy gò nhưng không mất sức mạnh.

Tả Khinh Việt cảm thấy có lẽ mình điên thật rồi.

Cảm giác thoải mái pha lẫn với sự tàn bạo không thể khống chế trong lòng, thôi thúc y muốn giày vò người trước mặt đến thoi thóp hơi tàn, chỉ có thể y vào y sống tiếp.

Muốn để bàn tay càn kiếm vô cùng vững vàng ấy chỉ có thể phí công bắt lấy thứ gì đó, sau đó run rẩy không tự kìm được, mong manh mà dễ vỡ.

Người bị huyênh thiết buộc lại không còn là thích khách hàng đầu uy danh bên ngoài, cũng không còn là thích khách ôm ý đồ khác.

Là Cừ Nhận Quy bị y giam cầm ở bên cạnh.

- - chỉ thuộc về một mình y.

3

Tả Khinh Việt cup mắt, không rõ nét mắt tiến gần vài bước, vươn tay sờ nhẹ dải tai hắn, tai Cừ Nhận Quy lập tức đỏ bừng.

"Biết hầy hạ không?" Giọng Tả Khinh Việt hơi khàn nhỏ không du dương như mọi ngày, đầu ngón tay lạnh lạnh của y lướt từ dải tai đến gáy Cừ Nhận Quy, rồi tự nhiên xoa nhẹ bờ môi khô của hắn.

Cừ Nhận Quy tê dại cả người, đương nhiên hẳn hiểu ý của thiếu chủ, rõ ràng là câu nói quen thuộc, lúc này đây lại ám muội tột cùng.

Cừ Nhận Quy không nói nên lời, hàng mi run run, vô thức nín thở.

Cầm bị dụ dàng nâng lên, Cừ Nhận Quy đối diện với ánh mắt hẹp dài đưa tình của Tả Khinh Việt, hô hấp của thiếu chủ dường như cũng không quá

Ổn định, đuôi mắt cũng ửng đỏ, dung mạo đẹp đẽ hơn cả hoa xuân trắng thu.

Lời thoái thác ban đầu nghẹn tại nơi cuống họng, không biết là sợ chọc chủ tử không vui hay do tư tâm quấy phá, Cừu Nhạn Quy không đáp, chỉ là ánh mắt loé lên rồi dời đi nơi khác, không có ý vùng vẫy phủ nhận.

Tả Khinh Việt hài lòng cong khoé môi, y từ từ cúi đầu, ngón tay len mạnh vào đốt tay của Cừu Nhạn Quy, cùng hẳn mười ngón đan nhau, nhìn dáng vẻ bối rối của hẳn thì khẽ hôn đôi mắt hơi run của Cừu Nhạn Quy.

Chạm vào rồi rời đi ngay, dịu dàng như yêu tinh mê hoặc lòng người, như đầm nước trong khiến người ta tự nguyện đắm chìm.

Trong giọng nói nhẹ nhàng của thiếu chủ chứa sự dụ hoặc không rõ ràng, gãi lòng người ngứa ngáy, "Nhạn Quy, người có muốn không?"

Cổ họng Cừu Nhạn Quy khàn không nói nên lời, hẳn nhìn chăm chăm đuôi mắt vương sắc đỏ nhạt của thiếu chủ, người hành tẩu giang hồ chưa bao giờ say chột như bị rót mười vò rượu.

Trong giây lát tất cả máu huyết đầu đang sôi trào, nhịp tim ngày một dữ dội, người xưa nay luôn rất có chừng mực rồi bời ruột gan, gật đầu như bị quỷ ám.

Hắn như nhìn thấy thiếu chủ cười khẽ, khoảnh khắc ấy cảm xúc mơ hồ áp chế hết thủy lý trí, cả người Cừu Nhạn Quy mê mẩn, hoàn toàn phản ứng theo bản năng.

Dưới bóng tối là một khoảng mơ màng.

Như đoá hoa bị ép nhận nước, cánh hoa vỡ vụn phô ra sự diễm lệ, sau đó mưa gió vội vã, nước mưa ùn ùn kéo đến ngấm vào đất đai, có ít nước không kịp hấp thu trào ra, uốn lượn chảy xuống.

Ngực cung chớp mắt chỉ còn lại hơi thở hỗn loạn của Tả Khinh Việt, và tiếng nghẹn ngào bị ràng buộc của Cừ Nhận Quy.

Tả Khinh Việt ngạo nghễ nhìn dáng vẻ của Cừ Nhận Quy, trong lòng có sự thoải mái do trả thù mấy, ngược lại là chán nản khó tả bằng lời, xen lẫn chút thoả mãn nhỏ bé không đáng kể, cảm giác ấy giống như phản phê.

Cứ như gặp phải con cở làm khó y, sau khi lấy độc trị độc tuy có thể xoa dịu, nhưng khí huyết lại bị hai luồng năng lượng va đập làm chấn động, có thể nói là...lưỡng bại câu thương.

Trong mắt Tả Khinh Việt dần khôi phục tỉnh táo, tiếp đó buông tay ra, Cừ Nhận Quy gập người như lập tức quay người nghiêng đầu ho, vẫn may vết thương của hắn đã gập lành, nếu không ho thế này e là sẽ ồm nặng nữa.

Đôi môi mỏng vừa rở còn khô nứt bây giờ hồng hào bóng láng, có độ ẩm ướt át, hắn ho không ngừng, mắt ướt ướt, cổ đỏ hết lên, nhìn vào có hơi đáng thương.

Tâm trạng Tả Khinh Việt coi như không tệ, mặc kệ quần áo lỏng lẻo, chỉ khép lại qua loa liềm hạ mình khom lưng, võ lưng giúp hắn, kiên nhẫn chờ hắn thở lại bình thường.

Chờ Cừ Nhận Quy từ từ ngừng lại, ý thức hỗn loạn cũng dần trở nên rõ ràng hơn, sắc mặt hắn thoáng chốc rất phức tạp, nghiêng đầu hít nhẹ một hơi.

Người trong khoé mắt hình như giờ tay muốn sờ đầu hắn.

Cả người Cừ Nhận Quy nóng bừng, vô thức nghiêng đầu tránh đi, hơi không được tự nhiên, hắn không dám nhìn nét mặt của thiếu chủ, giờ tay che mắt lại, trốn tránh giữ nguyên tư thế quay lưng với thiếu chủ không nhúc nhích.

Sau lưng chợt sập tới một cơ thể mát lạnh, Tả Khinh Việt ôm hắn từ phía sau, thở dài khe khẽ, Cừ Nhận Quy căng chặt người, uốn người theo bản năng.

Tay Tả Khinh Việt men bụng dưới của hắn trườn lên, giống như rắn độc du tầu trên người hắn, leo lên cần cổ của hắn.

Tả Khinh Việt kè bên tai Cừu Nhạn Quy, hỏi nhỏ, "Tránh cái gì?"

Sức lực trên tay Tả Khinh Việt không ngừng thắt chặt như đang cảnh cáo, lại như đục vọng chiếm hữu không nơi giải toả, cổ Cừu Nhạn Quy bị ép ngửa ra sau, nghe thấy giọng điệu chan chứa ý cười khiến người ta run rẩy của thiếu chủ, trong đó có quá nhiều cảm xúc hắn không hiểu được, "Hôm nay chỉ để người làm quen một tí thôi."

Hầu kết Cừu Nhạn Quy chuyển động lên xuống, hắn nghe vậy thì nghẹt thở, đầu óc trống rỗng giây lát, nhưng không chờ hắn nghĩ sâu, cảm giác trôi buộc đã biến mất, hắn vô thức quay đầu nhìn.

Tả Khinh Việt thông thả sửa sang y phục, màu đỏ nơi đuôi mắt dần khôi phục như cũ, trở về là thiếu chủ Miêu Cương tự cao tự đại ngày thường, y liếc nhìn Cừu Nhạn Quy, thản nhiên nói, "Đi đây."

Nói đoạn, y nhắc chân muốn đi, nhưng tay áo lại bị kéo một cái rất nhẹ.

Tả Khinh Việt nhướng mày, ngoảnh lại.

Cừu Nhạn Quy cúi đầu làm người khác không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt, giọng hắn khẽ khàng không hiểu sao có một cảm giác ngoan ngoãn, khàn giọng nói, "Ngài vẫn sẽ tới chứ?"

o

Tả Khinh Việt thoáng khựng lại, trong mắt loé lên chút ngần ngợ, song mau chóng nở một nụ cười đúng mực.

1

Chỉ là trong nụ cười ấy không có bao cảm xúc.

Y xoa đầu thích khách như khen thưởng, thờ ơ nói.

"Sẽ chứ, Nhạn Quy."

—

@Tiện Phàm:

(ps: thiếu chủ yếu Nhạn Quy, chẳng qua là bây giờ hơi cố chấp thôi.)

@yu: chương này chơi đuổi chữ bắt hình =))))))

Chương 43: Vạch trần

Trong ngục cung lặng ngắt như tờ, hoàn cảnh này vốn dĩ là loại mà thích khách quen, nhưng có lẽ hình bóng chói loá như vầng dương vừa ló từng ghé thăm, khi mọi thứ trở về yên tĩnh, Cừ Nhận Quy cảm nhận được một nỗi lạ lẫm lẽ ra không nên thuộc về hắn.

-- Ý lại và bất an.

Cừ Nhận Quy thu ánh nhìn cố định tại phía cửa lớn ngục cung về giờ tay nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi mỏng nhói nhói, căng thẳng cùng hứng khởi với nhát theo gót thiếu chủ rời đi.

Thay vào đó là sự chán ghét chính mình, đáy lòng cảm thấy chua chát.

Bị nhốt ở ngục cung này, không có mưu ma chước quỷ, kẻ thù đuổi giết trên giang hồ, cũng không có nhân sinh muôn hình vạn trạng, ôn ã b ôn ch ôn, hắc y đã đổi sang xiêm trắng, bội kiếm chưa từng rời thân không biết tắm hơi, tín vật thiếu chủ để cho hắn cũng biến đâu mất, trong mắt hắn chỉ còn lại ngục cung tan hoang xám xịt, cùng với bóng dáng đời này khó phai.

Hắn như đã thật sự quên mất mình là ai, tự nguyện sa đà trở thành một... món đồ chơi dâng lên người tìm vui thưởng thức.

Bàn tay hắn vô thức lần tới hông, nhưng bỗng chạm vào trống rỗng, Cừ Nhận Quy sửng sốt, chậm chạp buông thông tay xuống.

Chuông bạc ba năm nay hắn vẫn luôn giấu ở hông cũng không thấy nữa, khi đó hắn biết rõ cái chuông ấy sẽ không kêu.

Nhưng Cừ Nhận Quy vẫn lắc nó theo bản năng, cứ cảm thấy biết đâu khoảnh khắc sau nó sẽ phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Sau này, lúc mà hắn nhớ thiếu chủ thì sẽ nói chuyện với nó, kể đến cầ
n trong tay lắ r ồi lại lắ, chuông bạc toả sáng rực rỡ dưới ánh sáng, mang
cho hắn ảo giác thiếu chủ vẫn đang cạnh bên mình.

Lúc này trong ngục cung âm u mờ tối, thích khách cũng không có chuông
bạc, song tay của hắn từ từ kéo một sợi huy ền thiết.

Lắ một cái khe khẽ.

1

**

"Bất Ngữ các" bây giờ không còn là thế lực chỉ có thể co đầ rụt cổ ẩn núp
trong bóng tối nữa, Phùng Đông tràn đầ dẫ tâm, là tên thợ săn cực kỳ kiên
nhẫn.

Hắn nhin nhục bao năm cuối cùng sẽ có một ngày đông sơn tái khởi,
đương nhiên không chịu bỏ qua bất cứ cơ hội nào, Phùng Đông biết "tận
dụng hết mọi thứ", gã chôn một hạt giống trong các môn phái nhỏ, sau đó
từng bước xâm chiếm nuốt chửng.

Cùng với việc thế lực trải rộng, gã bắt đầ xuống tay với môn phái lớn
hơn, nhưng may thay tam đại tông bây giờ không ng ồi bàng quan, những
năm qua song phương cũng ngấm ng ần độ sức k ềm chân liên tục.

Nhưng thế cục đạo này hơi biến động.

Miêu Cương nổi danh nham hiểm âm độc không bao giờ lo chuyện bao
đ ồng, chỉ cầ đ ừng mù mà động đ ến, bình thường cũng sẽ không dẫn tới
tai vạ.

Nhưng "Thôn Vân các" đã ra tay, vốn dĩ tam tông e sợ dẫn tới phân tranh
giang h ồ nên chỉ k ềm chế, nhưng Miêu Cương đột nhiên gây rối cho "Bất
Ngữ các", tỏ rõ thái độ ngạo mạn, đi đầ đó khiến mọi người không lường
trước đ ược.

"Khinh Việt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Trong Thôn Vân các, TềThịnh không đếm xỉa nước nôi, vén y bào ng ồi đối diện Tả Khinh Việt nhìn y với vẻ lo lắng.

Mấy năm nay tuy "Bất Ngữ các" nuôi ý đồ xấu, song ngoài sáng không hề dám đối đầu với Miêu Cương, Khinh Việt hành động như vậy tương đương với việc ép Phùng Đông đối địch với y, quang minh chính đại ném ân oán hai phái trước mặt mọi người.

"Chó săn của Ngụy Sơ nhất phái mà cũng dám làm ần ỉ trước mặt ta, đã tâm cũng lớn đấy." Tả Khinh Việt híp mắt, giễu cợt, "Cho tí giáo huấn thôi mà."

TềThịnh không lên tiếng, nhìn y từ tốn nói chuyện, trong giọng điệu chứa vẻ nghiêm túc, "Khinh Việt, người với thích khách kia củ người rốt cuộc là thế nào?"

Tuy người hấn ở Kiếm tông, nhưng Khinh Việt không phòng bị hấn, biến động nhỏ của Miêu Cương hấn đương nhiên nắm rõ.

Ba năm trước Khinh Việt trọng thương, TềThịnh sốt sắng đuổi tới, đến nay cũng khó quên dáng vẻ của y khi ấy, kể từ khi Khinh Việt đoạt được Miêu Cương, TềThịnh cũng không còn nhìn thấy mặt chậ vật như vậy của y nữa.

Vết sẹo dữ tợn nơi ngực, ngày thường không để người khác đến gần, thiếu chủ Miêu Cương toàn thân là độc nếu không phải không có chút đề phòng nào, làm sao đến bước này được.

Mà kẻ đầu tên của mọi thứ, chính là vị thích khách kia.

Ngực cung bị huyết tẩy tỏ rõ trong lòng lửa giận và hận ý cuộn ngất trời trong lòng Tả Khinh Việt, nhưng nếu đã không thể tự kiểm soát được mà đến nông nỗi này, thế vì sao sau khi vất vả bắt được Cừu Nhận Quy, lại chọn giữ cho đối phương một mạng chứ?

TềThịnh không nói thẳng ra, hấn chừa cho Tả Khinh Việt một đường lui, bọn họ đều đã quá hiểu rõ lẫn nhau rồi.

Có một số chuyện tới điểm dừng là được.

Sau câu nói kia của TềThịnh, trong phòng liền trở nên yên lặng.

Hồi lâu, Tả Khinh Việt mới khẽ bật cười, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ bảo, "Người nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là không dễ gì mới bắt được, giết thẳng thì đáng tiếc quá."

"Tất nhiên là phải...."

Y còn chưa nói hết đã bị TềThịnh ngắt lời, chất giọng nhã nhặn xưa giờ của hấn ngấm chút nặng nề, "Khinh Việt, nếu trong lòng người không lưu luyến, vậy có gì không giết hấn, thế này không giống người."

"Bảo là chơi đùa.... Người giam hấn ở bên cạnh, không có chút tư tâm nào thật sao?"

Dứt lời, bầu không khí hơi hoà dịu ban đầu chợt căng thẳng, khuôn mặt hoà nhã của TềThịnh cũng thoáng lộ ra đôi phần tức giận, hấn bất ngờ chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó.

Hấn có thể cảm nhận được Khinh Việt đang lẩn tránh, vốn dĩ TềThịnh không nên nói huých toẹt ra như vậy.

Nhưng hiện giờ hấn muốn một tin chính xác.

TềThịnh từng chung đụng với thích khách kia một khoảng thời gian, mặc dù là thích khách nấu mình trong bóng tối, nhưng ngoài vẻ chín chắn xen chút kiêu ngạo, linh khí cùng thiên phú đã khắc vào trong xương cốt.

Nếu như thích khách này thật sự phản bội Khinh Việt, giữ bên người chắc chắn là một mối hoạ ngầm, cần phải dứt khoát kịp thời.

Nhưng nếu khi xưa có ân tình khác, thích khách là vạn bất đắc dĩ, vậy giờ đây Khinh Việt xử sự như vậy...há chẳng phải làm người ta cảm thấy gờì nh ần chân tâm, sức sinh không bằng sao?

TềThịnh nhìn chăm chăm gương mặt của bạn tốt trong chốc lát.

Nụ cười treo bên môi của Tả Khinh Việt nhạt đi, mãi mới nhả ra hai từ, "Không biết."

"Không biết?" TềThịnh chờ cả buổi chờ được hai tứ này, vẻ mặt đương nhiên cũng không tốt được đến đâu, hấn lập tức nói, "Khinh Việt, rốt cuộc thì người...."

"TềThịnh." Tả Khinh Việt nhấn mạnh, ngược đôi mắt đang cụp lên, bên trong lập loè sự sắc bén nguy hiểm, y thông thả mở miệng, "L ần đường lạc lối cũng được, cực chẳng đã cũng được, những thứ này không quan trọng."

"Người chỉ cần biết, bây giờ hấn nhất định phải - cũng chỉ có thể - là người của ta."

1

Có lẽ ánh mắt y quá đối thẳng thắn đáng sợ, TềThịnh tạm thời ngậy ra tại chỗ.

Cúi đầu nghi ền ngẫm lời này rất lâu, bấy giờ mới như chợt thấy là lạ.

Ý nghĩa trong lời nói này...rõ ràng chính là tâm tư của Khinh Việt y không thu ần khiết mà.

Hấn ngẩng phát đầu lên, lập tức lấp bắp, "Không được, mạo hiểm quá...."

Nhưng khi TềThịnh đối diện với đôi mắt rõ ràng trông lấp la lấp lánh, nhưng lại chứa đựng nỗi tịch mịch u s ầu, lời tiếp theo nhỏ d ần, cuối cùng biến mất.

1

Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một hơi.

"Người không nghĩ tới việc, người có thể nhất được hắn thật ư?"

Người luôn ngông cuồng tự đại đó nay im lặng.

Tả Khinh Việt khác với bình thường không đáp lời, ngón tay thon dài hơi siết chặt, TềThịnh lẳng lẳng nhìn y.

"Khinh Việt, thực ra người cũng không nắm chắc, không phải sao?"

"TềThịnh." Tả Khinh Việt cup mắt, giọng khẽ và trầm, không ngả ngón như mọi ngày mà hàm chứa sự âm u cố chấp, chậm chạp nói, "Hắn có chết, cũng phải chết ở Miêu Cương."

TềThịnh than khẽ, không đánh giá, chỉ nói, "Nếu ý người đã quyết, ta không cản người."

"Chỉ là chắc người khác không biết người, nhưng ta biết, Khinh Việt không thể dứt ra hoàn toàn, liệu có từng nghĩ đến hậu quả kéo theo trong đấy?"

Khuôn mặt hơi cúi gằm của Tả Khinh Việt từ từ ngược lên, đối diện với đôi mắt nhìn thấu tất cả của TềThịnh, y chậm rãi thở ra một hơi, dựa lên ghế.

"Người sống ở đời cũng không thể bu ồn tẻ mãi như vậy được, nếu thật sự có ngày ấy....."

Tả Khinh Việt mỉm cười, "Vậy thì ta không dứt nữa."

Chương 44: Trong ngoài bất nhất

Tiếng vang nặng nề đi kèm với bụi bặm tung bay, ánh sáng chói mắt từ tởn lên vào nơi tẩm tối, cửa lớn ngục cung bị đẩy ra, tiếng bước chân trở nên cực kỳ rõ ràng tại chốn trống trải không người.

Người bị trói huyềnh thiết cử động nhẹ, đôi mắt trong veo trông về chỗ phát ra tiếng, hắn đã thấy rõ người tới, là một ám vệ che mặt.

Cừu Nhận Quy không thu tầm mắt về ngay lập tức, mà khẽ cau mày, giờ này không nên có người tới mới đúng, trong lòng hắn có suy đoán lờ mờ.

Ám vệ bước nhanh tới trước mặt hắn, động tác mang đến một cơn lốc nhỏ, hắn ta không nói chuyện, hết như một con rối lạnh tanh, lạnh lẽo gỡ hết huyềnh thiết trói lấy hắn, chỉ chừa lại còng tay và còng chân, sau đó lui sang một bên làm tư thế "mời", nhỏ giọng nói, "Thiếu chủ cho mời."

Trong mắt Cừu Nhận Quy loé lên sự phức tạp, hắn mím môi từ từ đi chuyển xuống giường ngọc, lúc hai chân giẫm lên mặt đất lại cảm thấy hơi lạ lẫm, không kì được mà nhẹ bước chân, sắc mặt hắn hơi sa sầm, ngón tay vô thức nắm thành quyềnh.

Thấy hắn dừng lại đó, ám vệ cũng chỉ im lặng chờ ở một bên không lên tiếng thúc giục.

Hồi lâu, Cừu Nhận Quy mới thẳng lưng, khẽ nói, "Đi thôi."

-

Thôn Vân các, tẩm cung của thiếu chủ.

Ảnh Lục không dám thở mạnh, cúi đầu nhìn chằm chằm hắc bào của mình.

Thiếu chủ không nói gì, hấn cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Tả Khinh Việt đã im lìm nửa nén hương, tằm mắt y dán chặt vào giấy tuyên trước mặt, mặt mày tối tăm khiến người ta không đoán được.

Chuyện y bảo Ảnh Lục tra đã có manh mối, thậm chí xâu chuỗi được thành một đầu mối hoàn chỉnh, chẳng qua là dù cho có lý giải ra sao, mọi manh mối đều chỉ vào — — Cừu Nhạn Quy là có mưu đồ từ lâu.

Năm xưa Phùng Đông chỉ là một tiểu tốt vô danh dưới trướng Ngụy Sơ, đúng như tên gọi "Bất Ngũ các", so với môn phái thủ hạ khác của Ngụy Sơ, Phùng Đông là một tên quá kém cỏi.

Nhưng bọn họ đã đánh giá thấp dã tâm của Phùng Đông, khi Miêu Cương đại loạn gã đã thừa cơ chạy trốn, mang đi rất nhiều tâm huyết của Ngụy Sơ, mai danh ẩn tích ở gần Ngự trấn, ngủ đông chờ đợi thời cơ.

Có đi đâu không ngờ rằng, "Bất Ngũ các" không có tiếng tăm gì khi ấy lại nhặt một đứa trẻ vệtừ trong loạn táng cương, gia đình nó là quý tộc sa cơ, bị cừu gia báo thù mới rơi vào bước đường tan nhà cửa nát.

Mà đứa trẻ này, chính là thích khách đầu bảng hiện giờ.

Thiếu chủ ngẩng ngay ngẩn bất động, chỉ là giấy tuyên trước mặt chợt bị lưỡi đao vô hình chia thành mảnh vụn, lá tả rơi xuống, sắc mặt Ảnh Lục lập tức trắng bệch, hấn quỳ một gối, "Xin chủ tử thứ tội."

"Không sao, lui xuống đi." Tả Khinh Việt không chất vấn, thậm chí y còn nhoẻn cười, chẳng qua nụ cười ấy nhìn sao cũng khiến người khác sợ run.

Quả thật là hay hết sức, hay cho một âm mưu từ lâu, hay cho một thích khách đầu bảng.

Y vậy mà lại không biết, khi xưa Nhạn Quy sống ở Miêu Cương.

Lạnh nhạt như Ảnh Lục cũng toát đầy mồ hôi lạnh, hấn không dám nhìn nhiều, nghe vậy lập tức quay người lui xuống.

Vừa khéo sao, ngay lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Chủ tử, người đã dẫn tới rồi."

Tả Khinh Việt mặt không đổi sắc, lười biếng nằm trên noãn tháp, cố định tầm mắt vào cánh cửa, như là muốn xuyên qua tấm gỗ này nuốt người phía sau vào bụng, y khẽ đáp lại, "Ừ."

Xích xích lay động phát ra tiếng va chạm, cửa bị đẩy ra từ từ, không có ngăn cách, Tả Khinh Việt liếc mắt là nhìn thấy người đẩy cửa.

Xích trên tay và trên chân Cừu Nhận Quy kêu "leng keng" theo động tác, vẻ mặt hần bình tĩnh tựa dù làm gì đi nữa cũng không thể gợi lên gợn sóng trong lòng hần, nhưng thỉnh thoảng hần sẽ lộ ra những biểu cảm yếu ớt.

Giống như nuôi một con bạch nhãn lang chưa thuần phục, nhưng trong đôi mắt trong veo kia lại chỉ có một mình Tả Khinh Việt mà thôi.

Giấy trắng mực đen khi này hiện lên trong đầu, Tả Khinh Việt thoát tối tăm mắt, ngay cả ý cười giả dối cũng mất sạch, cửa phía sau bị gió mạnh đóng "ầm" lại.

Tóc Cừu Nhận Quy bị thổi tung, trong mắt xuất hiện sự hồ nghi, nhưng không chờ hần phản ứng, thiếu chủ ban đầu còn đang lười nhác đã sải bước đi tới chỗ hần.

Một tiếng kêu trầm đục vang lại, lưng Cừu Nhận Quy dựa vào ván gỗ, Tả Khinh Việt ấn hần lên cánh cửa, nhưng lại không làm bước tiếp theo, lộ ý rõ ràng găm nhắm hết toàn thân, bàn tay nắm bả vai Cừu Nhận Quy cũng ngày càng thêm sức.

Cừu Nhận Quy hơi cảm thấy không đúng, nhin cơn đau ở đầu vai nhỏ giọng dò hỏi, "Thiếu chủ?"

Tả Khinh Việt nhìn hần không nói chuyện, Cừu Nhận Quy cảm nhận được cảm xúc kiên nén của y, do dự một lát liền chủ động vươn tay, thử từ từ

vòng qua eo của thiếu chủ.

Ngốc nghếch mà lại kiên trì, hết như đã từng như thế.

Cảm xúc trong mắt Tả Khinh Việt càng mãnh liệt hơn, song đến cuối cùng trong hô hấp nặng nặng của cả hai y lại chợt nói lực, chậm chạp từ đầu vào hõm cổ của Cừ Nhận Quy.

Hơi thở ấm áp phả trên làn da, Cừ Nhận Quy mất tự nhiên nghiêng đầu đi, nhưng lại bị nâng mặt đề v ề

Sức không mạnh, có cảm giác vô lực.

Cừ Nhận Quy sửng sốt, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của thiếu chủ, mang theo sự phẫn nộ khó thể giải thích, "Thôn Vân các bỏ đối người à?"

- - Ta có bao giờ bạc đãi người?

"G ậy thành thế này là muốn dùng cái chết minh chứng lòng thành?"

- - Vì sao phản bội ta, không muốn ở Miêu Cương tới vậy sao?

Y biết ngoan ngoãn của thích khách có khả năng là có ý đồ khác.

Lời của Tề Thịnh v ăng v ẳng trong đầu y, độ ấm nơi lòng bàn tay thích khách ngấm qua lớp vải ủ ấm cõi lòng y, giận dữ vô cớ v ời đi không ít, thay vào đó là mệt mỏi n ặng đ ọng.

Hết như trả đ ược đại thù nhiều năm v ề trước, y ng ồi trên bảo tọa liếc nhìn chúng người dưới bậc thềm, nhìn bọn họ nom nớp lo sợ nhưng mặt mũi lại cung kính, trong lòng trống rỗng mệt mỏi rã rời, cảm thấy nhàm chán quá thể.

Y nhin nhục vì báo thù cho cha mẹ, y vất óc suy tính giành đ ược đại quyền Miêu Cương, y nghiên cứu cỗ thuật trở thành "Cỗ vương" Miêu Cương người người đ ều biết.

Y có Miêu Cương to lớn, có quyền lực tối cao, có châu bảo nhiều vô số kể.

Nhưng y duy chỉ không giữ được người mà mình trân quý.

Y không cứu được cha mẹ, cũng không giữ được Cừu Nhạn Quy.

2

Người Tả Khinh Việt có thể tin giờ đây, cũng chỉ có một mình Tề Thịnh mà thôi.

Hơn nữa do thân phận đặc biệt, bình thường sợ liên lụy tới đối phương, nên ngoài mặt cũng chỉ duy trì các mác "giao hảo."

Bên dưới phần hoa là một vùng yên ắng, vàng ngọc nổi ở bề ngoài bị đập vỡ, để lộ hình dáng âm u mục nát bên trong.

Người mà thế nhân cực kỳ hâm mộ là thiếu chủ Miêu Cương, chứ không phải Tả Khinh Việt.

1

"Chưa từng."

Giọng nói hơi khàn cất lên, có vẻ đã trong trẻo hơn mấy ngày trước, Cừu Nhạn Quy không biết mục đích của thiếu chủ là gì, nhưng hẳn cảm nhận được hơi thở trĩu nặng đè nén.

Cừu Nhạn Quy nghe theo bản tâm ôm lấy thiếu chủ, lợi dụng "thân phận" của mình bây giờ đến gần thiếu chủ, hạ giọng nói, "Chỉ là không có mặt thiếu chủ, Nhạn Quy ăn ngủ không yên."

Hàng mi hắn khẽ run, tình cảm thầm kín bị kiềm chế giấu vào nơi sâu nhất trong ánh mắt, nổi ở bề mặt chỉ có âm giọng tận lực làm nhẹ đi, còn có quan tâm đúng mực.

Như thế trước mắt Tả Khinh Việt không phải Cừu Nhạn Quy hết lòng bảo vệ chủ, ôm ấp tâm tư thương nhớ được ăn cả ngã về không.

Mà là thích khách không có khí phách, lấy sắc h`âu người.

Chương 45: Hỗn loạn

Tả Khinh Việt ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa hai người rất gần, lúc rõ mắt hô hấp đan xen vào nhau, đến đổi y có thể nhìn thấy hàng mi dài hơi run của Cừ Nhận Quy.

Y không đáp lại lời thì thầm của đối phương, buông tay ra như thể không nghe thấy, im lặng lan tràn.

Cừ Nhận Quy mím môi, bàn tay ôm lấy thiếu chủ cứng đờ, song không rút về.

"Người muốn gặp ta?" Hồi lâu, giọng nói không nghe ra vui giận của Tả Khinh Việt cất lên, y nhìn vào mắt Cừ Nhận Quy, từ tốn hỏi.

Cừ Nhận Quy mím môi mất tự nhiên, gật nhẹ đầu, "Ừm."

Tả Khinh Việt quan sát người trước mắt, sắc mặt không rõ ràng.

Thích khách trong ấn tượng của y là dáng vẻ giữ quen nếp cũ, hơi cứng nhắc, và luôn luôn kiên chế.

Là thuộc hạ của y.

Mà người hai tay ôm eo y, mạnh mẽ trấn tĩnh lúc này, giống như đã gỡ bỏ gánh nặng, cảm lòng không đợi để lộ sự thành khẩn kín đáo, bất cần trong lòng....

Thành khẩn?

Hoài nghi vừa dâng lên bị hai từ này phai nhạt, Tả Khinh Việt kéo khoé môi, cảm xúc trong mắt vơi đi rất nhiều, y thờ ơ nâng tay nắm bàn tay ôm

eo mình, dịu dàng vuốt ve giây lát, một bàn tay khác tiện đà kéo eo Cừu Nhạn Quy ấn người vào lòng.

Đầu ngón tay hơi lạnh đi xuống xuôi theo tay hắn, nhanh nhẹn tháo thắt lưng màu trắng ra, thông thả lướt qua bụng dưới phủ lớp vân da mỏng, tiếp đó phủ cả bàn tay lên, chậm rãi xoa nhẹ, nắm lấy thắt lưng gầy mạnh hữu lực của thích khách.

Cả người Cừu Nhạn Quy cứng đờ, một luồng nhiệt xộc lên cõi lòng, hắn đỏ mặt cắn bờ môi mỏng, bụng dưới mẫn cảm co rụt hai cái, vô thức muốn né ra, nhưng lại bị ấn vững về chỗ cũ.

Một tiếng cười khẽ vang ở bên tai, nửa bên người Cừu Nhạn Quy tê rần, "Nhạn Quy thật dễ trêu."

Tả Khinh Việt cảm nhận được sự khó nhịn và cứng đờ của hắn, cái hôn tỉ mỉ xuôi xuống men theo vành tai, cọ sát bên cổ hắn, tựa tờ liễu bị gió cuốn bay, độ ấm mềm mại nhiễm lên như mặt trời mới mọc.

1

Hô hấp của Cừu Nhạn Quy nặng nề, tham lam hít thở hết một kẻ đuổi nước, hắn mơ màng híp mắt, đôi mắt trong trẻo mê loạn ửng hồng, sau đó ngoan ngoãn lại thoải mái ngửa cổ lên, tay vô thức bấu lấy bả vai của thiếu chủ.

Hắn bị dựa lên cánh cửa, y phục nửa cởi, trong phòng chỉ còn xiêng xích va chạm và tiếng hô hấp hỗn loạn, hoà lẫn bên trong còn có tiếng động ám muội.

Trong một khoảng hỗn loạn.

Cừu Nhạn Quy chưa kịp phản ứng đã bị đè lên án, hai khuỷa tay chống trên bàn gỗ, phía sau phủ lên một cơ thể thon dài, đường cong vai lưng của thích khách mượt mà, hình thành độ cong đẹp đẽ ưu việt.

Tả Khinh Việt thưởng thức bộ dạng đáng thương của Cừ Nhận Quy một hồi, hôn gáy sau của hắn như khen thưởng.

Sức nặng sau lưng chợt biến mất, Cừ Nhận Quy ngẩn ra, ngoảnh đầu nhìn, Tả Khinh Việt không biết lấy từ đâu ra một cái lọ tròn nhỏ, bên trong chứa chất đặc màu trắng tuyết.

Cừ Nhận Quy nhận ra nó là cái, mặt thoát đở bùng, hắn quay đầu không dám nhìn nữa, tim đập "thình thịch", Tả Khinh Việt xoa gáy hắn an ủi, "Ngoan, đừng sợ."

Hơi thở của Cừ Nhận Quy nặng trĩu, đột nhiên con người hắn co lại, cơ thể run rẩy không thể khống chế.

1

Cảm giác kỳ lạ khiến hắn không biết phải làm sao, nhưng may là thiếu chủ đủ nhẫn nại, một tay khác vỗ về lưng hắn.

Cừ Nhận Quy dần không còn căng chặt cơ thể nữa, hết sức mềm nhũn người, ánh sáng yếu ớt loé lên trong mắt Tả Khinh Việt, y dừng động tác, Cừ Nhận Quy vô thức thả lỏng.

Nhưng giây lát sau, ngón tay hắn bỗng nhiên vịn bàn gỗ, bên trên lưu lại một dấu vân tay mang nhiệt khí.

Cừ Nhận Quy bối rối mở to mắt, cảm bị bóp chặt, Cừ Nhận Quy đành phải nghiêng đầu qua, sau đó đôi môi hồng hào bị ngậm lấy, kiên nhẫn liếm cắn như muốn đem hết thảy những mập mờ nuốt trọn vào cuống họng.

Cừ Nhận Quy sửng sốt, thiếu chủ hôn hắn, là dịu dàng nhưng cũng xâm chiếm bá đạo.

Hơi thở của thiếu chủ tập kích, cảm giác khó chịu đã đỡ hơn nhiều, trong mắt hắn chỉ còn lại đôi mắt hoa đào dụ hoặc ấy, và cả lòng thoả mãn vô cùng rõ rệt.

Tiếng thở dốc của thiếu chủ khẽ khàng như đấm lửa vào cuối thu, du dương từ tính lại chứa sức hấp dẫn không diễn tả được, Cừu Nhạn Quy giờ tay che mắt mình.

Cảm giác này thật giống như hẳn đã có được thiếu chủ, Cừu Nhạn Quy không thể chống cự sự mê hoặc này, tình nguyện đắm chìm.

Tâm cung rất to, bệ cửa sổ, ghế gỗ, cùng với giường nằm rộng rãi, thiên tư cố định xiềng xích đang đong đưa va chạm không ngừng.

2

Cảnh xuân rơi vào thanh đàm ẩm ướt tối tăm, khuấy động mặt hồ yên ả, quầng sáng mê loạn ngấm vào trong nước, vẫn đục không chấn náo mình, sóng lớn nhấp nhô nghênh đón bão táp chực đến, cây khô che chắn mưa gió phát ra tiếng nghẹn ngào, bên trong lại ấp ủ sức sống căng tràn.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, thanh đàm vẫn lóng lánh dập dềnh, giống như cơ thể run rẩy mất kiểm soát, rồi sau đó mây đen tan đi, ánh sáng dịu nhẹ ngấm vào trong, vượt ve mặt nước trong veo, tựa có ai khẽ hôn người dưới thân, lau đi giọt lệ chưa khô ở khoé mắt hẳn.

1

**

Cơ thể mỗi như bị rút đi ba hần sáu phách, lênh đênh rồi rơi vào thể xác rõ tàn tạ, chênh vênh và không chân thật.

Khi ý thức Cừu Nhạn Quy dần trở về chỉ cảm thấy choáng váng, hơi động ngón tay thôi cũng cảm thấy vất vả.

Hắn khó khăn mở mắt ra, phát hiện bản thân không phải ở ngục cung, đập vào mắt là màn trướng màu vàng nhạt.

Cảm giác dị thường lạ lẫm làm hẳn ngớ ra, ý thức khuyết thiếu của thích khách mới dần dung hợp, khung cảnh hỗn loạn hiện lên trong đầu, Cừu

Nhạn Quy thoát biến sắc, vô thức muốn chống người dậy, nhưng hắn đã đánh giá cao tình trạng của mình bây giờ, chống được một nửa đã ngã về, bất ngờ nện vào cái gì đó.

"Ừm..." Bên tai truyền tới tiếng rên khó chịu, ngay sau đó eo bị ôm lấy một cách bá đạo, cả người được kéo vào vòng ôm thân quen, giọng nói khàn khàn trầm thấp chứa đựng vài phần không tỉnh táo, "Đừng lộn xộn."

Cõi lòng bất an của Cừu Nhận Quy bình tĩnh lại một cách lạ kỳ.

Hắn yên lặng nhìn người trước mắt, hiển nhiên thiếu chủ không hài lòng với việc bị người khác đánh thức, mặt mũi viết đầy hai chữ "bực bội", lông mi như lông quạ dài và cong, lúc này hơi run khẽ, gãi ngứa lòng người.

Đuôi mắt y bị nhiệt khí hun đỏ, khiến cho Cừu Nhận Quy nhớ ngay đến biểu cảm mê loạn nhưng chuyên chú vừa rồi của thiếu chủ.

Thật giống như....hắn đặc biệt.

Mỹ nhân rần rết ai nấy đều biết, thiếu chủ Miêu Cương biết bao người ngưỡng mộ nhưng phải chùn bước chân, lúc này đang nằm yên giấc bên gối hắn, hết như không hề đề phòng hắn.

Cho dù dùng cách thức đơ bản thế này, cho dù hắn ôm tư tưởng khó nhìn thấy ánh sáng.

Cừu Nhận Quy từ từ vươn tay ra, khoác hồ lên cổ tay Tả Khinh Việt, sau đó chậm chạp cúi đầu, để bản thân dựa vào bả vai thiếu chủ, khuôn mặt luôn đi kèm tĩnh không khỏi để lộ sự mệt mỏi.

Ở trước mặt thiếu chủ thích khách có thể buông bỏ mọi kiêu ngạo và tôn nghiêm, chỉ quý trọng hết thảy trước mắt, như một ân điển.

Chỉ là hắn vừa đến gần, thiếu chủ đã hơi nhúc nhích, cau mày trông như không thoải mái, trong mắt Cừu Nhận Quy thoáng qua chút mất mát, song vẫn chậm chạp thắng người chuẩn bị lùi ra.

Đột nhiên một bàn tay to lớn ấn đầu hắn lại, bàn tay hắn cẩn thận phủ trên cổ tay thiếu chủ cũng bị nắm ngược, người đang ngủ không biết là cố ý hay dựa hết vào bản năng, len vào kẽ tay đến khi hai người mười ngón đan nhau mới thôi.

Cừu Nhạn Quy sửng sốt, bàn tay đặt trên đầu hắn xoa hai cái rất nhẹ, sau đó lại ấn vòng eo rã rời của hắn, khoảng cách của cả hai chẳng mấy chốc đã kéo gần hơn.

+

Độ ấm truyền từ lưng tới ngấm vào nơi sâu trong cốt tủy, không biết có phải ảo giác của thích khách không, đốt ngón tay lạnh lạnh suốt ấy như đã vương thêm nhiệt độ không thuộc về mình, ấm hơn lúc bình thường rất nhiều.

Miêu Cương vào cuối thu, dường như cũng không lạnh đến thế.

Chương 46: Động thái

"Thiếu chủ."

Ảnh Thập cung kính, giọng nói hơi ngập ngừng, "Ảnh Lục đã phái người theo dõi "Bất Ngữ các" và môn phái khác...manh mối của chuyện thích khách phản các không hoàn chỉnh, hiện giờ đang dò la sâu hơn, có đi đâu là...."

"Nói." Tả Khinh Việt nói ngắn gọn.

"...Có đi đâu gần đây dường như "Bất Ngữ các" có dị động, thư của Ảnh Lục nói khá kì lạ, tuy ngoài mặt "Bất Ngữ các" vẫn chú ý tới động thái của Cừu Nhạn Quy, nhưng thật ra không tập trung quá nhiều, theo lý thích khách đầu bảng phải cực kỳ quan trọng với bọn họ, kẻ thù ngoài kia lớn tiếng tuyên bố thích khách rơi vào tay chúng ta, Bất Ngữ các cũng từng lên lút thò tay vào Miêu Cương, nhưng không biết vì sao vẫn chưa thấy tầm tích."

Ảnh Thập lạnh lợi hơn Ảnh Lục, hần nói xong câu này thì ngừng lại, ngược lên thăm quan sát sắc mặt thiếu chủ một hồi, thấy y bình thường mới nói tiếp, "Hơn nữa, người chúng ta an bài ở các tông môn....đang lần lượt mất tích."

Cuối cùng Tả Khinh Việt cũng ngừng đầu lên, nhẹ nhàng lặp lại, "Lần lượt mất tích?"

"Dạ." Về mặt Ảnh Thập trở nên khó coi, "Thiếu chủ, hình như Bất Ngữ các, có xu thế muốn đối đầu trực diện với chúng ta."

Hần không nói lời còn lại, cứ tưởng thiếu chủ sẽ nổi trận lôi đình giống như lần trước, nhưng Tả Khinh Việt chỉ xua tay, bình thản bảo, "Ừ, xuống

đi."

Ảnh Thập như được ân xá, quay người rời đi.

Tả Khinh Việt nghịch chuông bạc trong tay, sắc mặt không rõ.

Chuyển biến của "Bất Ngữ các" bây giờ xem ra chỉ có hai tình huống.

Một là vì Phùng Đông có át chủ bài, đồng thời quân át chủ bài này tăng thêm tự tin cho gã tăng, thậm chí có gan ngang nhiên đối chọi với Thôn Vân các.

o

Hai chính là, Phùng Đông đang giảng bẫy muốn khiến y hoài nghi.

Hoài nghi trong cái sau có lẽ là Lục trưởng lão, có lẽ là nội loạn hồng quấy nhiễu Miêu Cương.

Cũng có thể là.... Cừ Nhận Quy.

Mà nếu đi đầu thứ hai là thật, vậy thật đáng để suy ngẫm.

Nếu Cừ Nhận Quy là người của Bất Ngữ các gã, hành động này của Phùng Đông chẳng khác nào để lừa đá vào đầu.

Nhưng nếu đi đầu đầu tiên là thật, rốt cuộc Phùng Đông có át chủ bài nào?

Tả Khinh Việt dừng động tác trong tay, ánh mắt lộ hết ra sự rét lạnh.

Khi xưa trong đồng tâm huyết mà gã mang khỏi Ngụy Sơ, rốt cuộc có gì khiến gã cuồn cuộn vọng như vậy?

**

Á

nh nắng ban trưa gay gắt hơn.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Cừu Nhạn Quy mê mang ngủ thiếp đi.

Lúc mở mắt ra, bên cạnh hắn đã không còn ai.

Nhận ra điểm này, ý thức chưa tỉnh táo hẳn chợt rõ ràng, hắn nhận cảm giác khó chịu mở mắt ra, khi phát hiện mình đang ở trong tầm cung xa hoa tráng lệ của thiếu chủ chứ không phải ngục cung âm u lạnh lẽo, mới thẫn thờ phào một hơi.

"Tỉnh rồi à?"

Chẳng qua chưa thở phào được hết, một giọng nói bỗng vang lên ngay bên người, Cừu Nhạn Quy lại hít thêm một hơi, lập tức liếc qua nhìn.

Thiếu chủ ngẩng yên ở mép giường, lạnh nhạt nhìn hắn, so với sự nóng nực ban nãy như trở thành một người khác.

Chút mong mỏi thẫn lặng trong lòng Cừu Nhạn Quy bị giới nước lạnh, hắn nhận khó chịu đi đâu chĩnh tư thế, sụp mắt tính xuống giường, giọng rất khàn, "Là Nhạn Quy đã quá phạm, thiếu chủ thứ..."

Chưa dứt lời lại bị ấn lại giường, Tả Khinh Việt cầm cái bình nhỏ ở đầu giường qua, hoàn toàn không bận tâm đến suy nghĩ của người khác, bày ra dáng muốn cởi y phục.

Trước đó lúc ý loạn tình mê, mọi thứ đều tiến hành như nước chảy mây trôi, nhưng lúc này động tác của thiếu chủ quá đột ngột, dù là Cừu Nhạn Quy cũng không kịp được giơ tay chặn lại, nói nhỏ, "Thiếu chủ...."

Đôi mắt hoa đào của Tả Khinh Việt không kiên nhẫn híp lại, giọng điệu cũng cực kỳ tệ, "Làm gì đó? Lúc này nhớ xấu hổ rồi à, ban nãy ta thấy người...."

"Thiếu chủ!" Cừu Nhạn Quy vội ngắt lời y, nhìn bình sứ kia cũng đoán được đại khái là vật gì, hắn mím môi bảo, "...Nhạn Quy tự làm là được."

"Tự mình làm?" Tả Khinh Việt giễu cợt, thò tay véo mạnh eo Cừ Nhận Quy một cái, cảm giác đau mỗi khiến toàn thân thích khách cứng đờ, thế mà kẻ đầu sỏ còn xùy khẽ, "Người được sao?"

Mặt Cừ Nhận Quy vẫn không dao động, thái độ hiêm khi cứng rắn, hơi giận dỗi nghiêng đầu đi, nói một cách chắc chắn, "Được."

1

Tả Khinh Việt nhìn hấn chốc lát, trong mắt loé lên chút gì đó, rồi sau đấy ném bình thuốc qua, quay người đi đến sau bình phong, bỏ lại một câu hồ hững, "Tùy người."

Lần đầu tiên Cừ Nhận Quy không nhìn theo thiếu chủ rời đi, mà là nhìn chăm chăm bình sứ kia, lúc lâu sau mới nhắm mắt lại như cam chịu số phận.

Đợi đến khi bôi thuốc xong, góc trán Cừ Nhận Quy đã tứa đầy mồ hôi mịn, hấn lau sơ qua, bởi xiềng xích trói buộc tay chân nên động tác không thuận tiện lắm, lăn qua lăn lại một hồi mới xuống giường suôn sẻ.

Sau bình phong có một cái bóng nhàn tản tuấn dật.

Bước chân của Cừ Nhận Quy thoáng dừng, sau đó bước tiếp lần nữa, âm thanh của dây xích lạnh lạnh, Tả Khinh Việt buông bút lông, ngược nhìn.

Thích khách gầy gò mang cảm giác mong manh sau cơn bạo bệnh hơn, những đốm loang lỗ bên cổ dần che lấp trong xiêm y màu trắng, không còn giống với thích khách kiêu ngạo lạnh lùng trong ấn tượng của y nữa, ánh mắt Tả Khinh Việt hơi loé lên, thản nhiên nói, "Lại đây."

Cừ Nhận Quy cup mắt đi tới phía trước thiếu chủ, Tả Khinh Việt đang cầm thứ gì đó cùng màu với huy hiệu thiết, hình như là chìa khoá.

Y không lên tiếng, chỉ cầm dây xích của thích khách lên, cắm chìa vào lỗ khoá, xiềng xích theo tiếng mở ra toàn bộ, rớt xuống.

Cổ tay và mắt cá chân không còn mang nặng bõn rồi nhúc nhích khẽ, Cừu Nhạn Quy ngậy ra một chốc, vô thức sờ cổ tay, cõi lòng phức tạp.

- - Thế này được coi là gì?"

"Nghe ám vệ nói mấy ngày nay người ăn không ngon." Tả Khinh Việt đứng dậy, áp sát hẳn, khí thế cực kì áp bức, rõ ràng là lời quan tâm nhưng vẫn bị y nói ra như lời mời H ồng Môn yến.

Bây giờ Cừu Nhạn Quy không muốn ăn uống gì, nhưng hẳn đã bị nhốt nhì êu ngày, ấn tượng với thế giới bên ngoài đều đã nhạt nhoà hết, với lại....hắn cũng muốn xem Miêu Cương của thiếu chủ có dáng vẻ thế nào.

"Được, nghe sự phân phó của thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy thấp giọng nói.

Trong mắt Tả Khinh Việt hiện lên ánh sáng yếu ớt, khẽ bật cười, y cũng không tốt bụng đến thế.

Một mặt là trạng thái của thích khách không ổn, dẫn ra ngoài đi dạo có lẽ sẽ tốt lên.

Mặt khác....mấy con chuột trong bóng tối nào đó theo dõi bao lâu nay, đương nhiên y phải dẫn người dạo trước mặt bọn hắn một vòng, thăm dò thái độ của đối phương là gì.

Tả Khinh Việt dừng t ầm mắt trên gương mặt g ầy gò của Cừu Nhạn Quy, ngón tay thon dài động đậy như muốn giơ lên, song lại kiềm chế bỏ xuống.

3

"Đi theo."

Y xoay người đi ra cửa, che giấu chút bực dọc thoáng hiện trên mặt, nhưng r ồi không biết nghĩ đến đi ều gì mà bước chân đột nhiên chậm hơn trước, uể oải ngáp một cái nhỏ.

Cừu Nhạn Quy không kịp nghĩ nhì êu, phải phải nhanh bước đuổi theo, đau trướng khác thường khiến hắn hít một hơi, nhưng cũng chỉ hơi khựng lại

một tí.

Chút không thoải mái này không là gì với hắn, chẳng qua là cảm thấy xấu hổ thôi.

Nhưng may mà thiếu chủ đã giảm tốc độ, nên hắn mới có thể đuổi theo đỡ vất vả.

Khoé mắt Tả Khinh Việt bắt được một cái bóng màu trắng, đi êm nhiên phủi y phục, hơi kéo khoé môi như châm chọc.

Thích khách đầu bảng gì chứ, rõ ràng là một tên phế vật.

Giống như con búp bê giẻ, vừa chạm vào liền muốn đứt ra.

Gậy sắp xọp đi rồi, đến dùng thiện cũng tốn sức.

1

Lềm ề, phi ền phức

Chương 47: Nhận ra

Miêu Cương giàu nứt đố đổ vách, một trong những điểm đặc sắc nhất chính là vẻ cổ xưa thần bí, đèn đuốc sáng rực, bất kể là phố xá hay đường núi đường núi ngoằn ngoèo khúc khuỷa, hai bên đều treo đèn làm bằng bạc nuôi "Đăng cô" bên trong, vào ban đêm nhìn từ xa là một chốn rực rỡ.

Nó là thành trì, cũng là giang hồ.

Bên ngoài giữa tông môn duy trì hoà bình, giống như vô số sợi dây dài mảnh đan xen, cuối cùng tụ họp đến "Thôn Vân các".

Ở Miêu Cương, "vị ấy" chính là trời.

Phố Ngũ Nhân là nơi náo nhiệt nhất Miêu Cương, hôm nay vẫn ồn ào, có đi đâu trong bầu không khí hoà thêm ít thận trọng, không còn rõ như mọi ngày.

Người trong Vọng Cầm lâu vội vội vàng vàng.

Tuy rằng chỗ này là "Phong Nguyệt lâu", nhưng lại không làm ăn dơ bẩn, phần nhiều là quân tử nhã nhặn đến phiếm dúc.

"Lệ nương! Lệ nương --" giọng nói vội vã đề thấp vang lên, người ăn mặc như tiểu tư vội vàng chạy tới, thì thầm bên tai phụ nhân xinh đẹp vài câu, sắc mặt của phụ lập tức thay đổi, không ngó ngàng đến việc giữ tư thái thướt tha mà ra ngoài nghênh đón.

Một chiếc kiệu từ từ dừng lại trước lầu, ám vệ khom người cung kính vén màn ra, một bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đặt trên sườn kiệu, sau đó là dung nhan lạnh lùng tuyệt sắc.

Khi chân y giẫm lên mặt đất, âm thanh xung quanh dường như đều nhỏ lại, Tả Khinh Việt đứng trước lầu, vẻ mặt không kiên nhẫn, nom tâm trạng cũng không tốt.

Mà thủ phạm chọc thiếu chủ không vui cũng cúi gầm mặt xuống kiệu, im im đứng sau lưng thiếu chủ.

Chuyện này nói ra thì dài, vắn tắt là.

Lúc này thiếu chủ tự dưng gây hấn, cười lạnh một tiếng rồi lại gần hấn, Cừu Nhạn Quy không biết chọc thiếu chủ không vui chỗ nào, chỉ đành im lặng, kết quả đợi hoài đợi mãi, Tả thiếu chủ chỉ thô lỗ giúp hấn sửa cổ áo, sau đó lùi về nhắm mắt lại không nói lời nào, tuy y không nói, nhưng Cừu Nhạn Quy cảm thấy chắc chắn thiếu chủ đang hờn dỗi.

- - Chắc là cảm thấy đáng vẻ của hấn bất nhã.

1

Cừu Nhạn Quy không nhịn được ngược mắt lên, nhưng vừa hay đối diện với ánh mắt nghiêng qua nhìn của thiếu chủ, hấn mím môi, đến gần hơn một chút.

Tả Khinh Việt chững lại, dời mắt giơ tay lôi người tới bên cạnh, gương mặt lạnh lùng dụ lại.

Xung quanh không hện mà cùng lặng ngắt.

Một lát sau tất cả các tâm mắt đều tỉnh bơ lia qua đây, có tò mò, thăm dò, kinh ngạc, đố kị....còn có, theo dõi ngầm.

Chẳng qua là, bộ ngựa bắt ve sần chim sẻ rình sau lưng.

Mỗi một biến động nhỏ của Miêu Cương y đều nằm lòng, chứ đừng nói chi người lai lịch bất minh.

Tả Khinh Việt không để tâm những ánh mắt này, ánh mắt y tập trung, đằng trước có một hình bóng xinh đẹp đang vội vã chạy tới, tươi cười như hoa

nói, "Thiếu chủ tôn giá, thiệp thân đã tiếp đón không được chu đáo."

"Không sao." Tả Khinh Việt mỉm cười, có vẻ quen với phụ nhân, không nói chuyện với bản mặt cau có của Cừ Nhuận Quy, y nhìn lướt qua thích khách, ẩn ý bảo, "Đi chuẩn bị vài món ngon, đâu bếp riêng của Thôn Vân các không bị được Vọng Cầm lâu của người, không khiến tổ tông vui lòng, người xem rỗi làm đi."

Lệ nương giật mình, tặc lưỡi ngạc nhiên trong lòng, nàng cười duyên nhìn Cừ Nhuận Quy đang không được tự nhiên, gật đầu hiểu ý, "Thiếu chủ nói đùa rỗi, nhã gian đã chuẩn bị xong, mời thiếu chủ và công tử dờn gót."

Tả Khinh Việt gật, không buông cổ tay của Cừ Nhuận Quy ra, cất bước biến mất trước mắt mọi người.

Ân oán của thiếu chủ Miêu Cương và thích khách đã sớm được lưu truyền ra từ trước, nhưng trăm nghe cũng không bằng một thấy.

Sau khi bóng dáng có cảm giác áp bách cực kỳ mạnh rời đi, đám người bùng nổ.

Xem ra tin đồn có đến chín phần mười là thật, bằng không thiếu chủ không thích có người bên cạnh sao lại chủ động đụng chạm người khác?

Phố Ngũ Nhân lại lần nữa náo nhiệt, chỉ là ở góc tối không bị ai chú ý có người lảng lảng rút lui, trong trà lâu phía trước hấn ta, công tử cầm y đang nói cười bình tĩnh đưa một ánh mắt, sau đó liếc qua vị lão giả bình thường phía sau.

Lão giả kia khom người rời đi, cửa sau vắng người, "lão giả" thẳng lưng, đi thẳng tới góc tối người kia rời khỏi ban này.

*

Lục gia phía Bắc thành.

Một bóng người lặng lẽ đáp đất, Lục trạch hướng về Mặt Trời, nhưng ánh nắng vàng rực rỡ như cách lớp sương kỳ quái cuộn dâng, hơi thở u ám kéo dài không tan, ngọt ngào nặng nề.

Tiền đường rất yên tĩnh, cá chép trước hồ bất động nấu dưới nước, dưới chõn xa hoa lại không có hơi người.

"Trưởng lão." Giọng nói của người kia khàn khàn khó nghe, giống như bị cát ròi.

"Ừ." Người ẩn nấp trong bóng tối chính là chủ nhân của trạch tử - Lục Khiên trưởng lão.

Cả người ông ta đều giấu trong bóng râm, giống như không thể thấy ánh sáng.

Nhưng lúc Lục trưởng lão chậm chạp đứng dậy tiến vào dưới ánh sáng, đập vào mắt là một gương mặt ôn hòa từ ái, nào đó chút u ám nào, ông ta mỉm cười, "Thế nào?"

Người kia run rẩy một cách khó hiểu, lắp bắp nói, "Thiếu....thiếu chủ dẫn thích khách kia tới Vọng Cầm lâu, không có gì khác thường, nhìn thích khách cũng không bị thương."

Lục trưởng lão không còn trẻ, nếp nhăn nhăn nheo đã trèo lên gương mặt ông ta, nét mặt hiền hòa của ông ta cười lộ lên, tà tính không che giấu tràn ra từ trong mắt, có một cảm giác khủng bố bị xé toạc, ông ta mỉm cười sâu xa, "Vậy sao, thích khách này thế mà cũng bản lĩnh thật."

Tả Khinh Việt thủ đoạn tàn độc có thù tất báo, có thể giữ lại mạng cho thích khách thôi không nói, còn sủng ái như vậy, kể ra đúng là vô lý nực cười.

Nhưng là thật hay giả vẫn phải chờ định đoạt.

Chẳng qua nếu Cừu Nhạn Quy đã không chết, thậm chí dây dưa không rõ với Tả Khinh Việt như tin đồn, trái lại có thể xem xét lợi dụng một chút.

"Đi tiết lộ tin tức cho đám người kia." Lục trưởng lão trầm ngâm giây lát, "Ta sẽ nghĩ cách tiếp cận thích khách kia, người đi hỏi Phùng Đông...."

"Kế hoạch ta nói, hẳn suy xét thế nào rồi."

"Dạ." Người kia đáp nhỏ.

**

Vọng Cầm lâu, nhã các.

Cừu Nhạn Quy nhìn cao lương mỹ vị đầy bàn chỉ thấy như cười trên lưng cọp, nhưng mà thiếu chủ nào đó vẫn đang nhìn hắn, khẽ cười, "Sao đấy, thức ăn của Vọng Cầm lâu cũng không nhòm tới, hay là....muốn để bản thiếu chủ đích thân đút người?"

"Nhạn Quy không có ý này." Cừu Nhạn Quy nghe vậy đành phải động đũa, ráng nhét vài miếng, hương vị quả thật không tệ, nhưng lúc này thích khách không có lòng thưởng thức."

Hắn có thể đoán sơ ý của thiếu chủ, vừa rồi giác quan nhạy bén của hắn kêu lên "nguy hiểm" theo bản năng, đây là cảnh giác nuôi ra từ trong biển máu của thích khách, tinh thần hắn bất an, có lẽ trong bóng tối có ánh mắt đang theo dõi.

Nhìn ra hắn đang lơ đãng, trong mắt Tả Khinh Việt hiện lên sự bất mãn, trông gương mặt tuấn tú với góc cạnh rõ ràng của Cừu Nhạn Quy, đầu ngón tay lật lại xuất hiện một con cở trùng xấu xí, y cười mỉm nói, "Nếu Nhạn Quy đã khẳng khẳng như vậy, vậy...."

Dáng mỉm cười của Tả Khinh Việt biến mất.

3

Bởi vì trong con người của y phản chiếu rõ ràng gương mặt bỗng nhiên tái nhợt của thích khách.

Cừu Nhận Quy tái mặt g ãn như là phản xạ có đi ãu kiện, bàn tay buõng thõng dưới tay áo của hãn hơi run rãỷ, hết như ã đã trở v ề ngực tối chõn nào, hành hạ vô cùng vô tận và cổ trùng lúc nhúc, hãn tựa cá nằm trên thớt.

Đau ðõn xé ruột xé gan nơi l õng ngực vẫn khiến hãn sợ hãi mỗi khi nghĩ ðến, Cừu Nhận Quy suýt ðã quên mất, cho dù ðã rời khỏi "Bất Ngũ các", hãn cũng không thể nào không ðếm xỉa ðến.

Chỉ c ần Miêu Cương với Bất Ngũ các ðối ðãu.

Hãn không thể ðứng bên ðối lập Bất Ngũ các, cũng không thể kết liễu bản thân, càng không thể ở bên thiếu chủ.

Phản Bất Ngũ các sẽ ðộc phát, sau ðó trở thành con rối.

Sau khi chết vẫn chịu sự thao túng của Phùng ðông.

Ở bên cạnh thiếu chủ chắc chắc là một phi ền toái, không làm ðược gì hết.

Hãn ở trong tử cục, ngay cả việc ðóng vai một tên ðã ðĩn vô tri vô cảm cũng không làm ðược.

—

@Tiện Phàm:

Nghĩ ði nghĩ lại vẫn ðẽ một cái giải thích ở ðây.

1. Vì sao Nhận Quy không nói ra?

① Thực ra sau khi Nhận Quy trúng cổ thì không hề nghĩ ðến việc phải sống nữa, em ấy chỉ muốn dốc sức lực cuối cùng của mình giúp thiếu chủ dọn dẹp trở ngại, huống chi từ lúc bắt ðầu Nhận Quy sao ðám ôm mộng thiếu chủ tìm ðược cách giải cổ cho em ấy, hoàn cảnh trưởng thành như thế ðã ðịnh hãn sẽ không thể giống như chúng ta bây giờ, ðám nói yêu nói hận hận.

Vậy nên em ấy chỉ xem mình là thuộc hạ.

② Cẩn nhắc thiết hơn, ẩn núp bên cạnh Phùng Đông, em ấy có thể thu được nhiều tình báo hơn, nếu như độc phát trở thành con rối thì sẽ không có cơ hội nào.

(Mà dù cỗ trong em ấy chỉ là bán thành phẩm, hai điểm "cộng sinh tử với Phùng Đông", "lập tức phản bội Bất Ngữ các độc phát" này cũng không thay đổi, cỗ bán thành phẩm giống như máy móc không nhạy, tuy chậm, có bug và khó dùng, nhưng đa số không có vấn đề.)

2. Cỗ được kích hoạt khi nào.

Dị hương lúc Phùng Đông mời em ấy qua là một ngòi dẫn, đã trúng kế kế từ lúc đó rồi.

Giải thích 2 (chương 49)

3. Vì sao thiếu chủ là Cỗ vương nhưng không phát hiện?

① Đầu tiên, đây là cỗ trùng đã thất truyền trăm năm, thiếu chủ của chúng ta năm nay mới khoảng 20 tuổi, cộng sau lưng không có gia tộc hậu thuẫn (cậu ấy báo thù diệt đứt rồi), cỗ mới cậu ấy nuôi quả thật không ai địch lại, tương đương với bá chủ thế hệ mới, nhưng dù cho cậu ấy có thiên phú dị bẩm đi chăng nữa thì cũng bó tay với cấm cỗ thất truyền trăm năm trước, nó thuộc câu hỏi nằm ngoài giáo trình.

Vai phản diện Ngụy Sơ này là ông cố nội của cậu ấy, địa vị thế hệ gia tộc rất cao, tìm tòi cấm cỗ suốt đời mới nghiên cứu ra một bán thành phẩm, kết quả chưa kịp sử dụng đã bị thủ hạ của mình trộm rồi, dẫn đến việc lúc đối đầu với thiếu chủ của chúng ta chết rất nhanh gọn lẹ.

② Trong văn cũng đã nói rõ, "Trung cô" chôn sâu trong tâm mạch, cách thăm dò cỗ thông thường không thể tìm ra.

Thiếu chủ của chúng ta giải được, nhưng y không dò ra được.

Đợt phong ba này nói về hai người yêu nhau không ai nhớ để đối phương hi sinh, yêu đương ấy mà, ôi, thông cảm tí nhé.

Chương 48: Ẩn giầu

Mặt mũi Tả Khinh Việt tối sẫm, cổ trùng nằm yên ở đầu ngón tay, y nhìn đáng vẻ sợ mất vía rõ mồn một của Cừu Nhận Quy, ngón tay cứng đờ, cuối cùng vẫn trở tay áo thu cổ trùng về.

1

Hai người yên lặng trong phút chốc.

Cừu Nhận Quy tự biết mình đã thất lễ, hấn trấn định lại đương tính chữa cháy, thì nghe thấy thiếu chủ cười lạnh giễu cợt, "Đến con nít ba tuổi ở Miêu Cương cũng không sợ cổ trùng, Nhận Quy của chúng ta có tiền đồ ghê."

Là giọng điệu mỉa mai châm chọc trước sau như một, nhưng Cừu Nhận Quy để ý thấy động tác thu cổ trùng lại của y, phiến muộn tích tụ trong lòng lập tức tan biến.

Không để tâm lời nói cay nghiệt của y, Cừu Nhận Quy im lặng cúi đầu, đột nhiên trong chén có thêm mấy miếng thịt.

"Ăn." Tả Khinh Việt nói súc tích, ánh mắt y để lộ vài phần doạ dẫm, lưu luyến trên cổ tay gầy gò của đối phương một lát mới tỉnh bơ dời mắt đi.

Bàn tay cần đưa của Cừu Nhận Quy dừng lại, khẽ đáp.

Thật ra hấn không chú trọng ham muốn ăn ngon, chỉ cần no là được, nhưng Cừu Nhận Quy mở miệng cắn miếng thịt kia, nước dùng chảy ra khắp miệng, thơm ngon đậm đà, hấn lại có mấy phần muốn nếm kĩ.

Tả Khinh Việt cup mắt, nhìn cổ trùng lắc râu trong lòng bàn tay, thờ ơ dùng ngón tay ấn.

Vừa rồi y không bỏ lỡ sự kinh ngạc hiện lên trong mắt Cừu Nhạn Quy, trước đây Cừu Nhạn Quy có không thích cỗ trùng thật, nhưng cũng không nên phản ứng như vậy.

Như thế đã nhớ ngay tới thứ gì đó từng làm hắn kinh sợ, loại cảm xúc này xuất hiện trên người hắn quả thực rất kỳ quái.

Tuy rằng đối phương phản ứng lại rất nhanh, chỉ trong một hơi thở đã giấu hết cảm xúc của mình.

Nhưng hắn không giấu nổi Tả Khinh Việt.

Ngoại trừ Miêu Cương, có thể phối hợp với cỗ và vừa hay có liên quan với thích khách, chỉ có một nơi.

- - Bất Ngữ các.

Tả Khinh Việt thoáng nghệt thở, song tức tốc khôi phục bình thường, y hơi cau mày.

1

Nếu Cừu Nhạn Quy thật sự bị hạ cỗ, y không thể không nhìn ra, huống chi lúc đối phương và y.....thân mật cũng không thấy lạ gì.

Chỉ là.

Tả Khinh Việt sầm mặt.

Chỉ là nói thì nói vậy, nhưng nếu cỗ kia không tầm thường, là cỗ được xưng thất truyền trong sách cổ.

"Thiếu chủ." Cừu Nhạn Quy đúng lúc bỏ chén dưa xuống, thấy y trầm tư thì hoảng hốt, lập tức mím môi gọi.

Mạch suy nghĩ vốn rõ ràng bị ngắt ngang, giống như trăng trong gương hoa trong nước chẳng tỏ tường, Tả Khinh Việt không nghĩ sâu thêm, nhanh

chóng phủ định cách nghĩ vừa rồi của mình.

"Cấm cô" được đề cập trong sách cổ đầu đã thất truyền, trăm năm nay cũng không có ai nhắc đến, y nắm quyển Miêu Cương nhiều năm, gió lay ngọn cỏ cũng nghe được hết.

"Xong rồi?" Y đứng dậy phủi y phục, bình thản hỏi, "Vậy thì đi dạo xung quanh, tiêu thực."

Cừu Nhạn Quy đương nhiên không dị nghị, đi theo sau lưng y theo bản năng, Tả Khinh Việt dừng chân, quay đầu kéo Cừu Nhạn Quy tới bên cạnh mình, ngón tay thon dài ôm lấy xương cổ tay gầy gò có dư, âm thầm dò mạch.

Mạch đập đập hữu lực, thật sự không có lạ thường, mặc dù Cừu Nhạn Quy gầy đi nhiều, nhưng nền móng vẫn còn đó, nếu như điều dưỡng tốt....

Sắc mặt Tả Khinh Việt thay đổi, nhận ra mình đang nghĩ gì y lập tức cau mày, xụ mặt buông tay Cừu Nhạn Quy ra, vẻ mặt lạnh nhạt đi nhiều.

2

Tuy ngoài mặt vẫn là cái điệu mỉm cười, nhưng ý cười chẳng đến mắt, nom cũng là tật xấu bị chỉ ra.

Cừu Nhạn Quy cúi đầu nhìn cổ tay mình, nơi đó như vẫn còn vương chút độ ấm, rồi lại ngược mắt nhìn thiếu chủ nắng mưa thất thường, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn theo phía sau thiếu chủ, có đi đầu lần này cố tình giữ khoảng cách.

Thiếu chủ thấy được qua khoe mắt, thàn cười lạnh.

Tâm tư nhỏ cũng nhiều lắm, quả nhiên quý kế đa đoan.

2

**

Bố cục của Miêu Cương tương tự với thành trì bên ngoài, sự cổ kính phồn hoa trải đầy đường phố, mấy cây cổ thụ ven đường cao chọc trời, tạo nên một chốn tĩnh mịch.

Chẳng qua mọi người ăn mặc mỗi người mỗi kiêu, kình trang phóng khoáng, cảm y nho nhã, còn có một số kiêu ăn mặc kỳ dị Cừu Nhạn Quy chưa từng nhìn thấy, nhưng không hề thấy quái lạ, mà lại có một mỹ cảm thần bí.

Bất kể ăn mặc ra sao, đa số trên người bọn họ đều đeo ngân sức, Tả Khinh Việt không cho người đi theo, từ nãy tới giờ cũng không hé nửa lời.

Trong lòng Cừu Nhạn Quy cũng hoang mang không kém, cố nghĩ lại xem mình đã chọc y chỗ nào, nhưng nghĩ mãi không ra.

Nhưng điều bộ làm mình làm mấy hiển nhiên đã làm cho Cừu Nhạn Quy bối rối, tại chốn đông người, tuy mọi người không công khai để ý tới đây, nhưng hẳn cảm nhận được mũi nhọn ở lưng rất rõ ràng, hướng hồ chi xung quanh vẫn có ánh mắt theo dõi.

Cứ giằng co như vậy cũng không phải cách.

Trong mắt Cừu Nhạn Quy hiện vẻ trầm tư.

Hắn là thiếu chủ muốn nhân cơ hội này thăm dò thái độ của đối phương, Cừu Nhạn Quy di chuyển ánh mắt thần quan sát, rất nhanh đã nắm được vài mục tiêu khả nghi.

Quán trà gần đây, cùng với vài gian hàng.

Người của thiếu chủ chắc đang quan sát ở gần đây, chờ theo dõi thái độ của đám người này.

Lúc đi đến chỗ nào đó, hẳn chợt hoa mắt, dừng chân lại, cau mày dờ trán, cộng thêm sắc mặt hắn vốn đã hơi trắng, có một cảm giác lung lay chực ngã.

Hắn lập tức duỗi tay chống trước sạp của tiểu thương, tiểu thương kia giật nảy mình, cuống quýt lui về sau hai bước, không may sao trong mơ màng Cừ Nhuận Quy vô thức kéo ống tay áo của cậu ta, hòng giữ vững cơ thể mình.

Trong khoảnh khắc tay áo tung bay, lộ ra vết sẹo dài dữ tợn thoáng hiện trên cánh tay.

Ấn đường Tả Khinh Việt giựt giựt, sải bước tới đỡ hắn, sắc mặt không đẹp mấy hỏi nhỏ, "Có chuyện gì vậy?"

Cừ Nhuận Quy hít thở không thông, cau mày dựa vào đối phương, tạm thời khó chịu không nói nên lời, hồi lâu sau mới khàn giọng nói, "Không đáng ngại."

Ánh mắt Tả Khinh Việt loé sáng, nhìn chăm chăm hắn không nói gì, thấy ánh mắt này trái tim Cừ Nhuận Quy giật thót, nhưng may thay cuối cùng thiếu chủ chỉ gật đầu, nhìn sang trà lâu bên kia, giọng điệu tựa hồ chứa cảm xúc khó đoán được.

".....Phía trước có một tràn lâu, vào nghỉ chân chút?"

Cừ Nhuận Quy không tỏ ý kiến, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch chắc chắn là cần phải nghỉ ngơi, lần này Tả Khinh Việt không giận lẫy nữa, ôm hồ Cừ Nhuận Quy đi tới trà lâu.

Tầm mắt tìm tòi nghiên cứu đưa tới, Tả Khinh Việt lạnh lùng liếc quanh, bầu không khí căng thẳng trong thoáng chốc, sau đó lại nhộn nhịp trở lại, ai bận việc nấy.

Lúc vào trà lâu, Tả thiếu chủ yên lặng lạ thường, thế nhưng đó giờ tính nết vui giận thất thường nên cũng không quá bất ngờ.

Bọn họ không ngồi lâu lắm, Cừ Nhuận Quy ước chừng thời gian hờn hờn liền "đỡ" hơn, Tả Khinh Việt không nói nhiều, chỉ bắt lấy cổ tay hắn, đỡ hắn mượn sức dựa lên người mình.

Kiếp ngừng ở không xa chờ.

Tua cò lay động phát ra tiếng va chạm, rèm che ngăn cách ồn ã và tầm mắt ở bên ngoài, dường như thiếu chủ không có hứng thú, ngay cả lời châm chọc chê hấn phiền phức cũng không, lên kiệu rỗi liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tầm mắt Cừu Nhận Quy nán lại trên gương mặt của y giầy lát, sau đó vươn tay xoa nhẹ cổ tay mình, cũng nhắm mắt lại.

Tính người vốn tham lam, mà Cừu Nhận Quy âu cũng chỉ là một người phàm, khó tránh muốn được voi đòi tiên.

Tháng ngày như giấc mộng sẽ luôn trôi đi, chờ đến khi về đến Thôn Vân các hấn sẽ tiếp tục bị buộc xiềng xích, quay về ngục cung tối tăm ngột ngạt, thật ra những đi đâu ấy với Cừu Nhận Quy thì không tính là gì.

Cái hấn chán nản chẳng phải phải trở về nơi không ánh sáng.

Mà là nơi ấy không có thiếu chủ nhưng nhớ không thôi.

1

**

Đã đến Thôn Vân các.

Kiếp từ từ ngừng lại, giống như không dám lắc lư quấy nhiễu thiếu chủ nửa phần.

Ảnh Thập vẫy lui đám ám vệ, khom người vén ra một góc màn, gọi nhỏ, "Chủ tử".

Tả Khinh Việt hồ hững đáp lời, xuống kiệu ánh mắt tụ lại, dừng bước chân, Cừu Nhận Quy theo phía sau suýt nữa tông vào, nhìn sang theo cái nhìn của thiếu chủ.

Một con vẹt nhỏ đáng yêu giương cánh, lưng xanh bụng trắng, đỉnh đầu có một cọng lông xanh, mở mỏ tới, "Đã lâu không gặp -- đã lâu không gặp--"

Không cần nghĩ cũng biết là thứ đồ do tên rảnh rỗi nào dạy.

Tả Khinh Việt hí mắt, Ảnh Thập háng giọng, hơi khó xử, "Tê tông chủ nói, sợ thiếu chủ nhàm chán, có lòng đưa tới."

Tả Khinh Việt kéo khoé môi, cứ cảm thấy đã nhìn thấy mặt mũi hoà nhã nhưng quái quỷ của TêThịnh thông qua con vẹt này, y cười lạnh, "Còn nữa đâu."

"Còn có...." Dù rằng Ảnh Thập không hiểu hàm nghĩa trong đấy, nhưng vẫn nhắm mắt, "Tê tông chủ nói, sợ ngài quên nó."

Là "nó" hay "hắn" thì không biết được.

Ấn đường của Cừu Nhận Quy bất chợt giật giật, hắn ngược lên nhìn, quả nhiên sắc mặt thiếu chủ đen thui, nghiêng răng cười khế, "Một bó tuổi rồi mà còn lo nghĩ nhiều quá, tìm xem Miêu Cương có nữ tử nào đến tuổi, hỏi Tê tông chủ có tình ý hay không."

—

@Tiện Phàm:

Thấy có nhiều honey còn thắc mắc với "Trung cô" nên giải thích xiu (thiết lập riêng không có nguyên mẫu)

"Trung cô" có tên khác là "Ngự hồn cô", là cấm cô được ghi chép trong sách cô, bởi vì âm độc nên đã thất truyền vào trăm năm trước.

Nó chôn sâu trong tâm mạch của người trúng cô, đến đời không nhận ra được, có thể khống chế tâm trí người sống, người trúng cô sau khi chết thì thành con rối, không khác gì người sống.

Đúng như cái tên Trung cô, quyết ở từ "Trung".

Điều kiện tử vong:

Người trúng cổ có hành vi phản bội người giữ mẫu cổ.

Đặc điểm:

Người sống lẫn chết đều có thể không chế, mẫu cổ chết tất cả tử cổ bị diệt, tử cổ chết mẫu cổ có cảm ứng, cách bình thường không thể tìm ra, và cổ này trong ghi chép không giải được (chỉ là không có cổ tương khắc có thể giải, chứ không phải hoàn toàn không có cách)

Ps: "Trung cô" trong Nhạn Quy không phải "Trung cô" thất truyền, uy lực không lớn bằng cấm cổ, phần đầu đã có phục bút, phần sau sẽ nhắc đến.

Tác giả chỉ có sức tưởng tượng, không có quá nhiều não, mừng đặt câu hỏi sửa bug, có chỗ không hiểu sẽ trả lời nha ~

Chương 49: Bực dọc

Tuy mặt thiếu chủ lạnh như tiền, nhưng ánh mắt sáng sủa sống động hẳn lên, Cừu Nhạn Quy không nhịn được thất thẩn trong giây lát, hồi ức năm xưa chực trào lên cõi lòng.

Hắn quay đầu đi, ép mình ngắt ngang cảm xúc cuộn cuộn, lại bất ngờ đối diện với một đôi mắt lục to tròn, Cừu Nhạn Quy ngớ ra, con vật nhỏ này đập cánh bay qua đứng trên đầu vai hắn, không đối chọi gay gắt giống lần trước, vệt nhỏ nghiêng đầu, dùng mỏ mổ nhẹ lên sườn mặt hắn.

Nó làm Cừu Nhạn Quy hơi ngửa, nghiêng đầu né, qua khoeo mắt nhìn thấy đôi cánh giương ra của con vệt khép lại, ừ ừ gục đầu bất động.

Tâm trạng phức tạp không diễn tả được.

Hắn giơ tay lên, đốt ngón tay trở nhẹ đầu nó, Cừu Nhạn Quy cụp mắt, hàng mi dài giấu đi hoài niệm vừa thoáng hiện.

Vật vẫn như xưa, nhưng người đã khác, sông núi vời xa.

Kí ức khi đó như phủ lên lớp sương như vải mỏng, chỉ có nỗi chua xót cuộn dâng hiện giờ khắc cốt ghi tâm.

1

Một con là chim nuôi trong viện, một người là Nhạn Quy bị buộc lên xiềng xích.

Tà dương đậu lên lớp lông mềm mại của chú vệt, rồi chạm đến sườn mặt của Cừu Nhạn Quy, mà thứ như đã từng quen, chỉ có người và chim trong cảnh mà thôi.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ, Tả Khinh Việt im lặng nhìn thích khách, chậm chạp không lên tiếng.

Ảnh Thập giở nhìn mặt đoán ý nhất, thở dài một hơi khe khẽ, lia mắt qua ảnh vệ phía sau, xua tay với hắn.

Trong tay ảnh vệ kia cầ n xích, nhận được ám hiệu của Ảnh Thập tính lui xuống, thì đón được ánh mắt u ám của thiếu chủ, cậu ta lập tức như bị đóng đinh tại chỗ, chầ n chừ không nhúc nhích.

Cừu Nhận Quy nhìn thấy tất cả, hắn không nói lời nào đi tới bên cạnh thiếu chủ, đầu tiên lấy con vệt vô cùng ngoan ngoãn xuống khỏi bả vai đưa cho Ảnh Thập, sau đó duỗi tay về phía cậu ảnh vệ kia.

Huyền thiết dưới ánh nắng ấm áp vẫn ảm đạm như cũ, ảnh vệ kia chỉ đành đưa mắt Ảnh Thập, Ảnh Thập thấy sắc mặt thiếu chủ bình thường, bèn cau mày do dự gật đầu.

Cừu Nhận Quy bình tĩnh từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn dõi theo huyền thiết, ảnh vệ không ngăn đầu, đương tính kéo tay thích khách gắ n xích lên, đột nhiên có một bàn tay đưa xiên tới cản cả người Cừu Nhận Quy lại, đẩy ra sau.

"Bày bộ mặt đưa đám cho ai xem?" Sắc mặt Tả Khinh Việt vẫn như thường, lúc rút tay về về đầu ngón tay, nhỏ giọng nói, "Cuối thu đêm lạnh, nếu người không nở thật thì cũng không phải không thể chầ m chước."

Ảnh Thập kéo ảnh vệ bờ vớ lợ ng về, khua tay ra hiệu cậu ta lui ra, sau đó cúi gầm mặt giả đui giả điếc.

1

Cừu Nhận Quy ngờ ngác, ánh mắt bình tĩnh lập tức sáng lên, hắn đứng yên tại chỗ ngập ngừng bảo, ".....Có thể ở lại ư?"

Tả Khinh Việt chừ n g lại, nhớ đến sự kỳ lạ của Cừu Nhận Quy ban nầy, ánh mắt ánh lên vẻ phức tạp, tránh tầ m mắt không kiên nhẫn đáp, "Ừ, thiếu đầ o

làm ấm giường."

Ánh sáng trong mắt Cừu Nhận Quy trở nên ảm đạm, nhưng vẫn khẽ nói,
".....Được."

3

**

Buổi tối, thư phòng.

Ảnh Thập báo cáo tường tận cho thiếu chủ mấy chuyện vụn vặt gần đây của các tông môn và dị động của giang hồ, Tả Khinh Việt mãi không nói chuyện chọt lên tiếng ngắt lời hẳn.

"Ảnh Thập." Thiếu chủ mở miệng hỏi, "Kẻ theo dõi hôm nay là nhà nào."

Ảnh Thập sững sờ, nhanh chóng phản ứng lại, "Thuộc hạ đang tính bầm chuyện này, tiểu thương Cừu....Cừu công tử va phải lúc không thoải mái hôm nay là người của Lục trưởng lão, nhưng lạ là trước đó trên cánh tay hẳn không có sẹo."

Vết sẹo này giống như thương cũ lâu năm, không thể xuất hiện trong thời gian ngắn mới phải.

"Bất Ngữ các." Tả Khinh Việt nhả ra ba từ, trong đôi mắt híp lại hiện vẻ bực dọc, "Không chỉ tới từ lão già Lục Khiên kia thôi, phía Bắc chắc cũng có phần."

Nếu như nói Nam Miêu Cương là cung vàng điện ngọc, vậy phía Bắc chính là "chốn hoang vu", nơi dòu bọ u ám sống ngoắc ngoải, cố cư của "Âm Khách".

- - Kẻ thù không đội trời chung của "Miêu Cương Khách."

Chắc hẳn Phùng Đông cũng đã thoả thuận với "Âm Khách", ẩn núp trong bóng tối chờ đợi thời cơ rồi.

Chờ đợi một thời cơ cướp đoạt Miêu Cương.

Tả Khinh Việt chế nhạo: "Đề ý một chút, tạm thời án binh bất động."

Bọn họ cũng đang chờ một thời cơ, một thời cơ một mẻ hốt gọn mấy con rệp này.

"Dạ." Ảnh Thập gật đầu, nhưng không chờ được câu trả lời chiếu chủ, hấn ngược lên dò hỏi.

Tả Khinh Việt lại cụp mắt, nói nhỏ, "Chuyện lúc trước, bảo Ảnh Lục tra tiếp...."

"Đi thăm dò khi xưa Bất Ngữ các lén lút âm mưu cái gì, cùng với động thái của các tông môn."

"Thêm cả, những chuyện Cừ Nhạn Quy trải qua mấy năm nay."

"Dạ."

**

Trong sơn lâm, Bất Ngữ các.

Trước đường có người đang thông dong phẩm trà.

"Các chủ." Khinh Liêm dâng thư lên, do dự nói, "Thôn Vân các có ý gây áp lực, chúng ta rút lui hay là...."

"Không lui." Phùng Đông nâng mí mắt, ngắt lời Khinh Liêm, "Bên Lục Khiên có tin tức không?"

"Có, Lục trưởng lão hỏi ý muốn của các chủ, nếu Bất Ngữ các gật đầu, ông ta sẽ nghĩ cách tiếp cận Cừ Nhạn Quy". Khinh Liêm cau mày, "Thuộc hạ ngu dốt, nếu chủ tử đã có ý lợi dụng Cừ Nhạn Quy, đối đầu trực diện với Miêu Cương há sẽ bứt dây động rừng?"

Trước kia bọn họ đều tránh Miêu Cương, giờ tin tức của thích khách vừa truyền ra đã giả vờ thế này, chẳng phải sẽ khiến Tả thiếu chủ nghi ngờ hay sao?

Phùng Đông giấu cợt, "Người nghĩ Tả Khinh Việt lãng phí nhiều năm như vậy thật à? Nhất cử nhất động của chúng ta hẳn đều nắm rõ, bày thẳng ra trước mặt hắn, một mặt thăm dò vị trí của Cừu Nhận Quy trong lòng hắn, mặt khác là để hắn dồn sự chú ý vào động thái của chúng ta."

"Món đồ Ngụy Sơ để lại tuy chỉ là vật mô phỏng, nhưng cũng đã đủ rồi."

Nếu Cừu Nhận Quy bình yên vô sự, bọn họ cũng tiện hành sự, dù rằng "Trung cô" không phải cấm cố của trăm năm trước, uy lực của nó cũng thua xa, thế nhưng bây giờ là một quân cờ quan trọng có thể cản trở Tả Khinh Việt.

"Át chủ bài của chúng ta chính là chìa khoá lật ngược tình thế."

Phùng Đông lẩm bẩm, ngón tay xoa nhẹ cần cổ bị y phục che lại, để lộ nước da xanh xao không có sức sống và gương mặt nhợt nhạt hình thành nên một kiểu đối lập kỳ dị, giống như khâu một cái đầu lâu lên cơ thể vốn không thuộc về gã.

1

Khinh Liêm vội vàng cup mắt, xung quanh yên tĩnh lạ kỳ, không giống nơi có vật sống, đúng như cái tên "Bất Ngữ các."

Là hoang vu tràn ngập trong tĩnh lặng.

**

Thôn Vân các, tâm cung của thiếu chủ.

Huân hương lượn lờ bốc lên, chợt một cơn gió cuốn tới khuấy đảo thổi tan, một bàn tay thon dài nắm đầu của kẻ đầu sỏ, ấn nó vào đảo.

"Quác --" Con vẹt đầu xanh nào đó phẫn nộ vỗ cánh, Cừu Nhạn Quy cup mắt, từ từ buông tay ra.

Tiểu tổ tông nóng tính không biết trước đây đã trải qua những gì, sau khi được bỏ ra lông vũ đang dựng lên bỗng sụp xuống, mù mịt dừng lại một lát, rồi im lặng thu cánh về.

Nó nghiêng đầu ngó Cừu Nhạn Quy bằng đôi mắt như đậu xanh, nhấc chân chậm chạp di chuyển tới bên tay hắn, sau một chốc do dự thì chủ động dúi đầu nhỏ có một sợi lông xanh vào lòng bàn tay Cừu Nhạn Quy.

2

Cảm xúc mềm mại cọ vào lòng bàn tay, vẻ mặt chán chường của Cừu Nhạn Quy tươi tắn lên, trong con người trong treo lạnh lùng len vào đôi chút ý cười, hắn dùng bụng ngón tay sờ tiểu Lục.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Gió mạnh lướt tới, va vào bên tường phát ra tiếng "cup", là dáng vẻ kiêu ngạo không hề đổi thay.

Tả Khinh Việt bước vào phòng, kinh động vẹt nhỏ bay lên xà nhà, Cừu Nhạn Quy cũng vô thức đứng dậy.

Thiếu chủ bực dọc híp mắt lại, giọng điệu như đang cố ý gây hấn, "Cái phản ứng rách gì đấy, ta đáng sợ lắm hay gì?"

Chương 50: Chỉ điểm

Cừu Nhạn Quy không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành lắc đầu, ánh mắt Tả Khinh Việt tối lại, ngược lên nhìn cục tròn tròn núp sau xà nhà nào đó, thiên tư xé gió lao ra.

"Quác --!"

Cừu Nhạn Quy căng mắt, lát sau lại thấy thiếu chủ nói lỏng sức, ghét bỏ túm tiểu Lục trong lòng bàn tay, hô, "Ảnh Thập".

"Có thuộc hạ". Ảnh Thập trèo cửa sổ vào, đứng vững trước mặt thiếu chủ, sau đó trước mắt bỗng mờ đi, bị ném một vật sống vào ngực.

Dung mạo đẹp đẽ của thiếu chủ bày ra vẻ mất kiên nhẫn, "Đem thứ này ra ngoài."

"...Dạ." Ảnh Thập hiếm khi sững sờ, lúc quay người không nhìn được mà liếc Cừu Nhạn Quy đang cụp mắt im lặng, ngay sau đó một cảm giác lạnh lẽo phủ vào lưng, hắn không dám liếc bậy nữa, ôm con vệt đang vỗ cánh lung tung trèo ra cửa sổ như tra dùi vào chân.

1

Trong phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí yên tĩnh giây lát.

Thiếu chủ không lên tiếng, Cừu Nhạn Quy mím môi, cũng thẳng lưng không nói gì.

-- Dẫu sao đừng làm ấm giường có thể làm người cảm mà.

Dù cho thiếu chủ hoành hoạ hắn đủ đi đâu, hoặc ghê tởm hắn ghét bỏ hắn ra sao cũng được.

Nhưng hắn chỉ là một "đồ vật".

Trong lòng Cừu Nhận Quy biết rõ không nên như vậy, nhưng cảm xúc cứ cuồn cuộn chẳng rõ nguyên do, mà hắn lại không thể kiềm nén, chỉ biết im lặng.

"Người cẩu kính cái gì?" Thiếu chủ thờ ơ cười ngoại bào, giọng điệu lười nhác, nhưng nghe kĩ sẽ thấy chút giận dỗi.

Vẻ mặt Cừu Nhận Quy bình tĩnh, trong con người trong trẻ không có bất mãn, chỉ nhìn vào mắt thiếu chủ nói, "Nhận Quy không có."

Điều bộ không nóng không lạnh kia làm Tả Khinh Việt đang hỏi tội trở nên cực kỳ vô lý, như để người ta đâm một quyên vào bông vậy.

"..." Tả Khinh Việt hiếm khi ghen hống một lát, nhưng đã nhanh chóng nở nụ cười, gạt đầu bảo, "Nếu đã thế thì lên giường đợi đi, Nhận Quy hiểu chứ?"

Trong lời nói của y chứa gai, nhưng Cừu Nhận Quy cũng đã quen rồi, không nhiều lời mà chỉ gạt nhẹ đầu, kế đến quay người đi tới chiếc giường sau bình phong.

Tả Khinh Việt đứng tại chỗ, nhìn bóng hình rần rỏi in trên bình phong, nụ cười trên môi phai nhạt, cặp mắt không nhìn rõ biểu cảm.

Màn giường màu vàng nhạt sau bình phong nhẹ nhàng lung lay.

Cừu Nhận Quy cười ngoại bào, nằm yên trên giường, mặc cho bản thân bị cảm xúc lạ lẫm nuốt chửng, gương mặt nhuốm chút buồn bực, rồi lại dần vui đi theo đêm đen.

Hắn chờ rất lâu, cuối cùng bên ngoài cũng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Cừu Nhận Quy ngẩng dậy, cặp mắt im lặng chuẩn bị cười quẩn áo, bỗng dừng nấn trong phòng lại tắt.

Động tác của hắn dừng lại, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, một bàn tay to lớn cản động tác của Cừu Nhạn Quy, Tả Khinh Việt xốc chân, cơ thể thon dài gầy mạnh chen lên giường, chất giọng biếng nhác dường như lộ ra sự mệt mỏi, trong tiếng lầm bầm chứa ít âm mũi, "Mệt r ấ."

Cừu Nhạn Quy ngẩn ra, trong xoang mũi tràn ngập hơi thở của thiếu chủ, cơ thể hơi lạnh như đang hấp thụ hơi ấm, đôi chút phiền muộn đọng trong lòng không có tí ền đ ờ tan thành mây, thích khách lặng lẽ thở dài, nhắm mắt lại.

**

N

gày hôm sau.

Phố phường đ ầy náo nhiệt, mấy nhà xem kịch mấy nhà s ầu.

Mấy ngày trước Y môn vừa thoát được một kiếp, đang buông thả ăn mừng sống sót sau tai kiếp, ai ngờ Đại Phật lại tự mình quay lại, lần này còn đích thân đến nhà.

Có thể nói là không cho ai chuẩn bị được gì, lúc nhận được tin tức Y môn nhốn nháo cả lên, chương môn Dịch Chước tuổi quá năm mươi, vốn dĩ hôm nay tranh thủ nghỉ ngơi, sau đó cũng vội vã chạy về.

Vào lúc này không ai muốn đi chọc vị tôn giá nào đó không vui, dù sao tính tình của thiếu chủ khó mà nói chắc được.

Hai chữ "Y môn" mộc mạc phóng khoáng trên hoành phi nung ánh mặt trời toả sáng lung linh, mọi người đứng đối nhau chờ trước cửa.

Không lâu sau chiếc kiệu huy ền kim đã đi từ xa đến, bọn họ nín thở tập trung, đợi đến khi rèm bị vén ra một góc, mọi người cúi thấp đầu, cung kính gọi, "Cung nghênh thiếu chủ."

Tả Khinh Việt hờ hững lên tiếng đáp, thích khách xiêm trắng đi sát sau lưng, Ảnh Lục và vài ám vệ theo đuôi phía sau, cẩn thận giữ khoảng cách.

"Thiếu chủ, lão hủ đã đến chậm." Lão giả tóc bạc mặt hồng hào có đôi mắt cười, nom rất hiền hậu, ông đã đổi y phục, đang vội vã chạy tới.

Tả Khinh Việt hơi gật đầu, đi đầu chỉnh biểu cảm, nói, "Dịch lão tiên sinh, làm phiền rồi."

Cừu Nhận Quy kinh ngạc ngược lên, hẳn chưa từng thấy thiếu chủ khiêm nhường với ai như vậy.

"Nào có chứ, không biết hôm nay thiếu chủ đến đây có việc gì?" Dịch Chúc mỉm cười ẩn ý nhìn lướt qua Cừu Nhận Quy.

Tả Khinh Việt né tránh ánh mắt của ông, vẫn giữ dáng vẻ lịch sự, "Trước đây hẳn trọng thương chưa khỏi, hôm nay đã đỡ hơn nhiều nên ta dắt qua đây xem xem."

Năm đó lúc y vừa mới đến Miêu Cương, nếu không phải Dịch lão tiên sinh động lòng trắc ẩn, e rằng càng khó sống hơn, vậy nên từ trước đến nay luôn kính trọng.

Mọi người thấy nhiều thành quen, Dịch lão tiên sinh cười với Cừu Nhận Quy, mời hai người bọn họ vào cửa, thích khách thụ sủng nhược kinh, đáp lại một lễ.

Trong phòng.

Dịch Chúc đuổi đám người không liên quan đi, giơ tay ra hiệu Cừu Nhận Quy ngồi xuống, Tả Khinh Việt nhìn qua, sau đó thản nhiên dời mắt đi, tới bên cửa sổ ngắm cảnh.

Dịch lão tiên sinh nhẹ nhàng lắc đầu, phủ khăn trắng lên cổ tay của thích khách, nhắm mắt chẩn mạch cho hắn, sau đó ấn đường cau lại, "Đầu là một số bệnh khó chữa kéo dài lâu ngày...tiểu công tử bị tổn thương tới tâm mạch, thương cũ lâu năm vẫn còn chưa khỏi, nếu không phải có nền tảng

tốt...." Dịch lão tiên sinh lắc đầu không nói tiếp, cầm bút viết đơn thuốc đưa cho hắn, "Đồ nhi ta Dịch Tâm đang chờ ở bên ngoài, tiêu công tử giao đơn thuốc cho nó, uống xong hẳn đi."

Bóng người bên cửa sổ đứng im không nhúc nhích, Cừu Nhạn Quy thu tầm mắt về, cảm ơn Dịch lão tiên sinh xong liền đẩy cửa ra ngoài.

Tiếng khép cửa nhỏ nhỏ vang lên, trong phòng yên tĩnh thoáng chốc.

"Thiếu chủ, bên cửa sổ có thứ hiếm lạ gì sao?" Dịch Chước ung dung rót trà, từ tốn nói.

Tả Khinh Việt hiếm khi không mở miệng, giờ tay đóng cửa sổ lại, quay người ngẩng xuống chỗ của Cừu Nhạn Quy mới ngẩng, nhỏ giọng hỏi, "Dịch lão, thế nào?"

Dịch Chước không mở miệng ngay, biết được nhưng không trả lời, "Thiếu chủ không phải người nhìn trước ngó sau, nếu trong lòng không có thiên lệch thì sẽ không cần lão hủ chân mạch."

Ánh mắt Tả Khinh Việt loé lên, nhưng vẫn không nói gì.

Dịch Chước biết đồng tin đồn về thích khách ngoài kia có lẽ là thật, ánh mắt ông phức tạp, nhìn Tả Khinh Việt với vẻ bùi ngùi, nếu không phải đã động chân tâm, với tính cách có thù tất báo của y, sao có thể vẫn chọn tin tưởng sau khi bị một lần phản bội thậm chí suýt tổn thương đến tâm mạch được.

Không chỉ giữ cho một mạng, còn chấp vá cho thích khách khắp nơi.

Có lẽ không phải trong lòng thiếu chủ không rõ, y làm những điều này chẳng qua cũng đang thuyết phục bản thân thôi.

Nhưng may mà lần này thiếu chủ không đoán sai.

"Vết thương cũ này rất lạ, không giống nội thương bình thường mà lại giống căn bệnh kéo dài lâu ngày để lại." Dịch Chước hạ giọng, như sợ

quấy rầy đến thứ gì đó, "Tương tự với xé toạc miệng vết thương lần nữa, nếu không sai sót gì, vậy chắc là..."

Lời còn lại ông không nói ra miệng, sắc mặt Tả Khinh Việt bỗng nhiên thay đổi, Dịch Chước không bỏ lỡ tức giận vừa thoáng qua, tựa như chứa những xót thương kín đáo.

3

Dịch lão tiên sinh nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của thích khách, mày kiếm mắt tinh, tuấn tú phi phàm, đôi mắt trong veo, không khó để nhìn ra sự sắc bén và kiêu ngạo ẩn giấu giữa chân mày.

Thích khách hàng đầu có thể bằng lòng bị nhốt tại một tấc đất sao?

Dịch tiên sinh khẽ thở dài, chỉ nói, "Trước nay thiếu chủ tùy tâm sở dục, bây giờ cũng nên như vậy."

"Tội gì phải mâu thuẫn với chính mình, xưa kia Tả thiếu chủ bước lên đỉnh thành vua....nào có nghĩ đến con đường mai sau."

—

@Tiện Phàm:

Nội dung 52 là phần tiếp của chương này, chương bị khoá sẽ xoá, 51 và 52 giống nội dung, lời tác giả và khu bình luận cũng đã nói rõ rồi ~

Chương 51: Cô môn

Mùi thuốc đắng chát vẫn vít nơi đầu mũi.

"Công tử." Dịch Tần đặt thuốc lên bàn, không hề có ý xem thường mà lễ phép bảo, "Thuốc đã sắc xong, nguội chút hẳn uống."

"Đa tạ." Cừ Nhận Quy đứng dậy cảm ơn.

Dịch Tần lắc đầu, trước lúc đi giúp hắn đóng cửa phòng nhỏ lại, nơi này là thư phòng của Dịch lão tiên sinh, yên tĩnh thanh nhàn, hương mực thoang thoảng, nhưng khá bất ngờ khi nó át được không ít mùi đắng.

Cừ Nhận Quy nhìn chén sứ trước mặt, thoáng ngẩn ra.

"Đều là những bệnh khó chữa kéo dài...tiểu công tử bị thương đến tâm mạch, vết thương lâu năm vẫn còn chưa khỏi, nếu không phải nên tăng tốt...."

Lời của Dịch lão tiên sinh văng vẳng trong lòng, Cừ Nhận Quy sờ ngực, trước mắt như hiện lên hình ảnh vụn vỡ mịt mờ.

Hơn nửa tháng bị Phùng Đông tra khảo hành hạ, hắn không biết đêm nay đêm nào, bị trói trên cột gỗ thụ hình, vết thương rách ra rã lạnh lại, Phùng Đông coi hắn là người thử cỗ, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn những con cỗ trùng xấu xí ấy chui vào da thịt, sau khi mơ màng tỉnh dậy thì được giải cỗ độc, thêm vào đó, mấy năm nay hắn thăm dò "Trung cô" chung quy cũng sẽ hạn chế hắn đến một mức độ nào đó, phản phệ nội thương.

Và cứ mãi như thế, bệnh trầm kha kéo dài đầu do Bất Ngữ các ban tặng.

Trong con người luôn tĩnh lặng của Cừ Nhận Quy loé lên sự chán ghét và hận thù, hắn siết chặt tay, nếu không phải Phùng Đông nhảy ra nửa đường,

hắn và thiếu chủ sao lại đi đến bước đường này.

"Kèo kẹt --" Cửa gỗ phát ra tiếng kêu quá tải, người tới có vẻ cũng nhận ra mình dùng bao sức, không mấy tình nguyện giảm nhẹ lại.

Cừu Nhạn Quy quay đầu cảnh giác theo bản năng, ngón tay nắm chặt sờ lên hông, nhưng chợt bắt được khoảng không, hắn sửng sốt.

Hắn lại quên mất, giờ đây mình đã không phải thích khách nữa.

Tả Khinh Việt vừa vào cửa đã nhìn thấy động tác này của hắn, chun chút tức giận trong lòng giống như bị thọc một cái, giận dữ căng phồng xẹp xuống, bay biến sạch sẽ.

1

Lời châm chọc ở trong cuống họng lại nuốt trở vào.

Hai người im lặng trong chốc lát, Cừu Nhạn Quy phản ứng lại rút tay về rất nhanh, đứng dậy nói, "Thiếu chủ."

"....Ừ." Tả Khinh Việt bình tĩnh đáp, đi tới trước bàn chạm vào chén sứ, cụp mắt bảo, "Uống đi, đợi lát nguội mất."

Cừu Nhạn Quy hơi kinh ngạc, ngón tay cuộn tròn lại một thoáng mới cầm chén lên, trả lời, "Dạ."

Thuốc này rất đắng, miệng chén che đôi mày chau lại của Cừu Nhạn Quy, hắn ngửa đầu uống cạn, ho một cái.

Tả Khinh Việt ngẩng xuống, không thèm ngẩng đầu lên ném túi đồ qua, uể oải nói, "Dịch lão tiên sinh cho người."

Cừu Nhạn Quy mở ra nhìn, một túi kẹo hoa quả đầy ắp, hắn mím môi, ánh mắt loé sáng.

Nếu Dịch lão tiên sinh cho thì sao làm phiến thiếu chủ đi một chuyến được, Cừu Nhạn Quy không vạch trần, ngậm một viên kẹo nói, "Vậy phải

cảm ơn Dịch lão tiên sinh."

Cứ tưởng thiếu chủ sẽ chọc ngoáy đôi câu, nhưng Tả Khinh Việt không nói nhiều, giọng nói du dương từ tính gãi vào lòng người, như thuận miệng hỏi, "Bệnh khó chữa kéo dài, xem ra Bất Ngữ các đối đãi với người dưới trướng chỉ có vậy?"

Đôi mắt đào hoa ngậm cười của Tả Khinh Việt nhìn thích khách lom lom, chững chạc ung dung.

Lòng Cừ Nhận Quy kêu lộp bộp, cảm giác nguy cơ dữ dội tràn ra từ tâm mạch, giống như cảnh cáo trong âm thầm, bàn tay để dưới tay áo rộng nắm chặt, vẻ mặt của thích khách vẫn như thường, cặp mắt không nói.

Nói nhiều sai nhiều, nếu thiếu chủ có ý muốn như hử, e là bản thân cũng không chống đỡ được, chẳng thà cứ im lặng.

Không chờ được câu trả lời của Cừ Nhận Quy, ý cười của Tả Khinh Việt vẫn không đổi, chỉ là ánh mắt hơi tối lại, đúng như y dự liệu, Cừ Nhận Quy không muốn nói hoặc là....không thể nói.

Giống như Dịch lão tiên sinh đã nói, hành vi của y bây giờ chẳng qua chỉ là bực tức chính mình mà thôi, khi xưa thích khách phản bội y vốn đã kỳ lạ, lại thêm dáng vẻ hoảng hốt của thích khách khi ấy, Tả Khinh Việt đã sớm nghi ngờ.

Nếu không phải trong lòng y không cam tâm...vào lúc gặp được thích khách y đã giết người rồi.

Nếu như trong lòng y không thiên lệch, vậy sẽ không sai Ảnh Lục bốn ba bao ngày vì chuyện này, cũng sẽ không đưa thích khách tới tìm Dịch lão tiên sinh, càng sẽ không bởi vì đối phương không trả lời mà cảm thấy khó chịu.

Khúc mắc trong lòng Tả Khinh Việt, là Cừ Nhận Quy tự tay làm tổn thương y, lần đầu tiên y dỡ bỏ lòng phòng bị lại đối lấy một vết sẹo dữ tợn khủng bố.

"Xùy." Tả Khinh Việt giễu cợt, nhưng lời nói nhẹ nhàng hơn mọi ngày, "Đi thôi."

Cảm giác hoảng sợ nhạt đi, Cừu Nhạn Quy thở phào nhẹ nhõm, im lặng đi theo, bọn họ không về thẳng Thôn Vân các mà là đi tới Cổ môn.

Cổ môn tương đối đặc biệt, nó là môn phái thuộc quy ền của "Miêu Cương Khách", là nơi nuôi cở đúng như tên.

So với Y môn tĩnh lặng thanh nhàn thì Cổ môn yên tĩnh một cách lạ kỳ, ở cửa có một cây hoè già cao chọc trời, vừa hay che mất hoành phi, không khí lạnh cảm trải dài tựa như không có hơi người, khiến ta cảm thấy rét lạnh.

Chiếc kiệu huy ền kim từ từ ngừng lại, trong cổ môn vốn lặng ngắt như tờ truy ền tới tiếng động nhỏ bé, đại môn đóng chặt chậm rãi mở ra, bên trong có...những người ăn mặc khác nhau đang chờ.

Không giống với sự tĩnh mịch trong tưởng tượng, những người này giống người trong giang hồ kéo tới ép tùm tùm một chỗ, chừng như là một n ữ thập cẩm lớn.

Trang phục khác nhau, vẻ mặt khác nhau....nhưng gộp lại lại hài hoà không tưởng, Cừu Nhạn Quy theo thiếu chủ xuống kiệu, lúc ngược lên chợt đứng hình.

Đầu tiên là ngạc nhiên bởi "Miêu Cương Khách" khiến người nghe sợ vỡ mật trong truy ền thuyết, sau đó thì bị ánh mắt thẳng thắn của bọn họ làm cho không thoải mái, đành phải cụp mắt.

Tả Khinh Việt bình tĩnh tiến lên một bước, nghiêng người lảng lạng che cho Cừu Nhạn Quy, sau đấy híp mắt nhìn đám người đang hóng hớt trước mặt, giọng điệu đáng sợ, "Mới mấy hôm không gặp đã quên đứt hết quy củ, không cần mắt nữa à?"

Người đứng đầu mặc cẩm bào lam ngọc nghe vậy gấp quạt, song lại mỉm cười chẳng thấy sợ hãi gì, ôm cánh tay thọc người bên cạnh, làm bộ nghiêm túc, "Được rồi, tạm tạm chút đi."

Lúc này mọi người mới miễn cưỡng thu tâm mắt về, hành lễ với Tả Khinh Việt, tuy bọn họ nhàn tản, nhưng hiện giờ đi đầu chỉnh nét mặt lại vô tình lộ ra vài phần cung kính, "Cung nghênh thiếu chủ."

Miêu Cương Khách trước kia phần lớn là tản khách, người xuất sắc trong những người thạo về võ thuật hơi kiêu ngạo, có đi đâu khi đó kẻ cầm quyền Miêu Cương độc đoán, dù bọn họ có tài năng hơn người thế nào cũng không chỗ phát huy, cuối cùng chỉ có thể giấu năng lực tìm nơi hẻo lánh.

Lúc đó Tả Khinh Việt chỉ là một mỹ nhân chưa có tiếng tăm, thoát đầu họ đều xem nhẹ, về sau chính cái người không quyền không thế này có thể đánh với Ngụy Sơ, dẫn dắt bọn họ lật đổ bá quyền Miêu Cương.

Rồi sau đó, Miêu Cương Khách không còn là bậc vô danh nữa, là cỗ môn thế nhân sợ hãi khi nghe đến.

Tả Khinh Việt tập mãi thành quen, không so đo với bọn họ mà nghiêng đầu nhỏ giọng nói, "Nếu khó chịu thì bảo Ảnh Thập đưa người về"

Ánh mắt như có như không lại lần nữa nhìn tới, Cừu Nhận Quy khẽ lắc đầu, hắng giọng, "Nhận Quy không khó chịu, thiếu chủ cứ tùy ý."

Tả Khinh Việt không trả lời hẳn, mặt mày bỗng sa sầm, mí mắt Cừu Nhận Quy hơi giựt, đã thấy y đột nhiên quay đầu mắng đám người, "Còn nhìn nữa móc mắt hết, Chương Thanh, dẫn người của người cút đi."

"Nghe thấy chưa, thế mà ai nấy còn nhìn!"

Người được gọi là Chương Thanh chính là chủ nhân của cẩm bào lam ngọc, cậu ta thấy mặt thiếu chủ sém lửa thì không dám lỗ mãng nữa, giả vờ mắng mấy câu liền dẫn người đi mất.

Cậu ta nói thì nói vậy nhưng trước lúc đi còn lên nhìn thích khách mấy lượt, cuối cùng thức thời chuồn đi trong ánh mắt giết người của Tả Kinh Việt.

Cừu Nhạn Quy cũng đoán được đại khái lý do bọn họ như vậy, lỗ tai đỏ bừng không thể khống chế.

Chương 52: Biết

Bên trong Cổ môn trông không tối tăm lạnh lẽo như vẻ bên ngoài, Tả Khinh Việt sau khi lệnh Ảnh Thập đưa Cừu Nhận Quy đến hậu viện nghỉ ngơi liền rời đi, hậu viện có một căn phòng - là nơi Tả Khinh Việt thường hay nghỉ ngơi, tuy không hay đến nhưng luôn có người quét dọn, Ảnh Thập không vào theo, gạt đầu với hần r ã ẩn nấp ở chỗ bí mật.

Cừu Nhận Quy uống thuốc xong thấy hơi buồn ngủ, ng ã yên trước giường muốn nhắm mắt dưỡng thần một hồi, ánh mắt bỗng tụ lại, bên gối có tùy ý đặt một cuốn sách cổ, bên mép hơi cong lên.

Đương nhiên hần thấy quen, vào một đêm nọ của nhiều năm trước, hần đã cầm quyển sách này đọc kỹ, thiếu chủ dựa lên người hần, tóc đen tán loạn bên cổ và lưng bụng.

- - Cuốn sách cổ này hình như là ghi chép liên quan tới "cô".

Nét mặt hoài niệm của Cừu Nhận Quy sượng lại, gương mặt hiện vẻ do dự, hần đảo mắt xung quanh, bấy giờ mới duỗi tay cầm sách cổ lên, nhẹ nhàng lật ra trang đầu tiên.

**

Nơi nuôi cổ không hề yên tĩnh, ồn ào giống như chuyện phiếm trong xóm chợ.

Trong điện rộng lớn đặt rất nhiều đồ sứ, chậu gỗ nhỏ đủ loại, hình thù kì quái bị chủ nhân tiện tay để ở góc, tất nhiên cũng có thứ được nâng niu trên tay, hoặc là lót một lớp vải trắng ở dưới đế, lúc đi đây lại không để bé cưng bên trong chịu ấm ức, nói ra chắc không ai tin.

Tả Khinh Việt vịn đầu ghé ở thượng toạ, bị tiếng ồn ào này làm cho giựt mắt liên hồi, y giờ tay, một con trùng nhỏ màu xanh chập chập bò lên, con trùng này trông rất đáng yêu, béo múp míp, chân trước ôm lấy ngón trỏ của Tả Khinh Việt, râu lắc lư.

Nhưng chính thứ nhỏ bé này đã khiến đại diện ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Trong bình sứ truyền tới dị động, mọi người lập tức biến sắc, đầu lòng quý xuống ôm lấy chai lọ của mình, Chương Thanh đầu lòng đến méo mặt, vội vàng xin tha, "Thiếu chủ, thiếu chủ bọn ta biết sai rồi, nhanh thu về đi!"

"Thiếu chủ phạt ta chớ đừng phạt bé cưng của ta!"

Thanh trùng này nhìn thì vô hại, thực chất là hoàng thân quốc thích trong cố, thế hệ sau của "Vạn Độc cô" và "Hung cô" - vương trong cố, hai cố này đều là hàng dữ, để dung hợp thành công Tả Khinh Việt đã phí rất nhiều công sức, thế gian chỉ có một con, có tên "Huyết Dung cô", là thiên địch của đa số cố trùng, có thể nuốt chửng phần lớn cố trùng, cản trở chủ nó, hiện nay vẫn chưa có cố có thể khắc chế được.

Tả Khinh Việt chỉ mượn nó cảnh cáo nhẹ mọi người, đương nhiên bọn họ biết chủ tử sẽ không thật sự làm hại họ, chẳng qua hơi xót cho các bé yêu của mình thôi.

"Chủ tử". Ảnh Lục bay tới giống như một cơn gió, đáp ngay bên cạnh Tả Khinh Việt.

Người bên dưới im lặng, lặng lẽ đồng tai, Tả Khinh Việt hờ hững liếc bọn họ, cuối cùng nhìn Chương Thanh cảnh cáo, "Đều là tật xấu bị người chỉ ra."

"Ấy dạ dạ." Chương Thanh ngênh mặt cười nói.

Tả Khinh Việt hừ lạnh, vung tay áo đi khỏi đại diện, Ảnh Lục theo sát phía sau y.

Trên thủy tạ, Tả Khinh Việt nhìn hồ cá chép, ánh mắt phản chiếu mặt nước xanh biếc, Ảnh Lục cũng dừng bước chân theo.

"Hồi bẩm chủ tử, đúng như thiếu chủ đã dự đoán, động thái khi đó của các đại môn phái bất minh, vốn dĩ bọn ta không tìm được chứng cứ xác thực, nhưng may mà có Tê tông chủ ngầm đưa ít manh mối cho, cộng thêm Thiên Vũ công tử tương trợ, bọn ta tra được khi đó quả thật những người này đi qua phụ cận Ngự trấn, đều là những cái có hợp lý, có đi đâu kiểm tra kĩ liền lòi đuôi." Sắc mặt Ảnh Lục phức tạp giây lát, "...Năm đó gần Ngự trấn thật sự có mai phục, thậm chí có khả năng đa số tập trung ở trong Ngự trấn, chắc Phùng Đông muốn một lưới tóm gọn chúng ta."

Trong tay gã ắt hẳn đang nắm át chủ bài nào đó, mới khiến cho gã cả gan làm vậy, dám có dã tâm khi thế lực còn ít vào lúc đó như vậy.

Thiếu chủ không mở miệng, Ảnh Lục cũng chỉ đành bất chấp nói tiếp.

"Thiên Vũ công tử nói, ân tình đã trả hết, mong không làm phiền nhau."

Tả Khinh Việt cười nhạt một tiếng, không bình luận mà chỉ nói, "Tiếp tục".

Trán Ảnh Lục đỏ mồn hôi mịn, đột nhiên quỳ một gối, "Thuộc hạ làm việc không suôn sẻ, trước đây tra có sai sót, mong thiếu chủ trách phạt."

Tả Khinh Việt dường như không ngạc nhiên mấy, đi kèm nhiên nói, "Nói trước đi, lĩnh phạt sau."

"Dạ, trước đây cái thuộc hạ tra thực ra chỉ là bên ngoài, năm đó Cừu Nhạn Quy đúng thật là đã được Phùng Đông cứu, nhưng xưa nay không liên lạc, thuộc hạ đi tra động thái của Cừu Nhạn Quy cũng không thấy khác thường, nhưng khi kiểm tra kĩ động thái bất minh của hắn, phần lớn đều khớp với lúc chúng ta nhận được tin tức của Bất Ngữ các, hơn nữa ngăn cản trước Ngự trấn...hắn là bị khống chế."

Ảnh Lục cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Thuộc hạ nhận thấy không đúng liền tra tiếp theo đó, suýt đã làm Bất Ngữ các phát hiện, nhưng may thay đã an

toàn thoát thân, chỉ tra được....sau khi Cừu Nhạn Quy tách khỏi chúng ta ở Ngư trấn, có hơn nửa tháng không có tin tức, với mấy năm nay đã gây kha khá kẻ thù bởi vì Bất Ngữ các, tuy danh tiếng của thích khách hàng đầu vang dội, nhưng cuộc sống cũng không như ý...bị trọng thương không ít."

Gió nhẹ ngừng thổi, bóng cây dừng lay, trong một khắc tĩnh lặng, Tả Khinh Việt khẽ khàng lầm bầm, trong tiếng nói bình tĩnh lộ ra từng tia rét lạnh, "Hơn nửa tháng..."

1

Ảnh Lục tái mặt, căng da đầu đáp, "Dạ".

"Cút xuống". Tả Khinh Việt nhẹ giọng nói, "Tự đi lĩnh phạt".

Rõ ràng nói là lĩnh phạt, nhưng Ảnh Lục lại như được đại xá, lập tức biến mất trước mặt y.

Mặt nước yên ả gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, sắc mặt Tả Khinh Việt hiếm khi chứa vài phần mơ màng, cho dù lòng y đã sớm có phỏng đoán, nhưng vẫn để bụng việc Cừu Nhạn Quy nhẫn tâm tổn thương y, khó chịu cuộn trào trong lòng không có chỗ trút, chỉ đành dùng cách đày đoạ đôi bên để nói ra một cách lửng lơ, nhưng bây giờ nghĩ đến thì thật hoang đường.

Chân tướng đặt ngay trước mắt, tất cả suy đoán có được chứng thực, song Tả Khinh Việt phát hiện mình không mấy dễ chịu, bu ồm cười thay hắc khiếu lạc cả đời vô tình, cũng có thể có được cảm xúc phức tạp như thế này.

Hoá ra so với Cừu Nhạn Quy vì ý bốn ba chịu tội bên ngoài, âm thầm cung cấp tình báo, ném trái hành hạ đón đầu.

Lòng y thế mà lại cảm thấy, nếu như thích khách thật sự phản bội y thì tốt quá.

2

Chuông bạc và khăn tay thêu rằn nhỏ bị giấu đi, cùng với Quy Khư đích thân y trao tặng, lúc này đều giống như cọng rơm cuối cùng lẫn át phòng bị của y.

Oán hận và giận dữ tích tụ trong lòng hết bị đánh tan, rồi lượn lợ dâng cao, cuối cùng tan biến giữa đất trời mênh mông bát ngát, không còn tăm tích, làn gió sót lại tại chốn vắng vẻ lủi vào trái tim tựa như muốn đánh vào vết sẹo dữ tợn nơi lồng ngực, đau nhói âm ỷ lan rộng ra, Tả Khinh Việt giơ tay phẩy nhẹ, chợt nhớ đến một đêm trăng nhiều năm về trước.

Giữa rừng núi vắng vút sương đêm, thích khách của y nhảy mấy cái lên cỗ thụ, uyển chuyển hơn cả hồng nhan, bay tìm nơi y chỉ, ánh trăng soi vào trong mắt hắn, đôi mắt trong veo như là mỹ ngọc, hắn nhẹ nhàng ngẩng xồm ở đầu cành, hình như nhìn y một cái, sau đó thất thình giây lát, nhắm mắt lại.

Trong miệng hắn lẩm bẩm gì đó Tả Khinh Việt không biết.

Nhưng có lẽ chính Cừu Nhận Quy cũng không hay biết, gương mặt hắn vương sự dịu dàng, trong nét mặt lạnh lùng mang theo thành kính, giống như thiếu niên chớm nụ tình, lại như chân thành. khẩn nguyện.

Tả Khinh Việt không phân biệt được tình nghĩa của hắn rốt cuộc là "Trung" hay là "Tình" bí mật không thể nói.

Gió đêm thổi tóc con trước trán hắn, lúc Cừu Nhận Quy nhìn qua, gương mặt đượm ý cười.

Usầu che lấp cõi lòng biến mất.

Lần này Tả Khinh Việt đã thấy rõ lưu luyện vẫn chưa tan hết trong mắt hắn, cũng cảm nhận được trái tim đập mạnh rất rõ ràng.

Bỗng hồi tưởng lại chuyện xưa, trong lòng y mang ý xấu là thật, nhưng có lẽ thích khách cũng không phải không chút động lòng.

—

@Tiện Phàm:

Thiết lập là tui bịa hết đó, xem cho vui là được ~

Chương 53: Tâm ý

Cổ môn, hậu viện.

Tiếng lật giấy ngừng lại, nét mặt Cừ Nhạn Quy mơ hồ đóng sách cỡ lại, cẩn thận đặt về vị trí cũ.

Nơi này có không ít sách cỡ, hắn đã lật sơ hết, vốn dĩ không ôm kì vọng quá lớn, không ngờ lại để hắn phát hiện bất thường.

Ghi chép trong cuốn sách cỡ vừa rồi có nhắc "Trung cô", tuy chỉ có vài câu ít ỏi nhưng vẫn bị hắn tinh tường nhận ra điểm khác, trong ghi chép nhắc đến "có thể không chế tâm trí người sống" "kẻ phản bội sau khi đọc phát thành con rối, không khác gì người sống" ..v..v.

Trước đây hắn cũng từng thăm dò cỡ trong người mình, có đi đâu chỉ khớp với trong ghi chép hơi hơi, dường như chỉ khi hắn có ý định trực tiếp phản bội Bất Ngữ các mới cảm thấy ghệt thở như bị bóp chặt cổ họng..... nhưng mà lúc hắn "sơ ý" lộ tin tức cho Thôn Vân các thì chỉ bị chút phản phê, cộng thêm tin hắn rơi vào Miêu Cương đã là chuyện người người đều biết, nhưng Bất Ngữ các vẫn không có động tĩnh.

Nếu như cỡ trong người hắn thật sự "có thể không chế tâm trí người sống", đến tận bây giờ Phùng Đông không thể nào không thúc giục cỡ đọc, không hợp lẽ thường.

Quả nhiên trong đó có đi đâu kỳ lạ, trước đây bất kể là thiếu chủ đề cập hay là trong sách cỡ có ghi chép, "Trung cô" đã sớm thất truyền vào trăm năm trước, nhưng nó lại tương tự với "Trung cô", bản thân quả thật đã bị phản phê và cảnh cáo.

Cách giải thích duy nhất hiện giờ chính là....nó không phải "Trung cô", chỉ là loại na ná.

Nhưng với Cừ Nhận Quy thì như vậy cũng không khác biệt mấy, bởi vì cuối cùng Phùng Đông ắt sẽ chết, mà mình cũng khó thoát kiếp này, chỉ là tư tâm của hắn đang quấy phá.

Có lẽ vẫn khó xơi, song tốt hơn dự liệu rất nhiều, nếu như hắn nghĩ đúng, vậy lúc này hắn an toàn.

Do vậy, có phải có nghĩa là trước khi rời đi, hắn có thể né đi điều kiện "phản bội Bất Ngữ các", không cần phải kiềm nén tình cảm trong lòng mình, mượn thân phận "nam sủng", nghe theo tiếng lòng ở bên cạnh thiếu chủ trải qua quãng ngày cuối cùng....

1

Đột nhiên, cửa truyên tới dị động.

Cừ Nhận Quy nghiêm khuôn mặt đang thả lỏng lại, sau đó nhìn qua, cửa bị đẩy nhẹ ra.

Sắc mặt bình tĩnh của Cừ Nhận Quy ngây ngẩn, ngoài cửa có một người đang đứng im, bạch bào như vẩy mực tung bay theo gió, nhưng nó không có sự ngênh ngang kiêu ngạo như dĩ vãng, sắc mặt của y bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc, thế mà không biết vì sao không bước vào bậc cửa.

Cừ Nhận Quy bất chợt thấy hoảng hốt, đứng dậy hô khẽ, "Thiếu chủ."

Tả Khinh Việt nhìn hắn, đôi mắt ngậm cười bao ngày hết như phủ một lớp bụi, giữa mày đượm vài phần mệt mỏi, nghe thấy tiếng gọi y mới chậm chạp bước vào, đi về phía Cừ Nhận Quy.

Cừ Nhận Quy không hiểu đầu đuôi tai nghe gì cau mày, lo lắng nhìn y.

Trong đôi mắt trong veo ấy chưa bao giờ nhìn y với vẻ u ám, dù cho trước kia y có nhiều quá đáng thì từ đầu chí cuối Cừ Nhận Quy đều thuận theo,

cảm xúc gợn lên duy nhất chính là lúc y nói "thiếu đò làm ấm giường".

Tả Khinh Việt rất ít khi cảm thấy hối hận, nhưng nỗi ân hận giờ đây lại dữ dội vô cùng, y cup mắt không nhìn đối phương.

Đến nay Nhạn Quy vẫn không nói với y nhất định là chịu sự khống chế của Bất Ngữ các, có thể là bí thuật hoặc thứ gì khác, thế nhưng những đi đầu ấy đều không quan trọng, chờ y lấy được Bất Ngữ các bắt sống Phùng Đông, tự nhiên sẽ có cách giải.

"Thiếu chủ không thoải mái ở đâu sao?" Cừu Nhạn Quy nhìn sắc mặt nhuốm vẻ mệt mỏi của thiếu chủ, giọng điệu bất giác thêm nặng hơn.

Tả Khinh Việt ngược lên, những vẫn không mở miệng.

Trong mắt Cừu Nhạn Quy là lo lắng sáng chói loá, như thể sỉ nhục và tư hình ngày trước không hề để lại vết sẹo nào trong lòng hắn, ngược lại hắn luôn canh cánh một kiếm ở ngực Tả Khinh Việt rất nhiều năm.

Trung thành đến cỡ này....

Nhạn Quy đối xử với y, chỉ có tình cảm giữa chủ tớ thật sao?

Ánh mắt Tả Khinh Việt hơi sáng lên.

Cừu Nhạn Quy không nhận được câu trả lời của y, không nhin được mà tiến lên một bước, có đi đầu chưa kịp lên tiếng hỏi lại đã bị ôm thật chặt, thiếu chủ nhào trên người hắn, dấn hơn nửa sức, suýt đã làm Cừu Nhạn Quy không chuẩn bị gì lão đảo, không chờ hắn phản ứng lại, bên tai đã vang lên một giọng nói mệt mỏi, giống như thủ thi giữa người tình, "Nhạn Quy."

Dường như y chỉ muốn gọi như thế, sau đấy thì không nói tiếp nữa.

Cừu Nhạn Quy mù mà mù mờ, "Hửm?"

"Ta mệt quá." Giọng Tả Khinh Việt rất trầm, còn dụi đầu vào hõm cổ của thích khách.

Đã lâu lắm rồi không có vinh dự cỡ này, Cừ Nhận Quy không quen nên hơi nhúc nhích, nhưng trong mắt vẫn không kềm được ánh lên sự dụi dàng, hỏi nhỏ giống như nhiều năm trước, "Vậy ta kêu người đời kiêu qua nhé?"

"Không muốn động." Tả Khinh Việt dường như đã rất mệt, cả người bờ phờ chán nản.

Cừ Nhận Quy khó xử, nhỏ giọng nói, "Vậy Nhận Quy cũng thiếu chủ ra ngoài?"

"Vậy ta cần chi mặt mũi nữa?"

"...Thế thiếu chủ muốn thế nào?"

"Để ta ôm một lát đi." Tả Khinh Việt không làm khó hắn, giọng khẽ đến mức gần như hoà vào trong gió, "Nhận Quy."

2

Động tác của Cừ Nhận Quy bỗng cứng đờ, hắn cứ cảm thấy dường như thiếu chủ đã thay đổi chỗ nào đó nhưng không tìm được nguyên do cụ thể, chỉ là tiếng Nhận Quy đó rõ ràng rất khẽ song lại hữu lực hơn bất kỳ tiếng kêu gào nào, hắn nghe thấy rất rõ.

Trái tim đập loạn xạ, Cừ Nhận Quy mượn động tác an ủi vỗ lên sống lưng thiếu chủ, mang lòng riêng cẩn thận ôm lấy y.

Thiếu chủ từng bảo y thích sạch sẽ, bình thường chắc cũng không có người khác bên cạnh, nếu đã như vậy

Hắn được ở bên cạnh.... Liệu rằng cũng là một kiêu đặc biệt?

Hai người mang hai suy nghĩ riêng ôm lấy nhau, giống như một cuộc trùng phùng thẫn lặng.

**

Đến tận lúc rời khỏi cỗ môn, Tả Khinh Việt vẫn giữ dáng vẻ ngắc ngoải.

Nhưng thấy Chương Thanh dẫn một đám người tới đưa tiễn lại lộ ra vài phần sức sống, mặt mày lạnh lùng bảo bọn họ "cút lẹ".

Cả đám người dờn ánh mắt bịn rịn khỏi người y giữ chặt, Tả Khinh Việt không để ý, chỉ là âm thầm kéo người lại vào lòng mình.

Mãi đến khi hai người lên kiệu rời đi, mọi người mới trắng trợn nháy mắt cho nhau.

Một người trong đó tiếc nuối than vãn, "Tiếc là chưa thể thấy hai người họ ở chung thế nào."

"Khỏi phải tiếc". Chương Thanh cố ý ra vẻ huyênh hoang phẩy quạt giấy của cậu ta, sâu xa bảo, "Sau này sẽ có cơ hội".

Vốn dĩ bọn họ có ác ý rất lớn với thích khách này, tuy nhiên họ đi theo thiếu chủ đã lâu, đương nhiên có thể phát hiện chỗ không đúng trong lời đồn, huống chi thái độ của thiếu chủ vốn đã mập mờ, hành vi cũng có thiên lệch, bây giờ lại còn dẫn người thắng tới Cỗ môn.

Bọn họ có thể nói là chỉ một biết mười.

Có lẽ người khác không biết, bọn họ từng phiêu bạt khắp nơi, sau khi có Cỗ môn thì như có được cội nguồn.

Bây giờ thiếu chủ dẫn người tới, có dụng ý gì mọi người nghĩ là biết ngay.

Nhưng trên đũa vài câu xong liền nghiêm mặt lại.

"Dị động phía Bắc thiếu chủ hạ lệnh nói tạm thời án binh bất động, chúng ta thật sự không phòng?" Một người mặc thanh bào do dự nói, "Thủ đoạn của Âm khách nham hiểm, tuy không bằng chúng ta, nhưng khó tránh khỏi để bọn chúng lợi dụng sơ hở đấy?"

"Thiếu chủ làm vậy ắt có tính toán của y." Chương Thanh lắc đầu, "Mặc dù chúng ta không phòng, nhưng nên chuẩn bị vẫn phải chuẩn bị."

"Đối phương đang dụ chúng ta mắc câu, nếu không đi theo hắn thì gậy ông đập lưng ông thế nào được?"

"Có lẽ không lâu quá đâu." Một người hắc bào khác nói nhỏ, "Gần đây Lục trưởng lão cố ý mượn cớ mới bãi phỏng thiêu chủ, e rằng có dụng ý khác, là tới để thăm dò."

"Xùy, chỉ sợ lão ta không tới."

Chương 54: Hoàn trả

Gió vào chập tối hơi say, nhẹ nhàng cuốn vào cửa sổ.

Bầu không khí trong Thôn Vân các hơi vi diệu.

Sau khi trở về từ Cổ môn, thiếu chủ liền trở nên im lặng lạ thường, hết như bị ai rút đi sức lực, xử lý công việc xong về tới tâm cung là liền ôm Cừu Nhạn Quy không hé răng.

Cừu Nhạn Quy dốc cạn sức cũng không cạy được miệng y, hỏi gì cũng chỉ rũ rượi lẩm bẩm.

Hắn rất bối rối, rõ ràng trước đó còn trông như gà chọi, không mở người ta hai cái thì trong lòng không thoải mái, bây giờ lại bơ phờ giống như tiêu Lục mấy hôm trước.

"Thiếu chủ?" Cừu Nhạn Quy khẽ gọi.

Tả Khinh Việt đang cúi gằm mặt ngược nhìn hắn, chợt kề trán vào trán hắn, cọ mũi, hừ khẽ, "Hửm?"

Tim Cừu Nhạn Quy ngừng đập, vô thức nghiêng đầu, cánh môi mềm mại thuận thế hôn phớt lên sườn mặt hắn như chuồn chuồn lướt nước, lộ ra sự trân trọng, khác thường như bị người hạ cố.

Cừu Nhạn Quy càng ngày cảm thấy lạ, đỏ rực mặt bật dậy, Tả Khinh Việt ngẩng im ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đào hoa vẫn ỉu xiu, vươn tay kéo vạt áo hắn, nói nhỏ, "Ngẩng." "

Cừu Nhận Quy không nghĩ, hẳn kiêu nết thôi thúc muốn thân mật, nhân đó nắm lấy cổ tay của Tả Khinh Việt, hiếm khi bá đạo nhìn chăm chăm vào mắt y hỏi, "...Rốt cuộc tại sao thiếu chủ lại như vậy?"

Tả Khinh Việt không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn vào mắt hắn, chẳng hề che giấu thái độ của mình.

Bộ tịch cực kỳ khác thường này khiến con người Cừu Nhận Quy co lại, đứng đực tại chỗ, rõ ràng thiếu chủ không nói gì, nhưng lại như đã nói hết tất cả.

Hắn nhìn ánh mắt chứa sự yếu đuối dè dặt của thiếu chủ, tim đập thật mạnh, nảy lên một suy nghĩ đáng sợ.

Yếu đuối, tại sao thiếu chủ khi không tỏ ra yếu đuối với hắn?

Rốt cuộc là thứ gì có thể làm cho thiếu chủ biến thành thế này chỉ trong vài giờ ngắn ngủi?

Trong khoảng thời gian ở Cổ môn, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cộng thêm đã nhiều ngày hắn không nhìn thấy bóng dáng Ảnh Lục.

Có phải thiếu chủ...đã biết được gì đó không?

Cừu Nhận Quy không dám nghĩ sâu hơn, trong suy nghĩ bay bổng của hắn chợt hiện ra một ý nghĩ không ăn khớp.

Cho dù thiếu chủ thật sự biết được gì đó, thì hẳn cũng chỉ là một thích khách thôi mà, vì sao lại...tỏ ra yếu đuối?

Thích khách nghĩ đến đây bỗng thấy rối bời, có tật giật mình dờn mắt đi, lo lắng buông tay.

tay bị nắm lấy, sức lực là kiêu hãnh gãy một cái là thoát được, mong manh yếu ớt.

Nhưng Cừu Nhận Quy chỉ chờ ra, đầu ngón tay truyền tới cảm xúc lạnh lạnh, yết hầu hắn chuyển động, không nhúc nhích.

Vô tình lại thành thái độ im lặng.

Màu mắt Tả Khinh Việt rất đậm, lông mi dài giấu đi tình cảm rõ ràng bên trong, thế nhưng cuối cùng chỉ đứng dậy ôm người vào lòng.

"Ta không hỏi người." Y thì thầm.

Cừu Nhận Quy nghe vậy chấn động, ngẩng đầu muốn nhìn rõ biểu cảm trên mặt thiếu chủ, sau gáy lại bị đè lại, còn bên tai là tiếng thủ thủ của Tả Khinh Việt, giọng điệu trấn an, "Nhận Quy, chính là như người nghĩ."

Y hôn vành tai Cừu Nhận Quy, tư thái thành kính làm người khác khó có thể xem nhẹ.

"Cái....cái gì?" Cừu Nhận Quy kinh ngạc, suy nghĩ rồi như tơ vò, đôi mắt bình tĩnh bị rối loạn xâm chiếm, cũng chứa chút mong mỏi bí mật, hẩn buột miệng hỏi.

Là như hẩn nghĩ?

Biết hẩn bị khống chế, hay là.....

Tả Khinh Việt không đáp mà buông tay, Cừu Nhận Quy chán nản thất vọng ngược lên, chỉ kịp nhìn vào đôi mắt đào hoa gầy trong gang tấc, sau đó môi răng bị cạy mở, xúc cảm dịu dàng khác hẩn với sự khoa trương của thiếu chủ vào ngày thường.

Đây là Tả Khinh Việt thuộc về Cừu Nhận Quy.

Hồ hấp dãn mê loạn, giây phút trước khi trước mắt hỗn loạn, Cừu Nhận Quy nghe thấy tiếng cười khế của thiếu chủ, "Nhận Quy, người cũng không phải không chút động lòng."

Tấm màn mỏng cách nhiều năm bất ngờ bị xé rách.

Ý thức của Cừu Nhận Quy tỉnh táo trong giây lát, chợt thấy cay đắng cõi lòng, không trả lời câu nói ấy, mà động tác lại trở nên lố mãng.

Dã thú bị nhốt ngoan đã cởi bỏ gông xiềng, thế nhưng vẫn kiên chế.

Hắn như âm thầm thừa nhận, rồi tựa như cam nguyện đắm chìm, hai tay khoác bên hông thiếu chủ, sau lưng bọn họ chính là giường.

Ý thức của Cừ Nhận Quy vô cùng tỉnh táo, to gan lớn mật đẩy y lên giường, cưỡi lên, hai tay chống bên tai Tả Khinh Việt, lần đầu tiên chủ động nhiệt tình hôn người hắn ngày nhớ đêm mong dưới thân.

Hai mắt hắn hơi đỏ, bên trong cất chứa nỗi cô quạnh Tả Khinh Việt chưa từng nhận thấy, rèm giường màu vàng nhạt lay động, thanh đàm hạn lâu gặp mưa rào, Cừ Nhận Quy giơ tay che đôi mắt đỏ ngầu, giọng khàn gàn như không nghe rõ, "...Phải."

Nơi khoé mắt từ từ lăn xuống một giọt lệ trong.

- - Hắn cũng không phải không có chút động lòng.

Đương nhiên hắn không thể không có chút động lòng.

Cả đời thích khách ẩn nấp trong bóng tối, nhưng cũng muốn quang minh chính đại yêu một người.

Cừ Nhận Quy biết rõ không nên như vậy, nhưng vẫn nghe theo bản tâm ôm chặt thiếu chủ, lúc này đây Cừ Nhận Quy mới hiểu hoá ra bản thân ích kỷ đến thế.

Dù cho cuối cùng hắn phải rời đi, cũng muốn để lại một dấu tích trong lòng thiếu chủ.

Nhưng khi làm như vậy thật, chua xót và khổ sở trong tim càng lớn hơn.

Hàm ý của không phải không có chút động lòng của hắn là.

Nguyện năm tháng còn lại có thể bầu bạn bên cạnh thiếu chủ, đến khi chết đi đổi được thiếu chủ vô lo.

Chỉ ít trước khi hắn biến mất khỏi cõi đời, để trong đôi mắt hoa đào ấy có thêm chút ý cười cùng mong đợi.

**

Hôm sau, ánh ban mai giống như phấn vàng lan toả trong phòng.

Mới sáng đã không thấy bóng dáng của thiếu chủ, chỉ phái người đưa tiêu Lục tới, hình như dạo này nó được vỗ béo, tròn xoe nằm rụt đầu trong lòng bàn tay rất khiến người ta yêu thích.

So với gương cung bặt kiếm buổi đầu gặp, cục tiêu Lục ngoan ngoãn dùng bộ lông mềm ấm áp để chịu dán vào thích khách cực kỳ đáng yêu, tính cách con vật nhỏ này rất dữ, lần đầu gặp đã kết thù, không ngờ cũng có ngày bị thuần hoá.

Không hiểu sao Cừu Nhạn Quy nghĩ đến thiếu chủ.

Năm tháng gương cung bặt kiếm như đã là đời trước, sau đó vài mỏng gom góp tình cảm âm thầm nảy sinh, rồi rách toạc dưới kiếm của hắn.

Quả là mệnh số trêu người, ba năm ngây ngốc chớp mắt trôi qua, đi đến hiện tại, mặc dù tâm ý đã tỏ, nhưng cũng khó đồng hành dài lâu.

Hắn là một người sắp chết.

Chắc thiếu chủ sẽ rất hận hắn.

Ngón tay vuốt lông cho tiêu Lục từ từ dừng lại, Cừu Nhạn Quy mím môi, bên ngoài truyền tới tiếng động, hắn ngẩng đầu nhìn sang.

Tả Khinh Việt bước vào cửa, hơi thở khoa trương được thu bớt, Ảnh Thập theo sau rũ mắt nhìn đất.

Tầm mắt Cừu Nhạn Quy tụ vào một nơi, sau đó chợt nhìn Tả Khinh Việt đang mỉm cười, không kìm được gọi nhỏ, "Thiếu chủ?"

Tả Khinh Việt đưa mắt ra hiệu cho Ảnh Thập, lúc này Ảnh Lục mới tiến lên một bước, hai tay dâng vật trong tay lên.

Đó là một thanh kiếm toàn thân đen tuyền, có thể nhìn thấy thấp thoáng đường vân đỏ sẫm, chữ nổi nhỏ màu bạc phát sáng lấp lánh.

Ánh mắt của Cừu Nhạn Quy bỗng chốc nóng bỏng, lúc hất giong tay cầm kiếm còn thất thố run rẩy, Tả Khinh Việt nhìn hấn, trong đôi mắt luôn mỉa mai châm chọc chỉ còn lại mỗi mình Cừu Nhạn Quy.

Y khẽ nói, "Thế này trông vẫn vừa mắt hơn."

Ảnh Lục hơi cúi người, mang tiêu Lục bơ phờ chán nản biết đi đâu quay người rời đi, còn không quên đóng cửa nhẹ nhàng.

1

Tả Khinh Việt thấy hấn không nói lời nào, ngón tay quý trọng vuốt ve bội kiếm, nhịp thở chua xót ứ nghẹn, y tiến lên muốn nói gì đó, nhưng thấy thích khách treo bội kiếm ở hông, ánh mắt hơi đỏ lẳng lẳng nhìn y, nhỏ giọng hỏi.

"Thiếu chủ, khăn tay và chuông bạc đâu?"

Tả Khinh Việt ngó ra, tựa hồ không ngờ hấn sẽ hỏi như vậy, nhưng dường như y nghe hiểu ngụ ý của hấn, "...Nhạn Quy vẫn nhớ à."

"Nhạn Quy vẫn luôn nhớ." Cừu Nhạn Quy khẽ nói, lại lộ rõ ra sự mạnh mẽ, "Xin thiếu chủ hoàn trả."

"Đại nghịch bất đạo". Tả Khinh Việt cảnh cáo qua loa, trong mắt chứa ý cười li ti, y lấy ra một vật ra từ trong lòng, vật được khăn tay bọc lại loé lên ánh bạc.

Cừu Nhạn Quy giong tay nhận lấy, là chuông bạc thiếu chủ tặng hấn, có điếu rử dưới chuông có thêm nhạn bạc và lông bạc xinh xắn tinh xảo.

Giống như linh điều trong sương đêm giữa rừng cuối cùng đã ngậm đi lông
nhạn chứa lời nguyện cầu.

Chương 55: Tai hoạ

Cừu Nhạn Quy không nhịn được nắm chặt chuông bạc trong tay, không ngừng đầu lên ngay mà trước tiên cẩn thận buộc nó vào hông, tiện thể lắc nhẹ.

+

Khăn tay rằn nhỏ quấn chuông bạc cũng được cất trong lòng.

Chuông bạc vốn sẽ không phát ra tiếng bỗng nhiên rung, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, là cảm giác lâu quá không gặp, mặc dù hẳn cũng chỉ nghe được một lần.

Cừu Nhạn Quy ngừng đầu lên theo bản năng, chỉ kịp nhìn thấy bàn tay rút khỏi hông của thiếu chủ.

Tả Khinh Việt cong môi, tự nhiên đến gần hôn lên cánh môi của hắn, xấu xa dùng răng cắn nhẹ, Cừu Nhạn Quy từ từ nhắm mắt lại, nhúc nhích không mấy tự nhiên, sau đó không biết nghĩ đến đi đâu gì mà hơi cứng người, trúc trắc đáp trả lại.

Mắt Tả Khinh Việt ngày càng sẫm màu, hô hấp của hai người đan xen, lộ ra sự dềnh dập.

Nhưng vào chính lúc này, tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Gián đoạn bầu không khí ám muội, Cừu Nhạn Quy lập tức lùi lại, đổ tai sừa sang vạt áo hơi lộn xộn, trong ngực Tả Khinh Việt trống không, híp mắt ra chiều nguy hiểm.

Giọng y lạnh lẽo hơi nghiêng răng nghiêng lợi, "Vào."

-

Ảnh Thập cúi đầu, nói, "Hồi bẩm thiếu chủ, Lục trưởng lão cầu kiến."

Bầu không khí trong phòng căng thẳng trong giây lát, bàn tay đang sửa y phục của Cừu Nhạn Quy ngừng lại, trong mắt vụt qua chút tối tăm.

Tả Khinh Việt nghe vậy thu lại vẻ mặt, nghiêng đầu nhìn thích khách, nói với Ảnh Thập, "Để lão ta chờ trước đi."

"Dạ." Ảnh Thập hiểu chuyện lui ra ngoài.

".....Ta về muộn chút." Với Cừu Nhạn Quy, lạnh lẽo trong mắt Tả thiếu chủ bay biến, hắng giọng nhỏ nhẹ dặn dò.

Hình như y cũng không quen như vậy, lúc nói nhìn ra ngoài cửa, dáng vẻ như chỉ tiện miệng nói, chẳng qua bước chân chưa thấy di chuyển, không biết là đang đợi cái gì.

1

Cõi lòng nặng nề của Cừu Nhạn Quy dần thả lỏng, hắng giọng đáp, "Được."

Thiếu chủ gật đầu mất tự nhiên, quay người sai bước rời đi.

Cừu Nhạn Quy nhìn bóng lưng của y, ánh mắt lại âm u tăm tối, hắng không chờ ở trong phòng như lời đã nói mà chấp tay thông thả ra ngoài.

Như là chỉ rảnh rồi không có gì làm thôi.

**

"Thiếu chủ, trong Thôn Vân các có không ít "chuột" vào, đầu không tra ra nguyên do." Ảnh Thập quỳ một gối nói.

Còn về người cầu kiến ấy à.

Lục trưởng lão kia chọc thiếu chủ không vui, nên đương nhiên phải chờ mấy giờ.

Tả Khinh Việt thong thả uống trà, "Người tra không ra là phải, suy cho cùng Lục trưởng lão cũng là nguyên lão, không đến nỗi chút không làm được chút chuyện con con này."

"Vậy chúng ta.....?" Ảnh Thập hơi do dự, ngẫm nghĩ rồi nói, "Thuộc hạ ngu dốt, xin thiếu chủ nói rõ."

"Chúng ta nhìn chăm chăm đối phương, hiển nhiên họ cũng thế." Tả Khinh Việt lắc đầu, trầm giọng nói, "Những tên đó chắc chỉ là con rối thăm dò chúng ta, không cần bận tâm, xử lý hết đi."

Nếu để mặc tiếp, ngược lại dễ gây nghi ngờ.

"Đến khi bọn chúng tin chắc rằng chúng ta chưa nhận ra dị thường, mới đem thế lực chân chính thâm nhập Miêu Cương, liên hợp với Lục trưởng lão hòng đánh phủ đầu chúng ta."

Chưa rõ át chủ bài của Bất Ngữ các, Tả Khinh Việt lờ mờ cảm thấy thứ Ngụy Sơ để lại e cũng chẳng tốt lành gì, y thì thầm, "Rốt cuộc Ngụy Sơ đã để lại cái gì....."

Ảnh Thập nghe xong trầm tư giây lát, như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn ngập ngừng thưa, "Thiếu chủ thứ tội, thuộc hạ đành nói thẳng."

"Thái độ của Cừ Nhận Quy không rõ ràng, bây giờ thiếu chủ có nên đề phòng không?" Hấn biết dừng đúng lúc.

Tả Khinh Việt hiểu ý hấn, bây giờ Cừ Nhận Quy bị khống chế, có lẽ Lục trưởng lão và Bất Ngữ các sẽ chờ thời cơ ép buộc hấn, nếu như không phòng, có lẽ có thể mượn nó thăm dò Bất Ngữ các, nếu như phòng bị, đương nhiên phải phải người theo dõi.

Nhưng y im lặng rất lâu, mới nói nhỏ, "Đi theo hấn, không cần theo dõi."

Lần phân tranh này, hấn không định cuốn thích khách vào trong.

**

Cá trong thanh trì núp sâu dưới lá sen.

Chốn đây yên tĩnh, là nơi nối liền Thôn Vân các và hậu sơn, hầu như không có ai bén mảng.

Cừu Nhạn Quy dựa vào trước đình, sau lưng chỉ có một ám vệ đi theo, tướng mạo nhìn rất quen mắt, có đi đâu....

"Lục trưởng lão không mời mà đến, cũng đâu thể tiêu với tại hạ suốt được, ông nói xem có đúng không?" Cừu Nhạn Quy không hề hoảng loạn chút nào, đi kèm tĩnh nói.

Hắn không ngoảnh đầu lại, người sau lưng bật cười khe khẽ, hai người duy trì động tác không cử động.

"Không hổ nhiên là thích khách hàng đầu, rất nhạy bén, là ta không chờ được." Lục trưởng lão không cời bỏ ngụy trang, sau một hồi khách sáo hư tình giả ý thì vội vào chủ đề, cười khẽ nói, "Xem ra gần đây Cừu công tử sống không tệ, vết thương chắc cũng đã lành, liệu có còn thấy không thoải mái ở đâu?"

Câu "Cừu công tử" này có thể nói là đủ châm chọc.

"Cảm ơn Lục trưởng lão đã quan tâm." Cừu Nhạn Quy cong môi, trong mắt đầy lạnh lẽo, cuối cùng hắn cũng quay người nói, "Các chủ kê thì đến, đuổi là đi thật khiến lòng người nguội lạnh, không biết lần này lại có phân phó gì."

"Cừu công tử đa nghi rồi, các chủ vẫn luôn dò xét tình hình, muốn cứu người khỏi biển lửa." Lục trưởng lão mỉm cười, nhỏ giọng nói, "Hôm nay ta tới vì chuyện gì chắc người cũng rõ, vậy cũng không vòng vo nữa, người nghĩ sao?"

Cừu Nhạn Quy không mở miệng ngay, vẻ mặt không rõ ràng cong môi, "Nghĩ thế nào?"

"Có lẽ là...không bằng lòng lắm đâu." Hấn bâng quơ nói ra mấy chữ, đoạn nở nụ cười hả hê.

Dường như không ngờ hấn sẽ trả lời như vậy, sắc mặt Lục trưởng lão thay đổi, nhưng vẫn bình tĩnh nói, "Xem ra Cừu công tử không muốn chủ động phối hợp."

Lão nhấn mạnh âm "chủ động" giống như đang nhắc nhở hấn đi đâu gì, ánh mắt Cừu Nhạn Quy loé lên, cười khẽ, "Lục trưởng lão nói đùa rồi, các người cũng chỉ không chế được một ít mà thôi, cần gì còn cố ra vẻ đến tận bây giờ?"

"Ông nói xem, phải hay không?" Cừu Nhạn Quy nhìn vào mắt lão, chậm rãi nói.

Dự cảm mơ hồ linh nghiệm, sắc mặt Lục trưởng lão sa sầm, có lẽ người khác không biết, nhưng năm đó lão đối địch với Ngụy Sơ nhiều năm, đương nhiên biết rõ nội tình.

"Trung cô" của Phùng Đông đúng thật là lời bịa đặt, cô này tương tự với Trung cô, nhưng uy lực thua xa nó.

Nhưng dù có vô dụng đi nữa, nếu Phùng Đông chết, tất nhiên thích khách cũng khó thoát.

Cừu Nhạn Quy thu hết thay đổi trên vẻ mặt lão vào mắt, bình tĩnh nhếch môi.

Lục trưởng lão nhìn hấn hồi lâu, lúc này mới cười lạnh một tiếng, "Cho dù như vậy, nhưng các chủ chết, người cũng chạy đằng trời....tia hy vọng sống này là người tự vứt bỏ."

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hấn, cái gọi là "Trung cô" này chỉ là một vỏ bọc, nếu đã như vậy....

Cừu Nhạn Quy giả vờ cau mày trầm tư, bộ dạng như đã bị đả động, hấn do dự nói, "Vậy nếu ta phối hợp, cô này...."

"Đương nhiên có thể giải cho người." Lục trưởng lão ngắt lời hắn, trầm giọng, "Cừu công tử hiểu rõ được thì tốt."

Lần này Cừu Nhạn Quy im lặng rất lâu, mới gật nhẹ đầu coi như đồng ý, Lục trưởng lão không sinh nghi, dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng, lão đoán thích khách cũng không dám quyết bừa.

Quả nhiên, vẻ mặt Cừu Nhạn Quy không nhịn được mà lộ ra vài phần chờ mong, Lục trưởng lão thề chế nhạo.

Cừu Nhạn Quy không để ý vẻ mặt của lão, xác định thời gian với Lục trưởng lão xong liền đưa mắt tiễn lão đi xa.

Cho đến khi vạt áo biến mất hẳn.

Trong đôi mắt trong veo của Cừu Nhạn Quy loé lên tia sáng lạnh lẽo.

Trên đời này không thiếu người tham sống sợ chết, tiếc là không bao gồm Cừu Nhạn Quy hẳn.

Vả lại có lẽ Lục trưởng lão đã quên, hắn không thể phản bội Bất Ngữ các không có nghĩa là hắn không thể tự tay đâm chết tên họ Lục, Phùng Đông muốn đời thế lực vào Miêu Cương ắt phải qua tay của Lục trưởng lão, nhưng nếu Lục trưởng lão đột ngột chết đi...

Đến lúc đó rốt cuộc là Bất Ngữ các hơn một bước, hay là thiếu chủ một mẻ tóm gọn bọn họ đây?

Cừu Nhạn Quy lắc nhẹ chuông bạc ở hông, mím môi không nói, trong lòng lại kiên định hơn bao giờ hết, đương nhiên hắn sẽ không để thiếu chủ đặt mình vào hiểm cảnh.

Lục trưởng lão và Bất Ngữ các, có lẽ hắn có thể giúp thiếu chủ diệt trừ tai hoạ cuối cùng.

Chương 56: Tỏ tình

Cừu Nhạn Quy thuận theo vén y bào ng ỡ lên ghế đá trong đình, thất th ần nhìn hồ nước dập dờn sóng biếc.

Quả nhiên không khác hẳn nghĩ lắm, cỗ này thật sự không thể hạn chế hẳn quá nhiều, chỉ cần tránh đi ều kiện "phản bội Bất Ngữ các" này là sẽ không độc phát.

Chỉ tiếc...hắn vẫn cộng sinh tử với Phùng Đông.

May mà bây giờ hắn vẫn còn chút thời gian, có thể bù đắp tiếc nuối ngày trước, ánh mắt Cừu Nhạn Quy trống rỗng.

Gió cuối thu vén tóc con trước trán, Cừu Nhạn Quy nhật đại một cục đá ném vào trong hồ, làm cá giật mình bơi tán loạn.

Thật ra lúc sắp chết hắn không nên như vậy.

Hắn phải dứt khoát chôn phần tình cảm ấy vào trong đất vàng, không trao bất kỳ lời hứa nào, đến khi kết thúc tất cả....r ỡ sẽ có một ngày thiếu chủ lãng quên.

Nhưng Cừu Nhạn Quy không muốn tiếp tục lừa mình dối người.

Cũng không muốn kiềm chế nữa.

Nếu chuyện đã đến nước này, hắn và thiếu chủ đã.....Cừu Nhạn Quy sờ lỗ tai ừng ừng.

"Nhạn Quy, người cũng không phải không chút động lòng." Tiếng cười kh ẽ của thiếu chủ vang lên trong đầu.

- - Ân ý dưới câu nói "cũng không phải không chút động lòng" của y, phải chăng là.....thiếu chủ có ý với hắn nhỉ.

Tình ý ẩn giấu trong những việc vặt vãnh đời thường dần dần trỗi lên mặt nước, ánh mắt Cừ Nhận Quy loé lên, khoé môi không nhận được nở một nụ cười không thường thấy.

Dư âm của con sóng trong hồ vẫn còn đây, gợn sóng ngày một yếu đi, Cừ Nhận Quy sụp mắt, vô thức giơ tay lắc nhẹ chuông bạc ở hông hai cái.

"Leng keng --" Tiếng chuông bạc bỗng kêu vang.

Con người của Cừ Nhận Quy co lại, lập tức cầm lấy chuông, nhưng tiếng kêu vẫn chưa ngừng lại, ánh mắt hắn lẩn xuống, gương mặt căng chặt dần thả lỏng, dịu dàng mong manh nhiễm lên đôi mắt trong veo.

Thứ phát ra tiếng không phải bản thân chiếc chuông sẽ không kêu kia, mà là Nhận bạc xinh xắn tinh xảo buộc ở bên dưới.

Đó là chuông bạc kêu được chỉ thuộc về Cừ Nhận Quy.

- - Giống như câu trả lời thiếu chủ cho hắn.

Tâm trí Cừ Nhận Quy chợt dâng lên một niềm thôi thúc, hắn muốn gặp thiếu chủ, muốn ôm y thật chặt, muốn vùi vào cổ của đối phương, muốn hoà vào máu thịt của đối phương.

Muốn.....vĩnh viễn không phải chia lìa.

Nếu như có thể, hắn bằng lòng biến thành một con rối vô tri vô giác, chỉ cần được bầu bạn bên cạnh thiếu chủ là ổn.

Dù cho sau này sẽ có người thay thế hắn.

Ánh mắt Cừ Nhận Quy ảm đạm, nắm chặt chuông bạc ở hông, sau đó bất thành linh đứng dậy, đi về phía thư phòng của thiếu chủ.

Hắn muốn ít nhất trước khi rời đi, để lại chút gì đó.

**

Chú vẹt đầu xanh đáng yêu đang đứng trên c ài đứng ngoài thư phòng, Cừu Nhạn Quy không kịp được tới trên một phen, tiện thể ôm nó trong lòng bàn tay đi vào thư phòng.

Ám vệ trực ở cửa không để tâm nhìn hẳn một cái, sau đó không biết nghĩ tới cái gì mà sắc mặt chợt thay đổi.

Cừu Nhạn Quy nhìn cậu ta, chủ động dừng chân, "Thiếu chủ có trong phòng không? Cảm phiền thông báo một tiếng."

Ám vệ kia với đồng liêu bên cạnh nhìn nhau, lộ ra vẻ hết hoảng, cậu ta lắp bắp, "H ử, h ử bẩm công, công tử, thiếu chủ y, y...."

Thấy ám vệ kia rối rắm, vẻ mặt Cừu Nhạn Quy biến đổi, ngò vực híp mắt, hẳn đảo quanh một vòng, quả nhiên phát hiện không có bóng dáng của Ảnh Thập.

Hắn đứng ở đây h ử lâu mà bên trong cũng không có chút động tĩnh nào, ánh mắt hẳn tụ lại, giọng nói lạnh xuống, bất giác lộ ra vài phần áp bức khi làm thống lĩnh năm đó, ánh mắt mạnh mẽ, "Người nói đi đừng ngại, thiếu chủ giờ đang ở đâu?"

Ám vệ kia vốn không muốn nói, nhưng mà cố tình là Ảnh Thập đã dặn riêng cậu ta không để phòng người này, cậu ta cân nhắc trong lòng giây lát, bấy giờ mới thì thầm, "...Thiếu chủ giờ đang ở phố Vong Xuyên, Tú Xuân lâu."

Sắc mặt Cừu Nhạn Quy lập tức lạnh lẽo, nhẹ nhàng đặt con vẹt lên c ài đứng, sải bước ra ngoài.

Mấy ám vệ thấy vậy nhìn nhau r ử cũng nhắc chân vội vàng muốn đi theo hẳn, nhưng Cừu Nhạn Quy chợt dừng chân, lúc quay đầu đuôi mắt hiện vẻ lạnh lùng, dùng giọng ra lệnh nói, "Không cần theo."

Thích khách này bình thường che che giấu giấu, lúc này bất thành linh thay đổi, vậy mà thật sự nghi ngờ nát người ta.

Một hàng người chỉ đành dừng lại.

Cậu ám vệ kia không dám dây dưa, cau mày nói với người bên cạnh, "Mau, lập tức bẩm báo thiếu chủ."

"Dạ."

Cừu Nhận Quy cũng là giận quá mức, quên mất tình cảnh của mình bây giờ, cầm Quy Khư hùng hổ ra ngoài, một một không trở ngại.

Tú Xuân lâu là thanh lâu đứng đầu Miêu Cương, nơi hoa liễu.

Hay lắm, hôm qua vừa mới bày tỏ tâm ý với hắn xong, giờ liền cho một bất ngờ.

2

Rét lạnh trong mắt Cừu Nhận Quy lộ hẳn ra, biểu cảm trùng khít với lúc hành thích Tả Khinh Việt năm đó.

**

Nhã gian, Tú Xuân lâu.

Tả Khinh Việt lạnh nhạt dựa trên tháp, thỉnh thoảng lại cằm điếm tâm ném vào miệng, trước mặt y là hai vị cằm sư hoa nhường nguyệt thẹn, e thẹn liếc mắt đưa tình với y.

Mặt Tả Khinh Việt không đổi sắc, thậm chí còn ươm cười nhìn hai người, dường như rất có hứng thú.

Nhưng mà y thật sự rất hứng thú, cũng lấy làm ngạc nhiên với "Bất Ngữ các" lại dám khiêu khích y hết lần này tới lần khác, nếu không có gì bất ngờ thì trong tay áo hai vị này giấu dao sắc có thể lấy mạng y, đang tìm cơ hội đẩy thây.

"Bất Ngữ các" biết rõ thủ đoạn vụng về cỡ này không thể đả thương y, nhưng vẫn nhảy nhót trước mặt y, rốt cuộc là đang toan tính gì đây....

Tả Khinh Việt nghiêng đầu, trong mắt hiện nét lạnh lùng, đột nhiên, cửa bị gõ gấp hai tiếng.

"Vào." Y thờ ơ nói.

Ảnh Thập vội vàng đi vào, cậ̀m sư thấy vậy cũng ngừng cậ̀m âm, hấn lại gần bên tai thiếu chủ nói nhỏ hai câu, sắc mặt tẩn mạn của Tả Khinh Việt đông cứng, con người co lại.

1

Cánh cửa vừa r ỡ mới được nhẹ nhàng đóng lại bị một bàn chân đạp tung, nện lên tường phát ra tiếng " ầm" nặng nề, Tả Khinh Việt thẳng người không mấy rõ ràng, ngược mắt lên nhìn ra cửa.

1

Cừu Nhạn Quy cậ̀m bội kiếm lạnh lùng đứng ngoài cửa, ánh mắt liếc qua hai cậ̀m sư bị dọa xanh mặt, lại im lặng nhìn Tả Khinh Việt dựa trên tháp.

Tả Khinh Việt thoát tiên là ngớ ra, sau đó nhướn mày, xua tay ra hiệu cậ̀m sư lui xuống.

Hai vị cậ̀m sư tương đối xinh đẹp nhìn nhau, trong mắt loé lên chút tằm tối, sau đó ngoan ngoãn lui xuống.

Ảnh Thập bình tĩnh đi ra cửa, cẩn thận giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trong phòng lâm vào yên tĩnh.

"Nghe một khúc nhạc thôi mà, người ghen gì chứ?" Tả Khinh Việt thờ ơ mở miệng, ung dung nhìn hấn, đứng dậy đi về phía Cừu Nhạn Quy.

Cừu Nhạn Quy mím môi lùi về sau một bước, lạnh giọng nói, "Không biết Nhạn Quy làm thế này có quá phận rồi hay không."

Hiếm khi hắn tỏ ra cường thế, nhìn vào mắt Tả Khinh Việt, nhấn từ chữ hỏi.

"Không biết trong lòng của thiếu chủ, rốt cuộc Nhạn Quy được coi là gì?"

Cừu Nhạn Quy chẳng mấy khi lộ ra hết sự sắc sảo trước mặt y, dáng vẻ này trái lại càng khiến người ta yêu thích hơn.

"Phu quân." Tả Khinh Việt cong môi, cố ý dụ hoặc dụ giọng, nhìn đỉnh tai bỗng chốc đỏ bừng của Cừu Nhạn Quy.

Cừu Nhạn Quy nghiêng đầu không muốn nhìn y, dường như hơi mệt mỏi, hắn thở dài khe khẽ, cắn răng, "Thiếu chủ, huynh...."

Ánh mắt của Tả Khinh Việt dịu dàng hơn một chút, vươn tay ôm người vào lòng.

Lần này trong giọng điệu không có trêu ghẹo, cũng không có đùa giỡn, là lời thì thầm chứa sự nghiêm túc, "...Là người thương."

2

Y nói với tốc độ rất chậm, nhấn rõ từng câu từng chữ, "Nhạn Quy, ta mến mộ huynh."

Huynh có nỗi khổ khó nói, đợi giết chết Phùng Đông giải được bí thuật.....

"Đợi mọi sự lắng xuống, ta dẫn huynh đi nhìn ngắm Miêu Cương." Tả Khinh Việt hiếm khi như vậy, trong mắt chỉ còn vẻ nghiêm túc, giọng y trầm thấp, hứa hẹn.

- - Lần này, ta dẫn huynh nhìn ngắm Miêu Cương thật kỹ.

Động tác vô thức vùng ra của Cừu Nhạn Quy đột ngột dừng lại, cơ thể hắn cứng đờ, khó tin mở to mắt.

Ngay sau đó đắng chát lan đến đầu lưỡi, đổ vào cõi lòng.

Thiếu chủ khẽ nhướng mày, cặp mắt nhìn gương mặt hoang mang sau khi lạnh lẽo tan biến, cố ý mỉm cười nhỏ giọng hỏi, "Sao vậy, không cho chạm?"

"Cho." Thân võ nghệ của Cừu Nhạn Quy như mất tác dụng, nhìn gương mặt mỉm cười của thiếu chủ, không kìm được mà né tránh ánh mắt, vành mắt hơi đỏ, hắn nói nhỏ, "...Huynh cứ chạm tùy thích."

3

- - Chỉ cần là thiếu chủ, hắn đâu sẵn lòng.

Cái hắn muốn nhìn không phải Miêu Cương, là Miêu Cương của thiếu chủ.

Người hắn yêu không phải thiếu chủ Miêu Cương, mà là Tả Khinh Việt không hề ngụy trang, hứa hẹn với hắn trước mặt.

—

@yu: chiều hôm nay tui đã gõ xong chính văn 🌸🌸🌸 ngoại truyện để đó nào rảnh rỗi rờ tới sau, mấy ngày tới sẽ tranh thủ soát lỗi rỗi up 2-3c/n, dự là tuần sau là nốt.

Chương 57: Thư

"Các chủ, Lục trưởng lão gửi thư."

+

Trước phòng rộng lớn, Khinh Liêm chấp tay, ngoan ngoãn nói.

Người ngồi ở thượng vị thong thả giơ tay, Khinh Liêm hiểu ý, tiến lên mấy bước dâng thư lên hai tay.

Phùng Đông nhận lấy đảo nhìn hai cái, ánh mắt thản nhiên chứa thêm chút hứng thú, cong môi, "Coi như thích khách này biết đi ầu."

Vậy thì kế hoạch của bọn họ có thể có tiến triển mới rồi.

Khinh Liêm nhìn sắc mặt Phùng Đông, nói.

"Vói.....người của chúng ta bị xử lý hết rồi."

Phùng Đông nghe vậy hơi chững lại, tặc lưỡi nói, "Xử lý hết rồi?"

"Đúng vậy." Khinh Liêm cau mày.

Nhưng Phùng Đông thả lỏng mỉm cười, nếu không bị xử lý hết mới phiền phức, dù sao Thôn Vân các cũng không phải phùng dễ chọc, nếu như bọn họ không có át chủ bài Ngụy Sơ để lại, chỉ e...

Phùng Đông thôi cười.

Có đi ầu như vậy xem ra, bọn họ đã thành công thu hút sự chú ý của Tả Khinh Việt lên trên "Bất Ngữ các".

Bây giờ bất luận Tả Khinh Việt là cố ý tương kế tựu kế hay là bị lừa thật, nó cũng không quan trọng nữa.

Chỉ cần Tả Khinh Việt không biết rõ át chủ bài của "Bất Ngữ các".

Thế thì --

Chỉ có nước bị đánh cho không kịp trở tay.

Đến lúc đó.....

Phùng Đông bỗng cười rộ lên, dần dần biến thành ôm bụng cười lớn, tiếng cười khiến người ta sồn gai óc phát ra tiếng vọng tại nơi trống trải tiêu điêu, làm cho rừng núi vắng vẻ như tăng thêm vẻ cổ quái, Khinh Liêm chỉ thấy sống lưng lạnh run, cuống quýt cup mắt, trán đổ mồ hôi mịn.

Nhưng Phùng Đông không quan tâm, cười lau khoé mắt ứa nước mắt, giọng điệu xấu xa giễu cợt, nói như thể không có người ngoài, "Ngụy Sơ ơ Ngụy Sơ, Miêu Cương người tranh giành hơn nửa đời, đầu tiên là không thắng được đệ đệ vô dụng của mình, tiếp đó lại bại bởi một tên vô danh....."

Gã ngẩng đầu lên, trong mắt tựa như ngấm độc.

"Năm đó người xem thường ta, bây giờ hãy xem xem Miêu Cương không thể rơi vào tay người này, là ai có thể xưng vương cuối cùng."

**

Thôn Vân các, Miêu Cương.

Tiết trời ngày càng trở lạnh, cuối thu đã qua, gió Miêu Cương lạnh thấu xương, nhưng trong thư phòng lại ấm áp như xuân.

"Thiếu chủ....." Trong mắt Cừu Nhạn Quy hiện vẻ bất đắc dĩ, nhỏ giọng gọi.

Áo lông cáo bị móc trên giá bên cạnh, Tả Khinh Việt đang đoan trang đọc công văn, nếu không phải trong lòng y đang cưỡng ép giam giữ một người, còn thân mật gác cằm ở hõm cổ của người nọ, thì có lẽ tốt như vậy thật.

"Hửm?" Y lười biếng hừ ra âm mũi, giọng uể oải từ tính, cào ngứa ngáy lòng người, "Nhạn Quy ấm quá."

Y nói rồi cười khế, ngón tay không thành thật thò vào trong quần áo của đối phương, móng tay lạnh lạnh chạm vào làn da ấm áp, Cừu Nhạn Quy run rẩy theo bản năng, "Uhm..."

Đầu ngón tay của Tả Khinh Việt khựng lại, ánh mắt dần tối hơn, y từ từ sáp đến lỗ tai của Cừu Nhạn Quy, nhìn cấn cổ chớp tai hẳn nhanh chóng đảo lên, bàn tay ấn ở bụng dưới Cừu Nhạn Quy hơi siết lại, hai người dính chặt vào nhau, Cừu Nhạn Quy mím môi nghiêng đầu, bất giác khép hai chân lại như muốn che giấu gì đó.

"Nhạn Quy..." Đuôi mắt Tả Khinh Việt ửng lên màu đỏ nhạt, thì thầm tựa như mời gọi.

Luồng nhiệt bao trùm thư phòng, mập mờ dính nhớp trong từng nhịp thở, đột nhiên --

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên, kèm theo giọng của Ảnh Thập, "Thiếu chủ, có việc bẩm báo."

Tả Khinh Việt chột đời mắt, ánh mắt lập tức đóng băng nghiêng răng nói với cửa, "Cút --"

Một bàn tay giữ hờ y lại, Tả Khinh Việt nén giận cúi đầu nhìn, Cừu Nhạn Quy thuận thế đứng dậy, quay người từ từ đi đều tặc, khàn giọng nói, "Ta về trước."

Tả Khinh Việt: "....."

Nói rồi hẳn cũng không chờ Tả Khinh Việt trả lời, sửa sang vạt áo hơi lộn xộn đi ra ngoài, vừa mở cửa đối diện với ánh mắt đầy ẩn ý của Ảnh Thập,

hai người đều chững lại.

Cừu Nhạn Quy gật đầu với hắn, Ảnh Thập hắng giọng, hành lễ theo quy củ.

Lúc hắn ngược lên thấy Cừu Nhạn Quy sửng sốt, sau đó cũng trả lễ, sau mới cất bước rời đi.

Ánh mắt của Ảnh Thập hơi phức tạp.

Năm tháng trôi đi, cảnh như xưa mà người đã khác.

Khi đó hắn đã nhìn ra bất thường, nhưng cũng không ngờ thật sự dây dưa ròng rã ba năm, nghĩ tới chân tướng Ảnh Lục tra được, Ảnh Thập hiếm khi sinh ra vài phần kính trọng và cảm khái với vị đồng liêu ngày xưa này.

Có thể làm đến bước này, bất kể hắn ôm tâm tư ra sao, thì cũng coi như tận tình tận nghĩa với thiếu chủ và Thôn Vân các r ồi, lễ này.....tất nhiên là hắn nhận được.

"Nhìn đủ chưa?" Giọng nói lạnh lẽo như gió lạnh vang lên, lộ ra chút bực bội và sát ý.

1

Ảnh Thập lập tức hoàn hồn, mồ hôi lạnh ở thái dương lập tức lã xuống, hắn không dám trì hoãn, lập tức vào trong.

Chương 58: Cừu thống lĩnh

"Thiếu chủ." Ánh Thập quỳ một chân, mặt mày mang vài phần nghiêm trọng, "Bên Lục trưởng lão có dị động, phía bắc không hề giấu giếm hành động, đang tiến gần phía nam."

Nghênh ngang như vậy, e rằng nền hoà bình duy trì trong gương ép sắp vỡ vụn, cái gọi là "lằn ranh Chu Hán" một khi biến mất, Miêu Cương.....ắt có chiến loạn.

Nhưng "Âm khách" phía Bắc và "Miêu Cương Khách" chất hận đã lâu, sớm muộn gì cũng sẽ có trận chiến này.

"Bất Ngữ các" tràn đầy dã tâm, xưa kia không một ai nghĩ rằng Ngụy Sơ thua một Tả Khinh Việt vô danh tiểu tốt, mà hiện giờ dù cho ông ta có sống lại cũng không thể ngờ thuộc hạ mà ông ta từng hết sức xem thường lại có thủ đoạn như thế.

Ánh mắt Tả Khinh Việt lập loè, y nắm rất rõ thực lực của "Miêu Cương khách", trái lại cũng không lo lắng.

Có đi đâu chi đâu hướng sự tình không có biến động gì.....lại cứ cảm thấy bên trong có bẫy.

"Ánh Thập." Y trầm ngâm giây lát, bỗng gọi, "Sau khi người của ta thăm dò vào Ngự trấn, có tìm được manh mối gì không?"

Ánh Thập chậm chước nói, "Riêng Ngự trấn không có dị thường, chỉ là ba mặt núi bao quanh nó.....chúng ta không thâm nhập được."

Ngón tay Tả Khinh Việt vuốt nhẹ bàn tay, vẻ mặt hơi nghiêm lại, "Tới Cơ môn báo cho bọn hán cảnh giới mọi lúc, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến,

xử lý sạch sẽ tai mắt cố ý để lại lúc trước đi."

Như vậy xem ra không tới mấy hôm nữa, đối phương sẽ phát động tiến công.

Ảnh Thập gật đầu, sau đó do dự nói, "Lúc trước phát hiện dấu tích của Lục trưởng lão, hẳn là đi gặp Cừu công tử, nhưng hẳn quá nhạy bén...bọn ta không đến gần được."

Cừu Nhạn Quy không hề là thích khách hàng đầu, độ nhạy bén khiến Ảnh Thập kinh hồn bạt vía, không dám đến gần.

"Không cần lo nhiều." Tả Khinh Việt hơi cau mày, dường như đang do dự, nhẹ nhàng nói, "Huynh ấy muốn làm gì cứ để huynh ấy làm.....phải nhiều người theo, tốt nhất đừng để huynh ấy dây vào."

Ảnh Thập sửng sốt, nhưng nhanh chóng che đậy cảm xúc, cúi đầu thưa, "Dạ."

Dù đã biết Cừu Nhạn Quy quan trọng với thiếu chủ, nhưng đến hẳn cũng không ngờ, một thích khách có thể chiếm địa vị như vậy trong lòng thiếu chủ.

Sau khi Ảnh Thập lui xuống thì nhớ đến Ảnh Lục dưỡng thương đạo này, chuyển bước tới chỗ ở của hẳn, than thở trong lòng.

Hắn đi báo cho tên đầu gối này một tiếng, dù sao cũng là đồng liêu, nói cho cùng cũng không nhẫn tâm thấy chết không cứu.

**

Trong hậu hoa viên, Thôn Vân các.

Một bàn tay thon dài nắm bóp cục xanh lông xù, tiểu Lục thoải mái làm ổ trong lòng bàn tay hẳn, nghe Ảnh Thập tiết lộ, trước đây con vẹt nhỏ điều võ dương oai này vẫn luôn được nuôi trong Huyền Kinh cư ở Kiếm tông.

Nhưng từ sau khi bọn họ đi, tên nhóc này như thể không biết phải theo ai, suốt này đứng trên giá nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Ngày này qua tháng nọ cứ ỉu xiu, như cảm thấy mình đã bị vứt bỏ, Tề Tông chủ tự tay chăm bẵm cũng không có tinh thần, lúc này thấy có cơ hội liền đưa qua ngay.

Cừu Nhạn Quy cười khẽ, động tác trên tay không dừng, bây giờ xung quanh không có ai, từ vài ngày trước thiếu chủ không còn giới hạn hành động của hắn nữa, chẳng qua là.....

Ánh mắt Cừu Nhạn Quy thờ ơ lia qua mấy chỗ phía sau, sau lưng lúc nào cũng có người theo đuôi cách một đoạn, chắc là người thiếu chủ phái tới bảo vệ hắn.

Cừu Nhạn Quy nghĩ tới đây không nhận được cong môi, với thân thủ của hắn bây giờ, người bình thường ngay cả góc áo cũng không chạm được, thiếu chủ không thể nào không biết.

Chỉ là...quan tâm hắn mà thôi.

Cừu Nhạn Quy hơi ngó mặt ra, sau đó buông tiểu Lục, ngón tay chấm ít nước vẽ lên bàn một ký hiệu kỳ lạ, ký hiệu này người thường không hiểu, là bí ngữ riêng của Huyết các.

Vẻ mặt hắn bình thường giống như nhàm chán tiện tay vẽ bậy, nhưng mà lúc cup mắt toé ra sự ác liệt.

"Bất Ngữ các", "Lục gia"..... không bất ngờ khi có cả "Âm Khách" phía Bắc, nhưng mấy thứ này với Miêu Cương không phải chuyện khó.

Trọng tâm vẫn là át chủ bài của Phùng Đông.

Cừu Nhạn Quy hiểu rõ hơn ai hết át chủ bài của gã là gì, thậm chí đã tiếp xúc với những thứ không ra người quỷ không ra quỷ kia ở khoảng cách gần, mà Phùng Đông cũng nắm mệnh môn của hắn, cho dù hắn biết cũng không thể nào làm chứng.

Trừ phi, có một cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa.

Trên c ần cổ màu xám xanh còn có vết sẹo đỏ tươi, trong đ ầu Cừu Nhận Quy loé lên một suy nghĩ, h ắn mím môi, kí hiệu vẽ trên tay cũng ch ợt dừng.

Sau đó, từ từ vạch ra một hình vẽ "mắt", thật ra đây cũng là thứ h ắn tình c ờ đ ược biết.

- - Đó mới là nhược đi ểm chí mạng của Phùng Đông.

Có lẽ gã, hoàn toàn không thể đ ược coi là người n ữa.

Bóng đen bạt ngàn san dã như ở ngay trước mắt, xấu xí kì dị đứng im, nhìn từ xa giống như táng cây rậm rạp không đ ầu, nhưng thực chất là thi r ối nhi ều vô số kẻ.....

Tiếng bước chân quen thuộc truy ền tới.

Cừu Nhận Quy kinh hãi, nhanh chóng giơ tay lau sạch vệt nước trên bàn, cưỡng chế rút mạch suy nghĩ từ trong h ồi ức không mấy đẹp đ ẽ, dù là h ắn cũng khó chịu một lát.

Một cơ thể hơi lạnh ch ợt áp lên từ phía sau, Cừu Nhận Quy cứng đ ờ, Tả Khinh Việt lại bá đạo chiếm ghế đá, chuyển h ắn lên chân mình, sau đó ôm ch ằm, vùi vào h ồm cổ người ta như làm n ũng.

"Nhận Quy...." Giọng nói m ềm mỏng như vắt ra nước đ ược, tràn đ ầy dụ hoặc.

Cứ cố tình là có người thích kiêu này.

Đình tai Cừu Nhận Quy lập tức đỏ lên, h ắn vô thức nghiêng đ ầu nhìn nơi các ám vệ ẩn thân, may mà họ cũng coi như tinh ý, lúc đã mất t ăm, h ắn âm th ần thở phào nhẹ nh ỡm.

"Ừm....." Đột nhiên, Cừu Nhận Quy rên một tiếng, xấu hổ nghiêng đ ầu che cổ lại, "Thiếu chủ, thanh thiên bạch nhật.....huynh!"

"Không được ư." Tả Khinh Việt cup mắt nhìn bộ dạng tức giận của hắn, tủi thân nói nhỏ, ".....Ta muốn hôn."

3

Cừu Nhạn Quy: "....."

Cừu Nhạn Quy nhanh chóng lia qua đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Tả Khinh Việt, giờ đang ươn ướt nhìn hắn, dịu dàng lại chứa chút tủi thân dè dặt.

Căn bản không có ai từ chối được.

Cừu Nhạn Quy không có tiền đề mà nghĩ, sau đó thở dài khe khẽ, chủ động quay người cười trên người thiếu chủ, cúi đầu hôn xuống, cam chịu thì thầm, "Được."

Ánh mắt Tả Khinh Việt lập tức sáng lên, gần đây Nhạn Quy giống như biến thành người khác vậy, cực kỳ chủ động.

Áo lông cáo lay phải nhiệt ý, lúc hai người tách ra hơi thở dốc, Tả Khinh Việt ôm Cừu Nhạn Quy, mắt hoa đào chốc chốc lại nhìn hắn, tựa như trong mắt chỉ có thể chứa đựng một người.

"Nhạn Quy." Ý nhìn Cừu Nhạn Quy không tự nhiên nghiêng đầu, không biết nghĩ đến gì mà chợt cười nhỏ, "Cừu thống lĩnh."

Cừu Nhạn Quy lập tức quay qua nhìn y, ánh mắt kinh ngạc, quả thật trước đây hắn là thống lĩnh, cũng từng được rất nhiều người gọi như vậy, nhưng lúc này phát ra từ miệng thiếu chủ lại cực kỳ quyến rũ.

Hắn vùng khỏi cái ôm của Tả Khinh Việt, giả vờ bình tĩnh rót trà, đưa một ly cho thiếu chủ.

Tả Khinh Việt giơ tay nhận, ngón tay vuốt ve chén trà, đột nhiên mở miệng, "Nhạn Quy, huynh có muốn làm thống lĩnh tiếp không."

"Loảng xoảng --" Bàn tay bao giờ cũng vững vàng của Cừu Nhạn Quy run rẩy, chén trà nện thẳng lên bàn đá, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Hắn không đỡ mà nghiêng qua nhìn, đối diện với đôi mắt đào hoa chăm chú, Tả Khinh Việt thu hết hơi thở ngang ngược xấu xa lại, cứ im lặng nhìn hắn như thế.

"Ta không muốn trói buộc huynh, nếu như huynh muốn, với thực lực của huynh có lẽ sẽ có hơi ấm ức, nhưng dù thế nào chẳng đi nữa." Giọng y trầm thấp, chứa ý cười khó thể nhận ra, "Huynh là thích khách cũng được, thống lĩnh cũng được, bất kể huynh là ai....."

"Cũng đều là tiêu Nhạn Quy của ta."

Chương 59: Át chủ bài

Trong lòng gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Cừu Nhạn Quy thất nhìn ánh mắt dịu dàng của Tả Khinh Việt, ý cười li ti tựa như ngân hà rực rỡ, đôi mắt này vào ba năm trước đa phần là cảm xúc châm chọc lạnh nhạt, thi thoảng sẽ để lộ đôi chút sức sống, hẳn cũng không dám nhìn nhiều.

Nhưng giờ đây hẳn có thể nhìn một cách đường đường chính chính, nơi ánh trăng từng soi rọi hết như một đầm nước xuân, sóng biếc in lên lá xanh hoa thắm xung quanh, đom đóm bay lượn chập chờn.

Đôi mắt này đẹp hơn bất cứ phong cảnh nào hẳn từng nhìn thấy, đời này không ai có thể sánh ngang.

Cừu Nhạn Quy đè nén cảm xúc phức tạp, cho phép bản thân giơ tay xoa gương mặt của Tả Khinh Việt theo bản năng, hành động vốn dĩ vô lễ hỗn xược lại vì hẳn được dung túng mà thuận lợi vô cùng.

Tả Khinh Việt cười cong mắt, nâng tay ôm lấy eo Cừu Nhạn Quy, Cừu Nhạn Quy không thể trả lời câu này, chỉ có thể cup mắt che giấu tất cả cảm xúc, hẳn cúi đầu hôn nhẹ lên mắt Tả Khinh Việt, giọng nói hơi khàn, "Chỉ cần có thể ở bên cạnh thiếu chủ là được."

Tả Khinh Việt ngây ra, sau đó cau mày, dường như nhận thấy cảm xúc của hẳn không đúng lắm, lúc mở mắt ngược lên thì ngừng thở một thoáng.

Cừu Nhạn Quy chủ động hôn y, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, mắt Tả thiếu chủ tối lại, dùng sức nắm eo hẳn, hai người quăn quít môi răng, nhất thời chỉ còn lại hô hấp ngày một nặng nề.

**

Từ sau ngày hôm ấy, Lục gia từ đã im lặng một khoảng thời gian, ngược lại là phương Bắc không ngừng rục rịch, "Miêu Cương Khách" đương nhiên không chịu yếu thế, đờ bản "Âm khách" lên để vào đầu bị xử lý sạch, ngấm ngầm độ sức cổ thuật.

"Bất Ngữ các" cũng bật tin, im ắng đến lạ.

Trong Miêu Cương biến đổi liên tục, bầu không khí hơi căng thẳng.

Cũng không phải do sợ "Bất Ngữ các", chẳng qua nó khiến mọi người bất giác nhớ tới lúc Tả Khinh Việt đoạt quyền nhiều năm trước, máu loãng chảy chậm trên nền đất, đấu đá mấy ngày không ngủ không nghỉ.

Trong hỗn loạn hết như một cơn ác mộng đáng sợ.

Đến khi chân trời hiện lên màu trắng bạc, bình minh cuối cùng đã lộ dạng, mọi thứ mới về với bình lặng.

E rằng một vòng tranh đoạt mới sắp sửa tới rồi.

"Bất Ngữ các" không có biến mất, nhưng chẳng biết chúng dùng cách gì mà các đại tông môn đều không tra được một chút dấu vết nào của chúng, như bốc hơi khỏi nhân gian giống khi xưa.

Đương nhiên bọn chúng có át chủ bài, nếu không cũng không đến mức ở ẩn được lâu như vậy, hưởng hờ chi cho dù hành tung bọn chúng bí hiểm, cũng gây trở ngại được gì.

Tả Khinh Việt chỉ cần biết, chúng đang trên đường tới Miêu Cương là được.

"Ảnh Thập, Ảnh Lục." Tả Khinh Việt trầm ngâm giây lát, ngón tay vuốt ve bàn tay, giọng nói từ tốn, "Truyền lệnh xuống, lên đường tới động phủ Lâm Nhai."

Hai người lập tức nghiêm mặt, không dám chần chừ, "Dạ."

Ảnh Lục do dự một lát, nhỏ giọng nói, "Thiếu chủ, chuyện này có cần báo cho Cừu công tử biết?"

Tả Khinh Việt khựng lại khó nhận thấy, lắc đầu, "...Không cần."

"Dạ." Ảnh Thập không do dự nữa, quay người rời đi.

Tả Khinh Việt mím môi, trên gương mặt phô trương mang theo vài phần tàn nhẫn.

Lần này, y sẽ không để Cừu Nhận Quy lấy thân mạo hiểm nữa.

**

"Chủ tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Xe ngựa lắc lư dừng lại, Khinh Liêm lễ độ cung kính hỏi.

Một tiếng cười khẽ tràn ra, trong mắt Phùng Đông chứa sự thích chí bệnh hoạn, "Đương nhiên là đi tới động phủ Lâm Nhai."

Động phủ Lâm Nhai là nơi giao giới bắc nam của Miêu Cương, hơi nghiêng về phía Nam một chút, phía sau chính là vực tối vô tận ngăn cách bắc nam, địa thế phức tạp, may mà họ Lục đã sớm đưa bản vẽ cho bọn họ.

Không nghi ngờ gì đây chính là nơi tốt nhất.

Có Lục trưởng lão âm thầm giúp sức, họ đã lặng lẽ thâm nhập lãnh thổ Miêu Cương, đi không ít đường vòng tránh né tai mắt, lúc này chỉ cần.....

"Thống lĩnh!" Một tiếng hô đập tan sự tĩnh mịch.

Khinh Liêm lập tức cau mày, quát mắng, "Xác xược, đồ không có phép tắc, vậy còn ra thể thống gì?"

Phùng Đông nghiêm mặt lại, nhìn dáng vẻ hốt hải của ám vệ, trong lòng có dự cảm chẳng lành, giơ tay cản Khinh Liêm, trầm giọng nói, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Động phủ...Động phủ Lâm Nhai, Tả, Tả thiếu chủ dẫn Miêu Cương Khách lên đường tới đó rồi!" Ám vệ kia cúi đầu thấp thỏm nói.

Trong rừng lặng ngắt như tờ.

Trong khoảng lặng im này, bỗng nhiên --

Cả người ám vệ kia co giật, hấn ngoác miệng giống như muốn hét lên, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, vẻ mặt kinh hoàng cong thành một tư thế kì dị, sau đó quẹo cổ, tiếng "cùm cụp" nổi liên theo đó.

Không còn tiếng động.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Khinh Liêm cũng bị dọa lùi về sau một bước dài, mở to mắt, trong lòng lạnh căm, "Các, các chủ?"

Nhưng Phùng Đông không hề bất ngờ, vén rèm nhìn cảnh tượng quái dị này, trong lòng dâng lên vài phần phức tạp, giọng nói trầm chứa chút tức giận, "Không phải ta."

Trong lòng Khinh Liêm kêu lộp bộp, quả nhiên, Phùng Đông đáng sợ nói, "Là Tả Khinh Việt."

Thủ đoạn tàn nhẫn thâm độc như vậy, làm cho gã nhớ ngay đến Tả Khinh Việt năm xưa, có đi đâu mấy năm nay lâu rồi y không ra tay.....

Phùng Đông suýt nữa đã quên, người này hoàn toàn không phải dạng hiền lành gì.

Tuyệt, đúng là thủ đoạn hay.

Động tay động chân dưới mí mắt gã mà gã chẳng hề hay biết, càng không biết bại lộ lúc nào, thậm chí gã chưa từng nghe thấy cỗ này, nhất định là cỗ mới.

Nhiệt huyết của Phùng Đông lạnh đi, có lẽ Tả Khinh Việt thật sự không biết động thái cụ thể của gã, nhưng.....chắc hẳn y biết được suy nghĩ trong lòng mình.

Tên ám vệ này, là đang ra oai phủ đầu.

Trong nhất thời, vậy mà Phùng Đông cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Đây chính là Tả Khinh Việt, cường giả danh xưng với thực.

Không phải bọn họ chưa từng nghĩ đến việc trực tiếp lên đến gần Thôn Vân các, nhưng phòng vệ nghiêm ngặt làm họ không chui vào được một kẽ hở nào, Lục trưởng lão cũng bất lực.

Mà một đòn này của Tả Khinh Việt vào lúc này không nghi ngờ gì chính là đang vả vào mặt gã, như thể huênh hoang nói với gã rằng, "Ta biết người nghĩ cái gì, nhưng người là cái thá gì mà cũng xưng tranh với lão tử, bây giờ ta rời đi cho các người ưu thế, để xem các người có thể cho lão tử xem bài học gì."

Quả là.....kiêu ngạo đến tột độ.

Phùng Đông tức đến co rúm mặt, ném mạnh chén trà trong tay đi, gió dữ bọc lấy thân ly như dao bén, nện vào thi thể méo mó phát ra tiếng vang khiến người ta ê răng.

Khinh Liêm mím môi không nói, không dám chọc lão.

Hồi lâu, Phùng Đông mới cười nhỏ, giọng nói quỷ dị, "Khởi hành, tới động phủ Lâm Nhai."

"Tả thiếu chủ cũng đã làm tới mức này, chúng ta không đi thì không nể mặt quá, đến lúc đó ta muốn tặng hẳn một đại lễ." Trong mắt Phùng Đông lập lòe dã tâm và nộ ý.

"Cổ vương" thì sao?

Danh tiếng của Tả Khinh Việt cũng không ngoa, quả là vua danh xưng với thực.

Phùng Đông giơ tay sờ mắt, lại xoa nhẹ vết sẹo đỏ tươi ở c`ần cổ, trắng trợn cười rộ lên.

Đại quân con rối của lão nhiều không đếm xuể, vô thống vô cảm, sinh ti`ền đ`ầu là người tinh thông võ nghệ, bọn chúng bất tử bất diệt, đ`ầu sống phụ thuộc vào gã.

Phùng Đông mỉm cười xấu xa, mà bản thân gã.....

Không còn tính là "người" từ lâu rồi.

Đây chính là át chủ bài Ngụy Sơ để lại cho gã, "Tổ Sinh cô", khi xưa lão thoi thóp hơi tàn, luyện bản thân thành thi rỗi, rồi dung hoà với cô này.

Chẳng qua thân thể bị hủy hoại nghiêm trọng, lão đã chọn lựa cẩn thận cho mình "đôi" mới thân thể tứ chi.

Phùng Đông cười khẽ, Tả Khinh Việt có vất nát óc cũng không ngờ được, "trái tim" của lão là mắt.

Người theo bên cạnh cúi đ`ầu im lặng một cách kỳ dị, Khinh Liêm nhắm mắt, trong mắt loé lên nỗi khiếp đảm.

Chương 60: Động thủ

Một con chim xám đậu lên ngọn cây, ngậm một chiếc lá xanh rồi đáp xuống bàn đá, một bàn tay với đốt xương rõ ràng nhẹ nhàng rút chiếc lá ấy đi, chim xám như bị giạt mình vỗ cánh bay xa.

Ánh mắt Cừu Nhạn Quy tối lại, nắm chiếc lá bình thường kia thở ra một hơi thật khẽ.

Đây là ám hiệu của Lục trưởng lão, xem ra "Bất Ngữ các" đã tiến vào lãnh thổ Miêu Cương.

Dựa theo "kế hoạch của bọn họ", mình phải nghĩ cách tiếp ứng, Lục trưởng lão cũng đang chờ tin tức của hắn, Cừu Nhạn Quy giấu đi lạnh lẽo trong mắt, kéo khoé môi.

Đúng là hắn phải liên lạc với Lục trưởng lão, nhưng rất lấy làm tiếc, chuyến này đi là muốn thanh lý môn hộ giúp thiếu chủ.

Cừu Nhạn Quy lấy khăn tay ra, lau kỹ Quy Khư.

Tiếng bước chân vang lên từ phía sau, Cừu Nhạn Quy dừng động tác, không ngoảnh đầu lại.

Cơ thể hơi lạnh tiếp tục đến gần, dính chặt hắn ngửi xuống, ánh mắt Tả Khinh Việt dụ dàng, hôn nhẹ vành tai của thích khách, gọi nhỏ, "Nhạn Quy."

1

Sắc mặt lạnh nhạt của Cừu Nhạn Quy tan chảy, bất đắc dĩ đáp lại, sau đó nhẹ giọng hỏi, "Sao trở về sớm vậy?"

Sớm hơn lúc trước những hai giờ, hướng chi bây giờ không giống trước đây, đương là thời buổi rồi ren, hiển nhiên có bất thường.

Quả nhiên, động tác Tả Khinh Việt chứng lại, sau đó ôm người chặt thêm, "Nhạn Quy, có lẽ ta phải đi xa một chuyến, ở nhà ngoan ngoãn chờ ta có được không?"

Chẳng lẽ là điệu hồ ly sơn?

Cừu Nhạn Quy quay lưng với y, nghiêm mặt lại, bình tĩnh hỏi, "Thiếu chủ muốn đi đâu?"

Tả Khinh Việt mỉm cười, thản nhiên bảo, "Phía Bắc có dị động nên đi xem chút thôi."

Trái tim Cừu Nhạn Quy chùng xuống, Không mở miệng ngay lập tức.

Thiếu chủ chắc hẳn đã biết trò mèo của "Bất Ngữ các", chỉ là không định nói cho hắn biết, chuyến này cũng không tính để hắn theo.

Hắn biết thiếu chủ không muốn để hắn dấn thân vào nguy hiểm, có đi đâu..... Thôi, ngược lại cũng không xem là chuyện xấu, chờ hắn giải quyết tai hoạ ngầm xong, thiếu chủ cũng đúng lúc trở về rồi.

Hôm cổ bị cọ, cái hôn cần trọng rơi lên trên, rất ngứa.

Cừu Nhạn Quy sững sốt, vành mắt đột nhiên nóng lên.

Tả Khinh Việt thấy hắn mãi không nói chuyện, tưởng là hắn không vui, nhẹ giọng dỗ dành, "Tốn biết bao thời gian rồi mà, chờ ta trở về có được không."

Cừu Nhạn Quy gật nhẹ đầu, hắn cũng thật sự cần phải ở lại, Tả Khinh Việt đi hắn mới có cơ hội động thủ với Lục trưởng lão, cắt đứt đường lui của "Bất Ngữ các".

Chỉ là lần chia xa này, sợ là không gặp nhau nữa.

Ánh mắt Cừu Nhận Quy ảm đạm, Tả Khinh Việt đang ôm hần, hơi thở lạnh lạnh bao trùm sít sao như thể sẽ mãi mãi không tan biến, hần lẳng lẳng hít một hơi.

Lại là một cuộc chia ly không có lời từ biệt.

Cừu Nhận Quy nhin nổi chua xót và không cam tâm, quay người nhìn thiếu chủ đang mỉm cười, ánh mắt chăm chú, nhẹ giọng nói, "Được."

Nhưng ta không đợi huynh về được nữa.

2

Bờ môi mềm mại nhẹ nhàng phủ lên môi thiếu chủ, Cừu Nhận Quy quỳ một chân lên ghế đá y ng ấ, hôn dọc từ cánh môi đến yết hầu, Tả Khinh Việt híp mắt hưởng thụ, hô hấp trở nên nặng nề.

Hai người đụng chạm một mạch từ hậu viện về tới phòng, Cừu Nhận Quy chủ động cởi y phục, đôi mắt sụp xuống khiến người khác không nhìn thấu cảm xúc.

Sau đó hần thô bạo kéo y phục Tả Khinh Việt ra, Tả Khinh Việt cũng không giãy, thả lỏng mặc hần lôi kéo, thi thoảng lại phát ra ít tiếng thở gấp mê người, chờ tạm tạm rồi y mới trở mình đề thích khách dưới thân, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy dụ,c vọng xâm chiếm, đuôi mắt ửng hồng liếc nhìn người dưới thân, sau đó biến thành dáng điệu tươi cười, dịu dàng tựa một hồ nước xuân, đẹp đến không gì sánh được.

Cừu Nhận Quy nhìn đến ngây ngẩn, nào biết dáng vẻ này của hần rơi vào mắt Tả Khinh Việt không khác gì châm dầu vào lửa.

Tiếng va chạm trong phòng liên hồi, mà bên ngoài không biết đã đổ tuyết bao giờ, láo đảo rơi xuống giống như lông ngỗng, phủ khắp Miêu Cương, tự cổ thu s ầu đông tịch mịch.

Tình ý chưa tỏ, hoà hết vào cảnh.

**

Buổi tối.

Lúc Cừu Nhận Quy tỉnh lại thì ngó người, lập tức quay đầu nhìn sang, bên cạnh đã không còn độ ấm.

Cơ thể cực kỳ khó chịu, hần bóp nhẹ ấn đường, vất vả trở mình ng ồi dậy, ngón tay chạm trúng một vật, hần cúi đầu nhìn, là một phong thư.

Đầu ngón tay linh hoạt mở ra, nét chữ mạnh mẽ sắc bén vui tai vui mắt, ánh mắt Cừu Nhận Quy hơi loé lên.

Ta đã bảo người chuẩn bị nước nóng và thức ăn, gần đây Miêu Cương rét mướt, đừng ham mát, chuyến này không quá mười ngày là có thể về đợi ta.

- - Phu quân để lại.

4

Cừu Nhận Quy dừng mắt ở chỗ lạc khoản, dường như có thể nghĩ tới nét mặt của thiếu chủ lúc đặt bút, không nhìn được mỉm cười, chỉ là giữa cảm xúc cu ốn cuộn lại bị chua xót chiếm tiên cơ.

Hần hít sâu, cẩn thận gấp thư lại nhét vào trong lòng, đứng dậy chuẩn bị tắm rửa.

Tắm xong một mình hần ng ồi ở thư phòng.

Hơi thở của Tả Khinh Việt ở nơi này kéo dài không tan, tràn ra mỗi một góc ngách, Cừu Nhận Quy nhìn rất lâu, đi đến trước cửa sổ, đẩy ra nhìn sương bạc in màu ánh đèn, nghĩ xem bình thường thiếu chủ sẽ làm gì.

Xuân hạ có lẽ sẽ lười biếng huýt sáo một lát, thu đông khoác áo lông cáo, trong phòng đốt lò lửa, ngáp một cách lười biếng.

Cừu Nhận Quy cụp mắt, dịu dàng nhìn bàn, ghế, giấy tờ chõng chát.....ngón tay hấn dạo quanh, nhẹ nhàng lướt qua chúng.

Giống như muốn giữ lại chút hơi thở và ấn ký của mình.

Cuối cùng hấn dừng lại trước án, ng ỡ xuống r ỡ c ần bút lên, mực nước sáng bóng trên giấy, Cừu Nhận Quy ở trong thư phòng vắng vẻ, thân hình hơi g ầy yếu.

Cái bóng đổ trên vách tường phía sau lay lắt theo ánh nến, như hợp thành một với bóng dáng rấn rỏi khác.

**

Mấy ngày tiếp theo, Cừu Nhận Quy sẽ thường ra ngoài tản bộ, người của thiếu chủ đi theo phía sau không xa, hấn làm thế một là để bọn họ buông lỏng cảnh giác, hai là tìm kiếm thời cơ.

May mà người của thiếu chủ không đề phòng hấn, chỉ trông coi bảo vệ.

Cuối cùng vào ngày thứ ba, hấn lại nhận được ám hiệu của Lục trưởng lão, Cừu Nhận Quy chuẩn bị đi tới điểm hẹn, nhưng trước lúc đó còn phải giải quyết hết "cái đuôi" đằng sau.

Ban đêm.

"Thập Nhị, chúng ta....." Các ám vệ chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, bóng dáng vừa r ỡ còn ở đó lại biến mất trong t ầm mắt của họ, bọn họ lập tức cảnh giác.

Ám vệ được gọi là Thập Nhị cau mày, thiếu chủ từng nói, nếu Cừu công tử muốn làm gì cũng không cần cản, chỉ cần bảo vệ an nguy của hấn là được, vậy nên bọn họ chưa từng đề phòng.

Những ám vệ bọn họ ít nhiều gì cũng ôm chút lòng kính nể, dù sao kia cũng là thích khách đứng đầu bảng xếp hạng giang hồ, nhân vật trong truyền thuyết, kiểu người như vậy sao có thể cần bọn họ bảo vệ.

Nhưng lúc này, ngay khi bóng dáng kia biến mất, cậu ta chợt cảm nhận được một cơn lạnh sống lưng không rõ nguyên do, trước mắt Thập Nhị vút qua bạch quang, con người cậu ta co lại, quát, "Không ổn, coi chừng sau lưng!"

"Không tệ, cũng khá nhanh nhẹn." Một tiếng thì thầm vang lên, chứa đựng ý cười, Cừ Nhận Quy đáp sau lưng bọn họ, không mềm lòng cho bọn họ cơ hội phản ứng, lưu loát bổ ngắt hai người, hai người còn lại thực lực khá ổn, Cừ Nhận Quy thăm dò vài chiêu, cũng coi như nhẹ nhàng đánh ngắt người.

Sau khi làm xong hết hấn phải tay, kéo người vào trong ngõ tối, mở bọc đồ đã chuẩn bị trước ra, trong đó lại là một cái chăng bông, chu dao xếp thành hàng đắp lên, tránh cho cóng chết.

1

"Thật đáng tiếc....." Cừ Nhận Quy nhìn mấy người đang hôn mê, hơi chán nản, ánh mắt ôn hoà vỗ Thập Nhị phản ứng nhanh nhạy nhất, nhỏ giọng lầm bầm.

+

"Nếu như không có mấy chuyện này, ta sẽ có cơ hội chỉ bảo các người."

Chương 61: Giết chết Lục trưởng lão

Ban đêm thanh vắng, tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên, một đôi giày đen bước vào cửa sau của phủ đệ.

Người đến mặc hắc bào, cả người bị che phủ trong bóng đen, im lặng dựa lên vách tường bên cạnh, đột nhiên nhỏ giọng nói, "Lục trưởng lão già cả mờ mắt, không nhìn thấy có người đang đợi à?"

Vừa dứt lời, trong góc bất thành linh truy ần tới tiếng cười nhỏ, Lục trưởng lão đi ra từ sau ngã rẽ, trong lời nói chứa gai, "Cừu công tử không hổ là đi theo cạnh Tả thiếu chủ đã lâu, nói chuyện cũng hoạt bát hơn không ít."

Ánh sáng lạnh loé lên, giọng của Lục trưởng lão im bật, lão nhìn lưỡi dao sắc bén gác trên cổ, cười gượng, "Tính tình còn khá nóng nảy."

Cừu Nhạn Quy không bỏ kiếm xuống, ánh mắt tối tăm giống như dã lang chờ đợi cơ hội, lộ ra sự hung mãnh đẫm máu, "Đừng khua môi múa mép với ta, ông thì là cá thá gì chứ."

Sắc mặt Lục trưởng lão thay đổi, khi hai người giằng co, Cừu Nhạn Quy lại tự nhiên bỏ kiếm xuống, lúc này Lục trưởng lão mới thả lỏng, lão không dám ăn nói quái gở nữa, ngoài mặt lại không nén được giận mà hừ lạnh, miễn cưỡng nói, "Ngày mai người của ta có thể lên vào gần Thôn Vân các, Tả Khinh Việt không ở đây, đến lúc đó có người giúp đỡ, tạm thời không chế Thôn Vân các không thành vấn đề"

Hắc bào rất dài, đã che đi sự chế nhạo của Cừu Nhạn Quy.

"Ông coi Thôn Vân các người ăn chay?" Giọng hắn bình tĩnh, "Cho dù thiếu chủ vắng mặt, ông cảm thấy những tông môn kia sẽ khoanh tay đứng nhìn?"

"Chẳng qua chỉ là ẩn thân ở đây, ta tự có cách, ngày mai chờ đám ám vệ kia phát hiện người mất tích, hiển nhiên bọn hắc không để tâm đến cái khác nữa, né tránh tầm mắt tiến vào sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Ánh mắt Cừ Nhận Quy lập loè, cuối cùng nhẹ nhàng đáp lời.

Ngày mai, hắc phải giết Lục Khiên trước khi lão tiếp ứng thành công, tiết lộ tin tức cho "Thôn Vân các".

Hắc không động được người của "Bất Ngữ các".

"Nhớ kĩ lời ông nói, nếu hành tung của các ông bị lộ, ta sẽ không quan tâm." Cừ Nhận Quy lạnh giọng nói, sau đó đập cửa phụ đi ra ngoài.

Lục trưởng lão cau mày, "Người đi đâu?"

"Bớt quản." Cừ Nhận Quy lạnh nhạt phun ra hai chữ, không dừng bước chân đi ra ngoài.

Lục trưởng lão u ám nhìn hắc đi xa, bỗng nhiên cong môi một cách không rõ ràng.

Dường như lão đã hiểu vì sao Phùng Đông kiêng dè thích khách này như vậy rồi, người này ở trước mặt Tả Khinh Việt thì vô hại, lão cũng suýt đã quên chỗ nguy hiểm của Cừ Nhận Quy.

Lục trưởng lão sờ cổ, trong lòng hơi lạnh.

Vừa rồi, lão đã thật sự cảm thấy thích khách sẽ giết lão.

**

Cừ Nhận Quy tìm rừng vắng nghỉ ngơi giây lát, lúc trời mới tờ mờ sáng, hắc liền vút hắc bào, đội mũ mạng đi vào trong thành, không biết vì sao, trong lòng hắc luôn cảm thấy không bình thường.

Phía bắc có dị động thiếu chủ đi là hợp tình hợp lý, nhưng theo lý mà nói thiếu chủ không thể không đoán được kế hoạch của "Bất Ngữ các", sao lại để mặc bọn chúng vào Miêu Cương chứ?

Hắn không tuân thủ giao ước đi thăm dò vùng lân cận thành có người phòng thủ hay không, mà giẫm cành cây mái ngói nhanh chóng bay về phía ngoại thành, về mặt Cừu Nhạn Quy nghiêm trọng.

Thái độ của "Bất Ngữ các" và Lục trưởng lão không có vấn đề, nhưng nghĩ kĩ lại hoàn toàn không tiết lộ tin tức hữu ích nào với hắn, sự cẩn trọng của Phùng Đông hắn rất rõ, liệu rằng có lẽ.....

Từ lúc bắt đầu hắn đã không giành được tín nhiệm của đối phương chẳng?

Cừu Nhạn Quy chợt tỉnh ngộ, bèn tăng tốc đi tới đường nhỏ, gấp gáp muốn tìm cách xác thực suy đoán của mình, nếu thật sự là thế.....

"Bất Ngữ các" đang dùng kế diệu hồ ly sơn.

Tuy nhiên con "hồ" này không phải Tả Khinh Việt, mà là Cừu Nhạn Quy hắn.

Do đó, thiếu chủ sẽ gặp nguy hiểm.

Cừu Nhạn Quy nhớ lại địa thế của Miêu Cương, chạy liên tục ba nơi, cuối cùng chứng thực được suy đoán lúc ở chỗ thứ tư, hắn xoay người núp sau cây.

Lục trưởng lão vốn phải ở Lục trạch tụ họp với hắn mặc hắc bào, dẫn theo một đám người chuẩn bị lên vào trong thành.

Mặt mày Cừu Nhạn Quy đóng băng, nếu như hắn không đề phòng, e là lúc này đã vồ hụt ở Lục trạch, mà bọn chúng thì thuận lợi lên vào trong thành.

Tâm nhìn của hắn chuyển động, không có Phùng Đông.

Tức là nói, đúng như hắn nghĩ, Phùng Đông có lẽ đã sớm tới phía Bắc, chuyển này của thiếu chủ e rằng cũng là vì hắn.

Trong mắt Cừu Nhạn Quy toé ra sát ý, hấn nắm chặt Quy Khư, hít sâu một hơi.

Nếu đã vậy, thiếu chủ chắc chắn có bố trí phòng vệ trong thành, những binh tôm tướng tép này của "Bất Ngữ các" không thể làm khó "Thôn Vân các", sau khi Lục trưởng lão dẫn bọn chúng vào thành sẽ đi đường vòng trở về, việc khẩn cấp trước mắt là hỏi ra chính xác bọn Phùng Đông đã đi đâu.

Cừu Nhạn Quy kiên nhẫn theo suốt chặng đường, đến khi Lục trưởng lão chuẩn bị vòng về, lúc đi vào một khúc ngoặt khuất nẻo, Cừu Nhạn Quy bất ngờ tấn công.

"Keng --" Mũi kiếm đối nhau phát ra tiếng kêu --

Đỡ đòn hấn không phải Lục trưởng lão, mà là..... một đám thích khách che mặt!

Tàn bạo trong mắt Cừu Nhạn Quy dày hơn, hấn xuống tay dứt khoát, nhưng cũng khó tránh bị kéo dài chút thời gian, đến khi giải quyết xong đám người này Lục trưởng lão đã biến mất.

Hấn không chần chừ, móc ra một chiếc bàn quay từ trước ngực, nhìn kim chỉ nam bên trên, nhanh chóng bay về hướng Nam, họ Lục giống với "Bất Ngữ các", bản lĩnh ẩn nấp chạy trốn rất giỏi, thêm Lục gia sở hữu bí thuật, nếu như không phòng bị Cừu Nhạn Quy căn bản không thể phán đoán phương hướng của lão.

Chỉ tiếc cũng giống như "Bất Ngữ các", Cừu Nhạn Quy chưa từng tín nhiệm bọn chúng.

Đêm qua hấn đã bôi "ký hiệu" lên kiếm, đây là bí thuật của "Huyết các", bí quyết của nhiều kì thống lĩnh, vì đề phòng bị người phá giải, bình thường chỉ dùng lên người của người chắc chắn phải giết, khi sử dụng bàn quay, kẻ bị "làm dấu" sẽ cảm thấy chóng mặt, tác dụng không dài, song cũng đã đủ.

Lục trưởng lão cảm nhận được cơn say xâm khác thường thì trực giác mách bảo không ổn, quả nhiên, chưa tới vài tức, lão đã thấy lạnh sống lưng, tiếp đến, một thanh kiếm gác lên cổ lão, trước trán Lục trưởng lão túa đầy mồ hôi lạnh, sau lưng truyền tới tiếng nói lạnh băng, "Bọn họ đã đi đâu?"

"Đây là thái độ nhờ vả của Cừu công tử sao, người đừng quên, kết cục phản các." Lục trưởng lão cố giả vờ bình tĩnh, hừ lạnh đe dọa.

"Phản các có kết cục gì chẳng phải Lục trưởng lão rất rõ sao, ta giết người cùng lắm là phản phệ, nhưng người không có cái mạng thứ hai....." Ngữ điệu của Cừu Nhạn Quy đáng sợ, mũi kiếm lại áp sát mấy tấc, nhấn nhá từng chữ, "Ta hỏi lại lần nữa, bọn họ đi đâu?"

Trước mắt Lục trưởng lão tối sầm, biết mình khó thoát, nhưng nếu như nói ra e là cũng....mà thôi, trước mắt giữ mạng vẫn quan trọng hơn."

"...Phía Bắc, động phủ Lâm Nhai." Lục trưởng lão khản giọng, kiếm trên cổ bỏ xuống, lão vừa thả lỏng đột nhiên mở to mắt, hung tợn trừng trừng, "Á!"

Sau đó cơ thể mềm oặt ngã xuống, xốc bụi bặm đầy đất.

Cừu Nhạn Quy hờ hững rút kiếm về, trên mặt không khỏi dính lên vài giọt máu nóng, hắn cau mày dùng cổ tay lau, sau đó lòng ngực truyền tới cơn đau nhói như đục xương, dù là Cừu Nhạn Quy cũng không nhận được uốn cong người, chợt nghiêng đầu nôn ra một bãi máu đen, hắn tái mặt dùng kiếm chống đất trụ vững thân thể.

Đội cơn đau dữ dội kia thuyên giảm, người đã sớm nhể nhại mồ hôi, Cừu Nhạn Quy đau đớn thở dốc, ráng chống đỡ từ từ quay người.

Đi về phía Bắc.

Chương 62: Giao chiến

Phía bắc, động phủ Lâm Nhai.

Nơi này âm u ẩm thấp, trước kia là hồ suối nước nóng trong rừng hoang, về sau là vực sâu vạn trượng, một đường giao giới chia cắt bắc nam, chỉ có một chiếc cầu dây xích đóng đưa tiêu đi đầu run rẩy đón gió.

"Thiếu chủ, không bình thường." Chương Thanh hơi nghiêm mặt, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Tả Khinh Việt.

Bọn họ trông giữ ở nơi đây nhiều ngày, nhưng mãi chẳng phát hiện dấu tích của con người, cả động phủ yên ắng đáng sợ, mấy lần Chương Thanh hoài nghi có phải họ đã trúng kế rồi không song thiếu chủ luôn lắc đầu không nói.

Dần dà mọi người cũng nhận ra không đúng, dường như có cái gì đó đang chậm chạp đến gần bọn họ, nhưng phái người đi trinh sát toàn bộ động phủ cũng không thấy không đúng chỗ nào, vẫn không có sức sống như cũ, ngay cả cỗ trùng nhay bén cũng không có cảm nhận được một chút động tĩnh.

Chương Thanh nhìn "Tức cỡ" không có gì khác thường ở đầu ngón tay, không nhìn được chạch khẽ một tiếng, bất đắc dĩ than thở, "Giữa đây hoàn toàn không có chút hơi người nào thôi không nói, bàn quay cũng bình thường nốt, đây..."

Đám người Miêu Cương khách nghe vậy ngẩn bệt xuống đất, tính nghĩ ngợi giây lát, Tả Khinh Việt lại chẳng ừ hử, gương mặt y bị giấu trong bóng râm, khiến người ta không nhìn ra cảm xúc, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói, "Không có sinh khí....vậy tử khí thì sao?"

Dứt lời, sự tĩnh mịch lan tràn.

"Bọn chúng sẽ không như vậy...." Chương Thanh mở miệng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến độ điên của đám người kia, hồi sau mới nén ra một câu, "Đến mức đó luôn sao?"

Nếu như thật sự giống như thiếu chủ nói, vậy chúng không thể coi là người nữa.

Mọi người phát hãi, đua nhau cảnh giới, ánh mắt Tả Khinh Việt hơi tối, khi giờ tay thiên tư phóng ra bốn phương tám hướng, Chương Thanh thấy tình thế không ổn, chắn trước người Tả Khinh Việt.

Theo mấy tiếng vang nặng nề, sắc mặt của mọi người lập tức đông cứng, ăn ý vây thành một vòng, cổ tròng ẩn núp dưới chân bọn họ giống như cảm ứng được gì đó, chợt hưng phấn tuôn về phía trước một thước.

Chương Thanh nhìn đằng trước xùy một tiếng, chế nhạo, "Sao đây, phía Bắc không thấy ánh sáng lâu rồi, nên không biết cửu biệt trùng phùng phải ra chào hỏi sao?"

Tả Khinh Việt như cảm nhận được gì đó, nghiêng đầu nhìn về một phía, mặt mày hơi nhăn, chốc lát sau, tiếng cười khàn và nhỏ vang lên, "Các người thật sự vẫn thấy ghét như ngày nào."

Người tới dần lộ ra diện mạo thật, Chương Thanh từ cau mày đến co con người, "...Người!"

Đối phương không hề có sinh khí thuộc về con người, làn da xám xanh trong động phủ u tối hết sức rợn người, gò má gã ta teo tóp, là dáng vẻ thì rồi hoàn toàn, nhưng lại giữ được ý thức của người.

Gã ta dán mắt vào Tả Khinh Việt sau lưng Chương Thanh, hồng tìm ra chút ngạc nhiên sợ hãi trên mặt y.

"Hồ Tu?" Tả Khinh Việt hồ hững cười thành tiếng, bộ dạng bình tĩnh khiến Hồ Tu hận không thể lên xé toạc y, "Chỉ mấy năm không gặp, sao lại xấu thành điệu bộ đáng xấu hổ này thế?"

Y đánh giá diện mạo lập tức trở nên u ám của đối phương, thong thả bổ sung, "Ta suýt nhận không ra luôn."

Nếu không phải tình thế không thích hợp, Chương Thanh đã phá lên cười r ồi.

Hồ Tu nhìn chăm chăm y, sắc mặt cực kỳ kinh khủng, gã ta không mạnh động, sở dĩ ẩn thân lâu như vậy chính là vì bí thuật của "Bất Ngữ các" chưa có tác dụng hoàn toàn, chỉ thiếu một bước cuối cùng nhưng hiệu quả một trời một vực, bây giờ gã không phải "thân bất tử".

Rõ ràng nói nửa tháng là được r ồi, nhưng giờ đã qua một tháng cũng chưa có tác dụng...Hồ Tu mắng thầm, lão khốn kiếp Phùng Đông này bản lĩnh nham hiểm trái lại không ai bằng.

Lúc này còn chưa hiện thân e là đã liệu được ngày hôm nay, chờ bọn họ tiêu hao sức lực kha khá r ồi lại tới đục nước béo cò.

Nhưng sự việc đã đến nước này, gã ta đã hết đường lui, chỉ đành cười gượng, ám chỉ nói, "Đương nhiên không bì được sắc đẹp của Tả thiếu chủ, mấy năm không gặp, thiếu chủ càng khéo ăn khéo nói hơn."

Sắc mặt Chương Thanh lập tức thay đổi, nghiêm giọng quát, "Hồ Tu, mẹ nó người tìm chết!"

Ý cười của Tả Khinh Việt dần biến mất, đôi mắt đào hoa rực rỡ ánh sáng ấy lạnh chùng như kết thành băng, y vô cảm cong môi, hệt như đang nhìn một người chết, "Phải đó, có đi ầu sao Hồ thống lĩnh chỉ có một mình thế, những người khác đâu, không ra ôn chuyện cũ sao?"

Hồ Tu nhìn y, không từ chối mà lui về sau hai bước, giọng nói gian trá, "Ôn chuyện à...vậy phải xem bản lĩnh của các người!"

Không cần Chương Thanh thông báo, ngay khi đối phương hành động mọi người đã phát động tấn công, nhưng đột nhiên sương độc giăng bốn phía, bọn họ đành phải thúc giục cổ trùng phòng thân.

Tả Khinh Việt đứng bất động, nhìn chăm chú vào một chỗ ra chi ều suy ngẫm.

Sau khi sương dày tan đi, chẳng còn chút tăm tích.

Mùi máu tươi bay tới, ánh mắt Tả Khinh Việt tụ lại, lập tức nghiêng đầu, Chương Thanh và các Miêu Cương khách cũng chỉ chậm hơn nửa nhịp, nhìn theo.

Bốn phương tám hướng truy ền tới âm thanh ền ào, kèm theo một thứ mùi tanh tươi, cỗ trùng màu lục lúc nhúc dính nhau kéo tới, cỗ trùng dưới chân mọi người cũng cắm thù bò về phía trước.

- - Là Âm khách ẩn thân trong bóng tối.

Chương Thanh dẫn đầu lấy ra vũ khí, tay cậu ta c ần roi dài màu bạc, chọt quất về một nơi, đây giống như một mật lệnh, Miêu Cương khách phía sau cũng lần lượt xác định hướng tấn công.

Chỉ có Tả Khinh Việt vẫn không nhúc nhích, đầu ngón tay y nghịch một con cỗ trùng, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên đất, nhắm mắt lại, đi ều khiển thiên tơ tuôn ra bốn hướng.

Đột nhiên, y mở mắt ra, cơ thể tựa như giao long ra từ trong nước, nhanh chóng bay tới thạch động mặt Nam.

Chưa tới cửa hang, đã nghênh đón một mũi tên xé rách không trung lao tới, Tả Khinh Việt lách mình né tránh, thiên tơ bị người dùng tên đẩy ra, Hồ Tu ẩn núp trong bóng tối, không ngừng thay đổi vị trí.

Tả Khinh Việt như thể nhìn thấy gã ta ở đâu dưới hoàn cảnh tối đen như mực, mỗi lần tấn công đều đâm thẳng mệnh mạch, nhanh nhẹn lưu loát, cực kỳ hiểm độc, trán Hồ Tu toát mồ hôi lạnh, quả không hổ là một tên điên.

+

Thông minh lại không sợ chết, năm xưa là nhân vật khó đối phó, hiện tại càng khiến người khác khó mà chống đỡ.

Tên chó Phùng Đông còn không tới nữa, thì gã ta không cần cựa được bao lâu đâu.

—

@Tiện Phàm:

Thiếu chủ oán hận vẽ vòng tròn: ngày thứ n không có Nhạn Quy, nhớ huynh ấy nhớ huynh ấy nhớ huynh ấy...

Chương 63: Hết sức căng thẳng

Mắt thấy tình hình không ổn, Hồ Tu lùi từng bước về sau, chuẩn bị thừa cơ chạy trốn, so với mặt mũi, tính mạng đương nhiên quan trọng hơn.

Trong lòng gã ta cảm hận ghi một khoản nợ cho Phùng Đông.

Nhưng Tả Khinh Việt giống như biết được ý đồ của gã, đột nhiên tiếp cận, thiên tư đóng sâu vào vách đá, ánh sáng lạnh sắc bén loé lên, bịt kín đường lui của gã ta, Hồ Tu lập tức lạnh toát sống lưng.

-- Tiêu r ồi.

"Ầm ầm ầm --" Mặt đất truyên tới chấn động nhỏ, tiếng vang trật tự liên hồi như vẳng từ phía xa lại, đám người bận giết chóc kẻ đối diện đều dừng lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh.

Bọn họ tới r ồi.

-- Ngay bây giờ!

Hồ Tu nhân lúc Tả Khinh Việt ngược mắt, lòng bàn tay bất thành linh quang phấn độc lên, trộn lẫn độc cổ có cánh, đồng thời lao về phía Tả Khinh Việt, mà gã ta thì nhanh chóng tránh né từng lớp ngăn trở của thiên tư, thành công trốn thoát.

Cơ thể của Tả Khinh Việt uyển chuyển lướt về phía sau, năm ngón tay hơi giơ lên, thiên giơ lập tức xuyên qua cổ trùng lao tới chỗ y, tay áo vừa vung, không mấy để tâm xua tan phấn độc.

Y vốn bách độc bất xâm, chẳng qua chỉ chê bẩn mà thôi.

Bóng dáng của Hồ Tu đã biến mất, Tả Khinh Việt cup mắt nhìn xác cô trùng trên đất, lạnh lùng xoay người bay về phía ngu ồn âm thanh.

Động tĩnh vừa rồi, giống như có ai cố tình tạo ra.

Cụ thể là cái gì vẫn chưa thể kết luận, nhưng...nếu y đoán không sai, hẳn là tiếng bước chân.

-- Cứng đòi chậm chạp, là thi rồi.

Số lượng, đủ để lấp đầy hơn nửa động phủ Lâm Nhai.

"Thiếu chủ!" Trên người Chương Thanh dính máu, nhưng không bị thương, là máu kẻ địch để lại, các vị theo sau cậu ta có số ít bị chút thương nhẹ, không đáng ngại.

"Tình hình thế nào?" Tả Khinh Việt kiểm tra một vòng, thấy không có thương vong mới hỏi.

"Để bọn chúng chạy rồi." Chương Thanh nghiêng răng, sau đó lại nói, "Vốn dĩ các huynh đệ bắt được vài tên, có đi đâu cũng uống thuốc độc tự tử hết rồi."

Tả Khinh Việt không bất ngờ, bình tĩnh gạt đầu, động tĩnh khác thường ban nãy đã biến mất tựa như ảo giác của bọn họ, trong nhất thời trong động phủ yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở không ngừng.

Chương Thanh cau mày, "Thiếu chủ, mới nãy là --"

Tả Khinh Việt giơ tay ra hiệu cậu ta ngừng nói, nhìn về một nơi, mọi người vô thức nín thở tập trung, dần dà, bọn họ nghe thấy một tràng tiếng bò kỳ dị.

Người nuôi cở và bản thân cở được nuôi có tính cảm ứng trời sinh, gần như cùng lúc đó, bọn họ đều cảm nhận được cảm xúc nóng nảy bất an.

Không cần giao lưu bằng lời nói, mọi người ăn ý thả cở ra, Tả Khinh Việt không cử động, nhóc cở múp trên đầu ngón tay góc đầu về một phía, lúc

lắc râu.

"Chia ra, hai người thành đội." Tả Khinh Việt cau mày, nhỏ giọng nói, "Chương Thanh không cần theo ta."

Chương Thanh sượng người, "Nhưng mà...."

"Không có nhưng nhị." Về mặt Tả Khinh Việt không nhìn ra vui giận, trong giọng điệu chứa đôi chút lạnh lẽo và nghiêm trọng, "Đây e rằng không phải thi rồi tầm thường, mọi người cẩn thận."

"Các vị." Y ngừng một lát, nhỏ giọng nói, "Nếu như chống đỡ không nổi, tính mạng quan trọng, hiểu rồi chứ?"

Mọi người nghe vậy đều sững sốt, ánh mắt chấn động, sắc mặt Chương Thanh phức tạp, "Thiếu chủ...."

Các "Miêu Cương khách" cũng không phải thiếu niên khi xưa nữa, đa số bọn họ trong nhà đã có thê nhi.

Đối với một người chưa từng nghĩ đến đường lui mà nói, ý nghĩa trong câu nói này của thiếu chủ mọi người đều hiểu rõ trong lòng, Tả thiếu chủ của quá khứ chưa từng nói đến chữ lui.

Nhưng hiện tại, dường như y đã thay đổi rất nhiều.

1

Chương Thanh và những người khác còn muốn nói gì đó, nhưng Tả Khinh Việt đã quay người không chút lưu luyến, đi về hướng Bắc.

"Các vị nghe lệnh." Chương Thanh trầm giọng nói, sau đó cũng chọn một hướng mà đi, mọi người theo sát sau cậu ta.

Càng tiến vào sâu, tiếng động kỳ dị kia càng lớn, sắc mặt Tả Khinh Việt bỗng nghiêm lại, tức tốc lách mình tránh né, một bóng đen xuất hiện ngay vị trí ban đầu của y.

Tả Khinh Việt đã nhìn thấy diện mạo của gã, chỉ có thể nhìn ra hình người hơi hơi, nhẵn c ầu l ỗ ra, sắc mặt nhợt nhạt, trong miệng không ngừng tuôn máu, vẻ mặt dữ tợn nhào v ề phía y.

Có máu vậy không phải thi rồi, nhưng bộ dạng của hắn hiện tại càng không thể nói là người, cổ ở lòng bàn tay Tả Khinh Việt có phản ứng, xem ra là cổ mới.

Thứ đ ồ nham hiểm sống dở chết dở, là dòng ghê tởm cùng một lò với Ngụy Sơ.

Gần giống thi rồi, nhân tính bằng không, máu còn tươi mới, hắn là vừa trúng cổ không lâu...

Tả Khinh Việt không c ần suy xét nhiều, theo bản năng ném ra cổ có thể tương khắc, thân hình nhoáng cái biến mất tại chỗ, khoảnh khắc sau cổ trùng chui vào da thịt, thứ đ ồ hung dữ vắn vẹo kia cứ như tằm giẻ ngã xuống đất, cơ thể nhanh chóng ph ồng lên, con người Tả Khinh Việt co lại, lập tức quay người nấp vào vách đá.

"Bùm --" Thứ đ ồ hình người phát nổ, máu thịt vụn bắn toé lên vách đá xung quanh, mùi máu tươi n ồng nặc không tan, Tả Khinh Việt cau mày, chưa kịp tởm đã nghe thấy một đợt dị động.

Động tĩnh vốn không coi là xa xôi chợt trở nên d ần d ập, tựa như bị thứ gì đó hấp dẫn nhanh chóng áp sát chỗ này.

Tả Khinh Việt ngay lập tức phản ứng lại, thứ này có lẽ là "ngòi dẫn" nào đó, y cũng không nghĩ đến việc trốn, nếu "chó" đã đánh được mùi, vậy thì chủ tử của chúng nó cũng nên tới r ồi.

Quả đúng như dự đoán, một chân y vừa bước ra vách đá, ám khí li ền đánh tới, Tả Khinh Việt đỡ bằng một tay, thiên tư trong một tay khác xé gió lao thẳng tới nơi ám khí bay đến, bị người né được.

"Đã lâu không gặp." Giọng nói u ám cổ quái vang lên, lần này Phùng Đông xuất hiện lại khá nhanh gọn, nhìn Tả Khinh Việt mỉm cười, chỉ là cùng với

gã, thứ phát ra dị động phía sau cũng sắp đến nơi.

"Quà gặp mặt ta tặng Tả thiếu chủ đây, có hài lòng không?" Gã ra vẻ nắm chắc phần thắng.

Tả Khinh Việt phớt lờ gã, quay người giống như không đặt gã trong mắt, tình cảnh trước mắt khiến y chau mày.

Chi chít toàn là thi rồi, cứ đứng yên như thế, thậm chí nhìn qua chỗ y, chiếm khoảng một nửa động tĩnh y nghe thấy, vậy tức là bên đám Chương tương đối an toàn, Tả Khinh Việt kéo khoé môi, ẩn ý bảo, "Không hổ là người của Ngụy Sơ, thật là coi trọng ta."

Sắc mặt Phùng Đông thoát biến đổi, âm u nhìn y, "Hoài niệm cái tên này thật, nhưng cũng không cần sốt ruột, lát nữa sẽ tiễn người đi ôn chuyện với hần."

Sắc mặt Tả Khinh Việt tự nhiên, nhìn kĩ nhất cử nhất động của gã, cong môi, "Người nên cùng hần ôn chuyện là người, khi xưa nếu không phải người đem đồ chạy quá nhanh, biết đâu còn có thể chết muộn một chút."

Trong lòng Phùng Đông kêu lộp bộp, nhìn y đăm đăm không nói chuyện.

Tả Khinh Việt giễu cợt, thấp giọng nói, "Người cho là mình giấu rất kĩ?"

"Bất Ngữ các bây giờ trừ vị thuộc hạ trung thành tận tụy kia của người ra, chắc đã không còn người sống nữa nhỉ." Tả Khinh Việt nhìn gương mặt chợt biến sắc của gã, biết mình đã đoán đúng, y nhìn vết sẹo đỏ tươi ở cổ và nước da xám xanh của Phùng Đông, suông sã nhoen miệng cười, "Ngay cả người...cũng biến thành con quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ đó không phải sao?"

"Tả Khinh Việt!" Gã vô thức rống giận một tiếng, sau khi phản ứng lại áp chế lửa giận cười lạnh, "Vậy thì thế nào, người tưởng hôm nay người chạy thoát được chắc?"

"Bằng không thì sao?" Tả Khinh Việt nhìn gã, chợt bên phải truyền tới từng tiếng kêu vội vã.

"Thiếu chủ!"

"Thiếu chủ, bọn ta tới rồi --"

Phùng Đông phản ứng lại trong nháy mắt, hoá ra hắn đang kéo dài thời gian, sát ý trong mắt Tả Khinh Việt hoàn toàn lộ ra, nhưng dù như vậy cũng có một sức quyến rũ đặc biệt, mê hoặc chí mạng.

Dung mạo của y hơn hẳn thiên tiên, vốn phải là yến tước nuôi trong lòng cho mọi người thưởng thức, song lại cứ lớn lên thành rắn rết độc nhất Miêu Cương.

"Người của ta đến rồi, Phùng các chủ." Tả Khinh Việt bất thành linh ra tay, trong đầu hiện lên mỗi cái nhú mày mỗi một nụ cười của Cừu Nhạn Quy, ánh mắt lúc nhìn mình trong veo dịu dàng, nghĩ tới nửa tháng không có tin tức kia...

Sát ý trong mắt y đậm thêm, "Nợ của chúng ta, nên thanh toán dứt rồi."

—

@Tiện Phàm:

Nhạn Quy: chờ ta, tới ngay đây.

Chương 64: Phá cục

Miêu Cương đồ tuyết rất lớn, rơi xuống tựa như lông ngỗng, chầm chậm phủ một lớp dày cộp trên nền đất, vó ngựa nhanh chóng giẫm qua, để lại một vết móng ngựa nông sâu không đều giữa chốn rừng hoang vắng không người.

Rừng rậm to lớn, chỉ có duy nhất một người một ngựa.

Người tới khoác áo khoác màu đen, đội mũ mạng, cưỡi ngựa tới phía Bắc, thời tiết này không có lấy một động vật sống nào, ngay cả tiếng chim hót véo von mọi ngày cũng không nghe thấy.

Cừu Nhạn Quy lão đảo, thường hay đưa tay xoa ngực hòng làm dịu chút cơn đau, lòng ngực trầy trụa tới cảm giác đau đớn râm rứt, bàn tay cầm dây cương của hắn nắm chặt, đầu ngón tay trắng bệch nhưng vẫn không dừng lại nghỉ ngơi.

Nắm ngón tay ấn ngực siết lại, níu y phục, Cừu Nhạn Quy không kìm được ho khan hai tiếng, giọt tay bụm, máu đen từ từ chảy xuống qua kẽ tay, hắn cau mày, giảm tốc độ móc khăn ra lau.

1

Phản phệ nghiêm trọng hơn hẳn tưởng tượng, có đi ều vẫn ổn, trụ được đến lúc hắn tìm thấy thiếu chủ.

Đại quân con rối bất tử bất diệt, trừ phi giết Phùng Đông, nếu không không thể loại bỏ, mà nếu không biết nhược điểm của Phùng Đông thì căn bản không có cách nào giết chết gã.

Tuy rằng con rỗi hành động chậm chạp, nhưng đầu luyện chế từ người sinh ti ền là võ giả, khổ người và sức mạnh rất khá, mặc dù chặt đi tứ chi là có thể loại bỏ uy hiếp....

Nhưng đại quân con rỗi hàng ngàn hàng vạn, quả thực khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Theo suy đoán của hắn, lúc này thiếu chủ bọn họ đã giao thủ với Phùng Đông, có lẽ mới đầu có thể chiếm thế thượng phong.

Nhưng người có cực hạn, thi rỗi thì không.

Bọn họ không thể dây dưa với Bất Ngữ các, hắn phải tranh thủ thời gian....

Thiếu chủ, chờ ta.

"Giá --" Hắn quát khê một tiếng, nâng cương ngựa lên sau đó quất xuống, ngựa hí dài, tứ chi khoẻ khoắn căng ra chạy, vệt móng ngựa trên tuyết đi xa, hình bóng màu đen ấy dần dần biến thành một chấm nhỏ như mực, biến mất giữa rừng.

**

Lúc đám người Chương Thanh đuổi đến kịp cũng bị thi rỗi lít nhít làm cho kinh hãi, nhưng Phùng Đông không chu đáo cho bọn họ cơ hội phản ứng, rút bội kiếm lao về phía Tả Khinh Việt, đám người Miêu Cương vô thức muốn che chắn trước người thiếu chủ, ngật nổi cung tên "viu viu" cắm dưới chân họ, mọi người chỉ đành lui về sau tránh né.

Đứng trước đại cục, Hồ Tu không muốn tranh chấp với "Bất Ngữ các" ngay thời khắc quan trọng này, đành phải nuốt giận gia nhập chiến cuộc, chỉ dựa vào một mình Phùng Đông sợ là nguy hiểm.

Chương Thanh hận đến ngứa răng, nhanh chóng lách cung tên, không do dự bay về bên phía Tả Khinh Việt, ánh sáng lạnh loé lên, con người Chương Thanh co lại, lúc trở người né nâng roi bạc trong tay, "Vù --"

Roi bạc và mũi kiếm va chạm, phát ra tiếng keng chói tai, Khinh Liêm cầm kiếm cản ở phía trước, mím môi không nói.

Chương Thanh nghiêng răng, "Khinh Liêm!"

Theo động tác của cậu ta, đại quân con rôi cũng cử động.

Chưa kịp nghĩ nhiều, bọn họ đã bị ép gia nhập chiến cục.

"Chương Thanh, đây không phải thi rồi!" Có người gào trong hỗn loạn, Chương Thanh đương nhiên cũng nhận ra.

Những thi rôi này sau khi ngã xuống đất một khoảng thời gian sẽ từ từ bò dậy, thi rôi bình thường bị tổn thương mệnh mạch sẽ biến thành một thi thể không có tính công kích, mà những thứ này....

Trong đầu Chương Thanh bật ra bốn chữ, khiến cậu ta hoảng hốt.

- - Bất tử bất diệt.

Trán cậu ta dần rịn mồ hôi lạnh, trong lúc đánh nhau vội vàng ngược mắt nhìn Tả Khinh Việt, thiếu chủ ra chiêu mạnh mẽ, ít nhất vẫn còn chiếm thế thượng phong, bọn họ phải nhanh chóng nghĩ cách.

Kỳ thực Tả Khinh Việt không hề thoải mái.

Công phu ẩn núp giở trò của Hồ Tu và Phùng Đông rất thạo, y vừa chú ý chuẩn bị ra chiêu giết địch, vừa còn phải cảnh giác thi rôi tùy thời có thể nhào về phía y.

Tả Khinh Việt nhân lúc rôi nhìn mọi người phía sau, vừa nhìn sắc mặt y chột khó coi không ít, số lượng của những thi rôi này không đúng, y mở to mắt nhìn một con thi rôi ngã xuống sau một hồi lại bò dậy, cầm vũ khí bổ về phía trước như không biết mỗi một.

Đầu óc y chuyển động, chỉ là vừa thất thần một lát như vậy đã để cho đối phương bắt được thời cơ, Phùng Đông cầm kiếm đánh tới cổ y, để lộ mệnh môn của mình ra tựa như không sợ chết.

Tả Khinh Việt hơi lách người theo bản năng, nhưng vẫn bị một kiếm đâm vào bả vai, mà thiên tở trong tay y cũng xuyên qua lòng ngực của Phùng Đông, Hồ Tu theo sát phía sau đánh về phía y.

Tả Khinh Việt lui về sau tránh, chột cau mày.

Phùng Đông đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, gương mặt nơi bóng râm không rõ ràng, đột nhiên gã cười nhỏ, thân hình giống như ma quỷ đánh tới Tả Khinh Việt, khi gã đến gần, nói giọng như thủ thủ, "Tả thiếu chủ, người không giết được ta đâu."

Con người Tả Khinh Việt co lại, y không chế thiên tở, màu mắt tối tăm bay nhìn lướt qua thi rồi.

Hoá ra đây là thứ Ngụy Sơ chuẩn bị dùng trên người y năm đó, tương tự thi rồi, bất tử bất diệt.

Nhưng.....là cỗ, thì ắt giải được.

Tả Khinh Việt phản ứng rất nhanh, mấy lần Phùng Đông và Hồ Tu đột kích cũng không thể làm y bị thương, lúc này dường như tất cả phân tranh ồn ào đều cách xa y, trong thất thần, y như nghe thấy giọng nói của cha.

"Tiểu Việt." Trên gương mặt tuấn tú của nam nhân chứa ý cười, nhìn dáng vẻ nhút nhát của tiểu Khinh Việt bật cười cởi mở, ôm nhóc lên, dụ nhóc nhìn cỗ trùng trước mặt, "Con nhìn xem, không sợ không sợ."

Trong mắt tiểu Khinh Việt ngấn lệ, chỉ nhìn một cái rồi quay đầu vùi vào hõm cổ của cha, lí nhí, "Cha ơi, nó không đẹp, tiểu Việt sợ."

Nam nhân sửng sốt, sau đó cười to, tiểu Khinh Việt bất mãn ngẩng đầu lên trừng ông, bĩu môi nói, "Cha!"

Lúc này nam nhân mới dần ngưng tiếng cười, thả nhóc xuống, nhẹ giọng nói, "Tiểu Việt, đã là cỗ vậy thì sẽ giải được, chẳng qua phải xem độ dễ khó thôi."

"Dạ?" Tiểu Khinh Việt ngửa đầu nhìn ông, ánh nắng mặt trời tươi đẹp, cha cao quá, nhóc không nhìn rõ mặt, may mắn là tiếng nói ông cực kỳ rõ ràng, "Cỗ tương sinh tương khắc, tìm thấy liên hệ giữa chúng nó..."

Ngón tay nam nhân động đậy, thả thêm một con cỗ vào, lần này tiểu Khinh Việt tò mò nhìn theo, vịn bàn, chỉ để lộ đôi mắt, mong mỏi nhìn.

Con cỗ vừa vào kia dần dần nuốt chửng một con khác.

"Giống như vậy." Cha xoa đầu nhóc, tiểu Khinh Việt nhìn không chớp mắt, lúc ngẩng đầu trong mắt đậy áp thân hình cao lớn của cha, Tả phụ dịu dàng nhìn nhóc, "Vậy nên không cần sợ, bản thân cỗ không có gì cả, chỉ xem ở người không chế cỗ thôi con."

Âm thanh bên tai lại trở nên rõ ràng, ánh mắt ảm đạm của Tả Khinh Việt loé sáng, cỗ và cỗ tương sinh tương khắc.

Thi rồi và Phùng Đông liên quan mật thiết, cách phá cục ở trên người gã, mà nhược điểm của gã không phải tâm mạch...

Trong sách cỗ có ghi, cấm cỗ "Tố Sinh", bất tử bất diệt, tương tự thi rồi, điểm mất phục sinh.

Tả Khinh Việt híp mắt, đối diện với đôi mắt đỏ tươi của Phùng Đông, liệu là...mắt chằng.

Y để cho Phùng Đông lao về phía y, thiên tư trong tay Tả Khinh Việt chờ đợi tấn công, Phùng Đông cũng cong môi, gã biết Tả Khinh Việt thông minh, nhưng gã cũng đang cực.

Chỉ cần đòn này trúng, đại quyên Miêu Cương to lớn, kim khố đồ sộ...

"Mắt trái --!" Một tiếng hét quen thuộc truyền tới, Tả Khinh Việt chưa kịp phản ứng mà vô thức nghe theo, thiên tư xé gió tới, trong tay y cầm ám khí chuẩn bị bổ thêm.

Nhưng Phùng Đông vốn có thể né một đòn này không biết vì sao lại ngừng động tác, bị thiên tư khí thế mạnh mẽ xuyên qua tròng mắt, khó tin trọn tròng, nhưng không kịp phát ra tiếng kêu đau và la hét.

Khoảnh khắc ấy, con rối vô số kẻ cũng ngã theo, sau khi phát ra âm thanh lớn động phủ trở nên yên tĩnh cực kỳ, Hồ Tu thấy tình thế không ổn liền lách mình chạy trốn ngay.

+

Tả Khinh Việt không rời chú ý đến, y giống như cảm nhận được đi đâu gì, con người hơi run, trong lúc hỗn loạn vội vàng quay đầu, trong miệng lầm bầm, "Nhạn...Nhạn Quy...."

Chương 65: Vạn Sinh

Mọi âm thanh trong động phủ đều lắng lại.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều bất ngờ trước biến chuyển, trở mắt đực ra tại chỗ, Tả Khinh Việt quay phắt đầu, nhìn thấy cảnh tượng khiến tim y như bị dao cứa.

2

"Nhạn Quy!" Tả Khinh Việt khó tin hét lên, trong giọng pha lẫn vài phần sụp đổ.

Người hấn nhưng nhớ khắc khoải đau đớn che ngực, tay hơi run rẩy, Quy Khư rơi xuống bên cạnh, một tay khác của Cừ Nhạn Quy bụm chặt miệng, máu đen không ngừng tuôn ra trong kẽ tay.

Máu rơi trên đất tụ thành một bãi nhỏ, Tả Khinh Việt trông thấy cổ trùng ngọ nguyệt trong máu, trong tích tắc cả người như bị sét đánh.

Đó là cổ.

Suy nghĩ của y rối tung rối mù, đó không phải bí thuật, cũng không phải thứ gì khác...

Đó vậy mà lại là cổ.

Tả Khinh Việt không quan tâm đến cái gì nữa, y sải bước chạy tới chỗ Cừ Nhạn Quy, mặc kệ hết thủy quỳ xuống bên cạnh ôm lấy hấn, hoang mang và sợ hãi y đã sớm lãng quên lại lần nữa cuộn đến, trước mắt Tả Khinh Việt nhạt nhoà, y dùng đầu cọ qua loa vào gáy Cừ Nhạn Quy, sức lực rất nhẹ, cuống cuống nhìn dáng vẻ lộ rõ đau đớn của Cừ Nhạn Quy, cổ họng

càng không thể phát ra tiếng, chỉ có giọng hơi vỡ vụn, "Nhạn...Nhạn Quy..."

1

Cừu Nhạn Quy đau đến không nói nên lời, hết như linh hồn xuất khiếu, chỉ có thể nhìn dáng vẻ quá đỗi bi thương của thiếu chủ, có chất lỏng nhỏ lên mặt, hấn đau lòng, dùng hết tất cả sức lực mới vất vả đến gần được bên tai thiếu chủ, nhẹ giọng nói, "Thiếu...Thiếu chủ, đừng khóc....ta...."

2

"Ta....làm được....rồi."

Trong mắt Cừu Nhạn Quy hiện lên nỗi luyến tiếc, còn lại chính là ái mộ thiết tha nồng đượm không thể nào che đậy.

Thực ra hấn rất không cam tâm, không thể cùng thiếu chủ đi đến cuối, không thể nhìn thấy sau này y thế nào, nhưng....có thể đi đến hiện tại, hấn đã biết đủ.

Thiếu chủ...

Như là lưu luyến, Cừu Nhạn Quy khẽ hôn vành tai của thiếu chủ, sau đó hoàn toàn hết sức, mềm oặt ngã xuống, nhưng tay vẫn nắm tay áo thiếu chủ.

Hấn không nói làm được cái gì, nhưng Tả Khinh Việt gần như hiểu ngay tất lực.

Ý hấn nói là -- Ta bảo vệ huynh chu toàn bình an.

Trước năm trước là thế, giờ đây cũng vậy.

"Thuộc hạ Cừu Nhạn Quy, nhất định bảo vệ thiếu chủ chu toàn bình an."

Y như nhìn thấy lúc thích khách hứa hẹn với y nhiều năm về trước, trong ánh mắt mạnh mẽ ấy chỉ còn lại ánh sáng trong trẻo.

Mọi kiêu ngạo và tự phụ vào giờ phút này bị nghiền thành bột mịn, gì mà "Cổ vương", gì mà thiếu chủ Miêu Cương, gì mà bảo vệ...

Y hoàn toàn là một tên phế vật!

Thuở ấu thơ được cha mẹ chở che có thể được hay chẳng chớ, bây giờ chẳng những khiến người thương bên ba chịu khổ bên ngoài, còn vì cứu y mà bị hành hạ đến mức độ này.

Nghĩ đến những hành động từng làm trong Ngục cung, toàn thân Tả Khinh Việt run rẩy.

Chương Thanh hoàn hồn từ trong sững sốt, thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của thiếu chủ, trong lòng kêu lộp bộp, lập tức mở miệng, "Mau, tìm lối ra dẫn đường!"

Trông thiếu chủ y như trời sắp sập.

Cừu Nhạn Quy đau đớn tím y phục trước ngực, trái tim như có vạn con kiến đang gặm nhấm.

Hơi thở của hắn ngày một mong manh.

Cứ dần nhạt nhoà từng chút một ngay trước mắt Tả Khinh Việt, y chỉ cảm thấy ngực đau như bị ai đó khoét ra, y cẩn thận bế người lên, sải bước đi ra ngoài.

Nhạn Quy không thể chết, huynh ấy không thể...y có cách, bất kể là cách gì...

"Nhạn Quy, Nhạn Quy đau lắm phải không, ngoan...chờ lát sẽ ổn thôi, ta nghĩ cách, ta nhất định sẽ có cách..."

"Nhạn Quy, ta rất nhớ huynh, ta vẫn luôn muốn trở về gặp huynh, ta nghĩ giải quyết xong Phùng Đông sẽ dẫn huynh nhìn ngắm Miêu Cương..."

Giọng Tả Khinh Việt càng ngày càng run, "Ta...ta vẫn chưa kịp đổi xử tốt với huynh, vẫn chưa hỏi huynh những năm qua huynh sống thế nào..."

"Tại sao, Nhạn Quy...Tại sao..." Trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Tả Khinh Việt toàn là nước, y suy sụp cúi đầu hôn trán Cừu Nhạn Quy, "Tại sao lại cứu ta, tại sao lại làm đến bước này, nếu như là thế này..."

Nếu như là thế này, ta thà rằng huynh không gặp được ta.

Mắt Tả Khinh Việt đỏ au, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng bước chân của y rất vững, sợ xóc nảy đến người trong lòng, Tả Khinh Việt luôn nói rất khê, nhưng không dám nhìn gương mặt trắng bệch của Cừu Nhạn Quy, vai lưng mảnh khảnh của y căng chặt, y ép mình ráng chống đỡ.

1

Như thế một một khi buông lỏng, người sẽ kiệt sức.

Chương Thanh đang mở đường phía trước, trán liên tục toát mồ hôi, Tả Khinh Việt ép mình bình tĩnh lại, người trong lòng đang mất đi sức sống từng chút, ánh mắt y cũng dần ảm đạm đi, đột nhiên dừng bước.

Cổ tay áo có một con cở trùng nhanh chóng bò lên, toàn thân nó đen tuyền, gần như không nhìn được hình dạng, Tả Khinh Việt đưa đầu ngón tay qua, cở trùng cắn rách đầu ngón tay y, sau đó chui vào gáy của Cừu Nhạn Quy, Chương Thanh quay đầu nhìn thấy cảnh này trừng muốn rách mắt, lập tức rống, "Thiếu chủ, không thể được!"

Tả Khinh Việt cơ hồ nghiêng đầu phun ra một búng máu cùng một lúc, y không để ý, vươn tay dò mạch của Cừu Nhạn Quy, cực kỳ yếu ớt, nhưng chỉ ít giữ được một hơi thở.

Đây không phải cách nối mạng thông thường, cở này là "Phụ Hồn cở", hung cở có tính công kích rất mạnh, sống nhờ hút tinh nguyên và có kịch độc, vừa rồi y dùng tinh huyết của mình giữ một hơi của Cừu Nhạn Quy, đủ để cầm cự tới khi bọn họ về đến Miêu Cương.

Sắc mặt Chương Thanh rất khó coi, mắt thấy y còn muốn tể thêm tinh huyết, vội vàng cản lại, "Thiếu chủ, nếu còn lấy nữa, đến lúc cổ độc phản phê..."

Tả Khinh Việt gạt cậu ta ra, dùng cổ khoá ba hõn của Cừu Nhạn Quy, giờ phút này sắc mặt y trắng như giấy, "Không sao, lập tức về Miêu Cương."

Con người Chương Thanh co rụt, cậu ta nhìn Cừu Nhạn Quy gần như không còn hơi thở, nhắm mắt cắn răng nói, "Thiếu chủ, Cừu công tử hấn...chúng ta cứu không..."

"Về Miêu Cương!" Trong giọng nói của Tả Khinh Việt lộ ra sự cố chấp bệnh hoạn, "Về Miêu Cương, mở bí cảnh."

Đừng nói là Chương Thanh, ngay cả Miêu Cương khách khác cũng biến sắc, "bí cảnh" đó chỉ có người nắm quyên Miêu Cương nhiều kỳ và cực kỳ thân tín biết, trong bí cảnh là bảo vật các người nắm quyên để lại trong lịch sử lâu đời của Miêu Cương.

Trong đó, có một cổ tên là "Vạn Sinh".

Như tên của nó, vạn vật sống, là chí bảo ông tổ của Miêu Cương để lại.

Nhưng, đó là cổ nối mạng của thiếu chủ.

Năm đó thiếu chủ vẫn còn trẻ, có thể gây dựng danh tiếng ở Miêu Cương đã bị thương rất nhiều, trong đó hơn phân nửa đều là "độc", đến nỗi tâm mạch chịu tổn thương nghiêm trọng, một khi bị kích động sẽ độc phát ngay, nếu không phải bản thân y có thể chống chọi....

May mà sau này giành được đại quyên, phát hiện "Vạn Sinh" trong bí cảnh, vốn dĩ đã tương đối ổn, nhưng bây giờ thiếu chủ cường ép dùng "Phụ Hõn cô" lấy tinh huyết, dưới kích độc lại gặp phản phê, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến vết thương cũ.

Huống chi "Vạn Sinh cô" nhận chủ, trừ phi chủ nhân trước chết đi, hoặc là giải trừ khế ước....trên sách cổ hiện nay căn bản không có ghi chép giải khế

Vạn Sinh cô, dẫu sao cũng đâu có ai muốn từ bỏ miếng bánh ngon như vậy, toàn sau khi chết tự giải.

Càng không biết giải khế sẽ phản phệ thế nào.

...Xem ra Cừu Nhạn Quy ở trong lòng thiếu chủ còn quan trọng hơn bọn họ nghĩ nhiều.

Bọn họ không hện mà cùng nhìn người trước ngực thiếu chủ, lòng nặng trĩu, nhưng đều ăn ý không mở miệng phản bác gì, chỉ im lặng tăng tốc độ tiến bước.

Chương Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, giơ tay che hốc mắt hơi đỏ của mình, vừa tiến về phía trước vừa cao giọng nói, "Đi, về Miêu Cương, mở bí cảnh!"

Bọn họ không cần khuyên ngăn, Miêu Cương khách vĩnh viễn tin tưởng thiếu chủ, nhiệt huyết tôn y làm vương năm xưa sẽ mãi mãi không ngưng kết, bọn họ đều là người bò lên từ đáy vực, không có thiếu chủ thì không có bọn họ ngày hôm nay.

Trong lòng họ, dáng vẻ Tả Khinh Việt bước từng bậc thang ngẩng lên bảo tọa vẫn hết sức rõ ràng.

Người thiếu chủ nguyện dùng mạng bảo vệ, đương nhiên bọn họ cũng sẽ dốc cạn sức mình...

Thiếu chủ, không chỉ có một mình.

Chương 66: Đau xót

Đau đớn giống như vạn con kiến gặm nhấm xộc tới, Cừu Nhạn Quy không ngừng rơi xuống, ý thức chìm đắm, cơn đau xác thịt cũng dần dần rời xa hẳn.

Giống như lênh đênh tại một vùng biển, dâng lên, bồng bênh theo dòng chảy, Cừu Nhạn Quy dần quên mất mình là ai, trong lòng mê mang trống rỗng.

Bỏ sức hồi tưởng hồi lâu, hắn cảm thấy chắc là mình biết, nhưng chung quy vẫn ngăn cách bởi lớp vải mỏng xa tận chân trời, nhìn không rõ ràng.

Nơi đây rất ấm áp, hình như có cái gì đó đang tầm bở cho hắn từng chút một.

Khiến cho hắn quên mất đau đớn, cũng quên hết tất cả.

Như thể trở về hồi độn lúc khai thiên lập địa, hắn chỉ là một cô hồn, lượn lờ không mục đích, không chốn nương tựa.

Đột nhiên, chớp mũi Cừu Nhạn Quy động dậy, trong khoảng trời tối đen và tĩnh mịch, dường như hắn ngửi thấy một hơi thở làm hắn thấy quen thuộc và yên lòng.

Hắn vô thức đuổi theo hơi thở ấy, nhưng nó nhanh chóng biến mất khỏi chỗ này, khó mà tìm lại tung tích.

Người vốn vô tri vô cảm đột nhiên lo âu, hắn không hiểu cảm xúc này, chỉ có thể cố gắng nhớ lại hơi thở ấy, nhớ lại...nhớ lại....

Tay áo viền đỏ, bạch xiêm như vẩy mực, ngân sức tinh xảo xinh đẹp, ngón tay trắng nõn thon dài, xương quai xanh, cần cổ...còn có khuôn mặt kiêu

ngạo tuyệt đẹp.

"Thiếu chủ..." Cừu Nhạn Quy lẩm bẩm theo bản năng.

Khoảnh khắc gọi ra xưng hô này, kí ức như mảnh vụn lập tức ập đến.

"Bắt được người rồi."

"Bây giờ ta cũng không có nơi nào để đi, đành tạm theo người vậy."

"Ta không thích có ai ngỗ nghịch với ta lắm."

"Người của Tả Kinh Việt ta, xưa giờ không cần để mình phải tủi thân."

3

...

Tất cả hình ảnh rực rỡ sắc màu đều có liên quan đến người ấy, giác quan của hắn dần rõ ràng, sau khi hỗn loạn trôi đi, gió thổi qua rừng, đại tuyết chầm chậm rơi xuống.

Ý thức của hắn từ từ trỗi lên.

"Là người yêu, Nhạn Quy, ta mến mộ huynh." Thiếu chủ cười nói.

"Nhạn Quy..." Là ai đó đang làm nũng.

"Phu quân để lại." Hình như là một dòng chữ.

Mà hình ảnh trước mắt dừng tại cảnh cuối cùng.

"Nhạn Quy...Nhạn Quy..." Tả Kinh Việt ôm hắn, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp toàn là nước, suy sụp ôm lấy hắn, toàn thân đang run rẩy.

Tim chợt nhói đau.

"Thiếu chủ, đừng khóc..."

Cừu Nhận Quy bất ngờ mở mắt ra, "Thiếu chủ!"

Đập vào mắt là rèm giường màu vàng nhạt, bên cạnh truyền tới một tiếng động, có người mừng rỡ nói, "Người tỉnh rồi."

Cừu Nhận Quy ngược mắt nhìn, là TềThịnh đã lâu không gặp.

"Tềông chủ...." Giọng hắn rất khàn, ánh mắt như vô ý nhìn ra sau hắn, nhưng vẫn không nhìn thấy người mình muốn gặp, ánh mắt loé lên chút hụt hẫng.

Mờ mịt khi vừa tỉnh dậy rút đi, sắc mặt Cừu Nhận Quy lập tức thay đổi, không đúng, sao hắn vẫn còn sống?

Chẳng lẽ Phùng Đông chưa chết...không thể nào, hắn tận mắt trông thấy thiên tư xuyên qua mắt trái của Phùng Đông.

Hắn chịu một chưởng người dậy, nhưng phát hiện cơ thể ngoài một mồi ra thì không còn gì khác thường, thương cũ lâu năm cũng đã lành hơn nửa.

Trong lòng Cừu Nhận Quy kêu lộp bộp, ngẩng đầu nhìn TềThịnh đang rất phức tạp, nắm tay áo hắn, giọng run run, "Tềông chủ...thiếu chủ, thiếu chủ đâu?"

TềThịnh không trả lời câu hỏi này ngay, mà dùng ánh mắt sẫm soi nhìn hắn, trong ánh mắt hoảng loạn của đối phương lại dần dần bại trận, uể oải dựa lên ghế, nhẹ giọng bảo, "Y không sao."

Cừu Nhận Quy nhìn dáng vẻ đầy phong trần của hắn, trong lòng có dự cảm mơ hồ, hắn lập tức vén chăn, nhưng bị TềThịnh trách cứ, "Được rồi, người nằm lại đi!"

Cừu Nhận Quy không nghe, hắn ngừng lại ngồi ở mép giường, mắt đỏ ngầu, cố chấp hỏi, "Thiếu chủ ở đâu?"

TềThịnh xoa ấn đường, nhỏ giọng nói, "Chờ y muốn gặp người tự nhiên sẽ tới."

"Vì sao huynh ấy không muốn gặp ta, Tề Tông chủ." Cừu Nhạn Quy hăm dọa, lạnh lẽo trong mắt lộ hết ra, sắc mặt mới khỏi bạo bệnh tái nhợt, để lộ sự yếu ớt, "Vì sao huynh ấy không gặp ta, huynh ấy ở đâu...Tề Tông chủ!"

Hắn gần từng chữ hỏi, "Rốt cuộc huynh ấy ở đâu!"

Không còn vô hại giống như trước đây, thích khách hiện tại căng cứng cả người, cứ nhìn chăm chăm hắn như thế, dù là Tề Thịnh cũng cảm thấy nhức đầu.

Hắn thậm chí và Tả Khinh Việt một trận, một tên không bớt lo đi tìm một tên không bớt lo hơn!

2

Sau một hồi yên lặng, Tề Thịnh thở dài, "Thôi vậy....ta không giấu nổi người, chắc người cũng đoán được rồi, còn cố hỏi ta làm gì?"

"Khinh Việt...không có việc gì, người cũng biết bản lĩnh của hắn mà, chẳng qua là đã tìm chỗ chữa thương, chờ vết thương đỡ lên tất sẽ trở về gặp người."

"Tề Tông chủ, người đang lừa ta." Cừu Nhạn Quy nhìn hắn chòng chọc, vành mắt đỏ hoe, "Huynh ấy không ổn, có đúng không?"

"Ở động phủ Lâm Nhai huynh ấy hoàn toàn không bị thương gì, ngoài ra nếu thiếu chủ tỉnh lại, cho dù thế nào huynh ấy cũng sẽ tới tìm ta." Cừu Nhạn Quy sờ ngực, nơi đó đã không còn thứ có thể trói buộc hắn, "Huynh ấy là vì cứu ta..."

"Thiếu chủ là không thể đến gặp ta, hay là...không thể gặp ta." Hắn nhìn chăm chăm mặt Tề Thịnh, không muốn bỏ lỡ bất cứ biểu cảm nào của hắn.

Trong phòng yên tĩnh giây lát, Tề Thịnh mới chà mặt, thở dài một tiếng, "Các người đó..."

"Khinh Việt không phải không muốn gặp người, cũng không phải không thể gặp người." TềThịnh ngồi xuống bên giường, nhỏ giọng nói, "Chỉ là một người kiêu ngạo như hấn, sao bằng lòng để người mình thương nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của hấn được đây...."

Con người Cừu Nhạn Quy co lại, nhưng TềThịnh lại vỗ hấn, "Hấn không hề khoa trương tùy tiện như vẻ bề ngoài, mà ngược lại, hoàn toàn là người tự giam chân mình."

"Chúng ta nói chuyện đi....nói xong rồi, ta dẫn người đi gặp hấn." TềThịnh khoác áo lông cáo cho hấn, nhẹ giọng bảo.

Cừu Nhạn Quy nhìn gương mặt mệt mỏi của hấn, gật đầu, "...Được."

**

Trong Ngục cung u ám, trên giường noãn ngọc chỉ đỏ xuống một đốm sáng mờ nhạt, hết như bị gió lốc quét qua, chậu than lật ngã ở góc, than hồng bên trong đã sớm tắt lụi, lạnh cắt da cắt thịt.

Trên giường có một người đang cuộn tròn, tóc trắng dài buông xoã, bao bọc lấy cả người y, trên ngón tay trắng nõn thon dài chỉ chút vết thương, có thể nhìn thấy mang máng nó đang dịu dàng nắm lấy thứ gì đó, huyênh hoang thiết xích tay chân y lại.

Gắng gượng qua một phiên độc phát, hai mắt Tả Khinh Việt vô hồn nhìn một điểm hư không, chừng như sắp chết dựa lên vách tường yếu ớt thờ đốc.

Đột nhiên, tiếng bước chân nhẹ vang lên.

Tả Khinh Việt sửng sốt, vô thức nhìn ra ngoài, đối diện với đôi mắt tràn đầy đau xót bàng hoàng, y hơi nghẹt thở, gần như chật vật dờn mắt đi, hai tay che đầu cúi vào trong góc, "...Đừng qua đây!"

Nước mắt trong mắt Cừu Nhạn Quy lập tức chảy xuống, mới nãy hắn thấy rõ ràng, mái tóc đen của thiếu chủ đã chuyển bạc, đờng tử đỏ tươi, thương lớn thương nhỏ trên người chằng chịt, đều là do phản phệ để lại.

1

Y phục cũng vừa bẩn vừa rách.

Thiếu chủ phong hoa tuyệt đại của hắn chật vật co ro trong góc, cơ thể hơi run rẩy giấu vào trong bóng tối, như Tề Thịnh đã nói, giống như biến thành một "quái vật".

Cừu Nhạn Quy sải bước đi qua, bên tai là từng câu "Đừng nhìn ta Nhạn Quy....đừng qua đây....đừng nhìn ta....đi đi....cần xin huynh...." lặp đi lặp lại của thiếu chủ.

Cừu Nhạn Quy không nghe, nhào qua ôm chặt lấy người đang cuộn tròn, lúc này hắn mới phát hiện không chỉ có một mình thiếu chủ đang run rẩy.

Rõ ràng bản thân không có bị thương, nhưng lại hơn hẳn cơn đau vạn con kiến cắn xé trái tim, Cừu Nhạn Quy không thể kìm được run rẩy, hắn lau nước mắt, giọng nghẹn ngào khản đặc, nghiêng răng đến bên tai thiếu chủ nói.

"Tả Khinh Việt, người quả là súc sinh."

Hắn nói xong lại cọ nhẹ thiếu chủ, đau lòng không thôi, giọng chứa chút tủ hờn, "Thiếu chủ à..."

Chương 67: Không đi đâu hết

Ngực cung rất lạnh, cơ thể Tả Khinh Việt lạnh cóng, Cừu Nhận Quy ôm chặt y hông truyền nhiệt độ qua.

Tả Khinh Việt vùi đầu vào bóng tối, đôi tay thon dài co quắp che trên đầu, mình đầy thương tích.

Cừu Nhận Quy hít sâu một hơi, cẩn thận nắm tay y, chột ánh mắt tập trung lại dừng trên giấy viết thư lộ ra giữa kẽ tay, vết mực thấm qua giấy tuyền, con ngươi Cừu Nhận Quy co rụt, kéo nhẹ tấm giấy viết thư kia.

Tả Khinh Việt im lặng nắm chặt ngón tay, vẫn không lên tiếng như cũ, Cừu Nhận Quy lại kéo tiếp, giọng hơi run rẩy, "Thiếu chủ, để ta xem được không?"

Thiếu chủ không nói chuyện, cũng không nói lặc.

Cừu Nhận Quy nhìn chằm chằm lá thư quen thuộc kia, trái tim nghẹn ứ gần như không thể thốt nên lời, hấn vẫn không nỡ kéo mạnh, chỉ nhỏ giọng cắn răng nói, "Tả Khinh Việt, huynh buông tay."

Tả Khinh Việt không buông tay, thậm chí còn lui vào trong, Cừu Nhận Quy nắm lấy cổ tay y, cưỡng ép giật lá thư ra như giậu đổ bìm leo.

Hai tay Tả Khinh Việt siết chặt thành quyên, tay áo rơi xuống lộ ra vết bầm tím do bị huyền thiết thít chặt.

Cừu Nhận Quy chỉ cảm thấy trước mắt lập tức tối sầm, hấn nhìn "di thư" chính tay cầm bút viết xuống trong tay, hấn không thể xé nát bản thân khi đó.

Lúc chuẩn bị rời đi, mọi luyến tiếc và bất cam đều hoá thành bình tĩnh.

Vì để thiếu chủ không đau buồn, có thể nhanh chóng quên hẳn, Cừu Nhạn Quy đã viết rất nhiều lời khốn nạn, gì mà "chọn lại lương nhân", "tình nông duyên mỏng", Cừu Nhạn Quy trừng mắt nhìn những chữ này, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Thiếu chủ, ở ngay tại đây, chịu đựng độc phát.

Nhìn những thứ hắn viết hết lần này đến lần khác.

5

"Xoẹt --" Hắn dùng sức xé vụn lá thư.

Tả Khinh Việt hơi ngẩng lên, vươn tay như muốn ngăn cản, nhưng lúc chạm đến lệ nóng trong mắt hắn bỗng chốc cúi đầu, lại lui trở về

Cừu Nhạn Quy lần nữa cẩn thận ôm lấy y, hít nhẹ một hơi, "Thiếu chủ quên hết mấy lời đó đi được chứ, chúng đều là giả, ta mới là thật."

Tả Khinh Việt khựng lại, có vẻ như muốn đáp lời, nhưng chỉ rên ra nửa âm tiết thì chợt biến điệu, toàn thân run rẩy dữ dội, "Ơ ưm..."

Y túm vạt áo ở ngực, cắn chặt răng, Cừu Nhạn Quy biết phiên độc phát mới lại tới, hắn ngửa đầu thở dốc, cố hết sức để mình bình tĩnh lại.

Sau đó cứ tiếp tục ôm lấy Tả Khinh Việt như vậy, vẻ mặt không rõ ràng nhỏ giọng nói chuyện với y, "Thiếu chủ, vừa rồi Nhạn Quy đã viết lại một lá thư mới trong lòng, ta đọc cho huynh nghe nhé?"

Cơ thể Tả Khinh Việt run ngày càng dữ hơn, giọng Cừu Nhạn Quy cũng run theo, "...Từ khi Nhạn Quy biết chuyện đến nay, vẫn luôn sống trong bóng tối, giết người, ăn cắp, nguy trang...các chủ nhật ta về từ loạn táng cương, ta liền theo ông ấy biết được một loạn táng cương mang ý nghĩa khác."

"Mỗi ngày ta giao tiếp với người sắp chết, hoặc là đồng liêu trung thực kiếm lời, hoặc là thi thể chết không nhắm mắt."

"Lúc đó ta chưa từng nghĩ đến việc vùng vẫy, chờ đợi ngoan ngoãn làm một món vũ khí, theo ta, có thể sống sót là đủ lắm rồi, về sau....ta đã gặp được thiếu chủ."

"Thiếu chủ nói, người của Tả Khinh Việt ta xưa giờ không cần phải để mình tủi thân, tiếp đó...." Cừu Nhạn Quy mỉm cười, song nước mắt lại nhỏ lên tay Tả Khinh Việt, "Y dung tưng một thích khách hèn mọn thành súc sinh ôm ý nghĩ xấu."

Một bàn tay thon dài lạnh băng phủ lên đấm tay đang nắm chặt, Cừu Nhạn Quy nhìn thiếu chủ rõ ràng đã đau đến không nói nổi nhưng vẫn phân tâm an ủi hắn, cảm xúc vỡ òa, hắn vùi vào hõm cổ Tả Khinh Việt, nức nở nói, "Vậy nên cho dù trở thành kẻ thù, thích khách cũng không thể quên y, lúc rồi rãi sẽ nhớ y, nhớ y thì lắc nhẹ chuông bạc ở hông, hắn biết rõ chuông ấy sẽ mãi mãi không kêu nữa, nhưng vẫn không nhận được....mà nghĩ, biết đâu được, biết đâu kêu thì sao...."

"Rồi sau đó, hắn rơi vào tay thiếu chủ, cho dù thiếu chủ sỉ nhục hắn đủ kiểu, hắn cũng cam tâm tình nguyện, có thể ở bên cạnh thiếu chủ, với hắn mà nói đã đủ rồi."

"Sau đó nữa, hắn lòng tham không đáy." Cừu Nhạn Quy hôn vành tai của Tả Khinh Việt, nhỏ giọng bảo, "Hắn nhận ra mình có tư tâm, hắn không cam lòng, hắn cũng không muốn bị người khác thay thế, nhưng hắn không có cách nào khác."

"Cả đời thích khách ẩn núp trong bóng tối, nhưng cũng muốn quang minh chính đại yêu một người." Tay Cừu Nhạn Quy dần nắm chặt, nghẹn ngào nói, ".....Thiếu chủ, Nhạn Quy ở đây, về sau không đi đâu nữa."

"Ta ở bên huynh, chờ huynh khỏi bệnh....chúng ta li hôn thành thân." Cừu Nhạn Quy trấn an hôn đỉnh đầu y, không được tự nhiên nhưng vẫn nói rõ từng câu từng chữ, "Ta vẫn còn sống, vậy thiếu chủ chỉ có thể là của ta."

Tả Khinh Việt bị cô độc hành hạ, nhưng vẫn gắng gượng dùng ngón tay chạm vào hắn.

Không biết đã qua bao lâu, Tả Khinh Việt dần dần ổn định, kiệt sức thở dốc, y chậm chạp giơ tay, bàn tay giăng kín vết thương dẹt dài nắm tay Cừu Nhận Quy, giọng cực kỳ khàn, nhưng đặc biệt rõ trong Ngục cung.

Y nói, "...Được."

Cừu Nhận Quy phấn chấn tinh thần, nhỏ giọng dỗ dành, "Thiếu chủ, tiến lên một chút được chứ?"

Tả Khinh Việt chững lại, lắc nhẹ đầu, Cừu Nhận Quy sững sờ, hắn nhìn mái tóc trắng bạc của Tả Khinh Việt, như hiểu được gì đó, đắng lòng, "Thiếu chủ thế này cũng rất đẹp, giống thần quân trong thoại bản."

Tay hắn thăm dò dò xét xuống, nâng nhẹ mặt của thiếu chủ, Tả Khinh Việt tránh né rất rõ, tay Cừu Nhận Quy cứng đờ, mềm giọng bảo, "Để ta nhìn chút có được không?"

".....Đừng xem nữa." H ồi lâu, Tả Khinh Việt mới nghiêng mặt né khỏi tay hắn, lắc nhẹ đầu, khàn giọng, "Xấu."

Y cứ lặng lẽ tựa trong bóng tối như thế, hơi thở yếu ớt, mất đi sự mạnh mẽ khoa trương vào ngày thường, ngón tay Cừu Nhận Quy gập lại, nhỏ giọng nói, "Thiếu chủ không xấu."

"Cho Nhận Quy nhìn đi được không?"

Cừu Nhận Quy kiên nhẫn dỗ y, tay đưa về trước, dẹt dài sờ mặt thiếu chủ, ban nãy hắn chưa thấy rõ, không khỏi lo cho đôi mắt của thiếu chủ.

Lần này Tả Khinh Việt im lặng rất lâu, nhưng vẫn không né ra, Cừu Nhận Quy ngập ngừng nâng mặt y lên.

Đôi mắt hoa đào luôn chan chứa ý cười âm đạm không ánh sáng, đồng tử cũng biến thành màu đỏ tươi kỳ lạ, cộng thêm dung mạo tuyệt sắc của y,

trông hệt như yêu tinh hấp thụ tinh phách con người, nguy hiểm nhưng dễ vỡ.

Lông mi Tả Khinh Việt hơi run, nhanh chóng cúi đầu tiếp như đang bất an, mấy hôm trước còn cười nhạo tên Hồ Tu xấu không gặp người được, lần này đến lượt mình quả là không chấp nhận nổi.

Thiếu chủ của hắn đã bao giờ yếu đuối như vậy.

Cừu Nhận Quy nhân lúc y lại núp vào bóng tối, chủ động cúi đầu hôn môi y, mở nhẹ hai cái, "Thiếu chủ rất đẹp."

1

Tả Khinh Việt ngây ngẩn, nhưng không hôn trả giống khi trước, chỉ nhìn tường im lìm.

Cừu Nhận Quy cũng không để ý, duỗi tay nắm cổ tay thiếu chủ muốn mở huyệt thiết, cuối cùng Tả Khinh Việt cũng nhúc nhích, y rút tay về nói nhỏ, "...Nhận Quy, quay về đi."

"Cuối cùng huynh cũng chịu nói chuyện với ta?" Tâm trạng của Cừu Nhận Quy không ổn định, vừa mở miệng đã run.

Tả Khinh Việt khựng một chốc, "Ta sẽ làm tổn thương...."

"Huynh sẽ không." Y chưa nói hết lời đã bị Cừu Nhận Quy ngắt ngang, Cừu Nhận Quy cọ chóp mũi lên tóc thiếu chủ, "Ta ở bên huynh, ta không đi đâu hết."

Chương 68: Rời khỏi Ngục cung

Cừu Nhạn Quy cười huyênh hoang thiết trói buộc thiếu chủ xuống, lệnh người đưa nước ấm lò than tới, cùng với y phục sạch sẽ.

Chờ chuẩn bị xong hết, Tả Khinh Việt cũng đã mất ý thức, hơi thở mong manh tựa trong lòng hắc, Cừu Nhạn Quy nhin xót xa nơi đầu mũi, giúp thiếu chủ lau chùi cơ thể kỹ càng, cẩn thận thận tránh miệng vết thương, sau đó giúp y thay y phục sạch sẽ.

Đột nhiên, bên ngoài truyên tới tiếng gọi, "Cừu công tử, Dịch lão tiên sinh cho mời."

Dịch lão tiên sinh?

Cừu Nhạn Quy nhìn người trong lòng, cẩn thận đắp chăn bông cho y xong mới đi ra ngoài.

Dịch lão tiên sinh đứng yên trước Ngục cung, y bào trắng thuần phát phối, nom khá là tiên phong đạo cốt, nhìn thấy hắc thì mỉm cười, "Cừu công tử."

Cừu Nhạn Quy cung kính hành lễ, "Dịch lão tiên sinh, bây giờ vẫn bối nhếch nhác, không hợp lễ nghi, mong hãy thứ lỗi."

"Nào có." Dịch lão tiên sinh xua tay, nghe tự xưng của hắc trong mắt vương chút ý cười, sau đó lại than khẽ, đưa hai bình sứ cho hắc, "Đây là thuốc ngoại thương, bây giờ thiếu chủ bị cổ độc phản phệ, muốn bình phục e phải tốn chút thời gian, lại khư khư là tên cứng đầu cứng cổ, không muốn bước ra khỏi chỗ này, Cừu công tử..."

Ông dừng lại, Cừu Nhạn Quy lập tức gật đầu, "Ta hiểu, Ngục cung lạnh lẽo ẩm ướt, không có lợi cho việc dưỡng thương, ta nhất định sẽ dỡ...khuyên

thiếu chủ ra ngoài."

Hắn ngập ngừng một lát, xấu hổ nói, "Dịch lão, vết thương của thiếu chủ...."

Dịch lão tiên sinh vuốt râu, không trả lời hắn, chỉ nói, "Năm đó thiếu chủ chỉ có một thân một mình, cố gắng nỗ lực tới Miêu Cương, y không quyên không thể, từ một kẻ một danh người người cười nhạo...đến người nắm quyền Miêu Cương hiện tại, gian khổ cỡ này lão hủ cũng chỉ có thể nhìn thấy chút ít trong đó."

"Chắc tiểu tử TềThịnh cũng đã nói với người rồi." Dịch lão tiên sinh lắc đầu, "Đến giờ thiếu chủ vẫn không dám đi tế bái trước mộ song thân, y nói mình bận, không có mặt mũi đi."

"Gần nửa đời y đầu sống trong chữ cừ...nói ra cũng khéo thật, bây giờ lại gặp được một người họ Cừ, giống như ông trời rũ lòng thương, mệnh số tự có trăn duyên."

"Tính tình thiếu chủ nắng mưa thất thường là bởi vì y không có vương bệ gì ở nhân gian, y hoàn mỹ, nhưng lại thiếu mất sức sống."

"Y sở hữu Miêu Cương to lớn, tài quyên lưỡng toàn, nhưng những thứ này không phải cái y muốn." Dịch lão tiên sinh vỗ Cừ Nhận Quy, "Cổ cứu người tên là Vạn Sinh, là mệnh cổ ký khế ước, trên sách cổ không có ghi lại hậu quả phản phê..."

"Cái gì?" Cừ Nhận Quy chấn kinh, đương muốn mở miệng lại bị ngắt ngang.

"Cừ công tử đừng vội nôn nóng, bây giờ không đáng ngại." Dịch lão tiên sinh nói, "Chỉ là khi thiếu chủ dùng tính mạng bảo vệ, trong lòng đã buông bỏ đại quyên Miêu Cương, cùng với những oán hận của quá khứ."

"Người đó, xin đừng khiến y thất vọng nữa."

Cừu Nhạn Quy sững ra, hồi lâu mới cúi đầu nhỏ giọng nói, "Sẽ không đâu."

*

Khoảng cách giữa các lần độc phát càng ngày càng dài, trạng thái của thiếu chủ tốt lên phần nào, bắt đầu dùng cố cân bằng độc trong cơ thể, Dịch lão tiên sinh cách vài hôm sẽ tới đưa thuốc.

Tả Khinh Việt cau mày nhìn một điểm hư không, tuy y có thể miễn cưỡng cân bằng phản phệ của cố độc trong người, nhưng hiện giờ vẫn chưa có cố có thể giải dứt điểm phản phệ, nếu muốn vẹn toàn, vẫn phải sớm ngày nuôi ra cố mới, chỉ là....

Y kéo mái tóc bạc trắng của mình, trong mắt loé lên sự bức bối, đột nhiên, có cái gì đó nhào vào lòng y.

Tả Khinh Việt hơi cup mắt, Cừu Nhạn Quy ngẩng đầu lên từ trong lòng y, ánh mắt không tránh không né, trông như hỏi tội, "Thiếu chủ, huynh làm gì vậy?"

Tả Khinh Việt né tránh ánh mắt của hắn, không nói chuyện.

Mấy ngày nay cũng vậy, bình thường miệng lưỡi trơn tru, hận không thể nghẹn chết người ta trong một câu, giờ hay r ối, một chữ cũng không muốn nói, nhiều lắm chỉ phát ra một âm tiết.

Cừu Nhạn Quy nổi lửa, hắn kiên chế tâm tính bình tĩnh hỏi, "Thiếu chủ ghét bỏ ta r ối ư?"

"Không...." Tả Khinh Việt tức tốc quay đầu, r ối vội vàng cup mắt.

4

Cừu Nhạn Quy ngắt lời y, giọng nói rõ ràng đang nén giận, "Mấy ngày nay thiếu chủ không nhìn ta, không chạm ta, không để ý ta."

Tả Khinh Việt than khẽ, "Không có, ta chỉ..." Bộ dạng thế này, giống quái vật.

"Thiếu chủ, chúng ta ra ngoài đi."

Đột nhiên, Cừ Nhận Quy vùi đầu vào hõm cổ y, cố ý mềm giọng, cả người cũng ngoan ngoãn chui vào lòng y, nói nhỏ, "Ở đây rất lạnh, chúng ta tới tấm cung có được không?"

Cừ Nhận Quy chưa từng ngoan ngoãn thế này, cho dù là đang....cũng là kiềm chế, sự khắc chế và lạnh lẽo của hắn như đã khắc vào trong xương, rất kiên cố.

Vậy nên y rất thích nhìn dáng vẻ đáng thương của thích khách, thích đổi cách dày vò hắn, nhìn hắn mềm nhũn thành một vũng nước xuân.

Trái cổ của Tả Khinh Việt trượt lên xuống, cuối cùng nhỏ giọng nói, chất giọng đã lâu không nói chuyện khàn và nhỏ, "Nhận Quy, bộ dạng này của ta...."

2

"Tả Khinh Việt." Cừ Nhận Quy rầu rĩ mở miệng, hơi giống làm nũng.

Tả Khinh Việt sửng sốt, gần đây Nhận Quy càng ngày càng sẵn lòng thân mật với y, gọi tên cũng cực kỳ suôn miệng.

"Hửm?" Y đáp khẽ, ánh mắt bất giác trở nên dụi dàng.

"Thiếu chủ không giống quái vật, mà giống kiểu yêu tinh hấp thụ tinh phách con người." Cừ Nhận Quy ngẩng đầu nhìn y, lỗ tai phớt đỏ, "Rất xinh đẹp, Nhận Quy....rất thích."

"Vậy Hồ Tu và Phùng Đông thì sao?" Thiếu chủ đồng đánh vẫn canh cánh trong lòng.

Cừ Nhận Quy buột miệng nói, "Bọn hắn là ác quỷ nuốt người không nhả xương."

1

Trong lòng Tả Khinh Việt thoải mái hơn nhiều, đừng tử tử đồ sẫm hơi co lại, hô hấp thoáng ngừng, Cừ Nhận Quy bắt được phút thả lỏng ấy của y, tiếp tục cố gắng, dứt khoát bất chấp tất cả, vút bỏ mặt mũi ngẩng đầu lên, nói nhỏ, "Huynh nhanh khỏi bệnh đi, chúng ta...."

Hắn không nói nốt lời còn lại, nhưng trong đôi mắt trong veo trộn lẫn vẻ dụ dỗ, ngón tay ám chỉ đan mười ngón tay với y rất mạnh.

2

Tả Khinh Việt nghệt thở một chốc, lần này y không tránh, ánh mắt màu đỏ sẫm nhìn chăm chăm Cừ Nhận Quy, nhỏ giọng nói, "Nhận Quy...."

Cừ Nhận Quy nhìn y đầy mong đợi, "Hửm?"

Tả Khinh Việt nghiêng răng, bàn tay thon dài khoác lên eo Cừ Nhận Quy, lại gần khe hôn hắn, môi dán môi gần từng chữ, "Huynh chờ đó cho ta."

Cừ Nhận Quy cong môi, biết y đã đồng ý, dịu dàng nói, "Được."

Theo Cừ Nhận Quy, dung mạo của thiếu chủ xưa nay không thể nghi ngờ, do dù là dáng vẻ khác người thường này cũng không hề đáng gì với "xấu", nhưng dường như y rất để ý, dù ở tại địa bàn của mình cũng cố chấp muốn đội mũ mạng.

Cừ Nhận Quy không lay chuyển được y, chỉ đành tùy y.

Bây giờ ngoài mặt hắn thản nhiên, nhưng rất lòng lại rất lo lắng cho độc trong người thiếu chủ, sự vụ dạo này của Thôn Vân các đầu do Tề Thịnh lo liệu giúp, hắn không thể làm phiến quá nhiều.

Chẳng qua lúc Dịch lão tiên sinh đưa thuốc tới, hắn đầu nói bóng nói gió nghe ngóng, Dịch lão tiên sinh thấy hắn hỏi vòng vo mấy ngày, cuối cùng không nhịn được bật cười, hỏi, "Cừ công tử, người có biết thiếu chủ trúng độc gì không?"

Cừu Nhạn Quy sững sờ, "Đương nhiên là cổ độc."

"Vậy thì phải rồi, bây giờ đám người Cổ môn cũng bế quan không ra đầu vì lo cho thiếu chủ." Dịch lão tiên sinh ngoài mặt vẫn đạm phong khinh, ánh mắt nhìn hắn ngày một ôn hoà hơn, "Mà người người bạn lòng, là "cổ vương" nổi danh ngoài giang hồ hiện nay, cũng là người nắm quyền trẻ tuổi nhất Miêu Cương."

"Nếu y không giải được, vậy thì không còn ai có thể giải."

Cừu Nhạn Quy ngẩn ra, đột nhiên nhớ đến gương mặt kiêu ngạo của thiếu chủ, cười nói, "Đã là cổ, vậy thì sẽ giải được, chẳng qua phải xem độ khó dễ ra sao thôi..."

Dịch lão tiên sinh nhìn gương mặt tuấn tú đầy lo âu của hắn, mỉm cười trên gheo, làm bộ huyênh hoang dài một hơi, "Có đi đầu quả thật có một chuyện phải chú ý."

Cừu Nhạn Quy lập tức căng thẳng, "Chuyện gì?"

"Dư độc chưa hết, phải tránh chuyện....." Dịch lão tiên sinh lắc đầu, cười ha ha rời đi.

2

Cừu Nhạn Quy trở ra tại chỗ, lỗ tai đỏ bừng.

Chương 69: Quyện điều quy lâm (hoàn chính văn)

"Bất Ngữ các" trong một đêm mai danh ẩn tích.

Có những người nắm được ngu ồn tin cũng hiểu rõ trong lòng, lần này bọn chúng tuyệt đối không có có hội ngóc đầu.

Ngày ấy Hồ Tu nhân lúc hỗn loạn dẫn theo "Âm khách" vội vàng bỏ trốn, Tả Khinh Việt không rảnh bận tâm, may mà Chương Thanh lập tức phái người đuổi theo, hiển nhiên đối phương chẳng phải đèn cạn dầu, hi sinh vài tên Âm khách cản đường bọn họ rồi liền mất dấu, nhưng chỉ cần ở Miêu Cương, bọn họ có mọc cánh cũng khó thoát.

Thiếu chủ vẫn không muốn lộ diện, Tề Tông chủ đành ở lại trông nom.

"Môn cô" hạ lệnh tróc nã Âm khách, thanh lý môn hộ, mấy đại tông môn liên thủ, ranh giới nam bắc Miêu Cương bị loại bỏ, chưa tới mấy ngày đã bóp chết chúng, đến nay Miêu Cương không phân nam bắc, không còn địch ta.

**

Gần đây Cừ Nhuận Quy hơi bực bội, cứ tưởng trở về tâm cung thì thiếu chủ sẽ giống như ngày trước, chẳng ngờ cả ngày không thấy bóng dáng, ban đêm hắn ngủ rồi mới lẳng lặng chui vào ổ chăn, phỏng chừng là đã dùng mảnh lối nào đó, đến lúc hắn tỉnh dậy, bên cạnh đã trống trơn.

Có lẽ biết hắn sẽ không vui, nên mỗi ngày còn để lại một lá thư cho hắn.

Bức của hôm nay, bên trên viết.

- - Xuân sắp đến, nhận trở về

Cừu Nhận Quy nhìn chăm chú, lắc đầu bó tay.

Về thì thế nào, bây giờ người mất tâm mất tích cả ngày trời cũng không phải hẳn.

Lòng nghĩ như vậy, nhưng tay vẫn quý trọng gấp thư lại để trong ngực, sau đó nhắc chân đi tới thư phòng.

TềThịnh đang đùa tiêu Lục trong phòng, quả cầu tròn xoe nhưng tính nết không nhỏ, không vui liền dữ dằn mỗi hai cái, sau khi thấy Cừu Nhận Quy lập tức đập cánh bay qua, hiên ngang oai vệ đứng trên vai hẳn.

Cừu Nhận Quy dùng ngón tay vuốt lông cho nó, sau đó đột nhiên vén y bào, quỳ trước mặt TềThịnh.

TềThịnh vừa nhàn nhã hớp miếng nước, giờ đã phun hết ra ngoài, sắc cuống cũng lau, tiếp đó vội vàng đi qua kéo người dậy, "Cừu công tử làm gì thế? Mau mau mời dậy...."

Để con hàng Tả Khinh Việt nuốt người không nhả xương kia biết thì phải làm sao?!

"Tềông chủ với thiếu chủ mà nói là huynh trưởng, đương nhiên có thể nhận một lay này của Nhận Quy." Cừu Nhận Quy bất động, hẳn mím chặt môi mỏng, nhưng ánh mắt kiên định, "Nhận Quy xuất thân thấp kém, ngoại trừ thân võ công này vẫn còn hữu dụng thì không còn gì hơn người, không quyên không thế, nhưng...."

TềThịnh nhìn hẳn, vẻ mặt sừng sốt, sau đó thở ra một hơi, hẳn không ngắt lời của thích khách, chỉ vỗ nhẹ bả vai hẳn.

"Nhưng chỉ cần Nhận Quy còn sống, vậy có thể bảo vệ thiếu chủ bình an chu toàn." Cừu Nhận Quy ngẩng đầu nhìn hẳn, "Hôm Tềông chủ kể ra hết quá khứ của thiếu chủ, ta trần trọc đêm ngày, suy nghĩ rất lâu, hôm nay đặc biệt tới bái kiến."

Hắn hít sâu, đưa một bức thư qua, "Tại hạ là người tục tũ, Tề tông chủ chớ trách."

"Thư này là Nhan Quy bạo gan viết cho Tề lão tiên sinh, mặc dù có thể đi theo bên cạnh thiếu chủ, Nhan Quy đã sớm không còn gì hối tiếc." Cừu Nhan Quy căng thẳng, nhưng không để lộ ra mặt, "Nhưng dù sao cũng không thể để thiếu chủ tủi thân, mùng tám tháng sau chính là ngày lành, Nhan Quy nguyện đời này cùng thiếu chủ gắn bó, vẫn mong Tề tông chủ và Tề lão tiên sinh thành toàn."

5

Hắn nói xong liền cúi đầu, mặt mày căng chặt.

Đình đầu bị chạm nhẹ hai cái, sau đó một đôi tay đỡ hắn dậy, hai người ngồi xuống trước bàn.

"Hai người các ngươi đều lấy mạng bảo vệ lẫn nhau, Kinh Việt tìm được người định mệnh, chúng ta vui còn không kịp, sao mà nỡ chia rẽ các ngươi?" Tề Thịnh mỉm cười lắc đầu, "Ngày lành ta xem cũng là mùng tám tháng sau, như vậy rất tốt."

Cừu Nhan Quy ngó người, "...Tề tông chủ?"

"Trước đây ta đã biết hắn không buông bỏ ngươi được, nên vẫn luôn chú ý." Tề Thịnh bật cười, nhìn dáng vẻ bối rối của hắn, chậm rãi nói, "Kinh Việt vừa mang ngươi về Miêu Cương, ta bèn tới một chuyến."

"Khi đó ta lo lắng thái độ của hắn, nên đã chất vấn đôi câu, thứ nhất nếu ngươi có đi đâu khó nói, những việc hắn làm thật sự khôn nạn quá, thứ hai nếu ngươi ôm mưu đồ, hắn làm thế nào với mình?" Tề Thịnh nhìn hắn, "Ngươi biết hắn trả lời ta ra sao không?"

"...Không biết." Cừu Nhan Quy nín thở tập trung, nhìn Tề Thịnh đăm đăm.

"Hắn nói, bất kể năm đó ngươi có ý gì, bây giờ cũng chỉ có thể là người của hắn." Tề Thịnh thấy hắn sừng sốt, hơi cong môi, "Ta liền hỏi hắn tiếp,

có nghĩ đến hậu quả kéo theo trong đó chưa."

"Hắn đáp, người sống ở đời cũng không thể nhàm chán mãi như vậy, nếu thật sự có ngày ấy..."

"Vậy hắn không lui nữa."

Con người Cừu Nhạn Quy co lại, ấp úng cả buổi không nói thành lời, ánh mắt TềThịnh hoà nhã, "Chung quy chúng ta cũng không thể nào ở bên cạnh hắn, về sau Khinh Việt...phải nhờ cả vào người rỗi."

"Nhạn Quy, chúng ta không giữ được hắn, thế gian này người có thể bầu bạn với hắn, cũng chỉ có người."

**

Sao bạc lấp lánh, màn đêm đã đến.

Cừu Nhạn Quy lơ đãng cả ngày, trong lòng luôn nghĩ đến thiếu chủ, vậy mà cứ không gặp được người.

Đến nay hắn cũng thấy hốt hoảng, những cảm xúc nặng nề ấy vẫn chưa bị đánh vỡ hoàn toàn, đôi lúc hắn luôn cảm thấy mọi thứ vẫn chưa kết thúc, cảnh đẹp hiện tại đều là giấc mộng hắn dệt nên.

Nhưng đêm nay mơ màng tỉnh lại, phát hiện mình được ôm trong lòng, lúc chớp mũi ngửi hương thơm thoang thoang đặc biệt, lại thấy rằng những thứ nặng nề kia đã thật sự biến mất.

Lúc này sao trời tô điểm màn đêm, trong đầu hắn nhớ lại lời của TềThịnh, thành thạo gạt đầu hỏi thăm ám vệ hành lễ với hắn, chậm rãi bước đến cửa tẩm cung, lại thấy bên trong sáng đèn.

Con người hắn hơi co lại, lập tức giơ tay đẩy cửa ra.

Trong phòng có người đang đứng chấp tay, mái tóc đen tùy ý xoã xuống, dáng người thẳng tắp, chỉ đứng đó thôi đã hết như một bức tranh sống.

Cừu Nhạn Quy trở mắt nhìn, nhất thời không mở miệng, Tả Khinh Việt nghe tiếng quay đầu qua, trong đôi mắt hoa đào lộ rõ cô đơn ấy lập tức đong đầy ý cười, đi về phía hắn, "Nhạn Quy."

Cừu Nhạn Quy nhìn y không chớp mắt, tuy rằng hai người chưa từng xa nhau, nhưng Cừu Nhạn Quy lại sinh ra một cảm giác như đã cách mấy đời, cửa sau lưng bị đóng, Tả Khinh Việt giơ tay giam người giữa mình và cánh cửa, cúi đầu áp sát, "Ai chọc huynh không vui vậy?"

Cừu Nhạn Quy lắc đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn y chăm chú, "Thiếu chủ, vết thương của huynh?"

Ánh mắt Tả Khinh Việt loé sáng, "Tạm ổn rồi."

"Huynh lừa ta." Cừu Nhạn Quy từ từ rũ mắt.

Trong mắt Tả Khinh Việt hiện vẻ bất đắc dĩ, hôn mắt hắn, nhỏ giọng giải thích, "Cổ độc đã giải, vết thương còn lại tịnh dưỡng vài hôm là khỏi thôi....mấy ngày nay đã lạnh nhạt Nhạn Quy của chúng ta, mau để ta nhìn kĩ nào."

Cừu Nhạn Quy quay nhẹ mặt đi, không đáp lại lời dỗ dành của y, vành mắt hắn đỏ thẫm, hỏi nhỏ, "Không biết hậu quả phản phệ cổ độc, nếu huynh thật sự..."

Lòng ngực hắn đập phồng hai cái, kìềm chế thở dài khe khẽ, cảm xúc tích tụ bao ngày qua tuôn trào mãnh liệt, hắn chật vật muốn vùng khỏi trời buộc, né tránh tầm mắt của Tả Khinh Việt.

Nhưng người trước mặt chẳng nhúc nhích tí nào, Tả Khinh Việt im lặng nhìn hắn, ánh mắt ngày một dịu dàng, y giơ tay nhẹ lau đi vệt nước mắt nơi khoé mắt Cừu Nhạn Quy, dịu giọng nói, "Gần đây sao thích khóc hoài vậy, Nhạn Quy."

"Huynh có biết bất cần một tí, giờ huynh đã..." Cừu Nhạn Quy không nhìn được ngược mắt trờng y, nhưng vào khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt chứa tình ý dạt dào, lời còn lại cũng không thể nào thốt ra được.

Tả Khinh Việt từ từ đến gần hẳn, hô hấp hai người xen lẫn vào nhau, y khẽ nói, "Sau khi nhất được huynh ở Miêu Cương, ta chưa từng nghĩ đến việc lui bước."

"Xưa kia ta không thể bảo vệ cha mẹ, nếu bây giờ còn không giữ được huynh, vậy ta việc gì phải ở lại thế gian này chịu tội."

Thừa lúc Cừu Nhạn Quy thất thần, y dụi dàng hôn lên môi của đối phương, trong đầu hiện lên dáng vẻ đỏ mặt của người nọ.

Ánh mắt Tả Khinh Việt trở nên u ám, cơ thể hai người dính chặt lấy nhau, tay y nhẹ nhàng xoa bóp sau hông của Cừu Nhạn Quy, từng chút thâm nhập trước ngực vì động tác mà hơi hở ra, thắt lưng bị cởi, ngón tay lạnh lạnh linh hoạt chui vào quần áo, dạo chơi ở bụng dưới sau hông.

Cơ rung mình quen thuộc ập tới toàn thân, Cừu Nhạn Quy hít một hơi, lúc gần ngơ giờ tay nâng mặt thiếu chủ, cười khẽ, "Thiếu chủ...."

Đuôi mắt Tả Khinh Việt ửng hồng, để mặc hẳn sờ loạn trên mặt mình, mỉm cười dung túng nhìn hẳn.

Ở ngực cả hai đều có một vết sẹo, khủng bố dữ tợn.

2

Nhưng chỉ có đối phương biết, đó chẳng qua chỉ là nỗi lòng cam tâm tình nguyện điên cuồng vì nhau của bọn họ.

Sau đó đêm thâu, trăng đơn ôm lấy sao trời, đầu xuân đến, chim nhạn về, chuông bạc va chạm phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, lượn quanh bầu trời Miêu Cương, cuối cùng hoá thành ngọn gió bay xa.

Dường như vượt qua một đỉnh núi, trên cổ thụ chỉ còn lại dây thừng, lông nhạn đong đưa theo gió không biết tung tích, có lẽ đã thật sự có linh điều ngậm đi nỗi khổ sầu, ban tặng một kiếp an yên.

Tự mình chui vào lưới, chim bay mỗi cánh vờn vờn.

- - Hoàn chính văn.

2

—

@Tiện Phàm:

Chính văn đến đây là kết thúc, kết thúc ân oán gút mắc, tiếp theo là ngoại truyện ngọt lịm ~

Phúc lợi vb có tưởng tượng cũng có đời thường (cái này có lẽ sẽ chậm)

@yu: có 6 phiên ngoại, lần lượt là:

1. Đại hôn
2. Cừu thống lĩnh
3. Nếu như gặp nhau thuở nhỏ
4. Nhật kí nuôi trẻ
5. Ghen
6. Chương cuối - Cùng người bạc đầu

Chưa biết nào mới rảnh gõ nên tui không hứa ngày end ngoại truyện nha. Cảm ơn mọi người đã dõi theo chặng đường yêu đương khum mấy bằng phẳng này của thiếu chủ và Nhạn Quy, rất cảm ơn sự yêu thích của mọi người đối với hai người họ. Thân ái!